

CASSANDRA CLARE

CSONTVÁROS

NAGYAPÁMNAK

KÖSZÖNETNYÍLVÁNÍTÁS

Szeretnék köszönetet mondani az írócsapatomnak, a Massachusetts All-Starsnak: Ellen Kushnernek, Delia Sherannek, Kelly Linknek, Gavin Grantnek, Holly Blacknek és Sarah Smithnek. Hálas vagyok ezenkívül Tom Holtnak és I*cg Kerrnek, amiért biztattak, mielőtt egyáltalán létezett a könyv, illetve Justine I .aralcstiernek és Eve Sinaikónak, amiért megosztották velem a gondolataikat, amikor már létezett. Anyámnak és apámnak kitartásukért, ragaszkodásukért és megingathatatlan hitükért abban, hogy végül előállók valami kiadhatóval. Jiiii Hillnek és Kate Connornak a biztatásért és a támogatásért. Ericnek a dé-nionenergiával működő vámpírmotorokért, és Elkának, amiért jobban áll neki a fekete, mint ellenségei özvegyeinek. Theónak és Valnek, amiért csodálatos képeket alkottak a prózához. Fantasztikus ügynökömnek, Barry Goldblattnak és nagyszerű szerkesztőmnek. Karén Wojtylának. Hollynak, amiért megélte velem ezt a könyvet, és Joshnak, aki miatt érdemes volt.

Nem aludtam. •: Egy rettentő tett megtétele S az első mozdulat között Minden olyan, mint egy fantazma vagy egy förtelmes álom: A Génusz s a végzet ereklýei Tanácsot ülnek; s az ember maga, Mint egy kis királyság, elszenvedi Egy lázadás egész történetét.

William Shakespeare: Július Caesar (Kamper Gergely fordítása)

LESSZÁLLNI AZ ÉJBE

*Zengtem Khaosról,
örök éjszakáról;
megtanított az Egi Múza,
mint merjek leszállni éjbe,
bár az út zord, s visszatérni...*

John Milton: Elveszett
Paradicsom
(Jánosy István
fordítása)

1

Pandemonium

- TE NYILVÁN SZÓRAKOZOL VELEM - szólt a kidobó, és széles mellkasa előtt karba fonta a kezét. A cipzáras vörös pulóvert viselő srácra meredt, és megrázta kopaszra borotvált fejét. - Azt az izét nem hozhatod be ide.

A Pandemonium klub előtt már nagyjából ötven tinédzser gyűlt össze. Most közelebb nyomultak, hátha elcsípnék valamit a beszélgetésből. Mindig sokáig kellett sorba állni, hogy be lehessen jutni a minden korosztály előtt nyitva álló klubba, és a várakozás alatt általában egyáltalán semmi nem történt. A kidobók erőszakosak voltak, és azonnal lecsaptak mindenkire, akiről úgy vélték, bajkeverő lehet. A tizenöt éves Clary Fray legjobb barátjával, Simonnal együtt várt a sorára. Most ő is előrehajolt, mint mindenki más, és egy kis izgalomban reménykedett.

- Jaj, ne már! - A fiú felemelte a valamit a feje fölé. A magával hozott tárgy olyan volt, mint egy hegyes karó. - Az öltözetemhez tartozik.

A kidobó felvonta a szemöldökét. - Miért, mi akar ez lenni ?

A fiú elvigyorodott. A Pandemoniumban meglehetősen szimplának számít a megjelenése, gondolta Clary. Bár a haját égszínkékre festette, a kiálló tincsek pedig egy riadt polip csápjaira emlékeztettek, ahogy körbevették a fejét, az arcán nem ríktottak tetoválások, és az orrába meg a fülébe sem tűzött vastag fémdarabokat.

- Vámpírvadász vagyok. - Rátámaszkodott a valamire, ami első ránézésre mintha fából készült volna, mégis olyan könnyedén hajlott meg, mint egy fűszál. - Nem igazi. Habszivacs. Látja ?

A fiú kerek szeme túlságosan is világító zöld, állapította meg Clary: olyan színű, mint a fagyálló, mint a tavaszi pázsit. Színezett kontaktlencséje lehet. A kidobó megvonta a vállát, egyszerre, mint aki már nagyon unja a banánt. - Felőlem... Bemehetsz.

A fiú elsiklott mellette, fürgén, mint egy angolna. Clarynek tetszett a válla ritmikus mozgása, és az, ahogyan félresöpörte a haját járás közben. Volt egy szó, amit az anyja használt volna rá - *slendrián*.

- Bejön neked - mondta Simon rezignáltán. - Ugye? Clary a fiú bordái közé dőfte a könyökét, de nem válaszolt.

Odabent a klub csordultig telt a szárazjég füstjével. Színes fények játszottak a táncparketten, és kékek, csillogó zöldek, izzó rózsaszínek és ragyogó arany színpompás tündérvilágává változtatták át.

A vörös pulcis végigsimított a kezében tartott borotvaéles pengén; ajkán halvány mosoly játszott. Annyira könnyű volt - csak egy kis varázslat kellett a pengével, hogy ártalmatlannak tűnjön. Ujabb

búbáj a szemével, és abban a pillanatban, hogy a kidobó ránézett, már bent is volt. Persze megoldhatta volna kevesebb faksznival is, de így szórakoztatóbbnak találta - jó móka volt átverni a mondikat, mindent ott csinálni az orruk előtt, magában röhögni az üres tekintetükön.

Nem mintha az embereknek nem lett volna meg a maguk öröme. A fiú zöld szeme végigpásztázta a táncparkettet, ahol selymekbe és fekete bőrbe burkolt karcsú végtagok jelentek meg és tűntek el a füstforgó oszlopaiban, ahogy a földiek táncoltak. Lányok dobálták hosszú hajukat, fiúk rázták bőrbe öltöztetett csípőjüket, a csupasz bőrfelületeken izzadság csillogott. Az életerő csak úgy sugárzott belőlük, energiájuk hullámokban áradt a fiú felé. Lefelé görbült az ajka. Ezek nem tudják, milyen érzés megküzdeni az életért egy halott világban, ahol a nap satnyán lóg az égen, mintha kiégett volna belőle minden tüzelőanyag. Az ő életük lobogva égett, mint a gyertya lángja - és éppen olyan könnyű is volt kioltani.

Keze összeszorult a pengéhez tartozó markolaton; éppen a parketre tette volna a lábát, amikor a táncosok közül kilépett egy lány, és elindult felé. A fiú meredten nézte. Gyönyörű volt emberhez képest - haja színe majdnem pontosan a fekete tintáé, szeme mint két fekete szén. Földig érő ferhér köntöst viselt - akkor hordtak ilyet a nők, amikor a világ még sokkal fiatalabb volt. Karcsú karjait csipkeujjak ölelték, nyakában vastag ezüstlánc lógott, rajta akkora sötétvörös kövel, mint egy csecsemő ökle. A fiúnak csak hunyorítania kellett, és máris tudta, hogy a kő valódi - valódi és értékes. Az életerő lüktetve áradt a lányból, mint vér a nyílt sebből. Elmosolyodott, elment a fiú mellett, és a szemével intett, hogy kövesse. A fiú utánafordult, és máris érezte a lány halálának izgató sistergését az ajkán.

Mindig könnyen ment. Előre érezte, ahogyan a lány elillanó életeréje tűzként vágat végig az ereiben. Az emberek olyan ostobák! Van valamijük, ami mindennél többet ér, és alig vigyáznak rá. Eldobják maguktól az életet akár pénzért, akár zacskóba csomagolt porokért, akár egy idegen elragadó mosolyáért. A lány sápatag szellemként haladt előtte a színes füstben. Amikor elért a falhoz, megfordult, kezével felgyűrte a szoknyáját, és a fiúra mosolygott. A szoknya alatt combközépig érő csizmát viselt.

A fiú melléssomfordált, bőrét csiklandozta a lány közelsége. Közelről már nem tűnt olyan tökéletesnek: a fiú látta, hogy a szeme alatt elkenődött a festék, ahogy az izzadság a nyakához tapasztotta a haját. Érezte a lány halandóságának illatát, a bomlás édes rothadását. *Megvagy* - gondolta.

A lány ajka hűvös mosolyra görbült. Oldalt lépett, és a fiú meglátta, hogy addig egy csukott ajtónak támaszkodott. **BELÉPNI TILOS!** - **RAKTÁR**, firkálták rá vörös festékekkel. A lány a háta mögé nyúlt, lenyomta a kilincset és besurrant az ajtón. A fiú egymásra halmozott dobozokat és kusza drótokat látott. Egy raktárhelyiség. Vetett egy pillantást a háta mögé - senki nem figyelt rájuk. Annyival egyszerűbb lesz, ha a lány is kettesben akar maradni vele! Maga is besurrant hát a szobába. Nem is sejtette, hogy követik.

- Szóval - mondta Simon -, elég jó a zene, nem?

Clary nem válaszolt. Táncoltak, ha ezt egyáltalán annak lehetett nevezni - ide-oda inogtak, időnként pedig váratlanul megindultak a padló felé, mintha valamelyikük elvesztette volna a kontaktlencséjét -, egy csapat fémes fűzőt viselő kamasz meg egy szenvedélyesen csókolózó ázsiai pár között, akiknek toldott hajfürtjei indákként fonódtak össze. Egy ajakpiercinget és mackós hátzísákot viselő fiú ingyen osztogatta a növényi extasy tablettákat, miközben széles szárú nadrágja lobogott a szélgép kavarta légörvényben. Clary nem nagyon figyelt oda a körülöttük lévő emberekre - le sem vette a szemét a kék hajú fiúról, aki korábban bedumálta magát a klubba. Úgy járkált körbe a teremben, mintha keresne valamit. A mozgása határozottan emlékeztette Claryt valamire...

- Ami engem illet - folytatta Simon -, rettenetesen jól érzem magam. Ez valószínűtlennek tűnt. Simon, mint mindig, most is kilógott a klub vendégei közül farmerjában és a divatjamúlt pólóban, aminek mellrészén a **MADE IN BROOKLYN** felirat díszelgett. Frissen mosott haja sötétbarna volt, nem pedig zöld vagy rózsaszín, szemüvege csámpásan ült az orrán. Egyáltalán nem úgy festett, mint aki a sötétség hatalmáról elmélkedik, az ember inkább arra gondolt volna, hogy egy sakk-klubba készül.

- Ühüm. - Clary pontosan tudta, hogy a fiú csakis az ő kedvéért jött el a Pandemoniumba, és valójában unalmasnak találja az egészet. Igazából még azt sem tudta biztosan, hogy neki mi tetszik ezen a helyen. A ruhák meg a zene álomszerűvé tették a klubot; olyan volt, mintha valaki másnak az életét élné, mintha kiszabadult volna saját unalmas létezéséből.

A kék hajú fiú távolodott a táncparkettől. Kicsit elveszettnek látszott, mintha nem találta volna meg, akit keresett. Clary azon agyalt, mi történne, ha odamenne, és bemutatkozna neki. Talán csak bámulna rá. Vagy talán ő is félszeg. Talán hálás lenne, és örülne, de megpróbálná nem kimutatni, ahogyan azt a fiúk szokták - ő viszont akkor is tudná. Talán...

A kék hajú fiú egyszerre kihúzta magát, és figyelni kezdett, mint a vadászkutya, ha megszimatolja a zsákmányt. Clary követte a fiú tekintetét, és meglátta a fehér ruhás lányt.

Hát ez van - gondolta, és igyekezett nem úgy érezni magát, mint egy kipukkadt léggömb. –Akkor erről ennyit.

A lány gyönyörű volt, olyan típus, akit Clary szívesen lerajzolt volna - magas és valószínűtlenül karcsú, hosszú fekete hajzuhataggal. Clary még ilyen távolságból is látta a vörös követ a nyaka előtt. Úgy lüktetett a táncparkett lámpáinak fényében, mint egy önálló, test nélküli szív.

- Előre érzem - folytatta Simon -, hogy ma este DJ Bat különösen ki fog tenni magáért. Szerinted is ?

Clary a szemét kezdte forgatni, és inkább nem válaszolt; Simon gyűlölte a trance zenét. Figyelmét teljes egészében a fehér ruhás lánynak szentelte. A sötétségen, a füstön és a mesterséges ködön keresztül úgy világított a ruhája, mint valami jelzőtűz. Nem csoda, hogy a kék hajú fiú megbabonázva követte, és annyira lekötötte a figyelmét, hogy észre sem vette, mi történik körülötte - még a két sötét figurát sem látta, amint a tömegben furakodva, szorosan a sarkában követik.

Clary lassabban kezdett táncolni, és inkább arra koncentrált, mi történik. Csak annyit tudott kivenni, hogy az alakok fiúk voltak, magasak, fekete ruhában. Meg nem tudta volna mondani, honnan tudja, hogy a kék hajút követik, de biztos volt benne. Látta abból, ahogyan lépést tartottak vele, a pillantásaikból, mozgásuk osonó kecsességéből. A feszültség apró virága lassan kinyílt Clary mellkasában.

- Aztán meg - tette hozzá Simon -, azt is el akartam mondani neked, hogy újabban szívesen veszek föl női ruhákat. Meg lefeküdtem anyukáddal. Gondoltam, jobb, ha tudod.

A lány a falhoz ért és kinyitotta az ajtót, amelyikre azt írták, hogy BELÉPNI TILOS. Intett a kék hajú fiúnak, hogy kövesse, aztán mind a ketten besurrantak az ajtón. Nem mintha Clary nem látott volna még olyasmit, hogy egy pár félreoson a klub valamelyik sötét sarkába, hogy ott smároljanak, de ettől csak még különösebbnek találta, hogy követik őket.

Lábujjhegyre emelkedett, megpróbált elnézni a táncolók feje fölé. A két srác megállt az ajtónál, és mintha megbeszéltek volna valamit egymással. Az egyik szőke volt, a másik sötét hajú. A szőke a zsebébe nyúlt, és előhúzott valamit, ami hosszú volt és fényes, aztán hirtelen megcsillant a lüktető fények alatt. Kés.

- Simon! - kiáltotta Clary, és megragadta barátja karját.

- Mi van? - Simon meglepetten nézett rá. - Igazából nem feküdtem le anyukáddal, tudod. Csak megpróbáltam felhívni magamra a figyelmedet. Nem mintha anyukád nem lenne nagyon vonzó nő a korához képest.

- Látod azokat a fiúkat ? - Olyan hevesen mutogatott, hogy majdnem megütött egy hullámos fekete hajú lányt, aki a közelben táncolt. A lány bosszúsán pillantott felé. - Bocs... bocs! - Clary visszafordult Simonhoz. - Látod ott azt a két srácot ? Az ajtónál ?

Simon hunyorított, aztán megvonta a vállát. - Semmit sem látok.

- Ketten vannak. A kék hajú fiút követték...

- Azt, amelyik tetszett neked?

- Igen, de az mellékes. A szőke elővett egy kést.

- Biztos vagy benne ? - Simon kíváncsian nézett a lányra, és a fejét rázta. - Továbbra sem látok senkit.

- Biztos vagyok benne.

Simon egyszerre kihúzta magát, és elővette a hivatalos hangját. - Hívok egy biztonsági őr. Maradj itt. - Nekiállt, hogy átfurakodjon a tömegen.

Clary még éppen időben fordult meg, hogy lássa, amint a szőke, nyomában a barátjával, besiklik a BELÉPNI TILOS! feliratú ajtón. Körülnézett; Simon még mindig a táncparketten igyekezett átjutni, de nemigen jutott előre. Még ha kiabálni is kezdene, senki nem hallaná meg, és mire Simon visszaér, talán már történik is valami rettenetes. Clary keményen az ajkába harapott, és a táncolók között kigyózáva elindult.

- Hogy hívnak?

A lány megfordult és elmosolyodott. A raktárhelyiségbe csak a magasan lévő rácsos, porlepte ablakokon keresztül szivárgott be kevéske fény. A padlón elektromos vezetékek, tükrös diszkógömbök törött darabjai és üres festékesdobozok heverték szerteszét.

-Isabelle.

- Szép név. - A fiú elindult a lány felé. Óvatosan lépkedett a vezetékek között, hátha valamelyikben áram is van. A halvány fényben a lány félig áttetszőnek hatott, fehér ruhába burkolt színtelen testével olyan volt, mint egy angyal. Öröm lesz elveszejteni... - Nem láttalak még itt.

- Azt akarod tudni, hogy gyakran járok-e ide ? - A lány eltakarta a száját a kezével, úgy kuncogott. Karkötőszerűség villant a csuklóján, közvedenül a ruhaujj mandzsettája alatt - aztán, ahogy közelebb ért hozzá, a fiú látta, hogy nem is karkötő az, hanem a lány bőrébe festett minta, kanyargó vonalak kusza hálózata.

A fiú megmerevedett. - Te...

Nem fejezte be. A lány villámsebessen mozdult, és nyitott tenyerével a fiú mellkasára csapott. Akkora volt az ütés, hogy egy ember levegő után kapkodva terült volna el a földön. Ő azonban csak megtántorodott, mialatt a lány kezében megjelent valami; egy tekergő korbács, amely aranylón csillant meg, ahogy lesújtott vele, hogy a fiú bokája köré csavarja, s kirántsa alóla a lábát. Egy pillanattal később a fiú a földön vonaglott, a gyűlölt fém mélyen a bőrébe vágott. A lány felnevetett, ahogy megállt fölötte, ő pedig arra gondolt, hogy tudnia kellett volna. Egy emberlány sosem venne föl olyan ruhát, amelyet Isabelle viselt. Azért választotta, hogy elfedje a bőrét - a bőre minden egyes pontját.

Isabelle egy kemény rántással megfeszítette a korbácsot. Mosolya fénylett, mint a mérgezett víz. - A tietek, srácok.

Mély nevetés harsant a fiú háta mögött, aztán kezek ragadták meg, felrángatták, és az egyik betonoszlopnak taszították. Érezte a nyirkos keménységet a hátán. A kezeit hátrarángatták, csuklóit dróttal kötözték össze. Míg küszködött, valaki megkerülte az oszlopot, és elé lépett: egy fiú volt, éppen olyan fiatal, mint Isabelle, és éppen olyan csinos. Sárgásbarna szemében, mint a borostyánon, csillant meg a fény. - Szóval - szólalt meg vannak veled többen is ?

A kék hajú fiú érezte, ahogyan a túl feszes fém alatt felgyűlik a vér, és lassan síkos lesz tőle a csuklója. - Többen?

- Ne szórakozz velem! - A borostyánszemű felemelte a kezét, a karjáról lecsúszott a sötét ruhaujj, és kivillantak a csuklójára, a kézfejére, a tenyerére festett titokzatos jelek. - Tudod jól, mi vagyok.

A megkötözött srác koponyájában, egészen hátul megcsikordult második fogsora.

- Árnyvadász - sziszegte. A másik fiú arcára széles vigyor ült ki.

- Megvagy - mondta.

Clary belökte a raktárhelyiség ajtaját, és belépett. Egy pillanatig azt gondolta, nincs senki odabent. Ablakok csak magasan voltak, és azokat is berácsozták; erőtlenül szivárgott be rajtuk az utca zaja, az autódudák túlkölése, a fékek csikorgása. A raktárt régi festék szaga töltötte be, a por vastagon fedte az elmosódott lábnyomokicái teli padlót.

Senki sincs idebent, döbönt rá, ahogy elkerekedett szemmel körülnézett. A raktárban hideg volt, hiába tombolt odakint az augusztusi kánikula. Clary hátát kiverte a jeges veríték. Tett egy lépést előre, mire a lába belegabalyodott a földön heverő vezetékekbe. Lehajolt, hogy kiszabadítsa a tornacipőjét - és egyszerre meghallotta a hangokat. Egy lány nevetett, egy fiú pedig élesen rászólt. Amikor felegyenesedett, már látta is őket.

Olyan volt, mintha két pislogás között hirtelen ott termettek volna. Előtte állt a hosszú fehér ruhás lány, fekete haja úgy lógott a hátán, mint egy csokor nedves hínár. A két fiú is vele volt - a magas, éppen olyan fekete hajú, mint a lány, meg az alacsonyabb szőke, akinek a haja rezesen csillant meg az ablakokon beszűrődő halvány fényben. A szőke zsebre vágott kézzel állt a punk előtt, akit hosszú, zongorahúrnak látszó dróttal egy oszlophoz kötöttek, hátrafeszített kézzel és egymáshoz rögzített bokákkal. Arca megmerevedett a fájdalomtól és a félelemtől.

Clary szíve majd kiugrott a mellkasából, ahogy gyorsan a legközelebbi betonoszlop fedezékébe ugrott, és kilesett mögüle. Látta, ahogyan a szőke fiú karba font kézzel fel-alá járkal. - Szóval - mondta -, még mindig nem árultad el nekem, hogy vannak-e veled mások is a fajtádból.

A *fajtádból?* - Clary szeretne tudni, miről beszél a fiú. Talán valamiféle bandaháború közepébe csöppent.

- Nem tudom, mit akarsz tőlem. - A kék hajú hangjában dac vegyült a fájdalommal.

- Más démonokra gondol - szólalt meg a sötét hajú is. - Tudod, mi az, hogy démon, ugye ?

Az oszlophoz kötözött fiú félrefordította a fejét, mozgott a szája.

- Démonok - mondta ki elnyújtva a szöke, miközben mutatójával a levegőbe rajzolta a szót. - A vallás azt mondja róluk, hogy a pokol lakói, a Sátán szolgálói, mi azonban a Klávében azokat a gonosz szellemeket értjük alatta, akik a mi dimenziókon kívülről származnak...

- Elég már, Jace! - szólt a lány.

- Isabelle-nek igaza van - mondta a magasabbik fiú. - Senkinek nincs szüksége sem szemantika-, sem démonológiaóra.

Bolondok - gondolta Clary. - *Teljesen elment az eszük.*

Jace felemelte a fejét, és elmosolyodott. Volt a gesztusban valami hátborzongató, ami azokat a dokumentumfilmeket juttatta Clary eszébe, amiket az oroszlanokról látott a Discovery-n. A nagymacsák éppen így emelték fel a fejüket, és szagoltak bele a levegőbe a zsákmány után kutatva.

- Isabelle és Jace szerint túl sokat beszélek - szólt bizalmaskodó hangon. - Szerinted is?

A kék hajú fiú nem felelt. A szája még mindig mozgott. - Tudnék nektek mit mondani - szólalt meg végül - Tudom, hol van Valentiné. Jace Alecre pillantott, aki megvonta a vállát.

- Valentiné a föld alatt van - mondta Jace. - Ez az íz csak szórakozik velünk.

Isabelle gyors fejmozdulattal megigazította a haját. - Öld meg, Jace! - javasolta. - Úgysem fog mondani semmit.

Jace felemelte a kezét, és Clary látta, ahogyan a gyenge fény megvillan a kése pengéjén. A penge furcsán áttetsző volt, tiszta, mint a kristály, éles, mint egy üvegszilánk, a nyelet pedig vörös kövekkel rakták ki.

A megkötözött fiú felhördült. - Valentiné visszatért! - tiltakozott, csuklóját a háta mögött szorosan tartó köteléket feszegetve. - Az egész Alvilág tudja... Én is tudom... Elmondhatom nektek, hol van...

Jace jeges tekintete hirtelen felizzott a haragtól. - Az Angyalra mondom, ahányszor csak elkapunk egy rohadékot közületek, mind azt állítja, hogy tudja, hol van Valentiné. Nos, mi is tudjuk, hol van. A pokolban. Te meg... - Jace megforgatta a kést a markában; az éle úgy csillogott, mintha tüzesen izzott volna. - Akár utána is mehetsz.

Clary nem tudta tovább türtöztetni magát. - Hagyjátok abba! - kiáltotta. - Ezt nem tehetitek!

Jace megpördült a tengelye körül. Annyira meglepődött, hogy a kés kicsúszott a kezéből, és hangos csattanással zuhant a betonpadlóra. Isabelle és Alec is a hang felé fordultak, arcukra éppen úgy kiült a döbbenet. A kék hajú fiú leesett állal, ernyedten dőlt a kötelékeinek.

Alec szólalt meg először. - Mi ez? - robbant ki belőle, miközben Claryről társaira pillantott, mintha ők tudnák, hogy került oda.

- Egy lány - mondta Jace, aki lassan összeszedte magát. - Nyilván láttál már lányokat, Alec. A húgod, Isabelle is lány. - Közelebb lépett Claryhez, és hunyorogva nézett rá, mint aki nem hisz a szemének. - Egy földi lány - mormogta félig-meddig magának. - És lát bennünket.

- Hát persze, hogy látlak benneteket - felelte Clary. - Nem vagyok vak, tudjátok?

- Jaj, dehogynem vagy az - mondta Jace, és lehajolt, hogy felvegye a kését. - Csak nem tudod. - Felegyenesedett. - De ha azt tudod, mi a jó neked, eltűnsz innen, amilyen gyorsan csak tudsz.

- Nem megyek sehova - vágta rá Clary. - Ha elmennék, megölnétek. - A kék hajú fiúra mutatott.

- Ez igaz - ismerte be Jace, miközben az ujjai között forgatta a kést. - Miért érdekel, hogy megölöm-e vagy sem.

- M... mert... - dadogta Clary - az nem lehet, hogy csak úgy megöljete emberek.

- Igazad van - mondta Jace. - *Embereket* nem lehet csak úgy megölni. A kék hajú fiúra mutatott, akinek résnyire szűkült a szeme. Clary arra gondolt, hogy talán elájult. - De ez nem ember, kislány. Talán embernek látszik, és úgy is beszél, mint egy ember, talán még a vére is olyan, mint egy emberé. Igazából viszont egy szörnyeteg.

- *Jace!* - szólt rá a fiúra Isabelle. - Elég legyen!

- Ti megőrültetek! - jelentette ki Clary, és igyekezett távolabb húzódní Jace-től. - Hívtam a rendőrséget. Bármelyik pillanatban itt lehetnek.

- Hazudik - mondta Alec, de arcára kiült a kétely. - Jace, szerinted... Nem tudta befejezni a mondatot. Ebben a pillanatban a kék hajú fiú egyetlen hatalmas üvöltéssel elszakította kötelékeit, és rávetette magát Jace-re.

A földre zuhantak, és összekapaszkodva hemperegni kezdtek. Ahogy Jace-be kapaszkodott, a kék hajú fiú körmei fémesen csillogtak. Clary hátrálni kezdett, és el akart futni, de a lába beakadt a vezetőkek vetette hurokba, és elterült a földön. Minden levegő kiszorult a tüdejéből. Isabelle sikolya

ütötte meg a fülét. Clary a hátára fordult, és azt látta, hogy a kék hajú fiú Jace mellkasán ül. Borotvaéles karmainak hegyén vér csordogált.

Isabelle és Alec feléjük rohantak, a lány egy korbácsot tartott a kezében. A kék hajú fiú kinyújtott karmokkal sújtott Jace felé. Jace felemelt karjával védte magát, de a karmok végigszántottak rajta, és vér fröccsent mindenfelé. A kék hajú megint lecsapott - ezúttal azonban a hátán csattant Isabelle korbácsa, és visítva oldalra zuhant.

Fürgén, mint Isabelle korbácsának hegye, Jace ellenfele után gördült. Penge csillant a kezében, amit máris a kék hajú mellkasába szüllyesztett. A markolat körül sötét folyadék robbant elő a sebből. A fiú teste ívbe hajlott, torkából hörgő hangok törtek fel. Jace grimasszal az arcán kászálódott talpra. Vértáztatta fekete inge feketébb volt, mint valaha. Lepillantott a lábai előtt vonagló testre, majd lehajolt, és kirántotta a kést. A fegyver markolata sikamlós volt a fekete folyadéktól.

A kék hajú fiú szeme hirtelen tágra nyílt, égő tekintetét Jace-re szegezte. - *Hát úgy legyen! Az Elhagyatott magával visz benneteket mind.*

Jace mintha vicsorított volna. A fiú a szemeit kezdte forgatni, teste rángatózott és vonaglott, majd összegörnyedt, szinte kettéhajolt, aztán egyre kisebb és kisebb lett, amíg teljesen el nem tűnt.

Clary feltápáskodott a földről, és kiszabadította lábát a kábelek fogságából. Senki sem figyelt rá. Alec Jace mellé lépett, felhúzta a ruháját, s feltehetőleg a sebeket vizsgálta a karján. Clary megfordult, hogy elfusson -csak hogy Isabelle-lel találta szembe magát, aki továbbra is a kezében tartotta a korbácsot. Az aranszíjon sötét folyadék foltjai éktelenkedtek. Isabelle Clary felé suhintott; a korbács rátekeredett a lány csuklójára és szorosan tartotta. Clarynek a lélegzete is elakadt a fájdalomtól és az ijedségtől.

- Ostoba kis mondi - sziszegte Isabelle a fogai között. - Jace meg is halhatott volna miattad.

- Elment az eszed - mondta Clary, és megpróbálta kiszabadítani a kezét. A korbács mélyen a csuklójába vágott. - Mind örültek vagytok. Minek képzelitek magatokat, önkéntes kivégzőosztagnak? A rendőrök...

- A rendőrök általában nem izgatják magukat, ha nem találnak holttestet - mondta Jace. A karját szorongatva átküzdötte magát a kusza kábeleken Claryig. Alec megvetéssel a tekintetében követte.

Clary a test hült helyére pillantott, és nem szólt egy szót sem. Még egy vérfolt sem maradt ott - egyáltalán semmi sem utalt rá, hogy a kék hajú fiú valaha létezett.

- Amikor meghalnak, visszatérnek a saját dimenziójukba - mondta Jace. - Már ha érdekek

- Jace - súgta oda Alec. - Vigyázz!

Jace félrehúzta a karját. Arcát vérfoltok tették kísértetiessé. Claryt még mindig egy oroszlánra emlékeztette távol ülő világos szemével és aranyló barnás hajával. - Lát bennünket, Alec - mondta. - Máris túl sokat tud.

- Mégis, mit kéne csinálnom vele? - kérdezte Isabelle.

- Hadd menjen! - felelte Jace csendesen. Isabelle meglepetten, szinte dühösen nézett rá, de nem szállt vitába vele. A korbács visszahúzódott, szabaddá téve Clary karját. A lány megdörzsölte fájó csuklóját, és azon gondolkozott, hogy az ördögbe fog kijutni a szobából.

- Talán magunkkal kéne vinnünk - vetette fel Alec. - Lefogadom, hogy Hodge szívesen elbeszélgetne vele.

- Szó sem lehet róla, hogy elvigyük az Intézetbe - mondta Isabelle. - Mégiscsak egy *mondi*.

- De tényleg az-e? - kérdezte halkán Jace. Vészjósló higgadtsága rosztosabb volt, mint Isabelle ingerültsége vagy Alec haragja. - Volt már dolgod démonokkal, kislány? Sétáltál boszorkányokkal, beszéltél az Éjszaka Gyermekeivel? Láttál...

- Nem kislány a nevem - vágott közbe Clary. - És fogalmam sincs, miről beszéltek. - *Ténylegnincs?* - kérdezte egy hang belül. - *Láttad, ahogy az a fiú semmivé lesz. Jace nem örült. Csak szeretnéd, ha az lenne.* - Nem hiszek a... démonokban, vagy akármi az, amit...

- Clary? - Simon hangja volt. A lány megpördült a tengelye körül. A fiú a raktárhelyiség ajtajában állt. Vele volt az egyik tagbaszakadt kidobó is, aki korábban a vendégek kezét pecsételte a bejáratnál. - Jól vagy? - Simon hunyorgott a félhomályban. - Mit csinálsz itt egyedül? Mi történt azokkal a fiúkkal? Tudod, akiknél a kés volt. Clary a barátjára meredt, aztán a vállá fölé hátrapillantott, ahol Alec állt, meg Jace a véres ingében, késsel a kezében. A fiú vigyorogva nézett vissza rá, és félig-meddig sajnálkozó tekintettel megvonta a vállát. Úgy tűnt, egyáltalán nincs meglepve,

Simon meg a kidobó nem látja őket. Valamiért Clary sem csodálkozott. Lassan Simon felé fordult. Tudta, hogy barátja szemébe kell néznie ott a nyirkos helyiség közepén állva, fényes műanyagba

burkolt kábelekre tekeredett lábbal. - Azt hittem, bejöttek ide - mondta bizonytalanul. - Viszont a jelek szerint nincsenek itt. Bocsánat.

- Simon láthatólag már nem aggódott, inkább kellemetlenül érezte magát, a kidobó viszont határozottan bosszúsnak tűnt. - Tévedtem. A háta mögött Isabelle kuncogni kezdett.

- Nem hiszem el - hajtogatta makacsul Simon, miközben a járdaszegély mellett Clary kétségbeesetten igyekezett leinteni egy taxit. Az utcaseprők végigmentek az Orchardon, amíg ők bent voltak a klubban, és az aszfalt feketén csillogott az olajos víztől.

- Tudom - bólintott a lány. - Az ember azt gondolná, hogy van itt egy csomó taxi. Hova megy mindenki vasárnap éjjélkor? - Simon felé fordult, és megvonta a vállát. - Gondolod, hogy Houstonban több szerencsénk lenne?

- A taxikkal nem - felelte Simon. - Azt nem hiszem el, amit mondasz. Nem hiszem el, hogy azok a fiúk a késekkel csak úgy eltűntek.

Clary felsóhajtott. - Talán nem is voltak ott fiúk késekkel, Simon. Talán csak képzeltem az egészet.

- Kizárt dolog. - Simon a feje fölé emelte a kezét, de a közeledő taxik elhúztak mellettük, és piszkos vízzel fröcskölték le. - Láttam az arcodat, amikor bementem abba a raktárba. Úgy néztél ki, mint aki komolyan bejött. Mintha szellemet láttál volna.

Clary Jace-re gondolt, az oroszlánéra hasonlító szemével, aztán a csuklójára pillantott, ahol vékony vörös csík maradt Isabelle korbácsa után. *Nem, nem szellemet* - gondolta. - *Valami annál is furcsábbat.*

- Egyszerűen tévedtem - mondta fáradtan. Maga sem tudta, miért nem mondja el a fiúnak az igazat. Kivéve, hogy Simon azt hinné, teljesen elment az esze. És persze abban, ami történt, volt valami - valami a Jace kése körül felbugyogó vérben, valami a fiú hangjában, amikor azt kérdezte, hogy beszélt-e már az Éjszaka Gyermkeivel -, amit meg akart tartani magának.

- Hát igen kínos egy tévedés volt - állapította meg Simon. Hátrapillantott a klubra, ahol még mindig majdnem a sarokig ért a bebocsáttatásra várók keskeny sora. - Kétlem, hogy még egyszer beengednek bennünket a Pandemoniumba.

- Mit érdekel az téged? Gyűlölöd a Pandemoniumot. - Clary megint felemelte a kezét, ahogyan a sárga folt kibontakozott előttük a ködből. A taxi ezúttal csikorogva fékezett előttük; a sofőr úgy tenyerelt bele a dudába, mintha csak magára kellett volna vonnia a figyelmüket.

- Végre szerencsénk van. - Simon felrántotta a kocsiját, és becsusz-szant a műanyag bevonatú hátsó ülésre. Clary követte, és beszívta a New York-i taxik áporodott cigarettafüsttől, a bőr és a hajlakk szagától nehéz, jellegzetes levegőjét. - Brooklynba megyünk - mondta Simon a sofőrnek, aztán Claryhez fordult. - Figyelj, tudod, hogy nekem bármit elmondhatsz, ugye?

Clary habozott egy pillanatra, aztán bólintott. - Persze, Simon. Tudom.

Becsapta maga után a kocsiját, és a taxi nekivágott az éjszakának.

A SÖTÉTSÉG HERCEGE TOVAVAGTATOTT feketete táltosa hátán, koromszín köpenye lebegett a háta mögött. Szőkefürtjeit arany diadém fogta össze, megnyerő arcára szigorú kifejezés költözött a csata hevében...

- A karja meg pont úgy nézett ki, mint egy padlizsán - dűnyögte az orra alatt bosszúsan Clary. Egyszerűen képtelen volt rajzolni. Hangos sóhajjal letépte a tömb tetejéről a rajzlapot, összegyűrte, és szobája narancsszínű falához vágta. A padló máris tele volt elhajított papírgalacsinokkal, ami minden kétséget kizáróan bizonyította, hogy Clary hiába reménykedett, elhagyta az ihlet. A lány ezredszerre is azt kívánta, hogy bár kicsit jobban hasonlítana az édesanyjára. Minden, amit Jocelyn Fray valaha rajzolt, festett vagy csak a papírra firkantott, gyönyörű volt, és láthatólag semmiféle erőfeszítésébe nem került.

Clary kihúzta a fejhallgatóját - a dal közepén hallgattatva el a Stepping Razort -, és megdörzsölte fájó halántékát. Csak ekkor jutott el a tudatáig az éles zaj, amivel a telefon csörgése visszhangzott a szobában. A rajztömböt az ágyra dobta, talpra ugrott, és átrohant a nappaliba, ahol az ajtó melletti kisasztalon állt a régi típusú vörös telefon.

- Clarissa Fray-jel beszélek? - A hang a vonal túloldalán ismerősnek tűnt, bár Clary nem tudta egyből azonosítani.

Idegesen csavargatta a telefonzsinórt az ujjai körül. - Igeeen?

- Szia, az egyik késelő huligán vagyok, akivel tegnap este találkoztál a Pandemoniumban. Attól tartok, nem tettem rád túl jó benyomást, és kíváncsi voltam, adnál-e egy esélyt, hogy helyrehozzam...

- SIMON! - Clary eltartotta a kagylót a fülétől, ahogy a fiú hangos nevetésben tört ki. - Nem vagy vicces.

- Dehogynem. Csak neked nincs humorérzéked.

- Hülye. - Clary sóhajtott, és nekidőlt a falnak. - Nem nevetnél, ha itt lettél volna, amikor tegnap este hazajöttem.

- Miért nem?

- Anyám miatt. Egyáltalán nem tetszett neki, hogy olyan későn értem haza. Aggódott. Jól összevesztünk.

- Miért? Nem a mi hibánk, hogy akkora volt a forgalom! - tiltakozott Simon. Két idősebb testvére is volt, és igen kényes volt a családban történő igazságtalanságokra.

- Igen, persze, de hát ő nem így látja. Csalódást okoztam neki, becsaptam, aggódnia kellett miattam, blablabla. Én vagyok az ő keresztje - mondta Clary, és éppen csak egy picit büntudatot érzett, ahogy gunyorosan elismételte anyja szavait.

- Szóval szobafogság? - kérdezte Simon, a kellenél valamivel hangosabban.

Clary hallotta a hangok kavalkádját a fiú háta mögött; emberek igyekeztek túlbeszélni egymást. - Még nem tudom - mondta. - Anya reggel elment Luké-kal, és még nem jöttek vissza. - Különb hol vagy? Ericnél?

- Igen. Most fejeztük be a próbát. - Cintányér csörrent Simon mögött. Clary összerezett. - Eric este verseket fog felolvasni Java Jonesnál - folytatta Simon. A Java Jones egy kávézó volt, egészen közel Clary lakásához, ahol alkalomadtán élőzene szólt esténként. - Az egész zenekar elmegy, hogy tapsoljunk neki. Akarsz jönni?

- Persze, mehetek? - Clary elhallgatott egy pillanatra, és idegesen rán-i; a telefon zsinórját. - Várj, mégsem.

- Kussoljatok már, gyerekek, jó? - kiáltotta Simon. Hangja távolról érkezett, amiből Clary tudta, hogy eltartotta a szájától a telefont. Egyetlen pillanattal később a fiú már ismét ráfigyelt. - Most akkor igen vagy nem? - kérdezte bizonytalanul.

- Nem is tudom. - Clary az ajkába harapott. - Anyám még mindig haragszik rám a tegnap este miatt. Nem biztos, hogy jó ötlet lenne kiakasztani azzal, hogy újabb buliba kérekdedem. Ha bajba kerülök, hát nem érné meg Eric vacak versei miatt.

- Ugyan már, nem olyan borzasztóak - mondta Simon. Eric a szomszédja volt, és réges-régóta jól ismerték egymást. Nem voltak olyan közeli barátok, mint Claryvel, de gólyakorukban Eric barátaival, Matt-tel és Kirkkel együtt alapítottak egy rockzenekart. Kitartóan gyakoroltak Eric szüleinek

garázsában minden áldott héten. - Aztán meg ez nem is buli - tette hozzá Simon. - Egy felolvasóestről van szó, közel a lakásokhoz. Nem valami orgiára hívlak Hobokenben. Anyukád is eljöhet, ha akar.

- ORGIA HOBOKENBEN! - hallotta Clary, ahogyan valaki, talán Eric, felkiált a háttérben. Megint cintányér csordult. Elképzelte, ahogy anyja Eric verseit hallgatja, és végigfutott a hátán a hideg.

- Nem tudom. Ha mind megjelentek itt, szerintem teljesen kiakad.

- Akkor egyedül jövök. Benézek érted, aztán együtt átsétálunk, és ott találkozunk a többiekkel. Anyukád sem fogja bánni. Szeret engem.

Clarynek nevetnie kellett. - Ez is csak a kétes ízlését bizonyítja, ha engem kérdezel.

- Senki sem kérdezett. - Zenésztársai ordítózásától kísérve Simon bontotta a vonalat.

Clary is letette a kagylót, és körbepillantott a nappaliban. Mindenholnan anyja művészi hajlamának bizonyítékai néztek vissza rá a sötétvörös kanapén felhalmozott, kézzel varrt bársony díspárnáktól a falakon lógó gondosan bekeretezett festményekig. A festmények főleg tájképek voltak: Manhattan belvárosának aranyló fényben úszó kanyargós utcái; a Prospect Park télen a csipkeszerű fehér jéggréggel borított szürke pocsolyákkal.

A kandallópárkányon Clary édesapjának bekeretezett fényképe állt. Mélázó tekintetű, világos hajú férfi volt, szeme sarkában a sok nevetésről árulkodó ráncokkal. Katona volt, és számtalan kitüntetést kapott, amikor a világ túlfelén szolgált. Néhány medált Jocelyn egy kis dobozban tartott az ágya mellett. Nem mintha ezek megóvták volna Jonathan Clarkot, amikor Albany mellett belerohant egy fába az autójával, és meghalt, még mielőtt a lánya egyáltalán megszületett volna.

Férje halála után Jocelyn megint a lánykori nevét kezdte használni. Soha nem beszélt Clarynek az apjáról, de a dobozt, amelyikben még a férfi nevének kezdőbetűit - J. C. - is belevésték, az ágya mellett tartotta. A kitüntetések mellett volt néhány fénykép is, egy jegygyűrű meg egyetlen szőke hajfürt. Jocelyn néha elővette a dobozt, kinyitotta, és gyengéden a kezébe vette a hajfürtöt, mielőtt visszatette volna a helyére.

A kulcs csörgése a bejárati ajtó zárjában kizökkentette az elmélkedésből Clary-t. Gyorsan végignyúlt a kanapén, és megpróbált úgy tenni, mintha teljesen belemerült volna az egyik ponyvába, amit anyja hagyott elől az asztalon. Jocelyn az olvasást szent időtöltésnek tekintette, és általában nem zavarta meg Claryt, ha könyv volt a kezében, még azért sem, hogy összeveszhessen vele.

Az ajtó hangos csattanással vágódott ki, és Luké lépett be, megrakva valami nagy kartonokkal. Amikor letette őket, kiderült, hogy laposra hajtogatott dobozokat hozott magával. A férfi felegyenesedett, és mosolyogva fordult Clary felé.

- Jó napot. Luké bá... Szia, Luké - mondta a lány. A férfi úgy egy éve megkérte, hogy ne szólítsa Luké bácsinak, mert attól öregnek érzi magát, meg amúgy is a Tamás bátya kunyhóját juttatja eszébe. Aztán, emlékeztette finomán Claryt, nem is igazán a bácsikája, csak anyja egyik legközelebbi barátja, aki születése óta jól ismeri. - Hol van Anya?

- Próbál leparkolni a teherautóval - mondta Luké, és hangos nyögéssel kiegyenesedett. A szokásos öltözkéket viselte: kopott farmert, flanelinget, meg egy görbe, aranykeretes szemüveget, ami határozottan ferdén ült az orrán. - Mit is szoktál mondani, miért nincs ebben az épületben lift?

- Mert öreg és karaktere van - vágta rá kapásból Clary. Luké elvigyorodott. - Mire kellenek a dobozok? - kérdezte a lány.

A férfi arcáról eltűnt a mosoly. - Anyukád össze akar pakolni egypár dolgot - mondta, és igyekezett kerülni Clary tekintetét.

- Milyen dolgot? - kérdezte Clary.

Luké könnyed kézmozdulattal elhessegette a kérdést. - Fölösleges holmikat, amik összevissza hevernek a házban. Útban vannak. Tudod, hogy soha nem dob ki semmit. Szóval, mit csinálsz? Tanulsz? - Kivette a könyvet Clary kezéből, és hangosan olvasni kezdett: - *A világban még ma is nyüzsögnek olyan teremtmények, akiktől egy földhözragadtabb gondolkodásmód szabadulni igyekezett. Tündérek és koboldok, szellemek és démonok járnak most is közöttünk...* - Leengedte a könyvet, és szemüvege fölött méregette a lányt. - Ez az iskolába kell?

- Az arany faág? Nem. Az iskola csak hetek múlva kezdődik. - Clary visszavette a könyvet a férfitől. - Anyáé.

- Volt egy olyan érzésem.

A lány az asztalra dobta a könyvet. - Luké?

- Hm? - A férfi már meg is feledkezett a könyvről, és a kandalló mellett álló szerszámosládában kutakodott. - A, itt van. - Előhorgászott egy narancssárga műanyag ragasztópisztolyt, és határozott elégedettséggel szemlélte.

- Mit csinálnál, ha látnál valamit, amit senki más nem?

A szerszám kiesett Luké kezéből, és a kandalló kövének ütődött. A férfi lehajolt, hogy felvegye, és rá sem pillantott Claryre.

- Arra gondolsz, hogy ha én lennék az egyetlen tanúja egy bűnténynek vagy valami ilyesmi ?

- Nem, úgy értem, ha lenne körülötted egy csomó ember, de egyedül te látnál valamit. Mintha láthatatlan lenne mindenkinek rajtad kívül.

Luké habozva nézett vissza rá. Még mindig térden állt, s a kezében tartotta a behorpadt ragasztópisztolyt.

- Tudom, hogy örülségnek hangzik - tapogatózott óvatosan Clary -, de...

A férfi megfordult. Kék szeme pillantása nyilvánvaló ragaszkodással állapodott meg a lányon. - Clary, te is művész vagy, mint édesanyád. Ez azt jelenti, hogy a magad módján látod a világot, ahogyan más ember nem. Ez egy ajándék, hogy megláthatod a szépséget és a borzalmat a hétköznapi dolgokban. Ettől még nem vagy örült... csak más. Semmi baj nincs azzal, ha valaki más.

Clary felhúzta a lábát, és a térdére fektette az állát. Lelki szemei előtt látta a raktárhelyiséget, Isabelle aranykorbácsát, a kék hajú fiú haláltusáját és Jace halványbarna szemét. *A szépséget és a borzalmat.*

- Gondolod, hogy apámból is művész lett volna, ha nem hal meg? - kérdeztem.

Luké meglepetten nézett a lányra. Mielőtt válaszolhatott volna, kivágódott az ajtó, és Clary édesanyja rontott a szobába; lábbelije sarka hangosan csattogott a lakkozott fapadlón. Luké kezébe nyomta a csörgő kocsikulcsokat, aztán a lánya felé fordult.

Jocelyn Fray karcsú, alacsony nő volt, haja néhány árnyalattal sötétebb vörös, mint Claryé és kétszer olyan hosszú. Most éppen szoros kontyba csavarta, amibe egy grafitceruzát tűzött, hogy összetartsa. Festékfoltos overallt visch levendulaszínű pólója fölött, barna túrabakancsa talpa csikorgott az olajfestéktől.

Az emberek mindig azt mondták Clarynek, hogy' éppen úgy néz ki, mint az anyja, ő maga azonban nem látta a hasonlóságot. Egyes-egyedül az alakjukat lehetett összevetni: mindketten karcsúak voltak, kis mellekkel és keskeny csípővel. Clary tudta, hogy egyáltalán nem olyan szép, mint az anyja. A szépséghez sudárnak és magasnak kell lenni. Aki olyan alacsony, mint Clary, alig több mint 150 centi magas, az legfeljebb aranyos lehetett. Nem csinos vagy szép, csak aranyos. Adjuk még hozzá a répaszínű haját meg a csupa szeplő arcot, és máris ő volt Pöttyös Panni édesanyja, a Barbie baba mellett.

Jocelynnek még a járása is kecses volt, ami elég volt hozzá, hogy a férfiak megforduljanak utána az utcán. Clary ezzel szemben folyton megbotlott a saját lábában. Kizárólag akkor fordultak utána az emberek, ha a lépcsőn lefelé tartva eltaknyolt és lezuhant mellettük.

- Köszönöm, hogy felhoztad a dobozokat - mondta Clary anyja Lukénak, és rámosolygott a férfira. Az nem viszonzotta a mosolyt. Clary gyomra kellemetlenül összerándult. Nyilvánvalóan készülődött valami. - Bocs, hogy ilyen sokáig tartott leparkolni. Legalább egymillióan próbálnak ma helyet keresni...

- Anya? - szakította félbe Clary. - Mire kellenek azok a dobozok?

Jocelyn az ajkába harapott. Luké vetett egy gyors oldalpillantást a lányra, és némán biztatta Jocelynt, hogy álljon elő a farbával. A nő kapkodó csuklómozdulattal a füle mögé söpört egy kósza hajfürtöt, és letelepedett lánya mellé a kanapéra.

Közelről már látszott, Jocelyn milyen fáradt. Sötét félholdak ültek a szeme alá, szemhéja félárbocra ereszkedett a kialvatlanságtól.

- A tegnap estéről van szó? - kérdezte Clary.

- Nem - mondta gyorsan Jocelyn, aztán habozni kezdett. - Legfeljebb egy kicsit. Ami tegnap este történt, annak nem szabadott volna előfordulnia. Te is tudod.

- És már bocsánatot is kértem. Mi ez az egész? Ha szobafogság lesz belőle, essünk túl rajta.

- Nem lesz belőle szobafogság - mondta Jocelyn. A hangjából áradt a feszültség. Luke-ra nézett, aki megrázta a fejét.

- Csak mondd el neki, Jocelyn! - biztatta a nőt.

- Megtennétek, hogy nem beszéltek rólam úgy, mintha itt sem lennék? - szólt közbe Clary dühösen. - És mi az, hogy mondja el nekem? Mit mondjon el?

Jocelyn kifújta a levegőt. - Nyaralni megyünk.

Luké tekintete egyszerre üres lett, mint a vászon, amiről letörölték a festéket.

Clary megrázta a fejét. - Ennyi az egész? Nyaralni mentek? - Nekidőlt a párnáknak. - Föl nem fogom, mire ez a nagy felhajtás.

- Szerintem nem érted. Úgy értem, mind elmegyünk. Hárman. Te, én és Luke. A farmra.

- Ó! - Clary Luke-ra pillantott, de a férfi karba font kézzel és összeszorított szájjal bámult kifelé az ablakon. A lány nem értette, mi zaklatta fel ennyire. Luke imádta az öreg vidéki házat New York állam távoli szegletében - maga vette, aztán maga állította helyre tíz évvel korábban, és amikor csak tudott, elment oda. - Mennyi ideig?

- A nyár végéig - mondta Jocelyn. - Azért hoztam a dobozokat, hogy bepakolhasd a könyveket meg a festőholmikat, amiket magaddal akarsz hozni...

- A nyár végéig? - Clary felháborodásában egészen kihúzta magát. - Az nem lehet. Anya. Nekem terveim vannak. Simonnal iskolakezdési bulit akartunk rendezni, meg van egy csomó találkozóm a festőcsoportommal, tíz óráig Tischnél...

- Tischt sajnálom. A többi viszont le lehet mondani. Simon meg fogja érteni, és a festőcsoportod is.

Clary hallotta a kéréstetlenségét anyja hangjában, és csak most esett le neki, hogy komolyan beszél. - De kifizettem azokat az órákat! Egész évben spóroltam rájuk. Megígérted! - Luke felé fordult. - Mondd meg neki! Mondd meg neki, hogy ez igazságtalan!

Luke nem fordult el az ablaktól, bár egy izom megrándult az állkapcsában. - Ő az anyád. Neki kell döntenie.

- Nem értem. - Clary visszafordult Jocelynhez. - Miért?

- El kell tűnnöm innen, Clary - felelte az anyja reszkető szájjal. - Békére és nyugalomra van szükségem, hogy festhessek. És pénzzel sem állunk valami jól...

- Akkor adj el néhányat Apa részvényeiből! - mondta dühösen Clary. - Máskor azt szoktad csinálni, nem?

Jocelyn hátrébb húzódott. - Ez aligha fair.

- Figyelj, menjetek, ha menni akartok. Nem érdekel. Itt maradok nélkületek. Dolgozhatok. Szerzek munkát a Starbucksban vagy valami. Simon szerint mindig vesznek fel embereket. Elég idős vagyok hozzá, hogy gondoskodjam magamról.

- Nem! - Jocelyn hangja olyan éles volt, hogy Clary összerezzen. - Megadom a festészetórák árát. De velünk jössz. Nem te döntöd el. Túl fiatal vagy, hogy egyedül itthon maradj. Akármilyen is történhet.

- Például mi? Mi történne? - akarta tudni Clary.

Csörömpölés hallatszott. A lány odakapta a fejét, és meglepetten látta, hogy Luke felborított egyet a falnak támasztott bekeretezett fényképek közül. Ahogy visszatette a helyére, határozottan bosszúsna látszott. Miután megint felegyenesedett, száját komor vonallá préselte össze. - Elmegyek.

Jocelyn az ajkába harapott. - Várj! - A férfi után sietett, és abban a pillanatban ért mellé, amikor az a kilincsért nyúlt. Clarynek, aki a kanapén ülve hegyezte a fülét, sikerült kihallgatnia anyja feszült suttogását. - ...Bane mondta Jocelyn. - Három hete egyfolytában próbálom hívni. A hangpostája szerint Tanzániában van. Mit tudnék csinálni? '

-Jocelyn - Luke megrázta a fejét -, nem rohangálhatsz hozzá örököké.

-De Clary..

- Ő nem Jonathan - súgta Luke. - Te nem vagy ugyanaz az ember, amióta megtörtént, de Clary nem Jonathan.

Mi köze ehhez apámnak? - csodálkozott Clary.

- Nem zárhatom be a lakásba, hogy ki se tehesse a lábát. Nem fogja eltűnni.

- Hát persze hogy nem fogja! - Luke komolyan dühösnek tűnt. - Nem háziállat, hanem egy tinédzser. Majdnem felnőtt.

- Ha nem lennénk a városban...

- Beszélj vele, Jocelyn! - Luke hangja határozott volt. - Komolyan gondolom. - A kilincs után nyúlt, de egyszerre kivágódott az ajtó, és Jocelyn riadtan sikoltott fel.

- Jézusom! - kiáltotta Luke.

- A, igazából csak én vagyok - mondta Simon. - Bár már többen mondták, hogy elképesztő, mennyire hasonlítunk. - A küszöbön állva intett Clarynek. - Kész vagy?

Jocelyn elvette a kezét a szája elől. - Simon, hallgatóztál? Simon hunyorgott. - Nem, csak most értem ide. - Jocelyn sápadt arcáról Luke komor képére pillantott. - Valami nem stimmel? Menjek el?

- Semmi gond - mondta Luke. - Azt hiszem, itt végeztünk. - Félretolta Simont, és máris sebesen dübörgött lefelé a lépcsőn. Pár pillanattal később becsapódott a lenti ajtó.

- Visszajöhetek később - mondta a fiú. - Tényleg, nem lenne gond.

- Talán tényleg az volna... - kezdte Jocelyn, de Clary máris talpon volt.

- Felejtsd el, Simon! Elmegyünk - mondta, és lekapta a tarisznyáját az ajtó melletti fogasról. Átvette a vállán, és égő tekintettel meredt az anyjára. - Majd jövök.

Jocelyn az ajkába harapott. - Clary, nem gondolod, hogy ezt meg kéne beszélünk?

- Rengeteg időnk lesz beszélni, amíg nyaralunk - szólt Clary epésen, és elégedetten állapította meg, hogy anyja összerezzen. - Ne várj meg ébren! - tette hozzá, aztán megragadta Simon karját, és kivonszolta magával az ajtón.

A fiú megvetette a lábát, és válla fölött bocsánatkérően pillantott vissza Clary anyjára, aki egészen kicsinek és elhagyatottnak tűnt, ahogy szorosan összefűzött ujjakkal állt az ajtóban. - Viszlát, Mrs. Fray! - kiáltotta hátra. - Kellemes estét!

- Ó, hallgass már el, Simon! - csattant fel Clary, és becsapta maguk mögött az ajtót, ezzel el is hallgattatva édesanyját.

- Jézusom, ember, ne tépd le a karomat! - tiltakozott Simon, miközben Clary lefelé rángatta a lépcsőn. A lány zöld szandálja minden egyes dühös lépésénél hangosan csattant a kövön. Egy pillanatra visszanézett, félig-meddig arra számítva, hogy anyja a lépcsőfordulóban állva haragosan mered utánuk, de a lakás ajtaja csukva maradt.

- Ne haragudj! - mormogta Clary, és elengedte a fiú csuklóját. A lépcső alján végül megállt, tarisznyája a csípőjének ütődött.

Claryék barna homokkőből épült háza - mint szinte az összes épület a környéken - valaha teljes egészében egy vagyonos család tulajdona volt. Korábbi pompájának maradványai még mindig megmutakoztak az ívelt lépcsőházban, a törtmárvány padlón meg az égre nyíló széles tetőablakon. A házban időközben különálló lakásokat alakítottak ki, és a háromszintes épületen Clary meg az édesanyja most a földszinten lakó idős hölgygel osztozott, aki jósdát nyitott a maga lakásában. Szinte soha nem dugta ki az orrát, bár vendégek csak ritkán jöttek hozzá. Az ajtajára erősített aranyszínű tábla tanúsága szerint ő volt MADAME DOROTHEA, LÁTNÓK ÉS PRÓFÉTA.

A félig nyitva álló ajtón át tömjén sűrű, édes illata áradt a lépcsőházba. Clary mély mormogást hallott odabentről.

- Jó látni, hogy így virágzik nála az üzlet - mondta Simon. - Nem könnyű mostanság egy prófétának munkát szerezni.

- Muszáj állandóan ilyen gunyorosnak lenned? - csattant fel Clary. Simon hátrahőkölt. - Azt hittem, szereted, ha szellemes és ironikus vagyok.

Clary éppen válaszolt volna, amikor kivágódott Madame Dorothea ajtaja, és egy férfi lépett ki rajta. Magas volt, juharszirup színű bőrrel, macskáéra emlékeztető aranylő zöld szempárral és bozontos fekete hajjal. Hegyes, fehér fogak kerültek elő, ahogy megvillantotta vakító mosolyát a lány felé.

Clary hirtelen megszédült; egy pillanatig határozottan úgy érezte, hogy rögtön el fog ájulni.

Simon aggódva mérte végig. - Jól vagy? Úgy nézel ki, mint aki mindjárt kifekszik.

A lány pislogva nézett vissza rá. - Mi? Nem, semmi baj.

De a srác nem úgy festett, mint aki hajlandó annyiban hagyni. - Olyan vagy, mintha szellemet láttál volna.

Clary megrázta a fejét. Az emlék, hogy látott valamit, eljátszódzott vele, de amikor koncentrálni próbált, úgy folyt tova, mint a víz. - Semmi. Azt hittem, Dorothea macskáját látom, de úgy tűnik, tévedtem. - Simon rámeredt. - Tegnap óta nem ettem semmit - tette hozzá a lány védekezőleg. - Azt hiszem, nem vagyok csúcsformában.

A fiú átkarolta Clary vállát. - Gyere, meghívlak valami kajára.

- Egyszerűen nem tudom elhinni, hogy így viselkedik - mondta Clary negyedszer, miközben egy kóbor guacamole-darabot üldözött a nacho hegyével a tányérján. Egy környékbeli mexikói kajáldában voltak, amit Nacho Mamának hívtak, és alig volt több egy lyuknál a falban. - Mintha nem lett volna

éppen elég pocsek, hogy minden második héten szobafogságra ítélt. Most meg száműzésbe vonulhatok a nyár hátralevő részére.

- Tudod, hogy anyukádra néha rájönnek ilyenek - mondta Simon. - Olyan természetes nála, mint a levegővétel. - A lányra vigyorgott zöldséges burritója mögül.

- Ó, persze, csinálj úgy, mintha vicces lenne - torkolta le Clary. - Nem téged rángatnak el a semmi közepére. Isten tudja, milyen hosszú időre...

- Clary - szakította félbe a tirádát Simon -, nem rám haragszol. Aztán meg nem maradsz ott örökre.

- Honnan tudod?

- Ismerem anyukádat - mondta a fiú rövid szünet után. - Úgy értem, mi ketten barátok vagyunk már... Mennyi is? Tíz éve? Tudom, hogy néha ilyen. Meg fogja gondolni magát.

Clary felvett egy csípős paprikát a tányérjáról, és elgondolkodva játszadozott vele. - De tényleg így van-e? - szólalt meg. - Úgy értem, tényleg ismered-e? Néha szeretném tudni, hogy ismeri-e egyáltalán valaki.

Simon hunyorogva nézett vissza rá. - Nem tudlak követni.

Clary levegőt szívott be, hogy lehűtse égő száját. - Úgy értem, soha nem beszél magáról. Semmit sem tudok a gyerekkoráról, a családjáról vagy arról, hogyan találkozott apámmal. Még esküvői képeik sincsenek. Olyan, mintha nem is élt volna, mielőtt megszülettem. Mindig ezt mondja, amikor kérdezni próbálok valamit.

- Ó! - Simon vágott egy grimaszt. - Ez édes.

- Nem, nem az. Fura. Fura, hogy semmit nem tudok a nagyszüleimről. Vagyis azt tudom, hogy apám szülei nem voltak oda anyámért, de tényleg annyira rémesek lehettek? Miféle emberek azok, akik nem is akarják látni az unokájukat?

- Talán anyád utálja őket. Lehet, hogy bántották vagy valami - vetette föl Simon. - Ott vannak rajta azok a sebhelyek. Clarynek fennakadt a szeme. - Micsodák vannak rajta? Simon lenyelt egy nagy falat burritót. - Azok a pici sebhelyek. Végig a hátán meg a karjain. Láttam anyádat fürdőruhában, az a helyzet.

- Soha nem vettem észre semmilyen sebhelyet - mondta határozottan Clary. - Szerintem képzelődsz.

Simon a lány szemébe nézett, és mintha éppen mondani akart volna valamit, amikor Clary tarisznyájának mélyén erőszakosan lármázni kezdett a mobiltelefon. Clary előhalászta, és a kijelzőn hunyorgó számokra meredt. - Anyám az.

- Azt láttam már az arcodon is. Beszélsz vele?

- Egyelőre nem - felelte Clary az ismerős büntudattal a gyomrában, ahogy a telefon abbahagyta a csöngést, és a hangposta felvette. - Nem akarok veszekedni vele.

- Nálam mindig alhatsz - mondta Simon. - Ahányszor csak akarsz.

- Azért előbb megvárom, hogy lehiggad-e. - Clary megnyomta a hangposta gombját a telefonján. Anyja hangja feszültnek tűnt, de láthatólag igyekezett könnyed maradni. - Kicsim, sajnálom, hogy úgy neked estem ezzel a nyaralással. Gyere haza, és megbeszéljük. - Clary kinyomta a telefont, mielőtt az üzenetnek vége lett volna, amitől csak még erősebb büntudata támadt. - Meg akarja beszélni.

- Te akarsz beszélni vele?

- Nem is tudom. - Clary megdörzsölte a szemét a keze fejével. - Még mindig el akarsz menni arra a felolvasásra?

- Megígértem, hogy ott leszek.

Clary felállt, és hátratolta a székét. - Akkor veled megyek. Anyámat majd felhívom, ha vége lesz. - A tarisznya pántja lecsúszott a karján. Simon szórakozottan tolta vissza a helyére, ujjai egy pillanatra eljátszadoztak a lány csupasz bőrén. , ;

Odakint olyan nyirkos volt a levegő, hogy a páracseppek összeborzolták Clary haját, Simon kék pólóját pedig hozzátapasztották a hátához. - És mi a helyzet a zenekarral? - kérdezte a lány. - Történt valami érdekes? Nagy volt a kiabálás a háttérben, amikor az előbb beszéltünk.

Simon arca felderült. - Fantasztikusan állnak a dolgok - mondta. -Matt azt mondja, ismer valakit, aki tud nekünk szervezni egy koncertet a Scrap bárban. Most megint nevet próbálunk találni magunknak.

- Igen? - Clary elrejtett egy mosolyt. Simon bandája soha semmilyen zenét nem produkált. Általában Simonéknál ültek a nappaliban, és azon vitatkoztak, hogy milyen nevet meg lógót

válasszanak a zenekarnak. A lány néha azon gondolkozott, hogy egyáltalán tud-e valamelyikük bármilyen hangszeren játszani. - Milyen ötleteitek vannak?

- A Tengeri Zöldség Összeesküvés és a Sziklaszilárd Panda között próbálunk dönteni.

Clary megrázta a fejét. - Egyik rémesebb, mint a másik.

- Eric a Nyugagy Krízist javasolta.

- Talán Eric maradhatna inkább a számítógépes játékoknak. -De akkor kereshetnénk egy új dobost.

- Ó, szóval Eric dobol? Azt hittem, csak pénzt lejmol tőletek, és a suliban azzal próbálja levenni a lányokat a lábukról, hogy benne van egy zenekarban.

- Á, dehogy - közölte lazán Simon. - Eric új életet kezdett. Barátnője van. Már három hónapja együtt járnak.

- Gyakorlatilag házások - mondta Clary, és kikerült egy babakocsit toló párt; a kislány haját sárga műanyag csat fogta össze, és egy tündérbabát szorongatott aranycsíkos zafírszárnyakkal. Clary a szeme sarkából egy pillanatra úgy látta, mintha a szárnyak megrebbentek volna. Gyorsan elfordította a fejét.

- Ami azt jelenti - folytatta Simon -, hogy én vagyok a banda utolsó olyan tagja, akinek *nincsen* barátnője. Pedig ugye pont ez a poén abban, hogy az embernek zenekara van. Hogy csajokat szerezzen.

- Azt hittem, a zene a lényeg. - Egy férfi, bottal a kezében, a Berkely Street felé bicegett. Clary inkább a másik irányba nézett; attól félt, hogy ha bárkit is túl sokáig figyel, az illető szárnyakat vagy plusz karokat növeszt, esetleg villás nyelvet, amilyen egy kígyóé. - Különben is, kit érdekel, hogy van-e barátnőd?

- Engem - közölte Simon komoran. - Nemsokára mindenkinek lesz barátnője, csak nekem meg Wendellnek, az iskolai gondnoknak nem. Ő meg büzik a fertőtlenítőtől.

- Legalább biztosan tudod, hogy ő még szabad. Simon metsző pillantást vetett a lányra. - Nem vicces, Fray.

- Aztán meg mindig ott van a tangás Sheila Barbarino - vetette fel Clary. Sheila mögött ült matekórán kilencedikben. Ahányszor csak leejtette a ceruzáját, ami bizony gyakran előfordult, Clarynek alkalma nyílt megpillantani a lány fehérműjét, amint kívülant a különlegesen kurta farmer dereka fölül.

- Ő az, akivel Eric három hónapja jár - közölte Simon. - Közben meg azt tanácsolta, hogy döntsem el, melyik csajnak van a legdögösebb cicije a suliban, és az első nap rögtön hívjam el randizni.

- Eric egy szexista disznó - mondta Clary, és hirtelen nem is akarta tudni, melyik csajnak van Simon szerint a legdögösebb cicije a suliban. - Talán az lenne a legjobb, ha Szexista Disznók lenne a banda neve.

- Van egy csengése. - Simon láthatólag nem jött ki a sodrából. Clary vágott egy grimaszt, mire a tarisznyájában megint bömbölni kezdett a telefon. Kihalásza a cipzáros zsebből. - Megint anyukád? - kérdezte a fiú.

Clary bólintott. Lelki szemei előtt látta édesanyját, amint magányosan álldogál lakásuk ajtajában. Büntudat áradt szét a mellkasában.

Simonra pillantott, aki aggódó tekintettel őt figyelte. Olyan ismerős volt az arca, hogy álmában is fel tudta idézni minden egyes vonását. A magányos hetekre gondolt, amiket nélküle kell majd eltöltenie, és visszadobta a telefont a táskájába. - Gyerünk! - mondta. - Lekéssük a felolvasást.

MIRE ODAÉRTEK JAVA JONESHOZ, Eric már a színpadon volt, és szorosan lehunyt szemmel előre-hátra ingott a mikrofon előtt. Haja végét, külön erre az alkalomra, rózsaszínre festette. Mögötte Matt, aki úgy nézett ki, mint aki beszívott, ritmustalanul püfölt egy dzsembét.

- Ez óriási szívás lesz - jósolta Clary. Megragadta Simon kabátujját, és az ajtó felé rángatta. - Ha futunk, talán még megmenekülhetünk.

A fiú határozottan rázta meg a fejét. - Milyen ember vagyok, ha nem állom a szavamat? - Kihúzta magát. - Szerzek kávét, ha te meg keresel helyet. Mit kérsz?

- *Sima kávét. Feketét... mint a lelkem.*

Simon elindult a pult felé, miközben valami olyasmit dünnyögött az orra alatt, hogy amii: most csinál, az sokkal, de sokkal jobb dolog, mint amit valaha is tett azelőtt. Clary nekiállt helyet keríteni maguknak.

Ahhoz képest, hogy hétfő volt, a kávézó zsúfoltnak tűnt; a legtöbb kopottas kanapét és fotelt elfoglalták a szabad hétköznapi estét kiélvező tinédzserek. A kávé és a szegfűszeges cigaretta illata mindent betöltött. Clary végül talált egy üres kétszemélyes fotelt az egyik sötét sarokban, a helyiség hátuljában. A közelben csak egy szőke lány ült narancsszínű felsőben, akit teljesen lekötött a piros iPodja. Jó - gondolta Clary - *Eric itt nem fog megtalálni bennünket a felolvasás után, hogy megkérdezze, milyenek voltak a versei.*

A szőke lány áthajolt a széke karfáján, és megütögte Clary vállát. - Ne haragudj... - Clary meglepetten nézett fel. - Ő a pasid? - kérdezte a lány.

Clary követte a tekintetét, és már fel is készült rá, hogy azt feleli: *nem, nem ismerem*, amikor leesett neki, hogy a lány Simonra gondol. A fiú éppen feléjük tartott, és összeráncolt homlokkal koncentrált, hogy ne ejtse el egyik papírpoharat sem. - Jaj, nem - mondta Clary. - Csak egy jó barátom.

A lány sugárzott. - Olyan *helyes!* Van barátnője?

Clary egy pillanattal tovább habozott a kelleténél. - Nincs.

A lány gyanakodva pillantott rá. - Meleg?

Simon időközben melléjük ért, így Clary megúsza, hogy válaszolnia kelljen. A szőke lány gyorsan hátradőlt, ahogy a fiú letette a poharakat az asztalra, és ledobta magát a fotelba Clary mellé. - Gyűlölöm, amikor kifognak a rendes bögrékből. Ezek az izék forrók. - Az ujjait kezdte fújni, és összeráncolta a homlokát. Clary igyekezett elfojtani a mosolyát; ahogy a fiút nézte. Általában egyáltalán nem gondolkodott rajta, hogy Simon jó-képű-e vagy sem. Szép, sötét szeme van, és az elmúlt, nagyjából egy évbeii egészen megemберesedett. Csak egy jó frizura kéne...

- Te bámulsz - mondta Simon. - Miért nézel így? Van valami az arcomon?

Meg kéne mondanom neki - gondolta a lány, bár lelke mélyén legszívesebben nem tette volna. - *Rossz barát lennék, ha nem szólnék.* - Ne nézz oda, de ez a szőke lány mellettünk úgy gondolja, hogy helyes vagy - suttogta.

Simon villámgyorsan oldalra pillantott, hogy megnézze magának a lányt, aki láthatólag teljesen belemélyedt egy manga tanulmányozásába. - Amelyiknek narancssárga felsője van? - Clary bólintott. Simon mintha kételkedett volna. - Miből gondolsz?

Mondd meg neki! Gyerünk, mondd meg neki! - Clary válasza nyitotta a száját, de egyszerre csikorogva gerjedni kezdtek a hangfalak. Összerezzent, és a fülére tapasztotta a kezét, miközben Eric a színpadon a mikrofonnal birkózott.

- Bocsánat, emberek! - kiáltotta a fiú. - Jól van. Eric vagyok, ez meg itt a haverom. Matt a doboknál. Az első versem címe „Cím nélkül”. - Vágott egy fintort, mintha fájna valamije, és bele vinnyogott a mikrofonba. - *Jöjj, te hamis pusztító, becsstelen ágyékom! Boríts be minden duzzanatot szikkadt hevülettel!*

Simon lejjebb csúszott a fotelban. - Légyszi, ne mondd el senkinek, hogy ismerem!

Clary kuncogott. - Ki használja egyáltalán azt a szót, hogy „ágyék”?

- Eric - mondta Simon komoran. - Minden versében van ágyék.

- *Duzzadtan kínszatom!* - nyüszítette Eric. - *Agónia duzzad testemben.*

- Lefogadom, hogy duzzad - mondta Clary. - Ő is lejjebb csúszott Simon mellé. - Szóval a lány, aki szerint helyes vagy...

- Egy pillanatig se törődj vele! - állította le Simon. - Beszélni akartam veled valamiről.

- A Dühödt Vakondok nem lenne jó név a zenekarnak - vágta rá azonnal Clary.

- Nem arról - mondta Simon. - Arról, amiről korábban is beszélgettünk. Hogy nincsen barátnőm.

- Ó! - Clary megvonta a fél vállát. - Hát nem is tudom. Kérj randit Jaida Jonestól! - javasolta azon kevés lány egyikét, akiket kedvelt St. Xavier-ben. - Aranyos, és bír téged.

- Nem akarok randit kérni Jaida Jonestól.

- Miért nem? - Clary azon kapta magát, hogy valami meghatározhatatlan okból bosszús lett. - Nem szereted az okos lányokat? Még mindig a legdögösebb cici után kajtatsz?

- Egyik sem - felelte Simon meglehetősen izgatottan. - Nem akarok randit kérni tőle, mert nem lenne éppen tisztességes vele szemben, ha...

Elhallgatott. Clary közelebb hajolt, és a szeme sarkából látta, hogy a szőke lány is úgy helyezkedik, mint aki hallgatózni próbál. - Miért nem lenne tisztességes?

- Mert valaki más tetszik - mondta Simon.

- Oké. - Simon arca egészen halványzöld volt, éppen olyan, mint amikor eltörte a bokáját focizás közben a parkban, és úgy kellett hazáig sántikálnia. Clary kíváncsi volt rá, vajon miért lett ilyen rettenetesen ideges attól, hogy tetszik neki valaki. - Ugye nem vagy meleg?

Simon, ha lehet, még zöldőbb lett. - Ha az lennék, jobban öltözködnék.

- Szóval kiről van szó? - kérdezte a lány. Éppen hozzátette volna, hogy ha Simon Sheila Barbarinóba szerelmes, akkor Eric szét fogja rúgni a seggét, amikor valaki hangosan felköhögött a háta mögött. Egészen gunyoros hang volt, olyasféle, mint amikor valaki el akarja fojtani a feltörő nevetését.

Clary hátralördült.

Egy kopott zöld kanapén, tán egyméternyivel mögöttük ott ült Jace. Ugyanazokat a sötét ruhadarabokat viselte, mint előző este a klubban. Karja csupasz volt, és mintha régi sebhelyek lettek volna, fehér vonalak borították. Mindkét csuklóját széles fémmandzsetta fedte; Clary látta, hogy az egyikből egy kés csontnyele lóg ki. Jace éppen őt figyelte, keskeny szája széle vidáman görbült felfelé. A lány gyűlölte, ha kinevetik, de még ennél is kellemetlenebb volt az érzés, hogy Jace öt perccel korábban még biztosan nem ült ott.

- Mi az? - Simon követte a lány tekintetét, de értetlen arckifejezése nyilvánvalóvá tette, hogy nem látja Jace-t.

De én látlak.

Továbbra is meredten bámulta Jace-t, mire a fiú felemelte a bal kezét, hogy intsen neki. Egyik karcsú ujján gyűrű csillant. Felállt, és kényelmes tempóban az ajtó felé indult. Clary eltátotta a száját a meglepetéstől. Jace se szó, se beszéd, elment.

Simon kezét érezte a karján. Barátja a nevéen szólt, és azt kérdezte, nincs-e valami baj. Clary szinte meg sem hallotta. - Mindjárt jövök - hallotta a saját hangját, miközben felugrott a fotelból. Majdhogynem a poharát is elfelejtette letenni, ahogy rohanvást indult az ajtó irányába. Simon leesett állal bámult utána.

Clary kirepült az ajtón. Rettegett attól, hogy Jace az utcára érve eltűnt, mint valami szellem. De ott volt, kényelmesen a falnak vetve a hátát. Éppen kivett valamit a zsebéből, és a gombokat kezdte nyomkodni rajta. Meglepetten nézett fel, ahogy a kávézó ajtaja becsapódott a lány mögött.

A sebesen ereszkedő szürkületben aranylón csillogott a haja. - A barátod versei rettenetesek - mondta.

Clarynek megremegett a szeme, a megjegyzés váradanul érte. - Mi ?

- Azt mondtam, borzalmasak a versei. Olyanok, mintha megevett volna egy szótárt, aztán véletlenszerűen elkezdte volna felöklendezni a szavakat.

- Nem érdekelnék Eric versei. - Clary borzasztó dühös volt. - Tudni akarom, miért követsz engem.

- Ki mondta, hogy követlek?

- Ügyesen tereled a szót. És te is hallgatóztál. Szándékosan áll elmondani nekem, mi ez az egész, vagy egyszerűen hívjam föl a rendőrséget?

- És mit akarsz mondani nekik? - kérdezte Jace szárazon. - Hogy láthatatlan emberek zaklatnak? Hidd el, kislány, a rendőrök nem tartóztatnak le valakit, ha nem látják.

- Mondtam már, hogy a nevem nem kislány - sziszegte Clary a fogai között. - Clarynek hívnak.

- Tudom - felelte Jace. - Szép név. Tudod, hogy így hívják a zsálya egyik fajtáját is? Régen az emberek azt hitték, hogy ha megeszik a magját, láthatják a tündéreket. Hallottál erről?

- Fogalmam sincs, miről beszélsz.

- Nem tudsz valami sokat, mi? - kérdezte Jace. Hanyag megvetés sugárzott aranszín szeméből. - Te is csak olyan mondi vagy mint az összes többi mondi, mégis látsz engem. Rejtély.

- Mi az, hogy mondi?

- Olyan, aki az emberek világában él. Mint te is.

- De hát te is az emberek világában élsz - mondta Clary.

- Igen - felelte a fiú. - De nem vagyok olyan, mint te. - Semmi védekezés nem volt a hangjában. Mintha nem érdekelte volna, hogy Clary hisz neki vagy sem.

- Jobbnak gondolod magad. Azért nevettél ki bennünket.

- Azért nevettelek ki benneteket, mert viccesnek találok a szerelmi vallomásaitokat, főleg amikor viszonzatlanok - mondta. - És mert a te Simonod az egyik legmondibb mondi, akivel valaha is találkoztam. És mert Hodge azt hitte, hogy veszélyes lehetsz. De ha ez igaz is, nyilvánvaló, hogy fogalmad sincs róla.

- Hogy én vagyok veszélyes? - visszhangozta döbbenet Clary. - Tegnap este láttam, hogy megöltél valakit. Láttam, ahogy kést döftél a bordái közé, és... - *És láttam, ahogy felhasítja a karodat az ujjával, amik olyanok voltak, mint a borotvapenge. Láttam, hogy folyta vér a sebedből, most pedig úgy nézel ki, mintha senki hozzád sem ért volna.*

- Talán gyilkoltam - mondta Jace -, de tudom, mi vagyok. Elmondhatod ugyanezt te is?

- Közöséges földi halandó vagyok, ahogy az előbb mondtad. Ki az a Hodge?

- Az oktatóm. És ha a helyedben lennék, nem jelenteném olyan könnyen ki magamról, hogy közöséges vagyok. - A fiú közelebb hajolt. - Hadd nézzem a jobb kezéd!

- A jobb kezem? - kérdezett vissza Clary Jace bólintott. - Ha megmutatom a kezem, békén hagysz?

- Minden további nélkül. - A fiú hangja elárulta, milyen jól szórakozik. Clary vonakodva nyújtotta ki a jobb kezét. Sápadtak tűnt az ablakon kiszivárgó erőtlen fényben, ujjperceit finoman borították szeplők. Olyan érzése volt, mintha kitarulkozna, és a csupasz mellét mutogatná a fiúnak.

- Semmi. - Jace határozottan csaldódottnak tűnt. - De nem vagy balkezes, ugye?

- Nem. Miért?

A fiú megvonta a vállát, és elengedte Clary kezét. - A legtöbb Árnyvadász-gyereket megjelölik a jobb kezén. Vagy a balon, ha balkezesek, mint én is. Egy állandó rúnát kapunk, amitől ügyesebben bánunk a fegyverekkel. - Megmutatta a lánynak a bal keze fejét; teljesen hétköznapiak tűnt.

- Nem látok semmit - mondta Clary.

- Engedd szabadon a gondolataidat! - javasolta Jace. - Várj, amíg megtalál. Olyan, mintha arra várnál, hogy valami felemelkedjen a víz felszínére.

- Te megörültél. - De Clary azért elengedte magát, és addig nézte a fiú kezét, amíg egyszer csak meglátta az apró vonalakat a hosszú ujjpercek között...

Hirtelen ugrott elé, felvillant, mint valami neonfelirat. Fekete mintát látott, olyan volt, mint egy szem Jace keze fején. Pislantott, és a jel már nem is volt sehol. - Tetoválás?

A fiú megvillantott egy öntelt mosolyt, és leengedte a kezét. - Gondoltam, hogy meg tudod csinálni. És nem tetoválás. Jel. Rúnák, amiket a bőrünkbe égettek.

- És jobban bántok tőlük a fegyverekkel? - Clary ezt nehezen találta hihetőnek, bár talán még mindig valószínűbb volt, mint hogy léteznek zombik.

- A különböző Jeleknél különböző szerepük van. Némelyik állandó, de a legtöbb eltűnik, miután felhasználtuk őket.

- Ezért van, hogy ma nem csupa tinta a karod? - kérdezte a lány - Még akkor se, ha koncentrálok?

- Pontosan ezért. - Úgy tűnt, elégedett magával. - Tudtam, hogy legalább Látó vagy. - Felnézett az égre. - Majdnem teljesen besötétedett. Mennünk kéne.

- Azt hittem, békén fogsz hagyni.

- Hazudtam - mondta Jace kissé feszengve. - Hodge azt mondta, hogy el kell vigyelek az Intézetbe. Beszélni akar veled.

- Miért akarna beszélni velem?

- Mert már tudod az igazságot - közölte Jace. - Legalább száz éve nem volt olyan mondi, aki tudott volna rólunk.

- *Rólunk?* - visszhangozta Clary. - Úgy érted, az olyan emberekről, mint te? Az olyan emberekről, akik hisznek a démonokban.

- Az olyan emberekről, akik megölik a démonokat - mondta Jace. - Árnyvadászoknak neveznek bennünket. Vagyis mi nevezzük így magunkat. Az Alvilágiak kevésbé hízelgő neveket találtak ki nekünk.

- Alvilágiak?

- Az Éjszaka Gyermekai. A Boszorkánymesterek. Az elátkozottak. A dimenzió elvarázsolt lényei.

Clary megrázta a fejét. - Folytasd csak nyugodtan! Nyilván vannak még, nézzük csak, vámpírok, vérfarkasok meg zombik is.

- Persze, hogy vannak - közölte Jace. - Igaz, hogy a zombik leginkább délen élnek, ahol a *voudun* papok vannak.

- És mi a helyzet a múmiákkal? Ők csak Egyiptomban lógnak?

- Ne légy nevetséges! Senki sem hisz a múmiákban. - Nem?

- Nyilván nem - mondta Jace. - Figyelj, Hodge elmagyarázza az egészet, amikor találkoztok.

Clary karba fonta a kezét a mellkasa előtt. - És mi van, ha nem akarok vele találkozni?

- Az a te bajod. Jönni fogsz, ha saját jószántadból, ha nem.

Clary nem hitt a fülének. - Azzal fenyegetsz, hogy el fogsz rabolni?

- Ha így akarsz nézni - felelte Jace-, akkor igen.

A lány kinyitotta a száját, hogy dühödt tiltakozásba kezdjen, de éles, sivító hang fojtotta belé a szót. Megint megszólalt a telefonja.

- Gyerünk, vedd csak fel, ha akarsz - mondta Jace nagyvonalúan.

A telefon elhallgatott, aztán megint belekezdett, hangosan és erőszakosan. Clary összeráncolta a homlokát - az anyja most már tényleg kijöhetett a sodrából. Félig elfordult Jace-től, és a táskájában kezdett kotorászni. Mire előbányászta a telefont, az már a harmadik körcsörgésnél tartott. A füléhez emelte a készüléket. - Anya?

- Ó, Clary! Ó, hála az égnek! - Clary hátán végigfutott a hideg a hirtelen jött ijedtségtől. - Figyelj ide...

- Semmi baj, Anya. Jól vagyok. Éppen indultam haza...

- *Ne!* - Jocelyn hangja rekedt volt a rémülettől. - Ne gyere haza! Értesz, Clary? Nehogy haza merj jönni! Menj el Simonhoz! Menj egyenesen Simonhoz, és maradj ott, ameddig csak tudsz... - Egy hang szakította félbe a háttérből: valami leesett, és összetört, valami súlyosan csapódott a padlónak...

- Anya! - kiáltotta Clary a telefonba. - Anya, jól vagy?

A telefonból hangos zúgó hang hallatszott. Jocelyn hangja küszködve tört át rajta. - Csak ígérd meg, hogy nem jössz haza! Menj el Simonhoz, és hívd fel Luke-ot... Mondd meg neki, hogy megtalált... - Szavait heves recsenés nyomta el, mintha fa robbant volna szálkáira.

- Ki talált meg? Anya, hívtad a rendőrséget? Meg...

Clary soha nem felejtette el a hangot, ami kétségbeesett kérdésért félbeszakította: durva, csikorgó hang volt, amit hangos puffanás követett. Clary még hallotta, amint anyja sipítva szívja be a levegőt, mielőtt megint megszólalt volna. - Szeretlek, Clary.

A telefon elhallgatott.

- *Any!* - sikította Clary a készülékbe. - Anya, ott vagy? - *Hívás vége*, állt a kijelzőn. De miért tette volna le az anyja így a telefont?

- Clary - szólt Jace. A lány most először hallotta a szájából a nevét. - Mi történik?

Clary nem is törődött vele. Kapkodva nyomta meg a gombot, amelyik az otthoni számot tárcsázta. Senki nem vette föl, csak a foglalt jel bűgött a fülébe.

Clary keze megállíthatatlanul remegni kezdett. Amikor megint tárcsázni próbált, a készülék kicsúszott a kezéből, és a járda aszfaltjára zuhant. A lány térdre rogyott, hogy felvegye, de a telefonban már nem volt élet, hosszú repedés húzódott végig az elején. - A francba! - Szinte könnyek között vágta földhöz a készüléket.

- Hagyd ezt abba! - Jace megragadta a lány csuklóját, és talpra segítette. - Történt valami?

- Add ide a telefonodat! - mondta Clary, és kirántotta a fiú ingzsebéből kilógó hosszúkás fémtárgyat. - Muszáj...

- Az nem telefon - mondta Jace, de meg sem próbálta visszaszerezni. - Szenzor. Nem fogod tudni használni.

- De fel kell hívnom a rendőrséget!

- Előbb mondd el, mi történt! - Clary megpróbálta kirántani csuklóját a fiú szorításából, de Jace hihetetlen erővel tartotta. - Én tudok neked segíteni.

Clary ereiben forró áradatként vágatott végig a düh. Anélkül, hogy tudta volna, mit csinál, a fiú arcába kapott, és körmeivel végigszántotta a bőrét. Jace meglepetten lépett hátra. Clary kihasználta az alkalmat, és kiszabadította magát, a következő pillanatban pedig már rohant is a Hetedik sugárút fényei felé.

Amikor a sarokra ért, megtorpant, félig-meddig arra számítva, hogy Jace ott rohan a nyomában. De a kávéház utcája üres volt. Clary pár pillanatig bizonytalanul fürkészte az árnyékokat, de semmi sem mozdult. Sarkon fordult, és rohanvást indult hazafelé.

AZ ÉJSZAKA KÖZBEN MÉG MELEGEBB LETT, és hazafelé futni olyan érzés volt, mintha forrásban lévő levesben kéne a lehető legsebesebben úsznia. Amikor a saját utcájuk sarkára ért, Clarynek meg kellett torpannia egy piros lámpánál. Türelmetlenül toporgott a járda szélén, amíg az autólámpák összeolvadó fényének csíkja elhúzott mellette. Még egyszer megpróbálta édesanyját hívni, de Jace nem hazudott; a telefonja valóban nem telefon volt. Legalábbis nem hasonlított egyetlen telefonra sem, amit Clary valaha látott. A szenzor gombjain nem voltak számok, csak a már ismerős bizarr szimbólumok, és kijelzőt sem talált rajta sehol.

Ahogy az utcában a ház felé sietett, látta, hogy az emeleti szobákban égnek a lámpák, ami általában annak a biztos jele volt, hogy anyja otthon van. Oké - mondta magának. - Minden rendben. Csakhogy amint belépett a lépcsőházba, összerándult a gyomra. A mennyezetről lógó lámpákban kiégték az izzók, és minden sötétségbe burkolózott. Az árnyékok mintha titokzatos mozgással teltek volna meg. Clary reszketve indult el fölfelé.

- És mégis, hová mész? - kérdezte egy hang.

Clary megpördült. - Mi...

Elakadt a szava. Szeme lassan hozzászokott a homályhoz, és egy hatalmas karosszék körvonalait látta kibontakozni Madame Dorothea csukott ajtaja előtt. Az öregasszony úgy ékelődött bele, mint valami túl púposra tömött párna. A sötétben Clary nem látott belőle mást, csak púderrel borított arcának kerekességét, a kezében tartott fehér csipkelegyezőt, és feketén tátongó száját, ahogyan beszélt.

- Anyukád - mondta Dorothea - istentelen egy ramazurit csapott odafent. Mit művel? Átrendezi a lakást?

- Nem hiszem...

- A lépcsőházban meg kiégett a villany, nem vetted észre? - Dorothea legyezőjével a fotel karfáját kezdte csapkodni. - Nem tudja megkérni anyukád a lovagját, hogy cserélje ki?

- Luké nem a...

- És a tetőablakot is le kéne mosni. Mocskos. Nem csoda, hogy majdnem vaksötét van idebent.

Luké NEM a gondnok, akarta mondani Clary, de nem tette. Idős lakótársuktól nem nagyon várhatott mást. Ha sikerül rávennie Luke-ot, hogy cserélje ki a villanykörtét, száz másik dolgot is kérni fog tőle - vásároljon be neki, javítsa meg a zuhanyt. Egyszer szétszedetett vele egy öreg kanapét, hogy kivihesse a lakásból anélkül, hogy az ajtót le kéne emelni a helyéből.

Clary felsóhajtott. - Megkérdem.

- Remélem is! - Dorothea gyakorlott csuklómozdulattal csukta össze a legyezőt.

Amikor a lakás ajtajához ért, Claryben csak erősödött az érzés, hogy valami nincs rendben. Az ajtó nyitva volt, és a résen ék alakú fénysugár szűrődött ki a lépcsőházba. Claryn egyre inkább elhatalmasodott a pánik, ahogy belökte az ajtót.

Odabent égtek a lámpák, az összes lámpa, a fényár mindent elborított. A sötét lépcsőház után a világosság bántotta a lány szemét.

Anyja kulcsa és rózsaszín kézitáskája ott hevert a kis kovácsoltvas asztalkán az ajtó mellett, ahol mindig tartotta őket.

- Anya? - kiáltotta Clary. - Anya, hazajöttem.

Semmi válasz. Clary belépett a nappaliba. Mindkét ablak tárva-nyitva volt, az áttetsző fehér függönyök nyughatatlan szellemekként táncoltak a szélben. Csak amikor megállt a levegő, és a függönyök is mozdulatlanra merevedtek, vette észre, hogy a kanapé párnáit szétdobálták a szobában. Egyiket-másikat ráadásul hosszában fel is tépték, és kifordított belsejükből vatta ömlött a padlóra. A könyvespolcokat felborították, a könyvek szerteszét hevertek. A zongoraszék az oldalán feküdt, úgy tátongott, mint valami seb, Jocelyn szeretett kottafüzetei egytől egyig kiszóródtak belőle.

A festmények voltak a legremisztőbbek. Mindegyiket kivágták a keretéből, és csíkokra szabdalták össze, amikkel aztán betérítették a padlót. Csakis késsel csinálhatták - a vásznat szinte képtelenség volt pusztán kézzel elszakítani. Az üres keretek olyanok voltak, mint a csupaszra rágott csontok. Clary érezte, ahogy egy sikoly tör fel a mellkasából. - Anya! - sikította. - Hol vagy? Anyuci!

Utoljára nyolcéves korában szólította Jocelynt „Anyuci”-nak.

Dübörgő szívvel rohant a konyhába. Üres volt, a szekrények ajtajai nyitva álltak, középen egy összetört tabascós üveg ontotta paprikavörös tartalmát a linóleumra. Clary úgy érezte, térdei puhák, akár a szivacs. Tudta, hogy ki kéne rohannia a lakásból, keresnie egy telefont, és hívnia a rendőrséget. Mindez mégis olyan távolinak tűnt - előbb meg kellett találnia az anyját, meg kellett győződnie róla, hogy nem esett baja. Talán rablók jöttek, talán az anyja ellenállt nekik...

Milyen rablók azok, akik nem viszik magukkal a pénztárcát, a tévét, a DVD-lejátszót vagy a drága laptopokat?

Már anyja szobájának ajtaja előtt állt. Egy pillanatig úgy tűnt, hogy legalább ezt a helyiséget érintetlenül hagyták. Jocelyn kézzel varrt virágos ágytakarója gondosan összehajtogatva feküdt a paplan tetején. Az éjjeliszekrényről öt éves önmaga nézett vissza rá, mosolyát eperszín haj foglalta keretbe. Zokogás tört fel Clary mellkasából. *Any - kiáltotta belül -, mi történt veled?*

Csend volt a válasz. Nem, nem is csend - különös hang töltötte be a lakást, amitől az összes apró szőrszál égnek állt Clary nyakán. Mintha felborítottak volna valamit - nehéz tárgy ütődött a padlónak súlyos puffanással. A puffanás után mintha vonszoltak volna valamit - és a hang a hálószoba felé közeledett. Clary félelemtől összeszorult gyomorral óvatosan megfordult.

Egy pillanatra azt hitte, nincs senki az ajtóban, és elöntötte a megkönnyebbülés hulláma. Aztán lenézett.

A hosszúkás, pikkelyekkel borított lény a padlón kuporgott, lapos fekete szemei csokorban ültek domború koponyája kellős közepén. Úgy festett, mintha egy aligátor és egy százlábú keveréke lett volna; vastag, lapos ormánya és tüskés farka volt, amelyet baljóslatúan ingatott jobbra-balra. Számos lábát ugrásra készen húzta össze a teste alatt.

Hangos sikoly tört fel Clary torkából. Hátrátántorodott és elesett, éppen abban a pillanatban, amikor a lény rávetette magát. Clary oldalra gurult, és a lény pár ujjnyival eltévesztette a célt; karmai mély árkokat vájtak a padlóba, ahogy végigszánkáztak rajta. Mély hörgés tört fel a torkából.

Clary talpra kászálódott, és az előszoba felé rohant, de a lény gyorsabb volt nála. Megint felszökkent, de ezúttal az ajtó felett landolt, ahol aztán úgy függött, mint valami hatalmas, gonosz pók, és csokorban ülő szemeivel a lányt méregette. Állkapcsa lassan kinyílt, éles fogai közül zöldes nyál szivárgott. Ahogy hörgött és sziszegett, fogai közül hosszú, fekete nyelv csapott elő. Clary halálra rémülten döbrent rá, hogy a szájából előtörő hangok szavakká állnak össze.

— *Lány - sziszegte. - Hús. Vér. Etel, ó, étel. '*

A lény lassan csúszni kezdett lefelé a falon. Clary valahol mélyen túltette magát a félelmén, és csak jeges nyugalmat érzett. A lény már a földön volt, és feléje mászott. Clary hátrálni kezdett, felemelt egy nehéz képkeretet az éjjeliszekrényről - a fotón ő maga volt édesanyjával és Luke-kal Coney Islanden, amint éppen a dodzsembe készültek beszállni -, és hozzávágta a szörnyeteghez.

A kép a hátán találta el, lepattant róla, és üvegszilánkokkal borította be a padlót. A lény mintha észre sem vette volna, zavartalanul közeledett felé. - *Csontok. Összeroppantam, kiszívom a velőt, kiiszom a vért...*

Clary háta a falnak ütközött. Nem hátrálhatott tovább. Mozgást érzett a csípőjénél, és majdnem kiugrott a bőréből. A zsebe. Kapkodva nyúlt oda, és előrántotta a tárgyat, amit Jace-től vett el. A szenzor vibrált, mint egy rezgőre állított mobiltelefon. A kemény anyag szinte fájdalmasan forró volt a tenyerében. Éppen abban a pillanatban zárta össze a markát körülötte, amikor a szörnyeteg ismét ugrott.

A lény nekiütközött, és a földre döntötte. A feje és a válla keményen csapódott a padlónak. Oldalra gördült, de a lény túl nehéz volt. Rajta terpeszkedett, fojtó, nyálkás súlyától Clary majdnem öklendezni kezdett. - *Enni, enni - nyögte a szörnyeteg. - Nem szabad lenyelni, nem szabad ízlelni.*

A forró lehelet Clary arcában vértől bűzlött. Nem kapott levegőt. Úgy érezte, rögtön összetörnek a bordái. A karja a teste és a szörnyeteg közé szorult, a szenzor mélyen a tenyerébe vágott. Mocorogni próbált, hogy kiszabadíthassa a kezét. - *Valentiné soha nem fogja megtudni - A lányról nem mondott semmit. Valentiné nem fogharagudni. - Az ajak nélküli szájak rángatóztak, ahogy az állkapocs lassan szélesre nyílt, és újabb adag forró, bűzös lélegzettel árasztotta el az arcát. ,*

Clary keze kiszabadult. Sikítva sújtott le a szörnyetegre, össze akarta zúzni, meg akarta vakítani. Majdnem meg is feledkezett a szenzorról. Ahogy a lény kitátott szájával az arcára akarta vetni magát, Clary a fogai közé préselte a hosszúkás tárgyat. Érezte, ahogyan a forró, savas nyál beborítja a csuklóját, és tüzes cseppekben hull arca és torka csupasz bőrére. Mintha végtelen távolból hallotta volna saját sikolyát.

A lény hátrahőkölt - talán egyszerűen meglepődött. Mély hangon, dühösen felhördült, és hátracsapta a fejét. Clary látta, ahogy nyel, látta a torka *mozdulatait*. *Most én következem - gondolta pánikban. Most...*

A lény hirtelen rángatózni kezdett. Megállíthatatlanul, görcsösen vonaglott, legördült Claryről, a hátára fordult, számtalan lába a levegőben kapálózott. Szájából fekete folyadék szivárgott.

Clary levegő után kapkodva a hasára fordult, és kúszva igyekezett távolodni a szörnyetegtől. Majdnem elérte az ajtót, amikor hallotta, hogy valami átsüvít a levegőn a háta mögött. Megpróbálta összehúzni magát, de elkésett. Egy nehéz tárgy találta el a tarkóját, és Clary előrezuhan a sötétségbe.

Fény tört be a szemhéján keresztül, kék, fehér és vörös. Magas, sipító hang hallatszott, ami aztán egyre élesebb lett, mint egy rémült gyerek sikolya. Clary felköhögött, és kinyitotta a szemét.

Hideg, nyirkos fűvön feküdt. Az éjszakai égbolton fodros felhők úsztak a feje fölött, a csillagok ónos ragyogását elhalványították a város fényei. Jace térdelt mellette, csuklóján az ezüst mandzsetták szikrázva szórták szét a fényt, miközben a kezében tartott ruhadarabot szaggatta csíkokra. - Ne mozdulj!

Clary attól félt, hogy a sipítás mindjárt kettéhasítja a fülét. Nem engedelmeskedett, és oldalra fordította a fejét, amitől azonnal éles fájdalom száguldott végig a gerincén. Egy apró fűfolton feküdt, Jocelyn gondosan ápolt rózsabokrai mögött. A levelek részben eltakarták előle az utcát, ahol egy rendőrautó éppen kék-fehéren villogó fényekkel és visító szirénával fékezett a járdaszegély mellett. Máris kisebb csoport verődött össze a környéken lakókból, akik most kíváncsian figyelték, ahogy kinyílik a kocsiját, és két egyenruhás rendőr száll ki rajta. .

A rendőrség. - Clary megpróbált felülni; ahogy ujjai görcsösen markolásták a nedves földet, megint köhögni kezdett.

- Mondtam, hogy ne mozdulj - súgta Jace. - Az a Falánk démon a tarkódon kapott el. Alig élt, úgyhogy nem szúrt meg nagyon, de mindenképpen el kell vinnünk az Intézetbe. Maradj nyugton!

- Az az izé, a szörnyeteg, *beszélt*. - Clary fékezhetetlenül reszketett.

- Korábban is hallottál már démont beszélni. - Jace gyengéden a lány nyaka köré csúsztatta a letépett csíkot, és megkötötte. Valami viaszszerű anyaggal volt átitatva, ami arra a kenőcsre emlékeztette Claryt, amivel, anyja puhán tartotta festéktől és terpentintől meggyötört kezét.

- A démon a Pandemoniumban... olyan volt, mint egy ember.

- Az egy eidoloni démon volt. Alakváltó. A Falánkok olyanok, amilyenek. Nem valami szépek, de túl ostobák hozzá, hogy ez érdekelje őket.

- Azt mondta, meg fog enni.

- De nem evett meg. Megölted. - Jace végzett a csomóval, és hátradőlt. Clary megkönnyebbülten tapasztalta, hogy alábbhagyott a fájdalom a nyakában és a hátában. Ülő helyzetbe küzdötte magát. - Itt van a rendőrség - Olyan volt a hangja, mintha egy béka brekegett volna. - Szólnia kéne...

- Nem tehetnek semmit. Valaki valószínűleg hallotta, hogy sikítasz és kihívtá őket. Tíz az egyhez, hogy nem is igazi rendőrök. A démonoknak megvannak a módszereik, hogy eltüntessék a nyomokat maguk után,

- De Anya... - mondta Clary, úgy préselve át a szavakat duzzadt torkán.

- A Falánk mérge most is ott áramlik a szervezetedben, és egy órán belül halott leszel, ha nem jössz velem. - Jace felállt, és kinyújtotta a kezét a lány felé, majd talpra segítette. - Gyere!

A világ forogni kezdett Clary körül. Jace gyorsan a háta mögé csúsztatta a karját, és határozottan tartotta. A fiú mocsok, vér és fém szagát árasztotta magából. - Tudsz járni.

- Azt hiszem. - Clary átlesett a dúsan virágzó bokrok között. Látta ahogyan a rendőrök az ösvényen a ház felé tartanak. Egyikük, egy karcsú szőke nő, zseblámpát tartott a kezében. Ahogy felemelte a kezét, Clary látta, hogy nincsen rajta hús, olyan, mint egy csontváz keze, amit az ujjai hegyénél egészen hegyesre faragtak. - A keze...

- Megmondtam, hogy démonok lehetnek. - Jace vetett egy pillantást a ház hátuljára. - El kell tűnnünk innen. Mehetünk a mellékutca felé?

Clary megrázta a fejét. - Le van falazva. Nem juthatunk... - Szavait köhögési roham nyelte el. Felemelte a kezét, hogy eltakarja vele a száját, mire azonnal vörös lett a tenyere. Felnyögött.

A fiú megragadta a csuklóját, és alkarja fehér, sérülékeny bőrét a holdfény felé fordította. A bőr alatt kék hajszálerek kígyóztak, ahogy a mérget szállították szívé és az agya felé. Clary érezte, hogy megbicsaklik a térde. Jace kezében megjelent valami; valami éles és ezüstös. Megpróbálta elhúzni a kezét, de a fiú szorítása túl kemény volt. Clary egyszerre éles szúrás csókját érezte a bőrén. Amikor

Jace elengedte, közvetlenül a csuklója fölött fekete jelet látott, azokhoz hasonlót, amilyenek a fiú bőrét is borították. Clary jele egymást fedő köröket ábrázolt.

- És ez mire jó?

- El fog rejteni - mondta Jace. - Ideiglenesen. - A különös tárgyat, amit Clary késnek gondolt, visszacsúsztatta az övébe. Hosszú, fényes henger volt, nagyjából olyan vastag, mint egy mutatóujj, és az egyik vége felé elvékonyodott. - Az írónőm - mondta.

Clary nem kérdezte meg, hogy az micsoda. Azzal volt elfoglalva, hogy ne essen hasra. A talaj lüktetve hullámozott a lába alatt. - Jace - mondta, és rárogyott a fiúra. Az olyan gyakorlott mozdulattal kapta el, mintha rendszeresen ájultak volna lányok a karjaiba. Talán így is volt. Felkapta Claryt, és a fülébe súgott valamit, talán azt, hogy *Szövetség*. A lány hátrahajtotta a fejét, hogy felnézhesse Jace-re, de csak a csillagokat látta, amint komótosan járták útjukat odafent a sötét égbolton. Aztán minden eltűnt körülötte, és Jace minden ereje sem volt elég hozzá, hogy ne nyelje el a feneketlen mélység.

A Klávé és a Szövetség

- GONDOLOD, HOGY FELÉBRED VALAHA? Már három nap eltelt.

- Időt kell adnod neki. A démonok mérge erős, ő pedig csak egy mondi. Nincsenek rúnái, amik olyan erőssé tennék, mint mi vagyunk.

- A mondik borzasztó könnyen meghalnak, nem?

- Isabelle, te is tudod, hogy balszerencsét hoz halálról beszélgetni egy betegágyamellel.

Három nap - gondolta lassan Clary. Minden gondolata olyan lassan kúszott, mintha mézben haladt volna előre. - *Felkel ébrednem!* De nem tudott.

Az álmok fogva tartották, ahogy egyik a másik után sodorta magával, mint súlytalan falevelet az áradó folyó. Láta édesanyját, amint egy kórházi ágyban fekszik, szemei mint duzzadt horzsolások fehér arcán. Láta Luke-ot, amint egy halom csont fölött áll. Jace-t a hátából kinövő fehér szárnyakkal, Isabelle-t meztelenül, korbácsa teste köré tekeredő aranygyűrűivel, Simont tenyerébe égetett keresztekkel. Az egekből zuhanó, lángoló angyalokat.

- Mondtam neked, hogy ugyanaz a lány.

- Tudom. Ugye, milyen pici? Jace szerint megölt egy Falánkot.

- Igen. Amikor először láttam, azt hittem tündér. De nem elég csinos hozzá, hogy tündér legyen.

- Hát, senki sincs éppen csúcsformában, amikor démonméreg folyik az ereiben. Hívni fogja Hodge a Testvéreket?

- Remélem, nem. A hideg futkos tőlük a hátamon. Aki képes úgy megcsonkítani magát...

- Mi is megcsonkítjuk magunkat.

- Tudom, Alec, de az nem végleges. És nem is fáj mindig...

- Ha elég idős vagy hozzá. Erről jut eszembe, hol van Jace? Ő mentette meg a lányt, nem? Azt hittem volna, érdekli, hogy gyógyul-e már.

- Hodge szerint meg sem nézte, amióta behozta. Nyilván mégsem érdekli.

- Néha kezdem azt hinni, hogy... Figyelj! Megmozdult!

- Ezek szerint mégiscsak él. - Felsóhajtott. - Szólok Hodge-nak.

Clary úgy érezte, mintha bevarrták volna a szemhéját. Ahogy óvatosan mégis felnyitotta, és három nap után először pislogott, azt képzelte, hogy felhasad a bőre. Kék eget látott maga fölött, fodros felhőket és pufók angyalokat, lebegő, aranyozott szalagokkal a *csuklójukon. Meghaltam ?* - tette fel magának a kérdést. - *Lehetséges, hogy tényleg ilyen a mennyország?* - Becsukta a szemét, aztán megint kinyitotta. Most már felismerte, hogy amit néz, az nem más, mint egy ívelt fa mennyezet festett rokokó felhőkkel és angyalokkal.

Kínlódva sikerült ülő helyzetbe küzdenie magát. Fájt mindene, különösen a nyaka. Körbepillantott. Fém támlájú, vászonlepedős ágyba dugták, amely csak egy volt a hasonló ágyak sorában. Az övé mellett kis éjjeliszekrény is állt egy kancsóval meg egy csészével. Az ablak elé függönyt húztak, ami nem engedte be a fényt, bár a lány hallotta a sosem lankadó New York-i forgalom beszűrődő zaját.

- Szóval csak felébredtél - szólalt meg egy száraz hang. - Hodge örülni fog. Mind azt hittük, hogy valószínűleg meghalsz álmodban.

Clary a hang irányába fordult. A szomszédos ágyon Isabelle kuporgott, hosszú koromfekete haját két, a dereka alá hulló copfba fogta. Fehér ruháját farmerre és szűk kék felsőre cserélte, bár a vörös kő most is ott csillogott a nyakában. A kacsaringós sötét tetoválások eltűntek; bőre olyan makulátlan volt, mint egy tál tejszín felszíne.

- Bocs, hogy csalódást okoztam. - Clary hangja reszelős volt, mint a smirgli. - Ez az Intézet?

Isabelle a szemét forgatta. - Van egyáltalán valami, amit Jace nem mondott el neked?

Clary felköhögött. - Szóval tényleg ez az Intézet, ugye?

- Igen, a gyengélkedőn vagy. Nem mintha nem jöttél volna rá magadtól is. Hirtelen szúró fájdalom támadt Clary gyomrában, és a lélegzete is fennakadt, ahogy mindkét kezével odakapott.

Isabelle riadtan emelte föl a fejét. - Jól vagy?

A fájdalom már múlt is, de Clary savas ízt érzett a torkában, és mintha szédülni kezdett volna. - A gyomrom.

- Persze. Majdnem elfelejtettem. Hodge mondta, hogy adjunk ebből, amikor felébredsz.

Isabelle a kerámiakancsóért nyúlt, és öntött a tartalmából a hozzáillő csészébe, amit aztán Clary kezébe nyomott. A zavaros folyadék enyhén gőzölgött. Mintha gyógynövények illata keveredett volna benne valami sűrű és sötét anyaggal. - Három napja nem ettél semmit - jegyezte meg Isabelle. - Valószínűleg azért fordult föl a gyomrod.

Clary óvatosan kortyolt egyet. Az ital ízletes volt, tápláló és kellemes, vajjas utóízt hagyott maga után. - Mi ez?

Isabelle megvonta a vállát. - Hodge egyik gyógyfőzete. Mindig beválnak. - Macskaszerűen ívbe hajlította a hátát, és lecsusszant az ágyról. - Amúgy Isabelle Lightwood vagyok. Itt lakom.

- Tudom a nevedet. Clary vagyok. Clary Fray. Jace hozott ide?

Isabelle bólintott. - Hodge dühöngött. Csupa genny meg vér lett a szőnyeg a folyosón. Ha akkor csinált volna ilyet, amikor a szüleim is itt vannak, tuti, szobafogság lett volna a vége. - Kicsit mintha sandábban nézett volna Claryre. - Jace azt mondta, teljesen egyedül ölted meg azt a Falánk démont.

Clary lelki szemei előtt felvillant a skorpiószerű lény képe, amint vicsorogva rámered; összerázkódott, és erősebben szorította a csészét. - Hát azt hiszem, igen.

- De te mondi vagy.

- Elképesztő, ugye? - mondta Clary, aki rettenetesen élvezte az alig leplezett döbbenetet Isabelle arcán. - Hol van Jace? Valahol a környéken?

Isabelle vállat vont. - Azt hiszem - mondta. - Szólnom kéne mindenkinek, hogy felébredtél. Hodge beszélni akar majd veled.

- Hodge Jace tanára, igaz?

- Hodge tanít mindannyiunkat. - Isabelle kinyújtott kézzel mutatott egy ajtóra. - A fürdőszoba ott van. A törülközőtartóra tettem néhány ruhámat, ha esetleg át akarsz öltözni.

Clary még kortyolt volna egyet a csészeből, de megállapította, hogy üres. Már nem volt éhes, és nem is szédült, amitől határozottan jobban érezte magát. Letette a csészét, és szorosan becsavarta magát a paplanba. - Mi történt az én ruháimmal?

- Csupa vér meg mérge lett az összes. Jace elégette őket.

- Elégette? - kérdezte Clary. - Áruld el, mindig ilyen goromba, vagy csak a mondiknak tartogatja?

- Ő, mindenkivel goromba - felelte Isabelle könnyedén. - Ettől olyan átkozottul szexis. Ettől, meg mert több démont ölt meg, mint bárki más az ő korában.

Clary csodálkozva nézett rá. - Hát nem a bátyád? Isabelle erre már felvonta a szemöldökét. - Hogy Jace? A bátyám? Nem. Mi a fenéből gondoltad?

- Hát együtt laktok itt - mondta Clary. - Vagy nem? Isabelle bólintott. - De igen, csak...

- Miért nem a saját szüleivel van?

Egy futó pillanatra Isabelle mintha zavarba jött volna. - Mert meghaltak. Clary eltátotta a száját. - Balesetben haltak meg?

- Nem. - Isabelle a füle mögé igazított egy fekete hajtincset. - Az anyja akkor halt meg, amikor született, aztán az apját tízéves korában megölték. Jace látta az egészet.

- Ó - mondta Clary halkan. - A... démonok voltak?

Isabelle felállt. - Nézd, nekem most szólnom kell a többieknek, hogy felébredtél. Három napja arra várnak, hogy kinyisd a szemed. Ja, és szappan is van a fürdőszobában - tette hozzá. - Talán megmosakodhatnál. Búzsasz.

Clary a lányra meredt. - Nagyon köszi.

- Szívesen, máskor is.

Isabelle ruhái nevetségesen festettek Claryn. Többször is fel kellett hajtania a farmer szarát, mire anélkül tudott járni benne, hogy rálépett volna, a vörös felső dekoltázsa pedig csak kiemelte, hogy milyen gyéren van ellátva azzal, amit Simon cicinek nevezett volna.

A kis fürdőszobában megmosakodott a kemény levendulaszappannal. Egy kis fehér kéztörölővel szárítgatta magát, haja illatos tincsekben tapadt az arcára. Hunyorogva nézte képmását a tükörben. Arca bal oldalán lilás horzsolás éktelenkedett, ajka száraz volt és duzzadt.

Fel kell hívnom Luke-ot - gondolta. Kell, hogy legyen egy telefon valahol az épületben. Talán megengedik, hogy használja, miután beszélt Hodge-dzal.

Cipőjét gondosan elhelyezték az ágy lábánál, kulcsait rákötötték a fűzőre. Belelépett a lábbelibe, vett egy mély lélegzetet, és elindult, hogy megkeresse Isabelle-t.

A gyengélkedő előtt nem látott egy lelket sem. Tanácstalanul nézett körül. A folyosó árnyékos volt és végtelen, mint amilyeneken néha rémálmaiban rohant a semmibe. Rózsát formázó üveglámpák fügtek egymástól szabályos távolságra a falakon, a levegőben pedig por és gyertyaviasz szaga terjengett.

A távolból halk, finom hangot hallott - mint amikor a vihar megzörgeti az ajtó elé kifüggesztett harangjátékot. Clary lassan elindult a folyosón, kezét végighúzta a falon. A valaha burgundivörös és halványszürke. Viktóriakorabelinek tűnő tapéta kifakult az évek során. A folyosó mindkét oldalán zárt ajtók sorakoztak.

A hang, amit a lány követett, egyre erőteljesebb lett. Most már tudta, hogy egy zongorát hall, amin valaki kissé ödetszerűen, de vitathatatlan tehetséggel klimpíroz. Befordult egy sarkon, és sarkig tárt ajtót pillantott meg. Belesett, és megállapította, hogy a zeneszobát látja. Az egyik sarokban egy hangversenyzongora állt, a túlsó fal mellett pedig több sorban székeket helyeztek el. A helyiség közepét letakart hárfa foglalta el.

A hangversenyzongoránál Jace ült, ujjai sebesen száguldottak a billentyűkön. Mezítláb volt, csak farmert meg egy sötét pólót viselt; világos haja olyan kócos volt, mintha éppen most mászott volna ki az ágyból. Ahogy a fiú ujjainak fürge, biztos mozgását figyelte a klaviatúrán, Clarynek eszébe jutott, milyen volt, amikor azok a kezek felemelték, és biztosan tartották, miközben a csillagok talmi ragyogással keringtek a feje körül.

Bizonyára zajt csapott, mert a fiú megpördült a széken, és hunyorogva meredt a sötétbe. - Alec? - szólalt meg. - Te vagy az?

- Nem Alec az. Én vagyok. - A lány beljebb lépett a szobába. - Clary.

Felcsendült a zongora, ahogy a fiú talpra ugrott. - A mi kis Csipkerózsikánk. Kinek a csókja ébresztett fel végül?

- Senkié. Magamtól ébredtem föl. Volt ott veled valaki?

- Isabelle, de elment, hogy megkeressen valakit. Hodge-ot, azt hiszem. Mondta, hogy várjak, de...

- Figyelmeztetnem kellett volna, hogy nem szokásod megtenni, amit kérnek tőled. - Jace hunyorogva mérte végig a lányt. - Ezek Isabelle ruhái? Röhejesen állnak rajtad.

- Szeretném megjegyezni, hogy az *én* ruháimat te égetted el.

- Pusztán óvatosságból. - Jace lezárta a csillogó fekete zongorafedelet. - Gyere, elviszlek Hodge-hoz!

Az Intézet hatalmas volt, óriási barlangszerű tér, amiről az ember inkább gondolta volna, hogy a víz vájta ki az idők során a sziklákból, mintsem hogy valamiféle tervrajz alapján építették. Clary a félig nyitott ajtókon keresztül egyforma kis szobákat látott. Mindegyikben megvetetlen ágy állt éjjeli-szekerénnyel és egy nagy, nyitott fagardróbbal. A magas mennyezetet sápadt boltívek tartották, sokat közülük szinte teljesen beborítottak az apró faragott ábrák. Clary néhány ismétlődő motívumot is talált: angyalokat és kardokat, napokat és rózsákat.

- Miért van itt olyan sok hálószoba? - kérdezte. - Azt hittem, ez egy kutatóintézet.

- Ez a lakószárny. Arra esküdtünk fel, hogy biztonságot és szállást nyújtunk minden Árnyvadásznak, aki hozzánk fordul. Akár kétszáz embert is el tudunk helyezni, ha szükség van rá.

- De a legtöbb szoba üres.

- Az emberek jönnek-mennek. Senki sem marad sokáig. Általában csak mi vagyunk. Alec, Isabelle, Max, a szüleik meg én és Hodge.

- Max?

- Az elragadó Isabelle-lel már találkozta. Alec a bátyja, Max pedig az öccsük, de ő most elutazott a szüleikkel.

-Vakációznak?

- Nem éppen. - Jace habozott. - Mondhatjuk úgy, hogy... ők külföldi diplomaták, ez meg egy nagykövetség, vagy valami afféle. Jelenleg éppen az Árnyvadászok hazájában vannak, és egy nagyon fontos béketárgyalás részleteit dolgozzák ki. Maxot azért vitték magukkal, mert még nagyon kicsi.

- Az Árnyvadászok hazájában? - Clary úgy érezte, forog vele a világ. -Mi a neve? ,

-Idris.

- Sosem hallottam róla.

- Nem csoda. - Az irritáló felsőbbrendűség visszatért a hangjába. - A mondik nem ismerhetik. Védővarázsigék vannak körben a határok mentén. Ha megpróbálnál belépni Idrisbe, azonnal átkerülnél egyik határtól a másikhoz. Fogalmad sem lenne, mi történt veled.

- Szóval nincs rajta egyetlen térképen sem.
- A mondik térképein nincs. Veheted úgy, hogy egy kis hely Németország és Franciaország között.
- De Franciaország és Németország között nincsen semmi. Legfeljebb Svájc.
- Pontosan - mondta Jace.
- Felteszem, te jártál már ott. Idrisben, úgy értem.
- Ott nőtem fel. - Jace hangja közönyösnek tűnt, de mégis volt benne valami, amiből Clary tudta, hogy jobb, ha ezt a témát nem erőlteti tovább. - A legtöbben közülünk ott töltik a gyerekkorukat. Persze az egész világon vannak Árnyvadászok. Ott kell lennünk mindenhol, mert a démonok is ott vannak mindenhol. De egy Árnyvadásznak mindig is Idris jelenti az otthont.
- Mint Mekka vagy Jeruzsálem - mondta elgondolkozva Clary. - Szóval a legtöbben ott nevelkedtek, aztán amikor felnőttek...

- Oda küldenek bennünket, ahol szükség van ránk - fejezte be a mondatot kurtán Jace. - Aztán vannak néhányan, mint Isabelle vagy Alec, akik az otthontól távol nőnek fel, merthogy ott vannak a szüleik. Az Intézetben rendelkezésre álló lehetőségekkel és Hodge tanításával... - Egyszerre félbehagyta a magyarázatot. - Ez a könyvtár.

Magas, ívelt faajtóhoz érkeztek. Előtte sárga szemű kék perzsamacska feküdt összekuporodva. Ahogy közeledtek, felemelte a fejét, és nyávogni kezdett. - Szia, Church - mondta Jace, és csupasz lábával végigsimított az állat hátán. A macska kéjesen hunyorított.

- Várj - mondta Clary. - Csak Alec, Isabelle meg Max olyan Árnyvadászok, akiket ismersz, és nagyjából egykorúak veled?

Jace abbahagyta a macska simogatását. - Igen.

- Akkor eléggé magányos lehetsz.

- Megvan mindenem, amire szükségem lehet. - Kitérte az ajtót. Egy pillanatnyi habozás után Clary is belépett Jace nyomában.

A könyvtár kör alakú volt, a plafon felfelé csúcsosodott, amitől úgy tűnt, mintha egy torony belsejében lennének. A falakat ellepték a könyvek, a polcok olyan magasságig vonultak végig a termen, hogy a körben álló hosszú létrák nélkül hozzá sem lehetett volna férni a felső sorokhoz. És nem hétköznapi könyveket halmoztak fel itt - bőrbe vagy bársonyba volt kötve az összes, és rézből vagy ezüsből készült, masszívnak tetsző lakatok tartották őket csukva. Toppán csillogó ékkövekkel díszített gerincükön arany betűk világítottak. A könyvek kopottnak tűntek; nyilvánvaló volt, hogy nem egyszerűen régiak, de forgatták és szerették is őket.

A padló csiszolt deszkáit üveg- és márványbetétek meg féldrágakövek díszítették. Együtt olyan mintát alkottak, amit Clary nem tudott megfejteni - lehetnek akár a csillagképek, de egy világ térkép is. A lány gyanította, föl kéne másznia a toronyba, ha teljes egészében látni akarná. A helyiség közepén fenséges asztal állt. Egyetlen tölgydarabból faragták ki; hatalmas volt, súlyos, és hosszú évek alatt kopott fényesre. Lapja két angyal hátán nyugodott, amiket ugyanabból a fából formáztak. Szárnyukat arannyal vonták be, arcukra szenvedést faragtak, mintha csak a lap súlya alatt megszakadna a hátuk. Az íróasztal mögött öszes hajú, hosszú, csörszerű orrú, sovány férfi ült.

- Látom, szereted a könyveket - mosolygott Claryre. - Ezt nem mondtad, Jace.

Jace elnevette magát. Clary biztos volt benne, hogy a fiú zsebre vágott kézzel áll közvetlenül mögötte, és elővette azt az irritáló vigyorát is. - Nem sokat beszélgettünk azalatt a rövid idő alatt, amióta ismerjük egymást - mondta. - Attól tartok, az olvasási szokásainkat még nem tárgyaltuk meg.

Clary megfordult, és szikrázó szemmel nézett a fiúra.

- Honnan tudja? - kérdezte az íróasztal mögött ülő férfitől. - Úgy értem, azt, hogy szeretem a könyveket.

- Az arckifejezésedből, amikor bejöttél - válaszolt amaz, majd felállt és megkerülte az asztalt. - Valami oknál fogva kételkedtem benne, hogy én voltam rád ilyen hatással.

Clarynek majd elállt a lélegzete, ahogy a férfi felállt. Egy pillanatra úgy tűnt, mintha furcsán torz volna, a bal válla felpúposodott, és magasabban volt, mint a másik. Ahogy közeledett, a lány látta, hogy a púp valójában egy madár a férfi vállán - csillogó tollakkal és fényes fekete szemekkel.

- Ez Hugó - mondta a férfi, és megérintette a vállán ülő állatot. - Hugó holló, és mint ilyen, rengeteg mindent tud. Én mindazonáltal Hodge Starkweather vagyok, történelemprofesszor, és mint ilyen, alig tudok valamit.

Clary akarata ellenére picit elnevette magát, és megrázta a kinyújtott kezét. - Clary Fray.

- Örömömre szolgál, hogy megismerhedek - mondta a férfi. - Örömömre szolgál, ha megismerhetek bárkit, aki pusztá kézzel elbánik egy Falánkkal.

- Nem pusztá kézzel csináltam. - Még mindig furcsa érzés volt, hogy azért gratuláltak neki, mert ölt. - Csak Jace... Nem emlékszem, mi volt a neve, de...

- A szenzoromra gondol - mondta Jace. - Letolta a Falánk torkán. A rúnák fojtották meg. Azt hiszem, szükségem lesz egy új szenzorra - tette hozzá, mintha csak most jutna eszébe. - Ezt mondanom kellett volna.

- Van még jó pár a fegyverszobában - mondta Hodge. Amikor rámosolygott Claryre, ezer apró vonal szaladt szerteszét a szeme körül, mint repedések egy öreg festményen. - Gyorsan kapcsoljál. Honnan támadt az ötleted, hogy a szenzort fegyvernek használd?

Mielőtt a lány válaszolhatott volna, éles nevetés harsant a szobában. Claryt annyira elvarázsolták a könyvek, és annyira lekötötte Hodge, hogy észre sem vette Alecet, aki egy túltömött vörös fotelban terpeszkedett az üres kandalló mellett. - Nem hiszem el, hogy bekajálod ezt a sztorit, Hodge - mondta.

Clary tudatáig először nem is jutottak el a szavai. Túlságosan lefoglalta az, hogy bámulta a fiút. Mint oly sok egyetlen gyereket, őt is elképesztette a testvérek hasonlósága, és most, nappali fénynél először látta, mennyire egyforma Alec és a húga. Mindkettejüknek ugyanolyan koromfekete haja volt, ugyanolyan vékony, felfelé kunkorodó szemöldöke, ugyanolyan halványrózsaszín bőre. Csakhogy amíg Isabelle csordultig telt arroganciával, Alec elsüllyedt a fotelban, mintha csak abban reménykedett volna, hogy senki nem veszi észre. Szempillája hosszú és sötét volt, mint Isabelle-é, de a lány fekete szeme helyett az övé az üdítőspalackok sötétkéjére emlékeztetett, és most maró ellenségességgel meredt Claryre.

- Fogalmam sincs, mit akarsz ezzel mondani, Alec. - Hodge felvonta a szemöldökét. Clary azon gondolkozott, mennyi idős lehet; az ősz haj ellenére a férfi külsejében volt valami kortalan. Jól szabott és makulátlanra vasalt szürke tweedöltönyt viselt, és ha az arca jobb oldalán nem húzódik végig egy sebhely, kedélyes egyetemi professzornak tűnt volna. Clary kíváncsi volt, hogy került oda. - Arra célzól, hogy igazából nem is ölte meg azt a démont?

- Persze, hogy nem ölte meg. Nézz csak rá! Ez egy mondi, Hodge, ráadásul annak is gyerek még. Kizárt dolog, hogy elkapott egy Falánkot.

- Nem vagyok gyerek - vágott közbe Clary. - Tizenhat éves vagyok. Vasárnap lesz a születésnapom.

- Éppen annyi idős, mint Isabelle - mondta Hodge. - Ő rá mondanád, hogy gyerek?

- Isabelle a történelem egyik legnagyobb Árnnyavadász családjának leszármazottja - felelte szárazon Alec. - Ez a lány viszont New Jerseyből származik.

- Brooklynból! - Clary kikelt magából. - És akkor mi van? Megöltem egy démont a saját házamban, te meg kezded játszani a seggfejt, mert nem vagyok valami elkényeztetett gazdag piperkóc, mint te meg a húgod?

Alec döbbenetn nézett a lányra. - Minek neveztél? Jace felnevetett. - Van abban valami, amit mond, Alec - mondta. - Inkább azoktól a külvárosi démonoktól kéne tartanod...

- Nem vicces, Jace - szakította félbe Alec, és talpra kászálódott. - Hagyod, hogy itt álljon, és kigúnyoljon?

- Igen - felelte kedélyesen Jace. - Jót fog tenni neked. Próbáld meg úgy felfogni, mintha a képzésed része lenne, hogy ezt is el kell viselned.

- Lehet, hogy *parabatai* vagyunk - mondta Alec mogorván - de a pofátlanságod kezd az agyamra menni.

- A te csökönyösséged meg az enyémmre. Amikor megtaláltam őt, a földön feküdt egy vértócsában, és gyakorlatilag a testén haldoklott egy démon. A saját szememmel láttam, ahogy eltűnt. Ha nem ő ölte meg, hát kicsoda?

- A Falánkok ostobák. Talán nyakon szúrta magát a fullánkjával. Történt már ilyesmi azelőtt is...

- Most meg azzal jössz, hogy öngyilkos lett?

Alec szája egyenes vonallá préselődött össze. - Nem szabadna itt lennie. A mondikat nem szokás beengedni az Intézetbe, és megvan a maga oka, hogy miért nem. Ha bárki megtudja, beáruhathatnak bennünket a Klávénál.

- Ez nem teljesen igaz - mondta Hodge. - A Törvény megengedi, hogy bizonyos körülmények között menedéket nyújtsunk mondiknak. Egy Falánk megtámadta Clary édesanyját. Könnyen lehetett volna ő a következő.

Megtámadta. Clary mindennél jobban szeretne tudni, hogy ez vajon nem csak egy eufémizmus-e arra, hogy *meggyilkolta*. A holló Hodge vállán halkan káromgott.

- A Falánkok gépek, akik felkutatják és elpusztítják az áldozatukat - mondta Alec. - Boszorkánymesterek és nagyhatalmú démonurak parancsolnak nekik. Na mármint, miért érdekelne egy boszorkánymestert vagy egy nagy hatalmú démonurat egy közönséges mondi család? - A szemében visolygás villant, ahogy Claryre nézett. - Kinek van ötlete?

- Nyilván tévedés volt - szólalt meg Clary.

- A démonok nem szoktak ekkorát tévedni. Ha édesanyádat keresték, kétségkívül jó okuk volt rá. Ha ártatlan lett volna...

- Mit akarsz mondani azzal, hogy „ártatlan”? - Clary hangja egészen halk maradt.

Alecnek elakadt a szava. - Én csak...

- Azt akarta mondani - segítette ki Hodge -, hogy igencsak meglepő egy nagy hatalmú démontól, amelyik egy csapat kisebb démont is irányíthat akár, hogy emberi lények dolgaiba ártsa magát. Egyetlen mondi sem hívhat elő démonokat, mert nincs meg hozzá a hatalmuk, de előfordult már, hogy valaki keresett egy boszorkányt vagy egy boszorkánymesrert, aki megtette a kedvéért.

- Anyám nem ismer boszorkánymestereket. Nem hisz a mágiában. - Clary-nek hirtelen eszébe jutott valami. - Madame Dorothea, aki a földszinten lakik... ő boszorkány. Talán a démonok őt keresték, és anyukámat támadták meg helyette.

Hodge szemöldöke majdnem a haja vonaláig felszökött. - Egy boszorkány lakik nálatok a földszinten?

- Nem igazi, csak boszorkánynak mondja magát - szólt közbe Jace. - Már utánajártam. Egyetlen boszorkánymesternek sem lenne rá semmiféle oka, hogy érdeklődjön utána, hacsak nincs szüksége néhány használhatatlan kristálygömbre.

- És ott vagyunk, ahonnan elindultunk. - Hodge odanyúlt, hogy megsimogassa a vállán ülő madarat. - Úgy fest, eljött az ideje, hogy értesítsük a Klávé.

- Ne! - mondta Jace. - Azt nem tehetjük...

- Jó okunk volt rá, hogy titokban tartsuk Clary ittlétét, amíg nem voltunk benne biztosak, hogy felgyógyul - mondta Hodge. - Most viszont jól van, és több mint száz éve ő az első mondi, aki átlépte az Intézet küszöbét. Tudod, mik a szabályok arra az esetre, ha egy mondén tudomást szerez az Árnyvadászokról, Jace. Tájékoztatni kell a Klávé.

- Természetesen ezt kell tennünk - értett egyet Alec. - Úzenhetnék az apámnak...

- Clary nem mondén - mondta csendesén Jace.

Hodge szemöldöke megint felszáguldott a hajához, és ezúttal ott is maradt. Alec elhallgatott a mondat közepén, és fulladozott a meglepetéstől. A hirtelen támadt csendben Clary Hugó szárnyainak finom susogását is hallotta. - De hát az vagyok - mondta.

- Nem - rázta meg a fejét Jace. - Nem vagy az. - Hodge-hoz fordult, és Clary látta torka apró mozdulatát, ahogy nyelt egyet. Különös módon megnyugtatónak találta a fiú idegességének jelét. - Aznap éjszaka Dusien démonok jöttek rendőröknek öltözve. El kellett mennünk mellettük. Clary túl gyenge volt hozzá, hogy fusson, és nem maradt időnk elbújni. Meghalt volna. Úgyhogy használtam az írónomat, és csináltam egy *mendelin* rúnát a karja belső felére. Azt hittem...

- Neked elment az eszed? - Hodge olyan erővel csapott az asztalra, hogy Clary azt hitte, megreped a fa. - Tudod, mit mond a Törvény a mondénokról meg a jelekről. Ha valakinek, hát neked biztosan nem szabadna elfelejtened.

- De hát működött - mondta Jace. - Clary, mutasd meg nekik a karodat! A lány vetett egy értetlen pillantást Jace-re, de kinyújtotta csupasz karját.

Visszaemlékezett, ahogy lenézett rá aznap éjszaka az utcán, és arra gondolt, milyen sebezhetőnek látszik. Most pedig közvetlenül a csuklója mögött ott volt három egymást átfedő kör - a vonalaik már csak olyan halványak voltak, mint egy forradás emléke az évek múlásával. - Látjátok, már majdnem eltűnt - mondta Jace. - Egyáltalán nem ártott neki.

- Nem ez a lényeg. - Hodge alig tudott uralkodni a haragján. - Elhagyatottat csinálhattál volna belőle.

Alec arccsontján két fényes, vörös folt lángolt. - Hihetetlen vagy, Jace! Csak az Árnyvadászok kaphatják meg a Szövetség Jeleit. A mondénok *belehalnak*.

- De ő nem mondén. Nem hallottad, amit mondtam? Ez azt is megmagyarázza, miért látott bennünket. Nyilvánvalóan Klávéból való vér folyik az ereiben.

Clary leengedte a karját, és egyszerre fájni kezdett. - De az nem lehet. Én nem is...

- Ez az egyetlen magyarázat - mondta Jace anélkül, hogy a lányra nézett volna. - Ha mondnél, akkor a Jel, amit a karodra rajzoltam...

- Elég már, Jace! - szólt Hodge, akinek a hangjából továbbra is sütött az elégedetlenség. - Semmi szükség rá, hogy még jobban megijesszük.

- De igazam volt, nem? Ez még azt is megmagyarázza, hogy mi történt az anyjával. Ha száműzetésben élő Árnyvadász volt, akár Alvilági ellenségei is lehettek.

- Anyám nem volt Árnyvadász!

- Akkor az apád - mondta Jace. - Mi a helyzet vele?

Clary határozottan állta a fiú pillantását. - Meghalt. Mielőtt megszülettem volna.

Jace-nek alig észrevehetően megrebbent a szeme, végül azonban Alec szólalt meg. - Lehetséges - mondta bizonytalanul. - Ha az apja Árnyvadász volt, az anyja meg mondná... Azt mindannyian tudjuk, hogy a Törvény szerint tilos házasságot kötni egy mondénal. Lehet, hogy bujkáltak.

- Anya elmondta volna nekem - szólt közbe Clary, bár közben arra gondolt, hogy apjáról tulajdonképpen egyetlenegy fénykép létezett, anyja pedig sosem beszélt róla, és maga is tudta, hogy amit állít, nem igaz.

- Nem feltétlenül - jegyezte meg Jace. - Mindannyiunknak vannak titkaink.

- Luké - mondta Clary. - A barátunk. Ő biztosan tudja. - Ahogy Lukéra gondolt, hirtelen megrohanta a bűntudat és az ijedség. - Három napja... Teljesen odáig lehet. Felhívhatom? Van itt telefon? - Jace-hez fordult. - Légy szíves!

Jace habozott. Hodge-ra nézett, aki bólintott, és ellépett az asztaltól. Egy réz földgömb állt mögötte, de nem hasonlított egyetlen másik földgömbre sem, amit Clary valaha látott; volt valami különös az országok és a kontinensek alakjában. A földgömb mellett ódivatú telefon állt, ezüstből készült, forgatható tárcsával. Clary a füléhez emelte, és az ismerős tárcsahang úgy ölelte körül, mint a megnyugtató óceán.

Luké a harmadik csengés után vette fel. - Halló ?

- Luké! - A lány ernyedten dőlt az asztalnak. - Én vagyok az, Clary.

- Clary! - A férfi hangjából sütött a megkönnyebbülés, meg valami más, amit a lány nem tudott azonosítani. - Jól vagy?

- Semmi bajom - felelte Clary. - Ne haragudj, hogy nem hívtalak előbb. Luké, Anya...

- Tudom, itt volt a rendőrség.

- Akkor nem hallottál felőle. - Minden halvány reménye, hogy édesanyja elmenekült a házból, és elbújt valahol, semmivé foszlott. Képtelenségnek tűnt, hogy ne lépett volna kapcsolatba Luke-kal. - Mit mondtak a rendőrök?

- Csak annyit, hogy eltűnt. - Clary a csontvázkezü egyenruhás nőre gondolt, és végigfutott a hátán a hideg. - Hol vagy?

- A városban - felelte Clary. - Nem tudom, pontosan hol. Barátokkal. A pénztárcám viszont eltűnt. Ha van egy kis készpénzed, elmehetnék hozzád taxival...

- Ne! - mondta kurtán a férfi.

A telefon majdnem kicsúszott a lány izzadt tenyeréből, de az utolsó pillanatban sikerült elkapnia. - Micsoda?

- Ne! - ismételte meg Luke. - Túl veszélyes. Nem jöhetsz ide.

- Hívhatnánk...

- Nézd - a férfi hangja határozott volt -, akármibe keveredett bele anyád, az egésznek semmi köze hozzám. Jobb neked ott, ahol vagy.

- De nem akarok itt maradni. - Clary hallotta a nyafogást a saját hangjában; olyan volt, mint egy gyerek. - Nem is ismerem ezeket az embereket. Te...

- Nem vagyok az apád, Clary Mondtam már neked. Könnyek égették Clary szemét. - Sajnálom. Én csak...

- Ne akarj tőlem még egyszer szívességet kérni! - mondta Luke. - Megvan a magam baja, és semmi kedvem hozzá, hogy még a tiédde is foglalkoznom kelljen - tette hozzá, és lerakta a telefont.

Clary csak állt, és a készüléket bámulta. A tárcsahang úgy zúgott a fülében, mint valami nagy, csúnya darázs. A lány még egyszer tárcsázta Luke számát, és várt. Ezúttal a hangposta kapcsolt be. Clary reszkető kézzel csapta le a kagylót.

Jace Alec foteljának karfáját támasztotta, és a lányt figyelte. – Ha jól sejtem, nem volt boldog, hogy hall felőled.

Clary úgy érezte, szíve akkorára zsugorodott össze, mint egy dió: apró kemény kódarab volt csak a mellkasában. *Nem fogok sírni* - gondolta. *-Ezek előtt az emberek előtt nem.*

- Azt hiszem, beszélnem kell Claryvel - mondta Hodge. - Egyedül - tette hozzá határozottan, látván Jace arckifejezését.

Alec felállt. - Jól van. Magatokra hagyunk benneteket.

- Ez nem tisztességes - tiltakozott Jace. - Én találtam meg. Én mentettem meg az életét. Te is azt akarod, hogy itt legyek, ugye? - fordult Claryhez.

A lány elfordult, mert tudta, hogy ha kinyitja a száját, menthetedenül elsírja magát. Mintha végtelen távolságból hallotta volna Alec nevetését.

- Nem mindig csak téged akar mindenki, Jace - mondta.

- Ne legyél nevetséges! - hallotta Clary most Jace hangját, ami azért csalódottnak tűnt. - Hát jól van, a fegyverszobában leszünk.

Az ajtó határozott kattanással csukódott be mögöttük. Clary szeme szűrt, mint mindig, amikor túl sokáig próbálta visszatartani a könnyeit. Hodge homályos szürke foltként magasodott előtte. - Ül le - mondta. - Ide a kanapéra.

Clary hálásan süllyedt el a puha párnák között. Nedves volt az arca. Pislogva nyúlt, hogy letörölje a könnyeket. Egyszerre azon kapta magát, hogy beszélni kezd. - Nem szoktam sírni - mondta. - Nem jelent semmit. Egy perc, és összeszedem magam.

- A legtöbbször nem akkor sírnak, ha feldúltak, vagy ha megijednek, hanem inkább akkor, ha frusztráltak. A te frusztrációd érthető. Emberpróbáló pillanatok vannak mögötted.

- Emberpróbáló ? - Clary megtörölte a szemét Isabelle ruhájának szegélyében. - Mondhatjuk úgy is.

Hodge előhúzta a széket az íróasztal mögül, és a kanapéhoz vitte, hogy leülhessen Claryvel szemben. A szeme szürke volt, mint a haja és a tweed-zakója, mégis melegség sugárzott belőle. - Hozhatok neked valamit? - kérdezte. - Valamit inni? Egy kis teát?

- Nem akarok teát - mondta Clary elfojtott indulattal a hangjában. - Meg akarom találni az anyámat. Aztán meg akarom találni azt, aki elvitte, és meg akarom ölni.

- Sajnos - jegyezte meg Hodge -, éppen kifogytunk az elkecseregetett bosszúállásból, úgyhogy vagy teát kapsz, vagy semmit.

Clary leejtette a blúz szegélyét, ami mostanra tele volt nedves foltokkal.

- Akkor mégis, mit kéne csinálnom? - kérdezte.

- Először is beszélhetnél nekem arról, ami történt - mondta Hodge, és a zsebében kezdett turkálni. Előkerített egy gondosan összehajtogatott zsebkendőt, és a lány kezébe nyomta. Az néma csodálattal vette el tőle. Még soha nem találkozott senkivel, aki textilzsebkendőt hordott volna magánál.

- A démon a lakásokban az első ilyen lény volt, amit láttál? Korábban foglalmad sem volt róla, hogy létezhetnek hozzá hasonlóak?

Clary megrázta a fejét, aztán egy pillanatra elgondolkodott. - Csak egyet, de nem tudtam, hogy mi volt. Amikor először találkoztam Jace-szel...

- Igen, hát persze... Milyen buta vagyok, hogy elfelejtettem. - Hodge bólintott. - A Pandemoniumban. Az volt az első alkalom?

-Igen. .

- És édesanyád sosem beszélt neked róluk? Nem mondott semmit egy másik világról, amit a legtöbb ember nem is láthat? Nem érdeklődött a mítoszok, a tündérmesék, a csodálatos legendák iránt?

- Nem. Utált minden ilyesmit. Még a Disney-filmeket is utálta. Nem tetszett neki, hogy mangákat olvasok. Azt mondta, gyerekes.

Hodge megvakarta a fejét. Egyeden hajszála sem moccant. - Rettenő különös - mormogta.

- Nem igazán - mondta Clary. - Anyám nem volt különös. A leghétköznapibb ember volt a világon.

- A hétköznapi emberek lakását általában nem dúlják föl démonok. Vagy ha mégis, az agyad teljesen másnak láttatta volna veled a Falánkot. Egy őrző kutya vagy akár egy másik embernek. Az, hogy láttad, az, hogy beszélt hozzád...

- Honnan tudja, hogy beszélt hozzád?

- Jace mesélte, hogy azt mondtad, „beszélt”.

- Sziszegett. - Clary összerázkódott, ahogy felidézte a lény hangját. - Azt mondta, hogy meg akar enni, de azt hiszem, nem lett volna szabad neki.

- A Falánkokat általában egy másik, erősebb démon irányítja. Magukban nem valami okosak meg ügyesek - magyarázta Hodge. - Azt nem mondta, mit keres a parancsolója?

Clary elgondolkodott. - Valami Valentine-ról beszélt, de... Hodge olyan hirtelen egyenesedett ki, hogy Hugó, aki eddig kényelmesen ücsörgött a vállán, dühös káromgással a levegőbe emelkedett. - *Valentiné?*

- Igen - bólintott Clary - Ugyanezt a nevet hallottam a Pandemoniumban is a fiútól... Vagyis a démontól...

- Ezt a nevet mindannyian ismerjük - mondta kurtán Hodge. Hangja határozott volt, de a lány látta, hogy enyhén remeg a keze. Hugó időközben megint a vállára telepedett, és idegesen igazgatta a tollait.

-Démon?

- Nem. Valentiné Árnyvadász. Illetve csak volt.

- Árnyvadász? És miért csak ?

- Mert meghalt - mondta Hodge szárazon. - Tizenöt évvel ezelőtt.

Clary visszasüllyedt a kanapé párnái közé. Lüktetett a feje. Talán mégiscsak el kellett volna fogadnia azt a teát. - Nem lehet, hogy valaki másra gondolt, akinek ugyanaz a neve?

Hodge nevetéséből hiányzott a jókedv. - Nem. Az viszont nincs kizárva, hogy valaki az ő nevét használja, hogy üzenjen. - Felállt, és a háta mögött összekulcsolt kézzel az íróasztalához vonult. - Ennek pedig éppen eljött az ideje.

- Miért most?

- A Fegyverszünet miatt.

- A béketárgyalások? Jace említette. Kivel kell békét kötni ?

- Az Alvilágiakkal - mormogta Hodge. Lenézett Claryre. Keskeny, vízszintes vonallá szorította össze a száját. - Bocsáss meg - mondta -, ez nyilván nagyon zavaros neked.

- Gondolja?

A férfi az asztalnak támaszkodott, és szórakozottan simogatta Hugó tollait. - Az Alvilágiak osztoznak velünk az Árnyvilágon. Mindig feszült békében élünk velük. .

- Olyanok, mint a vámpírok, a vérfarkasok meg...

- A Tündérek Népe - mondta Hodge. - Meg Lilith gyermekei, akik félig démonok, félig boszorkánymesterek.

- És kicsodák az Árnyvadászok?

- Néha Nephilimeknek is neveznek bennünket - magyarázta Hodge. - A Biblia szerint emberek és angyalok gyermekei. Az Árnyvadászok eredetéről szóló legenda szerint több mint ezer évvel ezelőtt születtünk, amikor az emberek világát más világokból érkezett démonok szállták meg. Egy boszorkánymester megidézte Razielt angyalt, aki egykehelyben a saját vérével emberek vérével vegyítette, aztán visszaadta az embereknek, hogy igyák meg. Akik az angyal véréből ittak. Árnyvadászokká lettek, majd a gyerekeik és a gyerekeik gyerekei is. A kelyhet ezután a Végzet Kelyhének nevezték. Bár a történet talán csak legenda, az igaz, hogy az évek során, amikor az Árnyvadászok megfogyatkoztak, mindig lehetséges volt újabbakat létrehozni a Kehely segítségével.

- Mindig lehetséges volt?

- A Kehely már nincs meg - mondta Hodge. - Valentiné semmisítette meg a halála előtt. Tüzet gyújtott, és elégette magát a feleségével meg a gyerekével együtt. Feketére perzselte a földet. Azóta sem építkezik ott senki. Azt mondják, az a föld el van átkozva.

- És ez igaz?

- Lehetséges. A Klávé időnként kioszt átkokat büntetésül, ha valaki megszegi a Törvényt. Valentiné pedig minden Törvények legfontosabbikát szegte meg. Fegyvert fogott Árnyvadász társai ellen, és megölte őket. Ő és a csapata, a Kör több tucat testvérükkel meg több száz alvilágival végeztek az utolsó Fegyverszünet idején. Éppen hogy csak legyőzték őket.

- De hát miért fordult a többi Árnyvadász ellen?

- Nem értett egyet a Fegyverszünettel. Megvetette az Alvilágiakat, és abban hitt, hogy egytől egyig le kell mészárolni őket, mert csak így lehet tisztán tartani a világot az emberek számára. Bár az Alvilágiak nem démonok, nem megszállók, ő úgy érezte, a természetük démonikus, és neki ez elég is volt. A Klávé nem értett vele egyet. Úgy gondolták, hogy az Alvilágiak segítsége szükséges hozzá,

hogy a démonokat végleg el lehessen üzni. És végül is furcsa azzal érvelni, hogy a Tündérek Népe nem való erre a világra, amikor régebben itt vannak, mint mi magunk.

- Aláírták a Fegyverszünetet?

- Igen, aláírták. Amikor az Alvilágiak látták, hogy a Klávé Valentiné és a Kör ellen fordul az ő védelmükben, felismerték, hogy az Árnyvadászok nem az ellenségeik. Ironikus, de a lázadásával Valentiné maga tette lehetővé, hogy a Fegyverszünet megkötessék. - Hodge visszaült a székre. - Elnézésedet kérem, ez neked csak egy unalmas történelemórának tűnhet. Ez volt Valentiné. Lázadó, látnók, megszállott. És gyilkos. Most pedig valaki megidézi a nevét.

- De kicsoda? - kérdezte Clary. - És mi köze ehhez anyukámnak?

Hodge megint felállt. - Fogalmam sincs. De mindent megteszek, hogy megtudjam. Üzenetet küldök a Klávénak és a Néma Testvéreknek. Lehet, hogy beszélni akarnak majd veled.

Clary nem kérdezte meg, kik azok a Néma Testvérek. Elege volt belőle, hogy akárhány kérdést tesz föl, a válaszok csak még jobban összezavarják. Felállt. - Van rá esély, hogy hazamehessek?

Hodge arcára kiült az aggodalom. - Nem. Azt... azt hiszem, nem lenne jó ötlet.

- Vannak ott dolgok, amikre szükségem lenne, még ha itt is maradok. Ruhák...

- Adhatunk pénzt, hogy új ruhákat vehess magadnak.

- Kérem! - mondta Clary. - Megkell nézmem, hogy... Látnom kell, mi maradt.

Hodge habozott, majd kurtán, kelletlenül biccentett. - Ha Jace beleegyezik, együtt elmehettek. - Az íróasztalhoz fordult, és a papírok között kezdett el kutatni. Egyszerre hátrapillantott a vállá fölé, mintha csak akkorjött volna rá, hogy a lány még ott van. - A fegyverszobába ment.

- Nem tudom, hol van.

Hodge szája halvány mosolyra húzódott. - Church majd mutatja az utat.

Clary az ajtó felé pillantott, ahol a kövér, kékes bundájú perzsamacska összegömbölyödve hevert, mint valami apró puff. Ahogy a lány közeledett hozzá, felállt; vastag bundája szinte folyékonyan hullámozott. Fensőbbes nyávogással kivezette Claryt a folyosóra. Ahogy a lány visszanézett a könyvtárba, látta, hogy Hodge máris egy papírdarabra firkál valamit. *Biztosan üzenetet küld annak a titokzatos Klávénak* - gondolta. A jelek szerint nem valami kedves emberek élnek arrafelé. Clary szerette volna tudni, mi lesz a válaszuk.

A vörös tinta a fehér papíron olyan volt, mint a vér. Hodge Starkweather összegöngyölte a levelet, gondos mozdulatokkal henger formált belőle, és füttyentett Hugónak. A madár halkán káromgva telepedett a csuklójára. Hodge-nak megrebbent a szeme. Évekkel korábban, a Felkelés idején megsebesült a vállán, és még Hugó kis súlya - vagy az évszak fordulása, vagy a hőmérséklet, esetleg a páratartalom változása, vagy karja túl hirtelen mozdulata - is felébresztette a régi kínok emlékét, amit pedig nagyon szeretett volna már feledni.

Csakhogy akadnak soha nem halványuló emlékek. Képek villantak fel előtte, ahányszor csak lehunyta a szemét. Vér és testek, összetiport föld, vörössel pettyezett fehér emelvény. A haldoklók kiáltásai. Idris távolba nyúló zöld tájai, a végtelen kék ég, amit az Üvegváros tornyai lyuggattak. A veszteség fájdalma hullámként áradt szét a testében; ökölbe szorította a kezét, Hugó pedig verdeső szárnyakkal kapkodott az ujjai után, megvert is fakasztott belőlük. Hodge elengedte a madarat, aki folyamatosan körözve emelkedett a tetőablak felé, míg végül eltűnt szem elől.

Hodge lerázta magáról a kellemetlen előérzetet, és újabb papírért nyúlt. Észre sem vette a skarlát cseppeket, amelyek a lapra hullottak, miközben írt.

A FEGYVERSZOBA ÉPPEN OLYAN VOLT, amilyennek egy fegyverszobának nevezett helyiséget elképzel az ember. A fémmel kivert falakról a legkülönbébb kardok, török, lándzsák, dárdák, bajonettek, korbácsok, buzogányok, kampók és íjak lógtak. Nyílvesszőkkel teletömött zsákok himbálóztak kampókon, a sarkokban csizmákat és a kezeket meg a kart védő páncélkesztyűket raktak halomba. A helyiségben fém és bőr illata keveredett a tisztítószerek szagával. Alec és Jace, akik időközben cipőt húztak a lábukra, középen ültek egy hosszú asztalnál, és lehajtott fejjel vizsgáltak valamit. Ahogy az ajtó becsukódott Clary mögött, Jace felnézett. - Hol van Hodge? - kérdezte.

- Levelet ír a Néma Testvéreknek. Alec összerezzent. - Hú.

A lány lassan közeledett az asztalhoz, egy pillanatra sem feledkezve meg Alec szúrós tekintetéről. - Mit csináltok?

- Csak az utolsó simításokat végezzük ezeken. - Jace félrehajolt, hogy Clary láthassa, mi van az asztalon: három, tompán csillogó ezüsből készült hosszúka, karcsú rúd feküdt előttük. Nem látszottak élesnek vagy különösebben veszélyesnek. - Sanvi, Sansanvi és Semangelaf Szeráfpengék.

- Nem úgy néznek ki, mintha kések lennének. Hogyan csináltátok őket? Varázslattal?

Alec elborzadva nézett a lányra, mintha csak azt kérte volna tőle, hogy vegyen fel egy tűtűszoknyát, és mutasson be egy hibátlan piruetet. - Az a furcsa a mondikban - mondta Jace inkább magának, mint bárki másnak —, hogy totál odavannak a varázslásért, pedig az egész társaságnak halvány fogalma sincs róla, hogy mit is jelent a szó.

- Tudom, mit jelent - csattant fel Clary.

- Nem, nem tudod, csak azt hiszed. A varázslat sötét, elemi erő, nem csak egy csomócsillogó varázspálca meg kristálygömbök meg beszélő aranyhalak.

- Egy szóval sem mondtam, hogy beszélő aranyhalakra gondoltam, te... Jace egy intéssel félbeszakította. - Attól, hogy egy elektromos angolnát gumikacsának nevezel, még elektromos angolna marad, igaz? És isten óvja azt a szerencsétlent, aki úgy dönt, hogy megfürdik azzal a gumikacsával.

- Csak a szádat jártatod - jegyezte meg Clary.

- Nem - mondta méltóságteljesen Jace.

- De igen - szólt közbe váratlanul Alec. - Nézd, nem foglalkozunk varázslással, világos? - tette hozzá. - Ennél többet nem is kell tudnod erről.

Clary legszívesebben ráordított volna, de visszafogta magát. Alec láthatólag máris ellenszenvesnek találta; semmi értelme nem lett volna tovább feszítenie a húrt. - Hodge azt mondta, hazamehetek.

Jace majdnem leejtette a szeráfpengét, amit a kezében tartott. - *Mit mondott?!*

- Hogy megnézzem anyám dolgait - magyarázta gyorsan a lány. - Ha velem jössz.

- Jace... - Alec nagyot fújtatott, de a másik nem törődött vele.

- Ha tényleg be akarod bizonyítani, hogy apám vagy anyám Árnyvadász volt, át kéne kutatnunk anyám holmiját. Már ami megmaradt belőle.

- Irány az oroszlanbarlang! - Jace szélesen elvigyorodott. - Jó ötlet. Ha most rögtön megyünk, még jó három-négy óránk van napnyugtáig.

- Akarjátok, hogy veletek menjek? - kérdezte Alec, miközben Jace és Clary az ajtó felé tartott. A lány hátrapillantott. Alec félig már fel is állt a székről, és várakozóan nézett utánuk.

- Nem. - Jace meg sem fordult. - Nem lesz gond. Clary meg én ketten is meg tudjuk oldani.

Alec gyilkos pillantást lövellt Clary felé, és a lány örült, amikor az ajtó végre becsukódott mögöttük.

Jace mutatta az utat végig a folyosón; Clarynek majdnem kocognia kellett, hogy tartani tudja vele a lépést. - Nálad vannak a lakáskulcsaid?

Clary lenézett a cipőjére. - Igen.

- Jó. Nem mintha nem tudnánk betörni, de úgy nagyobb eséllyel zavarjuk fel az őrt, akit esetleg odaállítottak.

- Ha te mondd. - A folyosó márványpadlós előcsarnokká szélesedett, amelynek egyik falában fekete fémkapu nyílt. Amikor Jace megnyomta a falra erősített gombot, és a kapu mögött világosság

támadt, Clary rájött, hogy a liftre várnak. A szerkezet csikorogva, nyöszörögve emelkedett fel, hogy beszállhassanak. - Jace?

- Igen?

- Honnan tudad, hogy Árnyvadász vér van bennem? Volt valami jel, amiből kiderült?

A lift egy utolsó nyögéssel megérkezett. Jace kiakasztotta a reteszt, és kinyitotta a kaput. A lift belseje madárkalitkára emlékeztette Claryt; az egész fekete fémből készült, aranyozott díszítéssel. - Csak találgattam - felelte a fiú, és bereteszte mögöttük az ajtót. - Ez tűnt a legvalószínűbb magyarázatnak.

- Találgattál? Biztosnak kellett lenned a dolgokban, hiszen meg is ölhetnél volna.

Jace megnyomta a gombot a falon. Ahogy a lift megint nekiindult, Clary összes csontja átvette a fülke remegését.

- Kilencven százalékgig biztos voltam benne.

- Értem - mondta Clary. Valami lehetett a hangjában, mert Jace feléje fordult, és ránézett. Egy pillanattal később a lány tenyere az arcán csattant, amitől hátra kellett lépnie egyet. Kezét a sajtó ponthoz emelte, inkább meglepetésében, mint fájdalomában. - Ezt meg mi a fenéért kaptam?

- A maradék tíz százalékért - mondta a lány, aztán csendben ereszkedtek tovább, amíg az utcaszintre nem értek.

Jace haragos szótlanágban töltötte az utat a magasvasúton Brooklynig. Clary azért igyekezett minél közelebb húzódni hozzá, mert mégiscsak érzett némi bűntudatot, főleg ha a vörös foltra nézett, amit a tenyere hagyott a fiú arcán.

Igazából nem bánta a csendet; így volt lehetősége gondolkodni. Újra és újra felidézte a Luke-kal folytatott beszélgetést. Fájt rágondolni, olyan volt, mint amikor az ember ráharap a fájós fogára, de nem tudta visszatartani magát.

Valamivel távolabb két kamaszlány ült az egyik narancssárga ülésen, és vihogott. Olyasféle rózsaszín papucsos, mesterségesen leburnult lányok voltak, akiket Clary sosem kedvelt a St. Xavier-ban. Egy pillanatra megfordult a fejében, hogy rajta nevetnek, de aztán meglepetten állapította meg, hogy Jace-t nézik.

Eszébe jutott a lány a kávézóban, aki Simont bámulta. A lányoknak mindig ugyanez a kifejezés ül ki az arcukra, ha valaki tetszik nekik. Azok után, ami történt, már majdnem el is felejtette, hogy Jace milyen jóképű. Nem volt olyan makulátlan a külseje, mint Alecé, az arca viszont sokkal inkább vonzotta a szemet. Szeme színe az aranyló mézre emlékeztetett, ha rásütött a nap... És most éppen őt nézte. Jace felhúzta az egyik szemöldökét. - Segíthetek valamiben?

Clary azonnal saját neme árulójaivá változott. - Azok a lányok a kocsni túlvégéből téged bámulnak.

Jace láthatólag elégedett volt önmagával. - Hát persze - mondta. - Félelmetesen vonzó vagyok.

- Mondták már neked, hogy a szerénység néha nagyon szimpatikus tulajdonság lehet?

- Kizárólag csúnya emberek - jegyezte meg Jace. - Lehet, hogy a szelídek öröklik a földet, de jelenleg az öntelteké. Amilyen én is vagyok. - A lányokra kacsintott, akik kuncogni kezdtek, és a hajuk mögé bújtak.

Clary felsóhajtott. - Hogy lehetséges, hogy látnak téged?

- Macerás használni az álcázást. Néha nem strapáljuk magunkat.

Az úgy a lányokkal mintha jobb kedvre derítette volna a fiút. Amikor leszálltak, és megindultak felfelé a dombon Claryék lakása felé, elővette a zsebéből az egyik szeráfpengét, és ide-oda kezdte forgatni az ujjai között, miközben magában dudorászott.

- Muszáj ezt csinálnod? - kérdezte Clary. - Idegesítő.

Jace hangosabban folytatta a dúdolást. Különös, félig-meddig dallamot produkált valahol a *Happy Birthday* és a *Glory, glory, hallelujah* között.

- Ne haragudj, amiért megütöttelek - szólt a lány.

Jace abbahagyta a dúdolást. - Inkább örülj, hogy engem ütöttél meg és nem Alecet. Ő visszaütött volna.

- Hát az biztos, hogy úgy fest, mint akinek viszket a tenyere - mondta Clary, miközben félrerúgott egy üres üdítődobozt az útból. - Minek is nevezett benneteket Alec? Para-valami?

- *Parabatai* - felelte Jace. - Két harcost jelent, akik együtt küzdenek. Közelebbi kapcsolatban vannak, mintha testvérek lennének. Alec több, mintha egyszerűen a legjobb barátom lenne. Az én apám és az ő apja is *parabatai* voltak fiatalkorukban. Az ő apja lett az én keresztapám, ezért élek velük. Ők a fogadott családom.

- Szóval a te vezetékneved nem Lightwood.

- Nem - mondta Jace, és Clary szerette volna megkérdezni, valójában hogy hívják, de megérkeztek a házhoz, és a szíve olyan hangosan kezdett verni, hogy úgy érezte, mérföldekre hallatszik. Zúgott a füle, és a tenyere nyirkos volt az izzadságtól. Megállt a sövény előtt, és lassan felemelte a tekintetét. Arra számított, hogy a rendőrség sárga szalagját fogja látni a bejárat előtt, a pázsiton törött üvegcserepek hevernek majd szerteszét, és egyáltalán: az egész hely egy romhalmaz lesz.

Csak hogy a pusztításnak nyoma sem maradt. A kellemes délutáni fényben mintha ragyogtak volna a barna kövek. Madame Dorothea ablaka alatt méhek zümmögtek lustán a rózsabokrok körül.

- Minden ugyanúgy néz ki - mondta Clary.

- Kívülről - Jace belenyúlt a farmere zsebébe, és előhúzott egy újabb példányt abból a műanyagból és fémből készült tárgyból, amit a lány először mobiltelefonnak nézett.

- Szóval ez a Szenzor? Mire jó? - kérdezte Clary.

- Frekvenciákat keres, mint egy rádió, csak ezek a frekvenciák démonoktól erednek.

- Démon rövidhullám?

- Olyasmi. - Jace, maga előtt tartva a Szenzort, elindult a ház felé. Miközben felfelé tartottak a bejáratához vezető lépcsőfokokon, a szerkezet halkán kattogott, aztán elhallgatott. Jace összeráncolta a homlokát. - Halványan veszi valamiféle aktivitás jeleit, de az lehet annak az estének a maradványa is. Ahhoz semmiképpen nem elég erős, hogy azt jelentse, most is vannak itt démonok.

Clary kifújta a levegőt, amiről nem is tudta, hogy benntartotta. - Jó. - Lehajolt, hogy leoldja a kulcsát a cipőfűzőjéről. Ahogy felállt, karcolásokat pillantott meg a bejárat ajtaján. Legutóbb nyilván túl sötét volt hozzá, hogy észrevegye őket. Olyanok voltak, mintha karmoktól származtak volna: hosszan, függőlegesen szántottak végig a fán.

Jace megérintette a lány karját. - Én megyek be először - mondta. - Clary közölni akarta vele, hogy esze ágában sincs elbújni mögötte, de a szavak csak nem jöttek elő. Érezte a rémület ízét, éppen úgy, mint amikor először találkozott a Falánkkal. Fémesen és szúrósan birizgálta a nyelve hegyét.

A fiú az egyik kezével betaszította az ajtót, a másikkal pedig, amelyikben a Szenzort tartotta, intett Clarynek, hogy kövesse. Ahogy átlépték a küszöböt, Clary hunyorogni kezdett, és várta, hogy a szeme hozzászokjon a félhomályhoz. A körte továbbra sem égett a fejük fölött, a tetőablak pedig túlságosan mocskos volt ahhoz, hogy beengedje a fényt; a töredezett padlót sűrű árnyék borította. Madame Dorothea ajtaja szorosan zárva volt. Alul a résen nem szűrődött ki fény. Clary idegesen gondolt arra, hogy talán történhetett vele valami.

Jace végigsimította a korlátot. Amikor megint felemelte a kezét, sűrű folyadék csöpögött róla, ami a halvány fényben sötétvörösnek tűnt. - Vér.

- Talán az enyém. - Clary hangja egészen tompa volt. - Akkor estéről.

- Mostanra megalvadt volna, ha a tied lenne - mondta Jace. - Gyere! Claryvel szorosan a nyomában elindult felfelé a lépcsőn. A lakás ajtaja előtt sötét volt, és a lány háromszor is elejtette a kulcsát, mire sikerült beletalálnia vele a zárba. Jace közelebb hajolt, és türelmetlenül toporgott. - Ne liheg a nyakamba! - sziszegte Clary; reszketett a keze. A cilinderek végre megmoccantak, és a zár hangos kattanással engedett. Jace visszahúzta a lányt. - Én megyek be először.

Clary habozott, aztán félrelépett, hogy elengedje a fiút. Ragadt a tenyere, de nem a hőségtől. Ami azt illeti, a lakásban inkább hűvös volt, majdnem hideg - a lépcsőházból beszivító csípős levegőtől még meg is borzongott. Érezte, ahogy libabőrös lesz a karja, mikor követte Jace-t a rövid előszobán keresztül a nappaliba.

Üres volt. Döbbenetes módon teljesen üres, éppen, mint amikor beköltöztek - a falakat és a padlókat csupaszon találták, a bútor nem volt sehol, még a függönyöket is leszaggatták az ablakokról. A falakon csak a halványabb foltok árulták el, hol lógtak nemrég Clary édesanyjának képei. Mintha álmodott volna, a lány megfordult, és a konyha felé indult. Jace tartotta vele a lépést, világos szeme összeszűkül.

A konyha éppen olyan üres volt, mint a lakás többi része, még a hűtőszekrény sem maradt a helyén - a szekrények nyitva álltak, üres polcaik egy gyerekmondóka sorait juttatták Clary eszébe. Megköszörülte a torkát. - Mi a fenét kezdenének a démonok a mikróval? - kérdezte.

Jace megrázta a fejét, szája sarkát lebiggyesztette. - Nem tudom, de jelenleg semmiféle démonikus jelenlétet nem érzékelek. Azt mondanám, rég elmentek.

Clary még egyszer körülnézett. Valaki még a kiömlött tabascót is feltakarította, állapította meg szórakozottan: - Megnyugodtál? - kérdezte Jace. - Nincs itt semmi.

Clary nemet intett. - Látni akarom a szobámat.

A fiú mintha mondani akart volna valamit, aztán mégis meggondolta magát. - Ha ragaszkodsz hozzá - mondta, és visszacsúsztotta a zsebébe a szeráfpengét.

Az előszobában nem égett a lámpa, de Clarynek igazán nem volt szüksége sok fényre, hogy eligazodjon a saját otthonában. Jace-szel a sarkában megtalálta a szobája ajtaját, és a kilincsért nyúlt. Hideg volt a tapintása - annyira hideg, hogy szinte fájt. Mintha egy jégcsapot fogott volna meg csupasz kézzel. Láttá, hogy Jace gyorsan ránéz, de máris lenyomta a kilincset - vagyis megpróbálta. Lassan mozdult, szinte ragadt, mintha a túloldalon valami ragadós szirupba ágyazták volna...

Aztán az ajtó kirobbant, és ledöntötte a lábáról Claryt. A lány végigcsúszott az előszoba padlóján, a szemközti falnak ütközött, és a hasára gördült. Miközben térdelő helyzetbe tápászkodott, tompa bömbölés töltötte be a fülét.

Jace a falhoz simult, és a zsebében kotorászott, arcára kiült a döbbenet. Mint valami tündérmeséből előlépett óriás, hatalmas termetű férfi magasodott fölé - akkora volt, mint egy tölgyfa, vastag halottfehér kezében pedig széles fejű bárdot szorongatott. Mocskos testéről szakadt rongyok lógtak, haja egyetlen, mocsoktól összetapadt boglya volt. Büzlött a savanyú izzadság és a rothadó hús szagától. Clary örült, hogy nem látja az arcát - hátulról is éppen elég ijesztő volt.

Jace már a kezében tartotta a szeráfpengét. Magasra emelte, és felkiáltott: - Sansanvi!

Éles fémdarab röppent ki a csőből. Clarynek régi filmek jutottak eszébe, sétatálcába rejtett, gombnyomásra előugró bajonettekkel. Ilyen pengét viszont még sosem látott. Valószínűtlenül éles volt, majdnem olyan hosszú, mint Jace alkarja, a markolata pedig ragyogott. A fiú máris az óriás felé dőlt, az pedig bömbölve tántorodott hátra.

Jace megpördült, és a lányhoz futott. Elkapta a karját, talpra rántotta, és maga előtt taszigálta a lépcsőház felé. Clary hallotta, hogy az óriás követi őket; léptei olyanok voltak, mintha ólomsúlyokat ejtettek volna a padlóra gyors egymásutánban.

Végigrohantak az előszobán, ki a lépcsőfordulóba. Jace megpördült, és becsapta az ajtót maguk mögött. Clary hallotta, ahogy a helyére kattan az automata zár, és visszatartotta a lélegzetét. Az ajtó megrázkódott, ahogy belülről hatalmas csapás érte. Clary a lépcső felé hátrált. Jace ránézett, szemében izgatott fény csillant. - Indulj lefelé! Menj ki a...

Újabb csapás következett, amitől a zsanérok engedtek, és az ajtó kifelé röpült. Magával is sodorta volna Jace-t, ha a fiú nem ugrik félre olyan gyorsan, hogy Clary szemmel is alig bírta követni a mozgását; egyszerre a legfelső lépcsőfokon volt, a penge mint üstökös izzott a kezében. A lány látta, hogy Jace ránéz, és kiált valamit, de a kitört ajtó helyén megjelenő óriás üvöltése mindent elnyomott, ahogy rárontott a fiúra. Clary a falhoz lapult, miközben a lény forró büzt hagyva maga után elrohant mellette - egy pillanattal később a bárd áthasította a levegőt, és Jace feje felé száguldott. A fiú elhajolt előre, a fegyver pedig hangos csattanással ékelődött mélyen a korlát fájába.

Jace felnevetett, amitől az óriás láthatólag haragra gerjedt. Hagyta hát a bárdot, és irdatlan öklével támadt a fiúra. Jace széles ívet húzott a levegőben a szeráfpengével, és markolatig süllyesztette az óriás vállába. A támadó egy pillanatra ingadozva állt egy helyben, aztán nyújtott karral megindult előre. Jace fürgén oldalt lépett, de elkésett: a hatalmas kezek megmarkolták, majd az óriás megtántorodott, és a földre zuhant, magával rántva a fiút is. Jace felkiáltott; tompa puíFanások sorozata hallatszott, aztán csend lett.

Clary feltápászkodott, és futva indult lefelé a lépcsőn. Jace kiterítve feküdt odalent, karja természetellenes szögben gyűrődött a teste alá. A lábain keresztben hevert az óriás, a fiú kése markolatig süllyedt a vállába. Nem halt meg, de elszállt belőle minden erő, szájából pedig habos vér szivárgott. Clary most már az arcát is látta - halottfehér volt és olyan, mint a pergamen, a rettenetes fekete hegek hálózata szinte láthatadanná tette a vonásait. Szemgödreire vörös, gennyedző üregekként tátongtak. A lány öklendezve botorkált le az utolsó néhány lépcsőfokon, átlépett a vonagló óriás felett, és Jace mellé térdelt.

A fiú mozduladanul feküdt. Clary a vállára tette a kezét, és érezte, hogy az inge ragad a vértől - hogy a sajátjától vagy az óriásétól, azt nem tudhatta. - Jace?

A fiú kinyitotta a szemét. - Meghalt?

- Majdnem - felelte Clary komoran.

- A pokolba! - Jace arca összerándult. - A lábam...

- Ne mozdulj! - Clary közelebb mászott, a fiú karja alá nyúlva átkarolta és megrántotta. Jace felnyögött a fájdalomtól, ahogy a lábai kicsúsztak az óriás rángatózó teste alól. A lány elengedte, Jace pedig feltápáskodott, bal karját mozdulatlanul tartotta a mellkasa előtt.

- Eltört - mondta a fiú. - Be tudsz nyúlni a zsebembe? Clary rövid habozás után bólintott. - Melyikbe ?

- A dzseki belső zsebébe a jobb oldalon. Vedd ki az egyik szeráfpengét és add a kezembe! - Mozduladan maradt, míg a lány feszülten a zsebébe csúsztotta a kezét. Olyan közel állt Jace-hez, hogy érezte rajta az izzadság, a szappan és a vér szagát. A fiú lehelete a nyakát csiklandozta. Clary ujjai összezáródtak az egyik cső körül. Anélkül húzta elő, hogy Jace-re nézett volna.

- Köszönöm - mondta a fiú. Gyorsan végigtapogatta a tárgyat, mielőtt kimondta volna a nevét: - Sanvi. - Elődjéhez hasonlóan ez a cső is vészjósló törre változott; ragyogása megvilágította Jace arcát. - Ne nézz ide! - mondta a fiú, és megállt a sebhelyes óriás teste fölött. Magasra emelte a pengét, és lecsapott. Az óriás torkából előtörő vér Jace bakancsára fröccsent.

Clary tulajdonképpen arra számított, hogy a lény zsugorodni kezd, majd eltűnik, mint az a fiú a Pandemoniumban, mégsem ez történt. A levegőt betöltötte a vér súlyos, fémes szaga. Jace mély, hörgő torokhangot hallatott. Fehér volt az arca, hogy a fájdalomtól vagy az undortól, azt Clary nem tudta eldönteni. - Mondtam, hogy ne nézz ide - mondta.

- Azt hittem, el fog tűnni - szólalt meg Clary. - Hogy visszamegy a saját dimenziójába, ahogy mondtátok.

- Csak annyit mondtam, hogy ez történik a démonokkal, amikor meghalnak. - Grimaszolva rázta le a dzsekit a válláról, szabaddá téve a bal felkarját. - Ez nem démon volt. - Jobb kezével kihúzott az övéből egy hosszúkás tárgyat. A sima felületű, varázspálcára emlékeztető tárgy volt az, amivel korábban a köröket rajzolta Clary bőrére. Ahogy most ránézett, a lány érezte, hogy égni kezd az alkarja.

Jace követte a tekintetét, és a lehető leghalványabb vigyorra húzta az ajkát. - Ez - mondta - egy irón. - Hozzáértette az eszközt az egyik jelhez közvetlenül a válla alatt; különös alakja volt, leginkább egy csillagra hasonlított, csak hogy a csillag két szára nem érintkezett a jel többi részével. - Most pedig - folytatta megláthatod, mi történik, amikor egy Árnyvadász megsebesül.

Az irón hegyével összekötötte a csillag két különálló szárát. Amikor leengedte a kezét, a jel úgy ragyogott, mintha foszforeszkáló tintával rajzolták volna meg. Clary elkerekedett szemekkel figyelte, ahogy a csillag lassan belesüllyed a fiú karjába, ahogy egy nehéz tárgy süllyed el a víz alatt. Csak kísérteties nyomot hagyott maga után: halvány, vékony, szinte láthatatlan heget.

Clary lelki szemei előtt egy kép jelent meg. Anyja háta, amit alig takart a fürdőruha felsője: lapockái között és gerince görbülete mentén vékony fehér hegek borították. Olyan volt, mintha álmában látta volna - tudja jól, hogy anyja háta egyáltalán nem ilyen. A kép viszont csak nem akart eltűnni.

Jace felsóhajtott, a fájdalom feszültsége eltűnt az arcáról. Megmozdította a karját, előbb lassan, aztán már könnyedebben. Felemelte, leengedte, összeszorította az öklét. Nyilvánvaló volt, hogy nincs eltörve többé.

- Ez hihetetlen - mondta Clary. - Hogyan...?

- Ez egy *iratze* volt. Gyógyító rúna - felelte Jace. - Ha behúzom az utolsó vonalat az irónnal, aktiválódik. - Visszadugta a rövid pálcát az övébe, és felvette a dzsekijét. Bakancsa orrával megböködte az óriás holttestét. - Ezt jelentenünk kell Hodge-nak - mondta. - Ki fog akadni - tette hozzá, mintha nem is bánta volna, hogy ráijeszthet Hodge-ra. Clary arra gondolt, hogy Jace az a típusú ember, aki szereti, ha zajlanak körülötte a dolgok, még ha nem is megy minden simán.

- Miért fog kiakadni? - kérdezte. - Azt értem, hogy ez az ízé nem volt démon. Azért nem is érzékelt a Szenzor, ugye?

Jace bólintott. - Látod a sebhelyeket az arcán? - Igen.

- Egy irónnal csinálták őket. Amilyen ez is. - Megütögette a pálcát az övében. - Azt kérdezted, mi történik, ha jeleket karcolunk valakire, akinek nincsen Árnyvadász vére. Egyetlen Jel csak megéget, de egy csomó erőteljes Jel ? Egy olyan ember húsába vésve, akinek nincsenek Árnyvadász ősei ? Hát ez történik. - Állával a holttestre bökött. - A rúnák borzasztóan fájdalmasak. Akit megjelölnek, beleőrül. A fájdalom elveszi az eszét. Tombolni kezd, és fékezhetetlen gyilkos lesz belőle. Nem alszik és nem eszik, hacsak nem kényszerítik, és általában elég gyorsan meg is hal. A rúnáknak hatalmas az erejük, és nagyszerű dolgokra lehet felhasználni őket. De gonosztettekre is alkalmasak.

Clary elrettenve meredt a fiúra. - De hát miért tenné ezt bárki saját magával?

- Senki nem tesz ilyet saját magával. Ezt mindig valaki más teszi az emberekkel. Egy boszorkánymester talán, vagy valami megtévedt Alvilági. Az Elhagyatottak hűségeseek ahhoz, aki megjelölte őket, és vérmes gyilkosok. Engedelmeskednek egyszerű parancsoknak. Olyan, mintha valakinek lenne egy... egy rabszolgaserege. - Átlépett a halott Elhagyatotton, és a vállá fölé a lányra pillantott. - Visszamegyek az emeletre.

- De nincs ott semmi.

- Talán többen is vannak - mondta Jace, mintha csak reménykedne benne, hogy így van. - Inkább várj itt. - Elindult felfelé a lépcsőn.

- A helyedben én nem tenném - hallatszott egy éles, nagyon is ismerős hang. - Több is van még ott, ahonnan ez jött.

Jace, aki már majdnem a lépcső tetején járt, megpördült, és elkerekedett szemmel bámult vissza. Clarynek éppen úgy leesett az álla, bár rögtön tudta, kinek a hangját hallja. A reszelős akcentust nem lehetett eltéveszteni.

- Madame Dorothea?

Az öregasszony királyi mozdulattal emelte fel a fejét. Lakása ajtajában állt, ruhája mint egy nyers bőrszínű selyemből készült sátor. Aranyláncok csörögtek a csuklóján és ölelték körül a nyakát. Hosszú, ősen csíkozott hajfürtök bújtak ki a feje tetejére tűzött konty alól. Jace még mindig meredten bámult rá. - De...

- Több micsoda – kérdezte Clary.

- Több Elhagyatott - felelte Dorothea széles mosollyal, amit Clary egyáltalán nem talált a körülményekhez illőnek. A boszorkány körülnézett a lépcsőházban. - Nagy rumlit csináltál, igaz? Felteszem, nem tervezed, hogy feltakarítasz magad után. Jellemző.

- De maga mondén - fejezte be végre Jace a mondatot.

- Micsoda remek megfigyelés! - szólt Dorothea csillogó szemmel. - Téged aztán jól kitanított a Klávé.

A döbbenet lassan eltűnt Jace arcáról, és formálódó düh vette át a helyét. - Maga tud a Klávéről? - kérdezte. - Tudott róluk, és tudott az Elhagyatottakról a házban, és nem értesítette őket? Már az Elhagyatottak létezése is azt jelenti, hogy valaki vétett a Szövetség ellen...

- Sem a Klávé, sem a Szövetség nem tett értem soha semmit - villant dühösen Madame Dorothea tekintete. - Nem tartozom nekik. - Egy pillanatra eltűnt a reszelős New York-i akcentus, és mélyebb, öblösebb tájszólás vette át a helyét, amit Clary nem ismert fel.

-Jace, hagyd abba! - szólt rá a fiúra Clary. Madame Dorotheához fordult. - Ha tud a Klávéről és az Elhagyatottakról - mondta -, talán azt is tudja, mi történt anyukámmal.

Dorothea megrázta a fejét, fülbevalói himbálózni kezdtek. Mintha szánalom költözött volna az arcára. - Azt tanácsolom neked - felelte -, hogy felejtse el anyukádat. Nincs már velünk.

Clary lába alatt mintha hullámlani kezdett volna a talaj. - Ügy érti, meghalt?

- Nem - Dorothea szinte vonakodva mondta ki a szót. - Biztos vagyok benne, hogy él. Egyelőre.

- Akkor megkell találnom - jelentette ki Clary. A talaj nem mozgott többé; Jace állt mögötte, és a könyökére tette a kezét, mintha csak át akarná karolni, a lány azonban alig vett róla tudomást. - Érti ? Meg kell találnom, mielőtt...

Madame Dorothea felemelte a kezét. - Nem akarom beleártani magam az Árnyvadászok dolgába.

- De ismerte az anyámat. Szomszédok voltak...

- Ez hivatalos nyomozás a Klávé nevében - szakította félbe Jace. - Akármikor visszajöhetnek a Néma Testvérekkel.

- Ó, hogy az a... - Dorothea előbb a lakása ajtajára, aztán Jace-re és Claryre pillantott. - Akár be is jöhettek - mondta végül. - Elmondom, amit tudok. - Az ajtó felé indult, de megtorpant a küszöbön. - Ha bárkinek elmondod, hogy segítettem neked. Árnyvadász, holnap arra ébredsz, hogy kígyók tekeregnek a hajad helyén, és van két új karod.

- Két új kar még akár hasznomra is válhat - mondta Jace. - Jól jönne, ha verekednem kell.

- Akkor nem, ha a... - Dorothea röpke szünetet tartott, és megvillantott egy kissé alattomos mosolyt - ...nyakadból nőnek ki.

- Pfuj - szólt Jace csendesen.

- A pfuj a megfelelő kifejezés, Jace Wayland. - Dorothea bevonult a lakásba, a lila sátor rikító zászlóként lebegett körülötte.

Clary Jace-re pillantott. - Wayland?

- Ügy hívnak. - A fiú zavartnak látszott. - Nem mondhatnám, hogy odáig vagyok, amiért tudja.

A lány Dorothea után nézett. A lakásban égtek a lámpák; a füstölő sűrű illata máris betöltötte a lépcsőházat, ahol kellemedenül vegyült el a vér szagával.

- Azért akár meg is próbálhatnánk beszélni vele. Végül is mit veszíthetünk?

- Ha még egy kis időt eltöltesz a világunkban - mondta Jace -, nem fogod többé feltenni ezt a kérdést.

Az ötdimenziós ajtó

MADAME DOROTHEA LAKÁSÁNAK ALAPRAJZA nagyon hasonló volt Claryékéhez, bár a boszorkány egészen máshogy használta ki a teret. A tömjéntől illatozó előszobában gyöngyfüggönyök és asztrológiai posztterek függtek. Az egyik a zodiákus csillagképeit ábrázolta, egy másik a kínai bűvös szimbólumok tárgyában adott útmutatást, a harmadikon pedig egy kéz látszott szétterpesztett ujjakkal - a tenyér minden egyes vonalát gondosan felcímkézték. A kéz fölött latin fölírat díszelgett: *In Manibus Fortuna*. Az ajtó melletti falon könyvekkel megrakott polcok futottak végig.

Az egyik gyöngyfüggöny megzörrent, ahogy Madám Dorothea kidugta rajta a fejét. – Érdekel a tenyérjósítás? - kérdezte, amikor látta, mit néz Clary. - Vagy csak kotnyeleskedsz?

- Egyik sem - felelte a lány. - Tényleg tud jósolni?

- Anyám nagyon tehetséges volt. Látta az emberek sorsát a tenyerükön vagy a teáscsészéjük alján maradt levelekben. Néhány trükköt nekem is megtanított. - Jace felé fordította a tekintetét. - Ha már a teánál tartunk, fiatalember, szeretnél egy csészével?

- Micsodát? - kérdezte Jace zavartan.

- Teát. Úgy találom, hogy megnyugtatja a gyomrot, és az elmének is segít koncentrálni. A tea csodálatos ital.

- Én kérek - mondta Clary, aki hirtelen rádöbbsent, hogy milyen régen ivott vagy evett akármit is. Úgy érezte, hogy tömény adrenalinon élt, amióta csak fölébredt.

Jace is megadta magát. - Hát jó. Feltéve, hogy nem Earl Grey - tette hozzá az orrát ráncolva. - Gyűlölöm a bergamottot.

Madame Dorothea hangosan felkacagott, ahogy megint eltűnt a függöny mögött, ami finoman lengett még egy kicsit a háta mögött.

Clary felhúzta a szemöldökét. - Gyűlölöd a bergamottot?

Jace a keskeny könyvespolchoz lépett, és a tartalmát vizsgálta. - Talán baj?

- Könnyen lehet, hogy te vagy az egyetlen korombeli fiú az ismerőseim közül, aki tudja, mi az a bergamott, arról meg tuti fogalma nincs senkinek, hogy az Earl Greyben is van.

- Nos, igen - felelte Jace önelégült tekintettel. - Nem vagyok olyan, mint a többi fiú. Aztán meg - tette hozzá, miközben leemelt egy könyvet a polcra - az Intézetben órákat kell vennünk a növények alapvető gyógyászati hatásairól. Kötelező.

- Azt hittem, más óráitok sincsenek, csak gyilkolás, lefejezés kezdőknek meg ilyenek.

Jace lapozott egyet. - Nagyon vicces, Fray.

Clary, aki a tenyérjósításos posztert tanulmányozta, a fiú felé pördült. -Ne nevezz így!

Jace meglepetten nézett fel. - Miért ne? Ez a vezetékneved, nem?

Simon képe jelent meg előtte. Simoné, ahogy utoljára látta, amikor utánabámult, miközben ő kirohant Java Jones kávézójából. Sűrűn pislogva fordult vissza a poszter felé. - Csak mert ne.

- Értem - mondta Jace, és a lány hallotta a hangjából, hogy tényleg értette, jobban, mint azt ő szerette volna. Hallotta, amint a fiú visszaejti a könyvet a polcra. - Ez nyilván az a cucc, amit azért tart a kirakatban, hogy elkáprázcassa a hiszékeny mondikat - mondta undorral a hangjában. -Egyetlen komoly szöveg sincsen itt.

- Csak mert nem olyan mágia, amilyet te csinálsz... - kezdte mérgesen Clary.

Jace dühösen ráncolta össze a homlokát, és csendre intette a lányt. -*Amit én csinállok, az nem mágia* - mondta. - Védj a fejedbe: az emberek nem használnak mágiát. Többek között ettől is emberek. A boszorkányok és a boszorkánymesterek azért használhatják, mert démonvér csordogál bennük.

Clarynek eltartott pár pillanatig, mire feldolgozta ezt az információt. - De hát láttam, ahogy használtad a mágiát. Elvárásolt fegyvereid vannak...

- Alkalmazok eszközöket, amik mágikusak. És már ahhoz is, hogy pusztán ennyit megtehessek, keményen kell tanulnom. A rúnatetoválások is védenek a bőrömmön. Ha például te megpróbálnád használni az egyik szeráf-pengét, valószínűleg megégetné a bőrödet, talán még bele is halnál.

- És ha lennének rajtam tetoválások? - kérdezte Clary. - Akkor használhatnám őket?

- Nem - vágta rá dühösen Jace. - A Jelek csak egy része a dolognak. Vannak vizsgák, próbák, különböző képzettségi szintek. Ami azt illeti, ne nyúlj egyik fegyveremhez sem az engedélyem nélkül.

- Hát akkor ugrott a tervem, hogy az összesét eladom az eBay-en - mormogta Clary

- Eladod a hol?

Clary nyájasan a fiúra mosolygott. - Egy mitikus hely, ami hatalmas varázserővel bír.

Jace zavarodottan nézett rá, aztán megvonta a vállát. - A legtöbb mítosz igaz, legalábbis részben.

- Ez kezd leesni.

Megint megzördült a függöny, és Madame Dorothea jelent meg. - A tea az asztalon van - mondta.

- Semmi szükség rá, hogy úgy álljatok ott, mint a szamarak. Gyertek be a szalonba!

- Van szalonja? - kérdezte Clary.

- Hát persze, hogy van - felelte Dorothea. - Különben hol fogadnám a vendégeket?

- A kalapomat egyszerűen a komornyiknál hagyom - mondta Jace. Madame Dorothea sötét pillantást vetett felé. - Ha fele olyan humoros lennél, mint amilyennek gondolod magad, fiacskám, akkor kétszer olyan humoros lennél, mint amilyen vagy. - Megint eltűnt a függöny mögött; a hangos „pff”, amit hallatott, majdnem elnyomta a gyöngyök zörgését.

Jace összeráncolta a homlokát. - Nem igazán veszem, mit akart mondani ezzel.

- Tényleg? - kérdezte Clary. - Nekem teljesen világos. - Ezzel átvonult a függönyön, még mielőtt a fiú válaszolhatott volna.

A szalon olyan halványan volt megvilágítva, hogy Clary csak hosszas pislogás után alkalmazkodott a homályhoz. A teljes bal oldali falat borító bársonyfüggöny redőit halvány fények rajzolták ki. A plafonról vékony zsinórokon kitömött madarak és denevérek lógtak alá; sötét csőrök villantak ott, ahol szemeknek kellett volna lenniük. A padlón szakadt perzsaszőnyegek terpeszkedtek, amikből minden lépés sűrű porfelhőt vert fel. Egy alacsony asztalt túltömött rózsaszín fotelok vettek körül; az egyik végén egy pakli, rózsaszín selyembe burkolt tarotkártya foglalta el, a másik felén pedig kristálygömb állt. Középen az ezüst teáskészlet vendégekre várt: volt ott egy szendvicsekkel csinosan megrakott tányér, egy keskeny fehér gőzcsíkot eregető kék teáskancsó meg két csésze hozzáillő alátétekkel, gondosan elhelyezve két fotel előtt.

- Hűha - mondta Clary erőtlenül. - Jól néz ki. - Leült az egyik fotelba. Kellemes érzés volt.

Dorothea elmosolyodott, szemében huncut fény csillant. - Igyatok egy kis teát - mondta, és felemelte a kancsót. - Tejet? Cukrot?

Clary vetett egy oldalpillantást a mellette ülő Jace-re, aki megkaparintotta magának a szendvicset tányért, és gondosan vizsgálgatta. - Cukrot kérek - mondta a lány.

Jace megvonta a vállát, elvett egy szendvicset, és letette a tányért. Clary aggódalmasan figyelte, amint beleharap. A fiú megint vállat vont. - Uborkás - mondta válaszul Clary tekintetére.

- Mindig is az volt a véleményem, hogy az uborkás szendvics a legjobb uzsonna. Ugye? - tudakolta Madame Dorothea csak úgy, senkitől.

- Utálom az uborkát - mondta Jace, és Clary kezébe nyomta a szendvics maradékát. A lány beleharapott - éppen a megfelelő mennyiségű majonéz és bors volt benne. Gyomra hálás korgással nyelte az első falatnyi ételt a Simonnal elfogyasztott nacho óta.

- Uborka és bergamott - állapította meg Clary. - Utálsz még valamit, amiről tudnom kéne?

Jace a teáscsészéje pereme fölött nézett Dorotheára. - Maga hazudik - mondta.

Az idős hölgy higgadtan tette le a teáskancsót. - Rám foghatod, hogy hazudok, ha úgy tetszik. Való igaz, hogy nem vagyok boszorkány. De anyám az volt.

Jace félrenyelte a teáját. - Az lehetetlen.

- Miért lenne lehetetlen? - kérdezte kíváncsian Clary. Kortyolt egyet a teájából. Keserű volt, erős ízű, tözegré emlékeztető füstös ízzel.

Jace nagyot fújtatott. - Mert azok félig démonok, félig emberek. Minden boszorkány és boszorkánymester félvér. És mivel félvérek, nem lehetnek gyerekeik. Sterilek.

- Mint az öszvérek - mondta elgondolkodva Clary, miközben egykori biológiaórák anyagát próbálta felidézni. - Az öszvérek steril félvérek.

- Elképesztő, mennyit tudsz az állatvilágról - jegyezte meg Jace. - Minden Alvilági részben démon, de csak a boszorkánymesterek démonszülők gyerekei. Ezért ők a legerősebbek.

- És a vámpírok meg a vérfarkasok? Ők is félig démonok? És a tündérek?

- A vámpírok és a vérfarkasok a betegségek miatt jöttek létre, amiket a démonok hoztak a saját dimenziójukból. A legtöbb démonbetegség halálos az emberekre, de ezekben az esetekben különös hatással voltak a fertőzöttekre anélkül, hogy megölték volna őket. A tündérek pedig...

- A tündérek bukkant angyalok - mondta Dorothea -, akiket a büszkeségük miatt kivetettek a mennyországból.

- Ez csak legenda - vonta meg a vállát Jace. - Azt is mondják, hogy démonok és angyalok gyerekei, ami nekem mindig is valószínűbbnek tűnt. Jó és gonosz keveredik egymással bennük. A tündérek olyan gyönyörűek, amilyeneknek az angyaloknak kéne lenniük, mégis van bennük egy halom sunyiság és kegyetlenség. És az is feltűnő, hogy sokan kerülnek a déli napsütést...

- Mert a gonosznak nincs hatalma - mondta Dorothea halkán, mintha csak egy régi mondókát idézne fel -, csak a sötétben.

Jace mogorván nézett az öregasszonyra.

- Kéne lenniük? Úgy érted, az angyalok igazából nem is... - próbált magyarázatot keresni Clary.

- Elég az angyalokból! - váltott hirtelen gyakorlatiasra Dorothea. - Igaz, hogy a boszorkánymestereknek nem lehetnek gyerekeik. Anyám örökbefogadott, mert azt akarta, hogy legyen valaki, aki gondoskodik erről a helyről, amikor ő már nincsen. Nekem nem kellett elsajátítanom a mágiát. Az a dolgom, hogy figyeljek és őrizzek.

- Mit kell őriznie? - kérdezte Clary.

- Szerintetek mit? - Az öregasszony kacsintott, és egy szendvicsért nyúlt, csak hogy a tányér üres volt. Clary az összesét megette. Dorothea kuncogni kezdett. - Jó látni, hogy egy fiatal lány jóllakik. A magam idejében a lányok robosztusak és keménykötésűek voltak, nem törekeny gallyacskák, mint mostanság.

- Köszönöm - mondta Clary. Isabelle karcsú derekára gondolt, és egyszerre gigantikusnak érezte magát. Finom csörrenéssel tette a helyére az üres teáscsészét.

Madame Dorothea azonnal lecsapott a csészére, és szúrós tekintettel meredt bele. Ceruzával kihúzott szemöldökei között függőleges vonal jelent meg.

- Mi történt? - kérdezte feszülten Clary. - Megrepedt a kezemben a csésze, vagy valami?

- A tealevelekből olvas - mondta Jace unott hangon, de azért Claryvel együtt ő is közelebb hajolt, miközben Dorothea összeráncolt homlokkal forgatta a csészét tömpe ujjai között.

- Nagyon rossz? - kérdezte Clary.

- Se nem rossz, se nem jó. Zűrös. - Dorothea Jace-re pillantott. - Te is add ide a csészédet! - adta ki az utasítást.

Jace mintha megsértődött volna. - De én még nem ittam meg...

Az öregasszony kikapta a kezéből a csészét, és a kancsóba lötytyintette a maradék teát. Felhúzott szemöldökkel kezdett szemlélődni. - Erőszakot látok a jövődben, rengeteg vért, amit részben te ontasz ki, részben mások. Nem a megfelelő emberbe leszel szerelmes. Aztán megvan egy ellenséged is.

- Csak egy? Ez jó hír. - Miközben Dorothea letette a csészéjét, és megint Claryé után nyúlt, Jace hátradőlt a fotelban.

Az öregasszony megrázta a fejét.

- Ebből nem tudok kiolvasni semmit. A képek teljesen összekuszálódtak, nincs jelentésük. - Claryre pillantott. - Lehet egy gát az elmédben?

Clary nem értette. - Egy micsoda?

- Olyan, mint egy varázsige, ami elrejthet egy emléket, vagy gátolhatja a Látásodat.

Clary nemet intett. - Nem, kizárt, hogy lenne bennem ilyen.

Jace kíváncsian hajolt közelebb. - Ne vágd rá olyan könnyen! - mondta. - Állítólag tényleg nem emlékszik rá, hogy ez előtt a hét előtt bármikor is birtokában lett volna a Látásnak. Talán...

- Talán csak későn érő típus vagyok - csattant föl Clary. - És ne vigyorgj gunyorosan, csak mert ezt mondtam.

Jace sértetten húzta fel az orrát. - Nem állt szándékomban.

- Éppen kezdte volna gunyorosan vigyorgni, látszott rajtad.

- Talán - ismerte el Jace. - De ez nem jelenti azt, hogy nincs igazam. Valami gátolja az emlékeidet, majdnem biztos vagyok benne.

- Hát jó, próbálkozzunk valami mással - Dorothea letette a csészét, és a tarotkártyákért nyúlt. Legyező alakban szétnyitotta a paklit, és Clary elé tartotta a lapokat. - Csúsztasd végig rajtuk a

kezedet, amíg az egyiket melegnek vagy hidegnek nem érzed, vagy amíg az egyik hozzá nem akar tapadni az ujjadhoz. Ha megvan, húzd ki, és add ide nekem.

Clary engedelmesen simította végig a kártyákat. Hűvösek voltak és csúszósak, de egyik sem tűnt hidegebbnek vagy melegebbnek a többinél, és egyik sem tapadt az ujjához. Végül véletlenszerűen kiválasztott egyet, és felemelte.

- A Kehely Ásza - mondta Dorothea meglepetten. - A szerelem kártyája. Clary megfordította a kártyát, hogy megnézhesse. Nehéznek találta, a képet valódi festékekkel festették rá. Egy kezét ábrázolt, amely egy kelyhet tartott az aransárga sugarakat árasztó nap előtt. A kehely aranyból készült, kisebb napokból álló mintákat véstek rá, és rubinokkal ékesítették. A díszítés stílusa éppen olyan ismerősnek tűnt a lány számára, mint a saját tenyere. -Ez jó kártya, igaz? ,

- Nem feltétlenül. A legszörnyűbb dolgokat a férfiak éppen a szerelem nevében teszik - mondta Madame Dorothea. - De erőteljes kártya. Mit jelent számodra?

- Hogy anyukám festette - mondta Clary, és az asztalra ejtette a lapot. - Ő csinálta, ugye ?

Dorothea bólintott, és elégedetten pillantott a lányra. - Az egész paklit ő festette. Ajándékba adta nekem.

- Legalábbis ezt állítja - Jace hideg tekintettel állt fel. - Mennyire ismerte Clary édesanyját?

Clary hátrahajtotta a nyakát, hogy felnézhesse a fiúra. - Jace, semmi szükség rá, hogy...

Dorothea hátradőlt a székében, a paklit továbbra is szétterítve tartotta széles melle előtt. - Jocelyn tudta, mi vagyok, és én is tudtam, hogy ő mi volt. Nem nagyon beszélünk róla. Néha tett nekem apróbb szívességeket, például megfestette ezeket a kártyákat, cserébe pedig elmondtam neki egy-egy alvilági pletykát. Volt egy név, amire megkért, hogy különösen figyeljek, és így is tettem.

Jace arcáról semmi nem lehetett leolvasni. - Milyen név volt az ?

- Valentiné.

Clary kihúzta magát a fotelban. - De... -

- És amikor azt mondta, hogy tudja, mi volt Jocelyn, hogy értette? Mi volt ő? - kérdezte Jace.

- Jocelyn volt, ami volt - mondta Dorothea. - A múltban azonban olyan volt, mint te. Árnyvadász. A Klávéból.

- Nem - suttogta Clary.

Dorothea szomorú, már-már ellágyuló tekintettel pillantott rá. - De igen. Éppen azért költözött ebbe a házba, mert...

- Mert ez egy Menedék - mondta Jace Dorotheának. - Az, ugye ? Anyukád Felügyelő volt. O alakította ki ezt a védett rejtekhelyet. Tökéletesen alkalmas rá, hogy a menekülő Alvilágiak meghúzzák magukat. Ezt csinálja, ugye ? Bűnözőket rejteget.

- Te persze annak neveznéd őket - felelte Dorothea. - Ismered a Szövetség mottóját ? ,

- *Sed lex dura lex* - vágta rá automatikusan Jace. - A Törvény szigorú, de a Törvény a Törvény.

- Néha a Törvény túl szigorú. Tudom, hogy a Klávé elvett volna anyámtól, ha megtehették volna. Azt akarod, hogy engedjem nekik megtenni ugyanezt másokkal?

- Szóval maga filantróp? - Jace elhúzta a száját. - Felteszem, el kéne hinnem, hogy az Alvilágiak nem fizetnek tisztességesen a Menedékért.

Dorothea elmosolyodott, elég szélesen ahhoz, hogy kivillanjon néhány arany őrlőfoga. - Nem tudunk mindannyian pusztán a külsőnk révén boldogulni, mint te.

Jace-t láthatólag nem hatotta meg a bók. - Ezt el kéne mondanom a Klávénak.

- Nem lehet! - Clary talpra ugrott. - Megígérted.

- A világon semmit nem ígértem meg - Jace kezdett kijönni a sodrából. A falhoz lépett, és félrerántotta az egyik bársonyfüggönyt. - Hajlandó elmondani nekem, mi ez? - kérdezte.

- Ez egy ajtó, Jace - mondta Clary. Valóban ajtó volt, furcsán elhelyezve a falban két ablakfülke között. Nyilvánvaló volt, hogy nem vezethet sehova, különben látható lett volna a házon kívülről is. Úgy tűnt, valami finoman csillogó fémből készült; vajszerűbbnek látszott a réznél, de nehéz volt, mint a vas. A kilincs egy szemet formázott.

- Csönd legyen! - torkollta le dühösen a lányt Jace. - Ez egy Portál, igaz?

- Ötdimenziós ajtó - mondta Dorothea, miközben visszatette a tarot-kártyákat az asztalra. - A dimenziók nem egyenes vonalak, tudod - tette hozzá válaszul Clary üres tekintetére. - Mindenféle zezugok, hajlatok rések meg ráncok vannak elrejtve. Elég nehéz elmagyarázni, ha az ember nem ismeri a dimenziós teóriát, de az az ajtó lényegében bárhová el tud vinni ebben a dimenzióban, ahová menni akarsz. Ez...

- Vészkijárat - mondta Jace. - Ezért akart itt élni anyukád. Hogy bármikor elmenekülhessen, ha meleg lesz a helyzet.

- Akkor miért nem... - kezdte Clary, aztán egyszerre döbbenten elhallgatott. - Én vagyok az oka - mondta. - Nem akart nélkülem elmenni aznap este. Úgyhogy itt maradt.

Jace a fejét rázta. - Nem vádolhatod magadat.

Clary érezte, hogy könnyek gyűlnek a szemébe, ahogy félretolta Jace-t, és az ajtóhoz lépett. - Látni akarom, hová mehetett volna - mondta, és a kilincs után nyúlt. - Látni akarom, hová menekült volna, ha...

- Clary, ne! - Jace utánanyúlt, de alany ujjai már összezáródtak a kilincs körül. Az villámgyorsan lebillent a keze alatt, és az ajtó úgy vágódott ki, mintha Clary belökte volna. Dorothea hangos kiáltással ugrott talpra, de elkésett. Mielőtt egyáltalán befejezhette volna a mondatot, Clary azon vette észre magát, hogy előrelelendül, és pörögve zuhan a semmibe.

TÚLSÁGOSAN MEGLEPŐDÖTT AHHOZ, hogy sikítson. A zuhanás érzése volt a legrosszabb; a szíve a torkába ugrott, gyomra mintha vízzé vált volna. Kinyújtotta a kezét, próbált megkapaszkodni valamiben, bármiben, ami lassíthatná az esését.

Ágakat markolt. Levelek szakadtak le, ahogy megragadta őket. Keményen huppant a talajra, csípője és válla sűrű földrakásnak ütközött. Átfordult és teleszívta a tüdejét levegővel. Éppen megpróbált felülni, amikor valaki odafönről ráesett.

Hanyatt is lökte. Egy homlok ütközött az övének, térde összekoccant a másikéval. Karok és lábak kuszálódtak össze, ahogy Clary haját (nem a sajátját) köhögött ki a szájából, és megpróbált kikászálódni a súly alól, ami mintha ki akarta volna lapítani.

-Jaj! - kiáltott Jace a fülébe sértődötten. - Belém könyököltél.

- Ami azt illeti, te estél rám.

A fiú felkönyökölt, és nyugodtan nézett le a lányra. Clary kék eget látott a feje fölött, egy fa koronájának darabját és egy szürke deszkaház sarkát. - Nem hagytál sok választási lehetőséget, ugyebár - mondta a fiú. - Olyan vidáman ugrottál át azon a Portálon, mintha csak a gyerekvasútra szálltál volna föl. Szerencséd van, hogy nem hajított egyenesen a folyóba bennünket.

- Nem volt kötelező utánam jönnöd.

- De az volt - mondta a fiú. - Túl tapasztalatlan vagy hozzá, hogy megvédj magad nélkülem, ha esetleg bajba kerülsz.

- Ez aranyos. Talán megbocsátok.

- Megbocsátasz? Mit?

- Hogy azt mondtad, csönd legyen.

Jace szeme összeszűkül. - Nem is mondtam... Jó, mondtam, de te meg...

- Nem érdekes. - Clary karja, ami beszorult a háta alá, görcsölni kezdett. Az oldalára fordult, hogy kiszabadítsa, és halott pázsit barna fűvét látta, egy drótkerítést meg még többet a szürke házból, ami egyre lehangolóbban ismerősnek tűnt.

A lány megmerevedett. - Tudom, hol vagyunk. , Jace befejezte a fűszálak köpködését. - Micsoda?

- Ez Luké háza. - Clary felült, és félretolta Jace-t. A fiú kecsesen felpattant, és kinyújtotta a kezét, hogy felsegítse a lányt. Az nem törődött vele, csak felült, és megrázta zsibbadt karját.

Kicsi szürke ház előtt álltak, amely békésen üldögélt a williamsburgi vízparton sorakozó hasonló házak között. Az East Ráver felől fújdogáló szellő apró táblát lengetett a bejárati ajtó téglából kirakott lépcsője előtt. Clary Jace-t figyelte, miközben a fiú hangosan felolvasta a nyomtatott betűket. „*Garroway könyvek. Jó állapotú használtak, újak és ritkaságok. Szombaton zárva.*” Jace a sötét ajtóra pillantott, amit súlyos lakattal zártak le. A lábtörlőn néhány napnyi levélmennyeség feküdt érintetlenül. Clary felé fordult. - Egy könyvesboltban lakik?

- A bolt mögött van a lakása. - Clary végigjáratta tekintetét az üres utcán, amit az egyik oldalról a williamsburgi híd íve, a másiktól pedig egy elhagyatott cukorgyár határolt. A lustán hömpölygő folyó túloldalán a lenyugodni készülő naparanyló szegéllyel vette körül Manhattan felhőkarcolóit. - Jace, hogy kerültünk ide ?

- A Portálon keresztül - mondta Jace, miközben a zárat vizsgálta. - Elvisz bárhová, csak arra a helyre kell gondolnod, ahová menni akarsz.

- De én nem erre a helyre gondoltam - tiltakozott Clary. - Egyáltalán semmiféle helyre nem gondoltam.

- Pedig biztosan igen. - Láthatólag nem érdekelte többé a téma. - Szóval, ha már itt vagyunk...

-Igen?

- Mit akarsz csinálni?

- Elmenni, gondolom - mondta keserűen Clary. - Luké azt mondta, ne jöjjenek ide.

Jace megrázta a fejt. - És te ebbe csak úgy beletörödsz? Clary összefonta karját a teste körül. Bár alkonyat felé még megmaradt valami a nappali hőségből, fázott. - Van választásom?

- Mindig van választásunk - mondta Jace. - Ha a helyedben lennék, én most nagyon is kíváncsi lennék Luke-ra. Van kulcsod a házához?

Clary megrázta a fejét. - Nem, de néha nem zárja be a hátsó ajtót. -A keskeny sikátorra mutatott Luké háza és a szomszéd között. Gondosan elrendezett újságpapírhalmok és üres üdítőszüveggekkel teli rekeszek mellett műanyag szemeteskukák sorakoztak. Legalább Luké továbbra is hitt az újrahasznosításban.

- Biztos vagy benne, hogy nincs itthon? - kérdezte Jace.

Clary vetett egy pillantást az üres járdaszegélyre. - Hát a furgonja nincs itt, a bolt zárva van, és egyetlen lámpa sem ég. Azt mondanám, hogy valószínűleg nincs.

- Akkor mutasd az utat!

A házak közötti keskeny átjáró magas drótkerítésben végződött, ami Luké kis hátsó kertjét vette körül, ahol úgy tűnt, nem élt meg más, csak a beton repedései közül előtörő gaz.

- Föl, aztán át - mondta Jace, és már be is feszítette bakancsát a kerítés egyik részébe. Mászni kezdett. A kerítés olyan hangosan nyikorgott, hogy Clary idegesen pillantott körbe, nem gyúlik-e fény a szomszéd házak ablakaiban. Jace átjutott a kerítés tetején, és leugrott a földre a túlsó oldalon. A bokrok közé érkezett, fülsértő visítás kíséretében.

Clary egy pillanatig azt gondolta, a fiú talán egy kóbor macskán landolhatott. Hallotta, amint meglepetten felkiált, majd hanyatt esik. Sötét árny jóval nagyobb annál, hogy macska lehessen - vágódott elő a bokorból és rohant át az udvaron. Jace gyilkos tekintettel vetette utána magát.

Clary mászni kezdett. Ahogy átvette lábát a kerítés tetején, Isabelle farmerja fennakadt egy drótdarabon, és felhasadt. A lány cipője abban a pillanatban huppant a puha földre, amikor Jace diadalmasan felkiáltott: -Elkaptam! - Clary a hang felé fordult, és látta, hogy Jace a hason fekvő betolakodó hátán ül, aki a feje fölé nyújtotta a kezét. Jace a csuklói után tapogatózott. - Gyerünk, lássuk az arcodat...

- Szállj le rólam, te hengegő seggfej! - vicsorogta a betolakodó. Sikertelenül félig-meddig ülő helyzetbe tápáskodnia; szemüvege félig elcsúszva állt az orrán.

Clary mozdulatlanul merevedett döbbenetében. - *Simon?*

- Te jó ég - szólalt meg kedveszegetten Jace. - És én még azt reméltem, hogy valami érdekeset találtam.

- De mit kerestél Luke-nál a bokrok között? - kérdezte Clary, miközben a leveleket kotorta ki Simon hajából. A fiú láthatólag nehezen viselte a lány gondoskodását. Clary valahogy úgy képzelte, hogy barátja némileg jobb hangulatban lesz, amikor ez az egész véget ér, és megint találkoznak.

- Ez az, amit nem értek.

- Jól van, elég ebből, elboldogulok magam is a hajammal, Fray - mondta Simon, és elrántotta a fejét Clary keze elől. A Luké hátsó verandája előtti lépcsőn ültek. Jace a veranda korlátjára telepedett le, és kitartóan igyekezett úgy tenni, mintha egyáltalán nem törődne velük, miközben az irónjával piszkálta a körömágyait. Clary kíváncsi lett volna rá, mit szólnának ehhez a Klávéban.

- Úgy értem, tudja Luké, hogy itt vagy? - kérdezte a lány.

- Hát persze, hogy nem tudja - mondta ingerülten Simon. - Sosem beszéltem vele erről, de nagyjából biztos vagyok benne, hogy meglehetősen rugalmatlanul áll hozzá a rekettyésében ólálkodó mindenféle tinédzserekhez.

- Te nem egyszerűen mindenféle tinédzser vagy, hiszen ismer. - Clary legszívesebben nyúlt volna, hogy megérintse a fiú arcát, ahol még mindig szivárgott belőle a vér, miután egy ág felhasította. - A legfontosabb, hogy nem esett bajod.

- Hogy *nekem* nem esett bajom? - nevetett fel szomorúan Simon. -Clary, van róla fogalmad, min mentem át az elmúlt néhány napban? Amikor legutóbb láttalak, úgy rohantál ki Java Jonestól, mintha veszett denevérek üldöznének, aztán fogtad magad, és... eltűntél. A mobilodat egyszer sem vetted föl, az otthoni vezetékest meg kikötötték. Ezután Luké közölte velem, hogy vidékre mentél rokonokhoz, miközben *tudom*, hogy nincsenek semmiféle rokonaid. Azt hittem, csináltam valamit, amivel magamra haragítottalak.

- Mégis, mi a fenét csináltál volna? - Clary a fiú keze után nyúlt, ő azonban távolabb húzódott anélkül, hogy ránézett volna.

- Nem tudom - vont a vállát. - Valamit.

Jace, aki még mindig az irónjával játszadozott, kuncogni kezdett magában.

- Te vagy a legjobb barátom - mondta Clary. - Nem haragudtam rád.

- Igen, persze, meg nyilván nem is strapáltad magad azzal, hogy felhívj, és elmondd nekem, hogy odaköltöztél valami hidrogénezett gótjelölthöz, akivel - felteszem - a Pandemoniumban találkoztál - jegyezte meg keserűen Simon. - Miután az elmúlt három napban azon filóztam, hogy vajon meghaltál-e.

- Nem költöztem senkihez - mondta Clary, és egyáltalán nem bánta, hogy a sötétben nem látszik az arcába szaladó vér.

- A hajam meg természetes szőke - közölte Jace. - Csak a hitelesség kedvéért.

- Szóval akkor mit csináltál ebben a három napban? - kérdezte Simon gyanakvással teli, sötét tekintettel. - Tényleg van egy Matilda nevű nénikéd, aki elkapta a madárinfluenzát, és ápolni kellett, hogy talpra álljon?

- Luké komolyan ezzel jött?

- Nem. Csak azt mondta, hogy elmentél meglátogatni egy beteg rokont, a telefonod meg valószínűleg egyszerűen nem működik vidéken. Nem mintha hittem volna neki. Miután elhessegetett a bejárattól, eljöttem hátra, és benéztem az ablakon. Láttam, hogy bepakol egy zöld vászonzsákba, mint aki elutazik a hétvégére. Akkor döntöttem úgy, hogy maradok, és szemmel tartom a dolgokat.

- Miért? Mert bepakolt egy zsákba?

- Fegyverekkel rakta tele - mondta Simon, és pólója ujjával letörölte a vért az arcáról. - Késeket láttam, két tört, még egy kardot is. Fura, de némelyik egészen olyan volt, mintha ragyogott volna. - Claryről Jace-re pillantott, aztán megint vissza. Hangja éppen olyan éles volt, mint Luké bármelyik kése. - Most azt fogod mondani, hogy képzelődtem, ugye?

- Nem - felelte Clary. - Nem fogom azt mondani. - Jace felé fordult. A naplemente utolsó sugarai aranyló szikrákat vetettek a fiú szemébe. - El fogom neki mondani az igazat.

- Tudom.

- Megpróbálsz majd leállítani ?

A fiú lenézett a kezében tartott íronra. - Engem a Szövetségnek adott esküm kötelez - mondta. - Te nem tettél ilyen esküt.

A lány visszafordult Simonhoz, és mély lélegzetet vett. - Jól van - mondta - a lényeg, amit tudnod kell...

A nap már teljesen eltűnt a horizont mögött, és a veranda teljes sötétségbe burkolózott, mire Clary a mondanivalója végére ért. Simon szinte közömbös arccal hallgatta végig a hosszas magyarázatot, talán csak akkor rebbent meg a szeme, amikor a lány a Falánkkal való találkozásához ért a történetben. Amikor végzett, Clary megköszönte száraz torkát, és hirtelen mindennél jobban vágyott egy pohár vízre. - Szóval - mondta -, van kérdésed?

Simon felemelte a kezét. - Ó, van kérdésem. Egy csomó. Clary fáradtan sóhajtott. - Oké, elő velük!

A fiú Jace-re mutatott. - Szóval, ő egy... mit is mondtál, minek hívják ezeket az embereket ?

- Árnyvadász - felelte Clary.

- Démonvadász - magyarázta Jace. - Démonokat ölök. Igazából nem túl bonyolult.

Simon megint Claryre pillantott. - Ez tuti? - Összeszűkült a szeme, mintha csak arra számított volna, hogy a lány azt mondja, semmi sem igaz az egészből, Jace pedig szökött és veszélyes elmebeteg, akivel csak emberbaráti okokból haverkodott össze.

-Tuti.

Simon feszülten koncentrált. - És vannak vámpírok is ? Vértfarkasok, boszorkányok meg hasonlóak?

Clary az alsó ajkát rágcsálta. - Állítólag.

- És te ezeket is megöled? - kérdezte Simon Jace-től, aki közben visszatette a zsebébe az íront, és makulátlan körmeit vizsgálgatta.

- Csak ha csúnyán viselkednek.

Simon egy pillanatig némán ült, és a cipőjét bámulta. Clary azon gondolkodott, vajon jó ötlet volt-e a nyakába önteni ennyi mindent. A fiú földhözragadtabb volt, mint bárki más, akit ismert; talán gyűlöli, hogy olyasmit kellett megtudnia, amire nem létezik logikus magyarázat. Clary idegesen hajolt előre, ebben a pillanatban azonban Simon felemelte a fejét.

- Ez fantasztikus! - mondta.

Jace éppúgy meglepődött, mint Clary. - Fantasztikus?

Simon olyan lelkesen bólintott, hogy még a sötét fűrtök is táncba kezdtek a homlokán. - Abszolút. Olyan, mint a *DUNGEONS & DRAGONS*, a *Katakombák és sárkányok*, csak a valóságban.

Jace úgy nézett Simonra, mintha valami különös rovarfaj egyede volna.

- Olyan, mint a micsoda?

- Egy játék - magyarázta Clary. - Az emberek eljátsszák, hogy varázslók meg törpék, és szörnyetegeket ölnek, meg ilyesmi.

Jace teljesen elképedt.

- Sosem hallottál a *Katakombák és sárkányokról*.

- Katakombákról hallottam - mondta Jace. - Sárkányokról is, bár nagyrészt kihaltak.

Simon csalódottnak tűnt. - Sosem öltél sárkányt?

- Valószínűleg soha nem találkozott kétméteres tündénővel sem bolyhos bikiniben - mondta ingerülten Clary. - Hagyd már ezt, Simon!

- A valódi tündék nagyjából húszcentisek - jegyezte meg Jace. - Ráadásul harapnak.

- De a vámpírok dögösek, igaz? - kérdezte Simon. - Úgy értem, a vámpírok közt csak akadnak jó csajok.

Clary egy pillanatig attól tartott, hogy Jace Simonra veti magát, és addig püföli, amíg el nem vesztí az eszméletét. Ehelyett azonban a választ fontolgatta. - Néhány talán igen.

- Fantasztikus! - ismételte Simon. Clary úgy döntött, jobb volt, amikor veszekedtek. ; ,

Jace lecsusszant a veranda korlátjáról. - Szóval átkutatjuk a házat, vagy mi lesz?

Simon feltápászkodott. - Én benne vagyok. Mit keresünk?

- *Keresünk?* - kérdezte Jace gonosz élvezettel. - Nem emlékszem, hogy hívtunk volna.

- *Jace!* - szólt rá Clary dühösen a fiúra.

Jace szájának bal sarka felfelé görbült. - Csak vicceltem. - Félreállt, amivel utat nyitott Clarynek az ajtóig. - Csak utánad.

Clary a kilincs után tapogatózott a sötétben. Az ajtó kinyílt, amitől automatikusan felgyulladt a lámpa a verandán, megvilágítva az előszobát. A könyvesboltba vezető ajtó zárva volt; Clary megrángatta a kilincset. - Kulcsra zárta.

- Ha megengeditek, mondénok - mondta Jace, és finoman félretolta a lányt. Kivette a zsebéből az irónját, és az ajtóhoz illesztette. Simon némiképp neheztelve figyelte. A világon nincs annyi vámpír-csaj, gondolta Clary, amennyitől hasonlóná válhatna Jace-hez.

- Hát nem semmi a csávó - mormogta Simon. - Hogy bírod elviselni?

- Megmentette az életemet.

Simon gyors pillantást vetett a lányra. - Hogyan...

Az ajtó hangos kattanással tárult ki. - Meg is volnánk - mondta Jace, és visszacsúsztatta az irónt a zsebébe. Közvetlenül a feje felett Clary látta a Jelet az ajtón, amint lassan semmivé lett, miközben átlépték a küszöböt. A hátsó ajtó egy kis raktárba vezetett, ahol a csupasz falakról hámolt a vakolat. Mindenhol kartondobozokat raktak halomba, tartalmukat vastag filccel írták fel rájuk: „regények”, „versek”, „szakácskönyvek”, „helyi jellegűek”, „románok”.

- A lakás erre van. - Clary az ajtó felé indult, amelyikre rámutatott a raktár túlvégében.

Jace elkapta a karját. - Várj!

A lány feszülten pillantott vissza rá. - Valami nem stimmel?

- Nem tudom. - Jace beoldalazott két dobozhalom közé, és füttyentett. - Clary, azt hiszem, ezt látnod kéne.

Clary körülnézett. A raktárban félhomály volt, egyedül a verandáról beszűrődő lámpafény adott némi világosságot. - Olyan sötét van...

Lámpa gyulladt, és a szoba máris fényárban úszott. Simon hunyorogva fordította félre a fejét. - Jaj!

Jace felnevetett. Egy leragasztott doboz tetején állt magasba tartott kézzel. Valami világított a tenyerében, a fény az összeszorított ujjai között szökött ki. - Boszorkányfény - mondta.

Simon az orra alatt mormogott valamit, miközben Clary máris dobozokon mászott át, hogy közelebb jusson Jace-hez. A fiú egy düledező rakás kalandregény mögött állt, a boszorkányfény kísérteties ragyogással vette körül az arcát. - Ezt nézd meg! - mondta, és a falra mutatott valamivel a fejük fölött. A lány először azt gondolta, egypár díszes gyertyatartó lehet ott, ahogy azonban a szeme hozzácsokolt a világossághoz, észrevette, hogy valójában két fémggyűrű lóg a falba süllyesztett rövid láncok végén. - Azok ott... ?

- Bilincsek - mondta Simon, miközben már ő is a dobozok között küzdötte át magát. - Ez, hm...

- Csak azt ne mondd, hogy perverz. - Clary figyelmeztető pillantást lövellt felé. - Luke-ról van szó.

Jace felnyúlt, és végigfuttatta a kezét az egyik fémgyűrű belső peremén. Ujjairól vöröses-barnás por pergett. - Vér. És nézzétek. - A falra mutatott közvetlenül azok mellett a pontok mellett, ahol a gyűrűket felerősítették; a vakolat mintha kifelé púposodott volna. - Valaki megpróbálta kirángatni ezeket az izéket a helyükből. Ahogy kinéz, rendesen nekifeszülhetett.

Clary szíve már majd kiugrott a mellkasából. - Gondolod, hogy Lukénak baja esett?

Jace lejjebb engedte a boszorkányfényt. - Azt gondolom, hogy minél előbb meg kéne tudnunk, mi történt.

A lakásba vezető ajtó nem volt kulcsra zárva, és egyenesen Luké nappalijába nyílt. Hiába volt rengeteg könyv a boltban, a lakásban is százával sorakoztak. Polcok emelkedtek a plafonig, rajtuk két sorban helyezkedtek el a könyvek úgy, hogy az elsőktől nem látszottak a hátsók. A legtöbb verseskötet volt vagy regény, köztük rengeteg fantasyval és rémtörténettel. Clary emlékezett rá, hogy itt ásta bele magát a *Prydain krónikái*ba, Luké foteljában összegömbölyödve, miközben a nap lement az East River felett.

- Szerintem még itt van - szólt hátra Simon Luké apró konyhájának ajtajából. - Be van kapcsolva a kávéfőző, és van is benne kávé. Még forró.

Clary bepillantott a konyhaajtón. A mosogatóban tányérok álltak halomban. Luké dzsekijei gondosan a helyükön sorakoztak a szekrény ajtajára belülről felerősített kampókon. A lány végigment a folyosón, és kinyitotta a kis hálószoba ajtaját. Ugyanolyannak tűnt, mint mindig. Az ágyat a szürke takaróval és a lapos párnákkal most sem rakták rendbe, az asztal lapján szerteszét aprópénz hevert. Clary elfordult. A lelke mélyén meg volt róla győződve, hogy feldúlva találják majd a lakást. Luké pedig ott lesz megkötözve, sebesülten, vagy még rosszabb. Most már nem tudta, mit gondoljon.

Tompán vonult át a vendégszobához, ahol olyan gyakran szállt meg, amikor az anyja valami üzlet miatt nem volt a városban. Olyankor sokáig fennmaradtak Luke-kal, és régi horrorfilmeket néztek a villódzó fekete-fehér tévén. Clary még egy hátizsákot is tartott itt tele tartalék holmikkal, hogy ne kelljen folyton ide-oda hurcolnia mindent.

Most letérdelt, és olajzöld pántjánál fogva kiráncigálta a zsákot az ágy alól. Tele volt jelvényekkel, amiket főleg Simon adott neki: A GÉMEREK JOBBAN CSINÁLJÁK, OTAKU LÁNY, MÉG NEM VAGYOK KIRÁLY.

Benne összehajtogatott ruhák voltak, némi tartalék fehérnemű, egy hajkefe, még sampon is. *Hála istennek*, gondolta, és berúgta maga mögött a szoba ajtaját. Gyorsan átöltözött; végre megszabadult Isabelle túl nagy - és mostanra fűfoltos meg összeizzadt - ruháitól, helyettük pedig felhúzta saját koptatott kordnadrágját, meg egy rövid kék fölsőt, az elején kínai írásjelekkel. Isabelle ruháit begyűrte a hátizsákba, szorosra húzta a madzagot, aztán, lapockái között a zsák jól ismert ugrádozásával, kilépett a szobából. Jólesett, hogy végre megint volt nála valami, ami az övé.

Jace-t Luké könyvekkel telerakott irodájában találta, ahol zöld vászonzsák hevert az íróasztalon, kihúzott cipzárral. Ahogy Simon mondta, tele volt fegyverekkel - tokjukba bújtatott késekkel, egy feltekert korbáccsal meg valamivel, ami pengeéles szélű fémkorongnak tűnt.

- Ez egy *chakram* - mondta Jace, és felemelte a fejét, ahogy Clary belépett a szobába. - Szikh fegyver. Meg kell pörgetni a mutatóujjdon, mielőtt elhajítod. Ritka, és nehéz használni. Furcsa, hogy Luke-nak van ilyenje. Annak idején Hodge választott előszeretettel ilyen fegyvert. Legalábbis azt állítja.

- Luké mindenfélét gyűjt. Műtárgyakat. Tudod - mondta Clary, és az íróasztal mögötti polcra mutatott, ahol indiai és orosz bronz idolkok sorakoztak. Az ő kedvence a Kálit ábrázoló szobrocska volt, amelyiken a rombolás indiai istennője egy kardot és egy levágott fejet lengetve, hátravetett fejjel és összezárt szemmel táncolt. Az íróasztal mellett ragyogó rózsafából faragott antik kínai paraván állt. - Szép holmik.

Jace óvatosan félrehúzta a chakramot. Luké vászonzsákjának nyitott száján egy halom ruha ömlött ki, mintha eddig csak rejtőzködni próbáltak volna. - Ami azt illeti, szerintem ez a tiéd.

A fiú előhúzott egy négyszögletes tárgyat a ruhák közül: fával keretezett fénykép volt, az üvegen hosszú, függőleges repedéssel. A repedésből pókhálóra emlékeztető finom vonalak szaladtak szerteszét Luké, Clary és az édesanyja arcán. - Ez tényleg az enyém - mondta Clary, és kivette a képet Jace kezéből.

- Eltört - állapította meg a fiú.

- Tudom. Én csináltam. Én törtem el. Amikor hozzávágtam ahhoz a Falánk démonhoz. - Jace-re pillantott, akinek lassan kiült az arcára a felismerés. - Ez azt jelenti, hogy Luké járt a lakásban a támadás után. Talán ma...

- Ő lehetett az utolsó ember, aki átjött a Portálon - mondta Jace. -Ezért hozott bennünket ide. Nem gondoltál semmire, úgyhogy a Portál a legutolsó helyre küldött bennünket, amit kértek tőle.

- Még jó, hogy Dorothea mesélt nekünk Luke-ról - jegyezte meg Clary.

- Valószínűleg fizetett neki, hogy tartsa a száját. Vagy Dorothea jobban bízik benne, mint bennünk. Ami azt jelenti, hogy Luké talán nem is...

- Emberek! - Simon rohant be pánikban az irodába. - Valaki jön. Clary leejtette a képet. - Luké az? Simon kilesett a folyosóra, aztán bólintott. - Igen. De nincs egyedül. Két férfi is van vele.

- Férfiak? - Jace néhány lépéssel átszelte a szobát, miközben magában szitkozódott. - Boszorkánymesterek.

Clary döbbenten bámult rá. - Boszorkánymesterek? De... Jace megrázta a fejét, és elhárított az ajtótól. - Ki lehet jutni másfelé is? Van másik ajtó?

Clary megrázta a fejét. A lépések most már hallhatóak voltak a folyosó felől, és a lány mellkasát szorítani kezdte a félelem.

Jace kétségbeesetten nézett körül. Szeme a rózsafa paravánon állapodott meg. - Bújjatok el a mögött - mutatott rá. - Most.

Clary az íróasztalra ejtette a repedt fényképet, és belépett a paraván mögé, magával rántva Simont is. Jace, kezében az irónjával, követte őket. Alig tűntek el szem elől, Clary hallotta, hogy az ajtó szélesre tárul és beszélgető férfiak lépnek be Luké irodájába. A lány feszülten pillantott a holtápadt Simonra, aztán pedig Jace-re, aki felemelte az irónt, és köny-nyedén mozdítva a hegyét, téglalapot írt le a paraván hátulján. A téglalap egyszerre áttetsző lett, mint egy darab üveg. Clary hallotta, ahogy Simon beszívja a levegőt - erőtlenséggel, alig hallható hang volt -, mire Jace fejét rázva feléjük fordult, és ajkával némán formálta a szavakat: *Ők nem látnak bennünket, csak mi látjuk Őket.*

Clary az ajkába harapott, közelebb lépett az átlátszó téglalaphoz, és kilesett rajta, miközben a nyakán érezte Simon forró leheletét. Szinte mindent látott a szobában: a könyvespolcokat, az íróasztalt a rádobott zsákkal, meg a megviseltnek tűnő, kissé hajlott hátú Luke-ot, amint homlokára tolt szemüveggel az ajtó mellett állt. Ijesztő érzés volt, még úgy is, hogy tudta, a másik nem láthatja őt, mert az ablak, amit Jace kreált, olyan volt, mint a kihallgatóhelyiségben a rendőrségen: szigorúan egyirányú.

Luké megfordult, és kilesett maga mögött a folyosóra. - Persze, nyugodtan nézzetek csak körül - mondta gúnytól súlyos hangon. - Kedves töletek, hogy így érdeklődtök.

Az iroda sarkából halk kuncogás hallatszott. Jace türelmetlen csuklómozdulattal megkopogtatta az ablak szélét, mire az szélesebbre tárult, és még többet megmutatott a szobából. Két férfi volt odabent Luke-kal. Mindegyikük hosszú, vöröses köntöst viselt hátralt csuklyával. Egyikük sovány volt, elegáns ősz bajusszal és hegyes szakállal. Amikor mosolygott, elővillant vakítóan fehér fogsora. A másik férfi inkább testes volt, tömzsi, mint egy birkózó, kurtára nyírt vörös hajjal. Bőre bíborszínűnek hatott, és úgy csillogott az arccsontjain, mintha a kelleténél jobban feszült volna.

- Ezek boszorkánymesterek? - kérdezte suttogva Clary.

Jace nem válaszolt. Teljesen megmerevedett, úgy állt ott, mint egy élettelen vascső. *Attól fél, hogy futni kezdek, és megpróbálok odajutni Lukéhoz* - gondolta Clary. Jó lett volna megnyugtatni a fiút, hogy nem tervez ilyesmit. Volt valami hátborzongató a két férfiban, ahogy ott álltak vérszínű köpenyeikben.

- Tekintsd ezt egyszerű baráti látogatásnak, *Graymark!* - mondta az ősz bajuszú férfi. Ahogy mosolyra húzta a száját, olyan hegyes fogak villantak elő, mintha csak reszelővel élesítették volna őket tökéletesre.

- Benned aztán semmi barátságos nincsen, Pangborn. - Luké letelepedett az íróasztal sarkára, és úgy helyezkedett, hogy testével takarja a zsákot meg a tartalmát vendégei elől. Most, hogy a férfi közelebb volt hozzá, Clary láthatta, hogy az arca és a keze tele van sebhelyekkel, ujjai véresek. Hosszú vágás futott végig a nyakán, majd tűnt el a gallérja alatt. *Mi a fene történhetett vele?*

- Blackwell, ahhoz ne nyúlj... értékes - mondta Luké komoran.

A nagydarab, vörös hajú férfi felemelte Kali szobrát a könyvespolcra, és végigfuttatta rajta az ujjait. - Szép - mondta.

- Ó! - Pangborn a társa mellé lépett, és kivette a kezéből a figurát. - Aki azért teremtetett, hogy megküzdjön egy démonnal, akit nem pusztíthat el sem isten, sem ember. „Ó, Kali, üdvösséggel teljes anyám! A mindenható Siva varázslónője, ki örömmámorban táncolsz és ütöd össze tenyered. Te vagy minden dolgok Mozgatója, mi pedig tehetetlen játékszereidként vergődünk.”

- Nagyszerű - mondta Luke. - Nem is tudtam, hogy tanulmányozod az indiai mítoszokat.

- Minden mítosz igaz - jelentette ki Pangborn, amitől Clary hátán végigfutott a hideg. - Vagy még ezt is elfelejtetted?

- Nem felejtettem el semmit - mondta Luke. Bár nyugodtnak tűnt, Clary látta a feszültséget a vállai vonalán és a száján. - Felteszem, Valentiné küldött benneteket.

- Úgy van - bólintott Pangborn. - Remélte, hogy talán meggondoltad magadat.

- Nincs mivel kapcsolatban meggondolnom magam. Már mondtam, hogy nem tudok semmit. Szép a köpenyetek amúgy.

- Köszönjük - nyugtázta száraz mosollyal Blackwell. - Két halott boszorkánymesterről szedtük le őket.

- Ezek hivatalos fegyverszüneti köpenyek, ugye? - kérdezte Luke. - A Felkelésből származnak?

Pangborn halkán felnevetett. - Hadizsákmány.

- Nem féltek, hogy valaki összekever benneteket az igaziakkal?

- Nem - felelte Blackwell. - Közelről már nem lehet eltéveszteni. Pangborn a köpenye szegélyével játszadozott. - Emlékszel a Felkelésre, Lucián? - kérdezte csendesen. - Nagy és rettenetes nap volt. Emlékszel, hogyan készültünk együtt a csatára? ;í

Luke arca eltorzult. - Ami elmúlt, elmúlt. Nem tudom, mit mondhatnék nektek. Nem segíthetek. Egyáltalán semmit sem tudok.

- A „semmi” olyan általánosság, annyira meghatározhatatlan - mondta Pangborn lemondóan. - Akinek ennyi könyve van, nyilván tud *valamit*.

- Ha tudni akarjátok, hol találhattok tüskésszárnyú ludat tavasszal, meg tudom mutatni azt a könyvet, amelyikben utánanézhettek. Ha viszont arra vagytok kíváncsiak, hová tűnt el a Végzet Kelyhe...

- Nem biztos, hogy az „eltűnt” rá a legmegfelelőbb szó - dorombolta Pangborn. - Inkább elrejtették. Még hozzá Jocelyn rejtette el.

- Ez akár igaz is lehet - mondta Luke. - Ezek szerint még nem árulta el nektek, hol van.

- Egyelőre nem nyerte vissza az eszméletét - közölte Pangborn, és hosz-szú ujjaival széles mozdulatot tett a levegőben. - Valentiné csalódott. Már nagyon várta, hogy megint találkozzanak.

- Attól tartok, ez az érzés nem volt kölcsönös - mormogta Luke. Pangborn felkacagott. - Féltékeny vagy, Graymark? Talán már nem érzel úgy Jocelyn iránt, mint régen.

Clary keze olyan hevesen kezdett reszketni, hogy össze kellett fűznie az ujjait, hogy megállítsa, Jocelyn? Ezek az édesanyjáról beszéltek?

- Sosem éreztem iránta különösebben semmit - mondta Luke. - Két Árnyvadász vagyunk, akiket kivetett a saját fajtája, érthető, miért tartottunk össze. De nem áll szándékomban meghíúsítani, amit Valentiné tervez vele, ha emiatt aggódik.

- Azt nem mondanám, hogy aggódik - felelte Pangborn. - Inkább csak kíváncsi. Mind szeretettük volna tudni, hogy élsz-e még. Hogy még felismerhető-e benned az ember.

Luke ívet formált a szemöldökéből. - És ?

- A jelek szerint jól vagy - mondta kelletlenül Pangborn. A Kali-szobrot visszatette a polcra. - Van egy gyerek is, ugye? Egy lány.

Luke döbbenten kapta fel a fejét. - Micsoda? ,

- Ne játszd a hülyét! - szólt rá Blackwell viczorítást idéző hangján. - Tudjuk, hogy annak a ribancnak van egy lánya is. Megtalálták a fényképeit a lakásban. Az egyik szobában...

- Azt hittem, azt kérdezitek, nekem van-e gyerekem - szakította félbe határozottan Luke. - Igen, Jocelynnek van egy lánya, Clarissa. Gondolom, elszökött. Szóval Valentiné azért küldött benneteket, hogy őt kerítsék elő ?

- Bennünket nem - mondta Pangborn. - De keresik.

- Átkutathatnánk ezt a lakást is - tette hozzá Blackwell.

- Nem tanácsolnám. - Luke lecsusszant az asztalról. Bár arckifejezése nem változott, tekintetéből valami rideg fenyegetéskéféle sugárzott, ahogy a két férfira nézett. - Miből gondoljátok, hogy még él?

Azt hittem, Valentine Falánkokat küldött, hogy mindent eltakarítsanak. Csak elegendő Falánkméreg kérdése, és a legtöbb ember hamuvá porlik, hogy nyom nem marad utána.

- Találtunk egy döglött Falánkot - mondta Pangborn. - Valentiné gyanúsnak találta.

- Valentiné mindent gyanúsnak talál - vetette oda Luke. - Talán Jocelyn ölte meg. Ő nyilvánvalóan képes rá.

Blackwell felhorkant. - Talán.

Luke megvonta a vállát. - Nézzétek, fogalmam sincs, hogy hol lehet a lány, de ha kíváncsiak vagytok a véleményemre, hát szerintem meghalt. Különben előkerült volna. Akárhogy is, nem jelent komoly veszélyt. Tizenöt éves, soha nem is hallott Valentine-ról, és nem hisz a démonokban;

- Szerencsés gyermek - nevetett fel Pangborn.

- Csak volt - jegyezte meg Luke.

Blackwell felhúzta a szemöldökét. - Mérgesnek tűnsz, Lucián.

- Nem vagyok mérges, kimerült vagyok. Eszem ágában nincs beleavatkozni Valentiné dolgába, világos? Nem vagyok hülye.

- Tényleg? - kérdezte Blackwell. - Jó látni, hogy az évek során megtanultad tisztelni a saját fajtádat, Lucián. Nem voltál mindig ilyen pragmatikus.

- Azzal tisztában vagy - mondta Pangborn, mintha csak fesztelenül társalognának -, hogy elcserélnénk Jocelynt a Kehelyért? Biztonságban leszállítanánk, egyenesen a lakásodra. Ezt maga Valentiné ígérte meg.

- Tudom - bólintott Luke. - Nem érdekel. Nem tudom, hol van a ti csodálatos Kelyhetek, és nem akarok belekeveredni a dolgaikba. Gyűlölöm Valentine-t - tette hozzá de egyben tisztelem is. Tudom, hogy letarol mindenkit, aki az útjába áll. Hát nekem nem áll szándékomban ott lenni, amikor megtörténik. Valentiné szörnyeteg. Gyilkológép.

- Bagoly mondja verébnek - vicsorogta Blackwell.

- Gondolom, ezek már az előkészületek, hogy eltűnj Valentiné útjából - mondta Pangborn, és hosszú ujjával az íróasztalon félig elrejtve heverő zsákra bökött. - Elmész a városból, Lucián?

Luke lassan bólintott. - Vidékre utazom. Egy időre meghúzó magam.

- Visszatarthatnánk - mondta Blackwell. - Kényszeríthetnénk, hogy maradj.

Luke elmosolyodott. Teljesen átalakult az arca. Egyszerre eltűnt a kedves, tudós férfi, aki a parkban hintáztatta Claryt, és megtanította biciklizni. Valami állatias jelent meg a tekintetében, valami gonosz és hideg. - Azt próbáljátok meg!

Pangborn Blackwellre pillantott, aki egyetlenegyszer, lassan nemet intett a fejével, majd visszafordult Luke felé. - De szólsz nekünk, ha hirtelen visszatérnek az emlékeid, ugye?

Luke még mindig mosolygott. - Az elsők lesztek a híváslistámon.

Pangborn kurtán bólintott. - Akkor talán mennénk is. Az Angyal óvjon, Lucián!

- Az Angyal nem óvja a magamfajtákat - mondta Luke. Felkapta az asztalról a vászonzsákot, és bekötötte a száját. - Szóval, kikísérhetlek benneteket?

A két férfi mélyen az arcába húzta a csuklyát, és kilépett a szobából. Luke egy pillanatra még megállt a küszöbön, és körülnézett, mintha azon gondolkodott volna, nem felejtett-e ott valamit. Aztán gondosan behúzta maga mögött az ajtót.

Clary ott maradt, ahol volt. Mozdulatlanra merevedve hallgatta, amint bezáródik az ajtó, aztán láncok és kulcsok csörögnek, ahogy Luke visszateszi a helyére a lakatot. Még mindig maga előtt látta Luke arcát, amikor azt mondta, nem érdekli, mi történt az édesanyjával.

Egy kéz nehezedett a vállára. - Clary? - Simon volt az, hangja bizonytalan, már-már gyengéd. - Jól vagy?

Clary némán rázta meg a fejét. Távolról sem volt jól. Ami azt illeti, úgy érezte, soha többé nem lesz már jól.

- Hát persze, hogy nincs jól. - Jace hangja éles volt és hűvös, mint egy jégcszilánk. Megfogta a paravánt, és ingerült mozdulattal félretolta. - Most legalább tudjuk, ki küldött démont anyádra. Azok szerint az emberek szerint nála van a Végzet Kelyhe.

Clary szája egyenes vonallá szűkült össze. - Ez nevetséges és teljességgel lehetetlen.

- Talán - mondta Jace, és Luké íróasztalának támaszkodott. Ahogy a lányt fürkészte, tekintete homályosnak tűnt, mint a kormozott üveg. - Láttad korábban ezeket az embereket?

- Nem. - Clary megrázta a fejét. - Soha.

- A jelek szerint Lucián ismerte őket. Sőt, barátoknak tűntek.

- Azt azért nem mondanám - mondta Simon. - Inkább a gyűlöletet igyekeztek elfojtani magukban.

- Nem ölték meg gondolkodás nélkül - jegyezte meg Jace. - Azt hiszik, hogy többet tud, mint amennyit elmond.

- Talán - bólintott Clary -, de az is lehet, hogy csak nem szívesen ölnének meg még egy Árnyvadászt.

Jace éles, baljóslatú nevetésének hangjától égnek meredtek a szőrszálak a lány karján. - Azt kétfelm.

Clary mereven nézett a fiúra. - Miért vagy olyan biztos magadban? Ismered őket?

A nevetés teljesen eltűnt a fiú hangjából, miközben válaszolt. - Hogy ismerem-e őket? - visszhangozta. - Mondhatjuk. Ezek az emberek ölték meg az apámat.

CLARY KÖZELEBB LÉPETT JACE-HEZ, és megérintette a karját. Mondani szeretett volna valamit; bármit. De *mit* lehet mondani annak az embernek, aki éppen most találkozott apja gyilkosaival? Hamarosan azonban kiderült, hogy bizonytalansága mit sem számított; Jace úgy rázta le magáról az érintését, mintha fájt volna. - Mennünk kéne - mondta, és már indult is kifelé az irodából a nappali felé. Clary és Simon utánasiettek. - Nem tudhatjuk, mikor jön vissza Luke.

A hátsó ajtón keresztül mentek ki - Jace az irónjával bezárta maguk után -, aztán visszaosontak a csendes utcára. A hold mint ragyogó medál csüngött a város fölött, fénye ezüstösen csillant az East River vízen. A Williamsburg hídon áthaladó autók távoli morgása csapkodó szárnyak zajára emlékeztetett a párás levegőben. - Elárulná valaki, hová megyünk? - kérdezte Simon.

- A metróhoz - felelte higgadtan Jace.

- Te szórakozol velem - mondta Simon, és nagyokat pislantott a meglepetéstől. - Hogy közlekedhet metróval az, aki démonokat mészárol?

- Gyorsabb, mint kocsival.

- Azt hittem, valami frankóbb lesz, mint mondjuk egy furgon „Halál a démonokra!” felirattal az oldalán, vagy...

Jace nem vette a fáradságot, hogy félbeszakítsa. Clary rápillantott az Árnyvadász fiúra. Néha, amikor JoceJyn igazán dühös volt valami miatt, vagy éppen felzaklatta egy s más, magára erőltette azt, amit Clary „ijesztő nyugalom”-nak nevezett. Ez az állapot többnyire a becsapós, biztonságosnak tűnő jégréteget juttatta az eszébe, amin pillanatokkal később rianás jelent meg az ember lába alatt. Jace most ijesztően nyugodt volt. Arca kifejezéstelen maradt, aranyszínű szeme mélyén azonban tűz égett.

- Simon - mondta a lány -, elég legyen.

A fiú olyan tekintettel nézett vissza rá, mintha csak azt kérdezné. *Mégis, kivel vagy?*, de Clary nem is törődött vele. Még mindig Jace-t figyelte, miközben lassan befordultak a Kent Avenue-ra. A híd fényei hátulról valószínűtlen glóriát festettek a haja köré. Clary azt próbálta eldönteni, hogy csúnya dolog-e, ha tulajdonképpen örül, hogy ugyanazok az emberek vitték el az édesanyját, akik Jace apját is megölték oly sok évvel korábban. Mindenesetre szüksége van a fiú segítségére ahhoz, hogy megtalálja Jocelynt, ha akarja, ha nem akármi történjen is, most nem hagyhatja magára.

- Te itt élsz? - Simon meglepetten bámulta a vén templomot a betört ablakokkal meg a rendőrség sárga szalagjával lezárt ajtókkal. - De hát ez egy templom.

Jace a nyakánál a pólója alá nyúlt, és előhúzott egy lánc végén lógó rézkulcsot. Olyan volt, mint azok a kulcsok, amelyek a padláson lévő öreg ládákat szokták nyitni. Clary kíváncsian figyelte a fiút - amikor korábban kiléptek az Intézetből, nem zárta kulcsra maguk mögött az ajtót, csak hagyta becsapódni. - Praktikusnak találjuk, ha belakjuk az üres épületeket.

- Világos, és igazán nem akarlak megbántani, de ez a hely egy szemétdomb - mondta Simon, és bizalmatlanul méregette az ősrég épületet körülvevő görbe vaskerítést. A bejárathoz vezető lépcsők mellett nagy halmokban állt a szemét.

Clary megpróbálta kikapcsolni az elméjét. Elképzelte, hogy felkapja anyja egyik terpentines rongyát, és itt-ott finoman megütögeti a képet maga előtt, mintha csak a csillogó mázt akarná eltüntetni a régi festék fölül.

És ott volt: a valódi látvány úgy süttött át az álcán, ahogy fény hatol át a sötét üvegen. Láttá a katedrális égbe szökő tornyait, az ólomüveg ablakok tompa csillogását, az ajtó mellett a kőfalra erősített réztáblát, amire az Intézet nevét vésték. Egy pillanatig még őrizte a látványt, aztán szinte sóhajtván engedte szertefoszlan.

- Ez varázslat, Simon - mondta. - Igazából egyáltalán nem így néz ki.

- Ha ilyennek képezed a varázslatot, kétszer is meggondolom, hogy bemenjek-e veletek.

Jace a zárba illesztette a kulcsot, majd a válla fölött hátrapillantott Simonra. - Szerintem sejtésed sincs róla, hogy mekkora megtiszteltetésben van részed - mondta. - Te leszel az első mondén, aki valaha betette a lábát az Intézetbe.

- A többieket valószínűleg a szag riasztja el.

- Ne törődj vele! - tanácsolta Jace-nek Clary, majd oldalba könyökölte Simont. - Mindig kimondja, ami éppen eszébe jut. Nem működik benne a szűrő.

- Szűrők a cigaretta és a kávéfőzőbe kellene - mormogta az orra alatt Simon, miközben beléptek. - Mellékesen, most mind a kettő jól jönne.

Clary vágyakozással gondolt egy csésze forró kávéra, ahogy felfelé kapaszkodtak a kanyargó lépcsőn, amelynek minden egyes fokába kacskaringós rajzolatokat véstek. Egyiket-másikat már kezdte felismerni - csiklandozták a szemét, mint ahogy néha egy félig-meddig értett idegen szó csiklandozza az ember fülét, miközben erősen koncentrálna megpróbál valami értelmet kicsiholni belőle.

Beszálltak a liftbe, és szótlánul haladtak felfelé. A lány még mindig a kávéra gondolt; hatalmas bögre gőzölgő kávéra, félig tejjel, ahogyan édesanyja csinálta neki reggelente. Luké néha hozott nekik egy halom finom édes zsemlet az Aranyhintó pékségből, a kínai negyedből. Ahogy a férfira gondolt, Clary gyomra azonnal összeszorult, étvágya pedig semmivé foszlott.

A lift sziszegve állt meg, és máris ott voltak az előcsarnokban, amire Clary emlékezett. Jace lerázta magáról a dzsekijét, egy közeli szék támlájára dobta, és füttyentett a fogai között. Pár pillanattal később előkerült Church. Szinte teljesen a földhöz lapult, sárga szeme világított a poros levegőben. - Church! - szólította meg Jace, és letérdelt hogy megsimogassa a macska szürke fejét. - Hol van Alec, Church? Hol van Hodge ?

A macska ívbé hajlította a hátát, és elnyávogta magát. Jace összeráncolta az orrát, amit más körülmények között Clary nagyon aranyosnak talált volna. - A könyvtárban vannak? - A fiú felállt, Church pedig megrázta magát, majd kocogva megindult a folyosón, és hátrapillantott a válla fölött. Jace úgy indult el a macska után, mintha ez lenne a legtermészetesebb dolog a világon, és könnyed intéssel jelezte, hogy Clary és Simon is kövesse őket.

- Nem szeretem a macskákat - mondta Simon, miközben válla folyton-folyvást Claryének ütközött, ahogy egymás mellett lépkedtek a szűk folyosón.

- Church-öt ismerve - jegyezte meg Jace -, nem túl valószínű, hogy ő is szeretne téged.

Az egyik olyan folyosón haladtak épp, amelyből hálósobák sora nyílt. Simon felhúzta a szemöldökét. - Pontosan hányan laknak itt?

- Ez egy intézet - felelte Clary. - Az a hely, ahol az Árnyvadászok megszállhatnak, amikor a városban vannak. Olyasmi, mint egy menedékhely és egy kutatóközpont keveréke.

- Azt hittem, templom.

- Csak egy templomban van.

- Ja, hát ez tényleg nem zavaros. - A nyegle megjegyzés mögül kihallatszott az idegesség. Ahelyett, hogy elhallgattatta volna a fiút, Clary feléje nyúlt, és ujjait hideg ujjai köré fonva megfogta a kezét. Simon keze nyirkos volt, de hálás szorítással viszonzta a gesztust.

- Tudom, hogy fura - mondta halkan a lány -, de el kell fogadnod. Bízz bennem!

Simon sötét szeméből komolyság sugárzott. - Bízom benned - súgta. - *Benne* nem bízom. - Vetett egy gyors pillantást Jace-re, aki néhány lépéssel előttük baktatott, és a jelek szerint a macskával társalgott. Clary kíváncsi lett volna rá, miről beszélgetnek. Pohtikáról? Operáról? A tonhal áráról?

- Hát próbáld meg - mondta. - Jelen állás szerint egyedül ő segíthet megtalálni anyámat.

Simon testén finom remegés futott végig. - Valami nem stimmel ezzel a hellyel - suttogta.

Clary emlékezett rá, milyen érzés volt felébredni ugyanitt aznap reggel -mintha minden egyszerre lett volna idegen és ismerős. Simon nyilvánvalóan semmi ismerősét nem látott, minden különösnek, idegennek és ellenségesnek tűnt a szemében. - Nem kell velem maradnod - mondta, bár a metrón megküzdött Jace-szel, hogy Simon mellette lehessen. Azzal érvelt, hogy mivel a fiú három teljes napig Luke-ot figyelte, ha alaposan kifaggatják, még az is kiderülhet, hogy esetleg tud valamit, ami hasznos lehet a számukra.

- De igen - felelte Simon. - Vele kell maradnom. - Aztán ahogy befordultak egy ajtón, és a konyhában találták magukat, elengedte a lány kezét. A konyha hatalmas volt, és az Intézet többi helyiségeivel szemben teljesen modern; a pultok acélból készültek, az edények üvegajtós szekrényekben sorakoztak. A vörös öntöttvas tűzhely mellett ott állt Isabelle, kezében kanállal; haját ezúttal kontyba fogta össze a feje tetején. Egy lábasból gőz szállt fel, körben mindenfelé a készülő étel hozzávalói heverték - paradicsom, felvagdossított fokhagyma és hagyma, sötét fűszernövények csokrai, kupacba rendezett reszelt sajt, néhány meghámozott mogoró, egy maroknyi olajbogyó meg egy egész hal, üvegesen felfelé meredő szemmel.

- Levest főzök - jelentette be Isabelle, köszönés gyanánt a fakanállal intve Jace felé. - Éhes vagy? - Sötét szeme csak most állapotodott meg Simonon és Claryn. - Te jó isten! - mondta. - Behoztál még egy mondit? Hodge ki fog nyírni.

Simon megköszönte a torkát. - Simon vagyok - mutatkozott be. Isabelle nem is törődött vele. - JACE WAYLAND! - szölt. - Állj elő a farbával!

Jace a macskát nézte. - Mondtam, hogy Alechez vigyél! Alattomos Júdás. Church hanyatt fordult, és elégedetten dorombolt.

- Ne Churchöt hibáztasd - mondta Isabelle. - Nem az ő hibája, hogy Hodge ki fog nyírni. - Belemerítette a kanalat a levesbe. Clary kíváncsi lett volna, milyen íze is lehet egy mogyorós-halas-olivás-paradicsomos levesnek.

- Be kellett hoznom - magyarázta Jace. - Isabelle... Ma láttam azt a két embert, akik megölték az apámat.

Isabelle vállat vont, amikor azonban megint szembefordult velük, inkább tűnt mérgesnek, mint meglepettnek. - Felteszem, ez nem az egyik közülük - mutatott Simonra a kanállal.

Clary őszinte döbbenetére Simon nem felelt semmit. Túlságosan lekötötte, hogy tátott szájjal, elvárásolva figyelje Isabelle-t. Hát persze -, állapította meg bosszúsan a lány. Isabelle pontosan Simon esete - magas, ígéző és gyönyörű. Ha jobban belegondolt, arra jutott, hogy talán mindenkinek ez az esete. Most már nem is a mogyorós-halas-olivás-paradicsomos leves ízén merengett, hanem inkább azon, mi történne, ha a fazék tartalmát Isabelle fejére borítaná.

- Hát persze, hogy nem - mondta Jace. - Gondolod, hogy életben lenne még, ha az lenne?

Isabelle közönyös pillantást vetett Simonra. - Felteszem, nem - állapította meg, és szórakozottan leejtett egy darab halat a padlóra. Church boldogan vetette rá magát.

- Nem csoda, hogy idehozott bennünket - jegyezte meg undorral Jace. -El nem hiszem, hogy megint hallal tömöd. Határozottan dagadtnak tűnik.

- Egyáltalán nem tűnik dagadtnak. Aztán meg, ti többiek soha nem esztek semmit. Egy vízikoboldtól kaptam ezt a receptet a Chelsea piacnál. Azt mondta, nagyon finom.

- Ha tudnál főzni, talán még ennék is - mormogta Jace. , Isabelle megmerevedett, kanalát fenyegetően tartotta előre. - *Mit* mondtál ? Jace a hűtőszekrény felé oldalgott. - Azt mondtam, keresek valami harapnivalót.

- Én is úgy érttem. - Isabelle megint a levesnek szentelte a figyelmét. Simon továbbra sem vette le a szemét a lányról. Clary érthetetlen dühvel dobta a hátizsákját a földre, mielőtt követte Jace-t a hűtőhöz.

- Nem hiszem el, hogy eszel - sziszegte.

- Miért, mit kéne csinálnom helyette? - érdeklődött a fiú őrijítő higgadtsággal. A hűtőszekrény dugig volt hetekkel korábban lejárt szavatosságú tejedobozokkal és műanyag ételtároló edényekkel, amelyekre vörös cetliket ragasztottak, hogy ráírassák a figyelmeztető feliratot: HODGE-É, NE EDD MEG!

- Húha, olyan, mint egy örült szobatárs - állapította meg Clary, akinek a hűtő egy pillanatra magára vonta a figyelmét.

- Kicsoda? Hodge? Egyszerűen szeret rendet tartani a dolgai között. -Jace kivette az egyik edényt a hűtőből, és kinyitotta. - Hm. Spagetti.

- Ne vedd el az étvágyadat - figyelmeztette Isabelle.

- Pedig - mondta Jace, miközben berúgta a hűtő ajtaját, és előhalászott egy villát az egyik fiókból - éppen ezt szándékozom tenni. - Claryre pillantott. - Kérsz egy kicsit ?

A lány megrázta a fejét. - Hát persze hogy nem - nyugtázta Jace. - Megetted az összes szendvicset.

- Egyáltalán nem volt olyan sok szendvics. - Clary vetett egy gyors pillantást Simonra, akinek a jelek szerint sikerült beszélgetésbe elegyednie Isabelle-lel. - Most már elmehetünk megkeresni Hodge-ot?

- Úgy festesz, mint aki nagyon szeretne eltűnni innen.

- Te nem akarod elmondani neki, mit láttunk?

- Még nem döntöttem el. - Jace letette az edényt, és lenyalogatta a spagettiszószot az ujjairól. - De ha annyira menni akarsz...

-Akarok.

- Hát jó. - A fiú szörnyen nyugodtnak tűnt. Nem ijesztő-nyugodtnak, mint korábban, gondolta Clary, de visszafogottabbnak, mint kellett volna lennie. Kíváncsi lett volna, milyen gyakran hagyja,

hogy valódi ön maga átkukucskáljon a külső mázon, ami éppen olyan kemény és csillogó volt, mint a lakkréteg anyja japán dobozain.

- Hová mentek? - Simon csak akkor kapta föl a fejét, amikor már a küszöbön voltak. Kósza sötét tincsek hullottak a szemébe; egészen ostobán kába ember benyomását keltette. *Mintha valaki alaposan tarkón csapta volna egy deszkával*- gondolta Clary gonoszul.

- Megkeressük Hodge-ot - felelte. - El kell neki mondanom, mi történt Luke-nál.

Isabelle felnézett. - Beszéltek neki arról a két emberről, Jace ? Azokról, akik...

- Nem tudom - szakította félbe Jace. - Úgyhogy egyelőre tartsd meg magadnak te is.

A lány megvonta a vállát. - Ha akarsz. Vissza fogtok jönni ? Kértek levest ?

- Nem - vágta rá Jace.

- Gondolod, hogy Hodge kér majd levest ?

- Senki sem kér levest.

- Én kérek levest - mondta Simon.

- Nem, nem kérsz - közölte Jace. - Csak le akarsz feküdni Isabelle-lel. Simon felháborodott. - Ez nem igaz!

- Milyen hízelgő - mormogta Isabelle a levesbe, de közben önelégülten mosolygott.

- Dehogynem - mondta Jace. - Nyomás, kérd meg. Akkor visszautasíthat, mi meg nyugodtan élhetjük tovább az életünket, amíg te nyüszítve fetrengsz a megaláztatásodban. - Csettintett az ujjával. - Gyerünk, mondi fiú, dologra.

Simon zavarában elvörösödve fordította félre a fejét. Clary, aki egy pillanattal korábban még szórakoztatónak találta a helyzetet, most rettenetesen megharagudott Jace-re. - Hagyd békén! - csattant fel. - Semmi szükség rá, hogy nekiállj kínozni csak azért, mert nem közületek való.

- Nem közülnék való - helyesbített Jace, de tekintetéből eltűnt az él. - Én előkerítem Hodge-ot. Ha akarsz, jössz, ha nem, nem, te döntöd el. -A konyhaajtó becsapódott mögötte, Clary pedig ott maradt Simonnal és Isabelle-lel.

Isabelle levest mert egy tálba, és a pulton keresztül Simon elé lökte anélkül, hogy ránézett volna. Azért közben még mindig vigyorgott - Clary érezte. A leves sötétzöld volt, és barna ízék úszkáltak a tetején.

- Én Jace-szel megyek - közölte Clary. - Simon...?

- Mmndk - dünnyögte a fiú, és a saját lábát bámulta. -Mi?

- Én itt maradok. - Simon letelepedett egy székre. - Éhes vagyok.

- Rendben. - Clary torka elszorult, mintha valami nagyon forró vagy nagyon hideget nyelt volna le. Kivonult a konyhából, miközben Church ködös, szürke árnyékként settenkedett a lábai között.

Odakint Jace az egyik szeráfpengét pörgette az ujjai között. Amikor meglátta a lányt, zsebre vágta a fegyvert. - Kedves tőled, hogy magukra hagytad a szerelmeseket.

Clary összeráncolta a homlokát. - Miért kell mindig ilyen segg kalapnak lenned?

- Segg kalapnak? - Jace úgy nézett ki, mint akiből mindjárt kirobban a nevetés.

- Amit Simonnak mondtál...

- Csak próbáltam megspórolni neki a csalódást. Isabelle kivágja a szívét, és magas sarkú csizmában tapossa meg. Mindig ezt csinálja az ilyen fiúkkal.

- Veled is ezt tette ? - kérdezte Clary, de Jace csak megrázta a fejét, mielőtt Church felé fordult volna.

- Hodge-hoz! - mondta. - És most *tényleg* Hodge-hoz. Ha bárhova máshova viszel bennünket, teniszütőt csinállok belőled.

A perzsa felhorkant, és megindult előttük a folyosón. Clary, aki egy árnyalatnyival lemaradt Jace mögött, látta a stresszt és a fáradtságot a fiú vállának vonalán. Kíváncsi lett volna rá, hogy képes volt-e valaha akár csak egy pillanatra is lerázni magáról a feszültséget. - Jace!

A fiú feléfordította a fejét. - Mi van?

- Ne haragudj! Amiért rád förmedtem.

- Melyik alkalomról beszélünk? - kuncogott Jace.

- Tudod, hogy te is ugyanúgy rám szoktál förmedni.

- Tudom - felelte a fiú, meglepve ezzel Claryt. - Van benned valami, ami olyan...

-Idegesítő?

- Nyugtalanító.

Clary meg szeretne volna kérdezni, hogy akkor az most jó vagy rossz, de inkább nem tette. Túlságosan tartott tőle, hogy Jace válasz helyett elvicceli a dolgot. Úgy döntött, inkább másra tereli a szót. - Mindig Isabelle főz rátok? - kérdezte.

- Nem, hála az égnek. Általában itt vannak Lightwoodék, és Maryse, Isabelle anyukája főz nekünk. Csodálatos szakács. - Álmodozva nézett, éppen, ahogy Simon meredt Isabelle-re a leves fölé.

- Akkor miért nem tanította meg Isabelle-t is? - A zeneszobában jártak, ahol aznap reggel Jace-t a zongoránál találta. A sarkokban most sűrű árnyékok gyülekeztek.

- Mert - felelte lassan Jace - csak újabban lettek női Árnyvadászok is a férfiak mellett. Akarom mondani, mindig is voltak nők a Klávében. Ők alkották meg a rúnákat, készítették a fegyvereket, tanították a Gyilkolás Művészetét, viszont alig néhányan lettek közülük harcosok. Csak azok, akiknek különleges képességeik voltak. Küzdeniük kellett érte, hogy kiképezzék őket. Maryse a klávébeli nők első olyan generációjához tartozott, akiket már automatikusan kiképeztek, és szerintem azért nem tanította meg Isabelle-t főzni, mert attól félt, hogy ha megtenné, a lányát örökre a konyhába száműznék.

- És így lett volna? - érdeklődött Clary. Arra gondolt, milyennek látta Isabelle-t a Pandemoniumban; hogy mennyire határozott volt, és milyen biztos kézzel használta a kegyetlen korbácsot.

Jace halkán felnevetett. - Nem, Isabelle-lel ezt nem lehetett volna megtenni. Ő az egyik legjobb Árnyvadász, akit valaha ismertem.

- Jobb, mint Alec?

Church, aki hangtalanul osont előttük a szürkületben, egyszerre megtorpant, és elnyávogta magát. Egy fém csigalépcső tövében kuporodott le, amely kanyarogva tűnt el a szédítő homályban a fejük felett. - Szóval az üvegházban van - állapította meg Jace. Eltartott egy pillanatig, mire Clary rájött, hogy a macskához beszél. - Nem lep meg.

- Az üvegházban? - kérdezte a lány.

Jace fellendült az alsó lépcsőfokra. - Hodge szeret odafent lenni. Gyógynövényeket nevel, olyanokat, amiket használni tudunk. A legtöbb csak Idrisben él. Szerintem az otthonára emlékeztetik.

Clary követte a fiút. Cipője hangosan kopogott a fém lépcsőfokokon; Jace-é néma maradt. - Szóval jobb, mint Isabelle? - kérdezte megint. - Mármint Alec.

Jace egy pillanatra megtorpant, és lenézett a lányra. Clarynek az álma jutott eszébe: *zuhanó, égő angyalok*. - Hogy jobb-e? - kérdezett vissza a fiú. - A démonok levadászásában? Nem, igazából nem. Alec soha nem ölt meg egy démon sem.

- Tényleg?

- Nem tudom, miért nem. Talán mert folyton Izzyt meg engem véd. - A lépcső tetejére értek. Kétszárnyú ajtó várta őket, amire szülőleveleket és tőkéket véstek díszítés gyanánt. Jace a vállával lökte be a szárnyakat.

A szag abban a pillanatban megcsapta Clary orrát, hogy átlépte a küszöböt: éles zöld szag volt, élő és gyarapodó dolgok szaga, földé és a földben növekvő gyökereké. A lány valami sokkal kisebbre számított, talán egy akkora helyre, amekkora a St. Xavier mögötti kis üvegház volt, ahol a biológusok borsóhüvelyeket kiónoztak, vagy mi a nyavalya is volt az, amit csináltak. Most viszont hatalmas üvegfalú térben találta magát, amit hűvös, oxigéndús levegőt nyújtó, vastag levelű fák vettek körbe. Voltak ott fényes, vörös, bíbor vagy fekete bogyóktól nehéz bokrok, meg apró fák különös alakú gyümölcsökkel, amilyenhez még hasonlókat sem látott korábban.

Clary kifújta a levegőt. - Olyan illat van itt, mint... - *tavasszal*, gondolta, *mielőtt megjön az igazi meleg, és pépessé lankasztja a leveleket meg leszárítja a virágok szirmait*.

- Otthon - mondta Jace. - Nekem legalábbis az jut róla eszembe. - Félretolt egy alálógó páfrányleveler, és eloldalazott mellette. Clary követte.

Az üvegház elrendezésében a lány gyakorlatlan szeme semmiféle rendszert nem talált, de bármerre nézett, tomboltak a színek: kékes és bíbor virágok borították egy csillogóan zöld sövény oldalát, a földön elnyúló indát ékszerre emlékeztető narancsszín rügyek tarkították. Egy tisztáson bukantak elő, ahol gránitból készült alacsony pad pihent egy fa ezüstös zöld levelekkel teli, csüngő ágai alatt. A kövekkel körülvett sziklatavacskaiban víz csillogott. Hodge a padon ült, a fekete madár most is a vállán kuporgott. Elgondolkodva figyelte a vizet, amikor azonban a közelébe értek, az ég felé emelte

a szemét. Clary követte a tekintetét, és megpillantotta az üvegház tetejét, amint különös, fordított tóként csillogott felettük.

- Úgy nézel ki, mint aki vár valamire - jegyezte meg Jace, és leszakított egy levelet az egyik közeli bokorról, hogy aztán az ujjai között kezdje tördelni. Ahhoz képest, hogy milyen magabiztosnak mutatta magát, rengeteg feszültségre utaló szokása volt. Talán csak szeretett állandóan mozgásban lenni.

- Elmerültem a gondolataimban. - Hodge felállt a padról, és kinyújtotta a karját Hugónak. A mosoly eltűnt az arcáról, ahogy a jövővényekre nézett. - Mi történt? Úgy néztek ki, mintha...

- Megtámadtak bennünket - mondta Jace kurtán. - Egy Elhagyatott.

- Elhagyatott harcosok? Itt?

- Harcos - felelte Jace. - Csak egyet láttunk.

- De Dorothea azt mondta, több is van.

- Dorothea? - Hodge feltartotta az egyik kezét. - Talán könnyebb lenne, ha az elejétől kezdenénk.

- Jó. - Jace figyelmeztetőleg pillantott Claryre, amivel el is hallgattatta, mielőtt a lány egyáltalán kinyithatta volna a száját. Aztán nekifogott a délután eseményeiről szóló beszámolónak - egyetlen részletet azonban kihagyott. Azt, hogy a két férfi, akikkel Luké lakásában találkoztak, ugyanazok voltak, akik hét évvel korábban megölték az apját. - Clary anyukájának a barátját, vagy minek is nevezzem, úgy hívják, hogy Luké Garroway - fejezte be végül Jace -, viszont amikor a házában voltunk, a két férfi, akik Valentiné követének mondták magukat, Lucián Graymarknak szólította.

- Őket pedig úgy hívták, hogy...?

- Pangborn - felelte Jace. - És Blackwell.

Hodge holtápadt lett. Az arcán végigfutó heg úgy emelkedett ki szürke bőréből, mint egy darab vörös drót. - Amitől félttem - mondta félig-meddig magának. - Megint feltámadóban van a Kör.

Clary Jace-re pillantott magyarázatért, de a fiú éppen olyan tanácstalannak tűnt, amilyen ő maga is volt. - A Kör? - kérdezte.

Hodge a fejét rázta, mintha csak a pókhálót próbálta volna kipucolni az agyából. - Gyertek velem! - mondta. - Itt az ideje, hogy megmutassak nektek valamit.

A könyvtárban égtek a gázlámpák, a bútorok fényes tölgyfa felületei pedig fenséges ékszerekként ragyogtak. A hatalmas íróasztalt tartó angyalok árnyékoktól szabdalta, merev arcát mintha még inkább eltorzította volna a fájdalom. Clary lábát maga alá húzva ült a vörös kanapén, miközben Jace idegesen támasztotta mellette a karját. - Hodge, ha segítségre van szükséged a keresésben...

- Egyáltalán nincs. - Hodge egyszerre előkerült az íróasztal alól, és leverte a port a térdéről - Megtaláltam.

Egy hatalmas, barna bőrbe kötött könyvet tartott a kezében. Ujjával idegesen kezdte pörgetni az oldalakat, miközben, akár egy bagoly, úgy pislogott szemüvege mögött, és magában mormogott. - *Ezennel feltétel nélküli hűséget fogadok a Körnek és tanításainak... Készen állok kockára tenni az életemet a Kör érdekében, hogy megőrizsem Idris tisztaságát és érvonalát, illetve a halandó világ érdekében, amelynek biztonságáért felelünk.*

Jace vágott egy grimaszt. - Ez meg honnan van?

- Ez Raziel Körének hűségesküje húsz évvel ezelőtről - felelte Hodge, aki meglepően fáradtnak tűnt.

- Ijesztően hangzik - mondta Clary. - Mint egy fasiszta szervezet vagy ilyesmi.

Hodge letette a könyvet. Olyan gondterheltnek és komornak látszott, mint az angyalok az asztal alatt. - A Kör - kezdte halkán - egy Árnyvadászokból alakult csoport volt, amit Valentiné vezetett. Elszánták magukat, hogy megsemmisítenek minden Alvilágit, és visszajuttatják a világot egy „tisztább” állapotba. Úgy tervezték, hogy megvárják, amíg az Alvilágiak megérkeznek Idrisbe aláírni a Fegyverszünetet. Tizenöt évenként újra alá kell írni, hogy megmaradjon a varázslat - tette hozzá Clary kedvéért. - Akkor akarták lemészárolni az összesét, amikor fegyvertelenek és védtelenek voltak. Azt gondolták, hogy ez a rettenetes tett háborút szít majd az emberek és az Alvilágiak között, amit ők aztán majd megnyernek.

- Ez volt a Felkelés - magyarázta Jace, aki végül rádöbben, hogy ez a történet mégiscsak ismerős neki. - Nem tudtam, hogy Valentiné követőinek neve is volt.

- Manapság nemigen emlegetik - mondta Hodge. - Már az is, hogy egyáltalán léteztek, nagyon kellemetlen a Klávénak. A legtöbb dokumentumot, ami említi őket, megsemmisítették.

- Akkor hogyhogy van nálad egy példány az esküből ? - kérdezte Jace. Hodge habozott - csak egy pillanatra, de Clary észrevette, és érezte, ahogy valami megmagyarázhatatlan jeges remegés fut végig a gerincén. - Mert - válaszolta végül a férfi - én is segítettem megírni. Erre már Jace is felkapta a fejét.

- Benne voltál a Körben?

- Benne. Sokan benne voltunk. - Hodge egyenesen maga elé nézett. -Clary édesanyja is. Clary úgy hőkölt hátra, mintha felpofozták volna. - *Micsoda?!*

- Azt mondtam...

- Tudom, mint mondott. Anyukám soha nem vett volna részt semmi ilyesmiben. Egy ilyen... egy ilyen... gyűlölködő társaságban.

- Nem is... - kezdte Jace, de Hodge félbeszakította.

- Kétlem - mondta lassan, mintha fájtak volna a szavak -, hogy sok választása volt. Clarynek elkerekedett a szeme. - Miről beszél? Miért ne lett volna választása?

- Mert - felelte Hodge - ő volt Valentiné felesége.

ALÁSZÁLLNI KÖNNYŰ

Facilis descensus Averno;

Noctes atque dies patet atri ianua Ditis;

*Sed revocare gradum superasque
evadere ad auras,*

Hoc opus, hic labor est.

*Vergilius:
Aeneis*

10

Csontok városa

EGY PILLANATNYI DÖBBENT CSEND UTÁN Clary és Jace egyszerre kezdtek beszélni.

- Valentine-nak felesége volt? Nős volt? Azt hittem...

- Lehetetlen! Anyám soha nem... Nem volt más férje, csak az apám! Nem vált el előtte senkitől. -

Hodge fáradtan emelte fel a kezét. - Gyerekek...

- Nem vagyok gyerek! - Clary hátat fordított az íróasztalnak. - És nem akarok erről többet hallani.

- Clary! - mondta Hodge. Szinte fájdalmas volt a kedvesség a hangjában; Clary lassan megfordult, és a férfit nézett. Arra gondolt, milyen különös, hogy ősz hajával és sebhelyes arcával ez az ember annyival, de annyival idősebbnek tűnik az anyjánál. És mégis: együtt voltak „fiatalok”, együtt csatlakoztak a Körhöz, együtt ismerték Valentine-t.

- Anyukám nem... - kezdte megint, de aztán inkább elhallgatott. Úgy érezte, nem is biztos benne többé, hogy igazán ismeri Jocelynt. Anyja idegen lett a számára - hazudott neki, titkokat őrizgetett előtte. Vajon mi derül még ki róla?

- Anyukád elhagyta a Kört - folytatta Hodge. Nem indult el a lány felé, inkább a levéltár túlvégéből figyelte mozdulatlan nyugalommal, mint valami madár. - Amikor felismertük, milyen szélsőségessé váltak Valentiné nézetei, és rájöttünk, mire készül, sokan kiléptünk. Lucián volt az első. Ez nagy csapás volt Valentine-nak. Igen közel álltak egymáshoz. - Hodge megrázta a fejét. - Aztán jött Michael Wayland. Az apád, Jace. Jace felvonta a szemöldökét, de nem szólt.

- Aztán persze voltak, akik lojálisak maradtak. Pangborn. Blackwell. Lightwoodék...

- Lightwoodék? Úgy érted, Róbert és Maryse? - Jace-t mintha villám sújtotta volna. - És te ? Te mikor léptél ki ?

- Nem léptem ki - felelte halkan Hodge. - Ők sem. Féltünk, túlságosan féltünk tőle, hogy mit fog tenni. A felkelés után a lojálisak, mint Blackwell meg Pangborn elmenekültek. Mi maradtunk, és együttműködtünk a Klávéval. Neveket árultunk el nekik. Segítettünk megtalálni a szökevényeket. Ezért kegyelmet kaptunk.

- Kegyelmet ? - Jace pillantása gyors volt, de Hodge észrevette.

- Az átokra gondolsz, ami ideköt engem, ugye ? - mondta. - Mindig azt feltételezted, hogy egy haragos démon vagy egy boszorkánymester varázsigéje a ludas. Meghagytalak a hitedben. De nem ez az igazság. Az átkot, ami ideköt, a Klávé vetette ki rám.

- Amiért benne voltál a Körben? - kérdezte Jace arcán a döbbenet maszkjával.
- Amiért nem léptünk ki belőle a Felkelés előtt.
- De Lightwoodékat nem büntették meg - mondta Clary. - Miért nem? Ugyanazt csinálták, amit maga is.

- Az ő esetükben akadtak enyhítő körülmények. Házasok voltak, már gyerekek is született. Nem mintha saját jószántukból lalnának itt, messze az otthonuktól. Úgy számúztak bennünket ide. Mind a hármunkat. Vagyis inkább mind a négyünket. Alec még egészen kicsi baba volt, amikor elhagytuk az Üvegvárost. Ők is csak hivatalos ügyekben mehetnek vissza Idrisbe, és akkor is csak rövid időre. Én nem tehetem be a lábam. Soha többé nem láthatom az Üvegvárost.

Jace leesett állal bámult. *Mintha más szemmel nézne a tanárára, mint eddig* - gondolta Clary, bár nyilvánvalóan nem Jace változott meg. - A Törvény szigorú, de a Törvény a Törvény - mondta a fiú.

- Ezt én tanítottam neked - mondta Hodge, aki talán még szórakoztatónak is találta a helyzetet. - Most meg ellenem használsz fel a leckét. És igazad van. - Úgy tűnt, mintha legszívesebben lehuppant volna az egyik székre, de inkább állva maradt. *Merev tartásában megmutatkozik valami a katonából, aki egykoron volt* - gondolta Clary.

- Miért nem mondta el korábban? - kérdezte. - Azt, hogy az anyám Valentiné felesége volt. Tudta a nevét...

- Én Jocelyn Fairchildként ismertem, nem Jocelyn Frayként - mondta Hodge. - Te határozottan állítottad, hogy nem tud semmit az Árnyvilág-ról, én pedig el is hittem, hogy ez nem lehet az a Jocelyn, akit én ismerek. Talán ezt is akartam hinni. Senki sem akarja, hogy Valentiné visszajöjjön. - Megint megrázta a fejét. Amikor ma reggel a Testvérekért küldtem Csontvárosba, fogalmam sem volt róla, miféle híreink lesznek a számukra - mondta. - Ha a Klávé megtudja, hogy Valentiné talán megint felbukkant, és a Kelyhet keresi, nagy lesz a felfordulás. Csak remélni tudom, hogy nem befolyásolja a Fegyverszünetet.

- Lefogadom, hogy Valentiné azt szeretné - jegyezte meg Jace. - De miért akarja annyira a Kelyhet?

Hodge arca szürkébe váltott. - Hát nem nyilvánvaló? - kérdezte. - Hogy hadsereget építsen magának.

Jace-nek elkerekedett a szeme. - De hát azt soha...

- Vacsora! - Isabelle állt a levéltár ajtajában. Még mindig a kezében volt a kanál, csak a haja szökött meg a kontyból, és kanyargott lefelé a tarkóján. - Bocs, ha megzavartalak benneteket - tette hozzá.

- Te jó isten - szólt Jaceközeleg a rettenetes óra.

Hodge mintha megrémült volna. - Hát én... nagyon bereggeztem - hebegte. - Úgy értem, ebédelttem. Beebédelttem. Egy falat nem férne belém...

- Kidobtam a levest - közölte Isabelle. - Kínait rendeltem arról a belvárosi helyről.

Jace ellépett az íróasztal mellől, és nyújtózni kezdett. - Remek. Éhen pusztulok.

- Talán azért én is eszem egy kicsit - vallotta be Hodge jámboran.

- Szörnyen hazudósak vagytok - mondta komoran Isabelle. - Nézzétek, tudom, hogy nem szeretitek a főztömet...

- Hát akkor ne főzz! - adott egy ésszerű tanácsot Jace. - Mu shu disznót rendeltél? Tudod, mennyire szeretem.

Isabelle az ég felé fordította a tekintetét. - Igen. A konyhában van.

- Nagyszerű! - Ahogy kisiklott mellette az ajtón, Jace szeretetteljes mozdulattal túrt bele a lány hajába. Hodge követte. Csak egy pillanatra állt meg, hogy vállon veregesse Isabelle-t, aztán egy fura, bocsánatkérő biccentéssel már el is tűnt. Lehetséges, hogy alig pár perccel korábban Clary még a régi harcos szellemét fedezte fel benne?

Isabelle Jace és Hodge után fordult, miközben a kanalat forgatta sebhelyes, színtelen ujjai között.

- Tényleg az? - kérdezte Clary.

Isabelle nem nézett rá. - Kicsoda tényleg micsoda?

- Jace Tényleg szörnyen hazudós?

Isabelle most már Clary felé fordította a tekintetét. Nagy, sötét és meglepően komoly volt a szeme.

- Kicsit sem hazudós. A fontos dolgokban nem. A szemedbe mondja a szörnyű igazságokat, és egyáltalán nem hazudik. - Egy pillanatra elhallgatott, aztán halkán hozzátette: - Általában ezért jobb nem kérdezni tőle semmit, hacsak nem vagy benne biztos, hogy elviseled a választ.

A konyhában meleg volt és világos. Mindent betöltött a házhoz szállított kínai ételek édes-sós illata, ami az otthonára emlékeztette Claryt; csak ült, és a tésztával teli tányérra meredt, a villájával játszadozott, és megpróbált nem nézni Simonra, akinek a tekintete, ahogyan Isabelle-t bámulta, még Tso tábornok kacsafiókájánál is merevebb volt.

- Szerintem ez tulajdonképpen romantikus - mondta Isabelle, miközben tápiókalevet szürcsölt egy hatalmas rózsaszín szívószálon keresztül.

- Micsoda? - kérdezte Simon, akit azonnal érdekelni kezdett a dolog.

- Ez az egész ügy, hogy Clary anyukája Valentiné felesége volt - felelte a lány. Jace és Hodge elmesélték neki a történetet, bár Clarynek feltűnt, hogy egyikük sem beszélt arról, hogy Lightwoodék is benne voltak a Körben, amiért a Klávé átka sújtotta őket. - Szóval most visszatért a halottaiból, és eljött, hogy megkeresse a nőt. Talán szeretne megint összejönni vele.

- Valamiért kétem, hogy azért küldött volna Falánk démont a lakásába, mert össze akar jönni vele - mondta Alec, aki abban a pillanatban előkerült, ahogy elkezdtek kiosztani az ételt. Senki sem kérdezte, hol járt, ő pedig nem árulta el. Most Jace mellett ült, Claryvel szemben, és igyekezett kerülni a lány pillantását.

- Én sem így kezdenék neki - értett egyet Jace. - Először bonbon meg virágok, aztán bocsánatkérő levelek, és csak utána jöhetnek a falánk démonhordák. Ebben a sorrendben.

- Lehet, hogy küldött neki bonbont meg virágokat - jegyezte meg Isabelle. - Nem tudhatjuk.

- Isabelle - mondta Hodge türelmesen -, arról az emberről beszélünk, aki olyan pusztítást zúdított Idrisre, amihez foghatót senki nem látott még, aki Árnyvadászokat uszított az Alvilágiakra, és aki miatt vérben fürödtek Üvegváros utcái.

- Van ebben valami menő - vitatkozott Isabelle. - Ebben a gonoszságban.

Simon megpróbált fenyegetőnek tűnni, de amikor észrevette, hogy Clary figyel, inkább nem próbálkozott tovább. - Szóval miért akarja Valentiné annyira ezt a Kelyhet, és miért gondolja, hogy Clary anyukájánál van? - kérdezte.

- Azt mondta, hogy azért kell neki, mert hadsereget akar csinálni - fordult Hodge-hoz Clary. - Azért, mert a Kehellyel Árnyvadászokat lehet létrehozni?

- Igen.

- Szóval Valentiné csak úgy odamehet bárkihez az utcán, és Árnyvadászt csinálhat belőle? - Simon közelebb hajolt. - Rajtam is működne?

Hodge hosszas pillantással mérte végig a fiút. - Lehetséges - mondta. - De valószínűleg túl öreg vagy. A Kehely gyerekeken működik. Egy felnőttre vagy semmilyen hatással nem lenne, vagy azonnal megölné.

- Gyerekhadsereg - szólt közbe halkán Isabelle.

- Csak pár évig tartana - mondta Jace. - A gyerekek gyorsan nőnek. Nem telne bele sok idő, és olyan erő lenne belőlük, amivel számolni kell.

- Nem is tudom - gondolkodott el Simon. - Egy csomó gyerekből harcost csinálni. Hallottam már rosszabbat is. Nem lehet olyan nagyon fontos megóvni tőle a Kelyhet.

- Ha most nem is foglalkozunk azzal, hogy Valentiné a hadseregével elkerülhetetlenül rátámadna a Klávéra - mondta szárazon Hodge -, a fő ok, amiért csak néhány embert választanak ki, hogy nephilimmé változtassák őket az, hogy a legtöbben nem élnék túl az átalakulást. Különleges erő és kitartás kell hozzá. Az átváltoztatás előtt komoly vizsgálatokra van szükség, Valentiné viszont sosem vacakolna ezzel. Minden keze ügyébe eső gyereken használná a Kelyhet, és abból a húsz százalékból, amelyik életben marad, lenne a serege.

Alec ugyanazzal a borzadályal nézett Hodge-ra, amit Clary is érzett. - Honnan tudod, hogy így csinálná?

- Mert - felelte Hodge - amikor a Körben volt, így tervezte. Azt mondta, egyedül ezzel a módszerrel lehet elég ütőképes sereget verbuválni ahhoz, hogy megvédhessék a világunkat. ,

- De hát ez gyilkosság - mondta Isabelle, aki mintha kissé elzöldült volna. - Ez gyerekgyilkosság lett volna.

- Azt mondta, ezer évig mi tettük biztonságossá az emberek világát - magyarázta Hodge -, és most eljött az ideje, hogy meghozzák a maguk áldozatát, és ezzel meghálálják nekünk, amit tettünk.

- Fel kellett volna áldozniuk a saját gyerekeiket? - háborodott fel Jace vörös arccal. - Ez ellentétes mindennel, amit a világról gondolunk. Védenünk kell a tehetetleneket, óvnunk az emberiséget...

Hodge félretolta a tányérját. - Valentiné örült volt - mondta. - Zseniális, de örült. Semmi sem érdekelt, csak hogy megölhessen minden démont meg Alvilágít. Semmi, csak hogy megtisztítsa a világot. A saját fiát is feláldozta volna az ügy érdekében, és nem értette, mások miért nem állnak feltétel nélkül mellé.

- Volt fia? - kérdezte Alec.

- Képletesen beszéltem - mondta Hodge, és a zsebkendőjéért nyúlt. Letörölgette vele az izzadságot a homlokáról, majd visszahajtogatta a zsebébe. A keze, vette észre Clary, remegett kissé. - Amikor felperzselődött a földje, amikor megsemmisült a háza, mindenki azt feltételezte, hogy maga is bennégett a Kehellyel együtt, nehogy bármelyikük is a Klávé kezébe kerüljön. A csontjait megtalálták a ház maradványai között a felesége csontjaival együtt.

- De hát Anya életben maradt - mondta Clary. - Nem halt meg abban a tűzben.

- Mint ahogy a jelek szerint Valentiné sem - bólintott Hodge. - A Klávé nem fog örülni, ha kiderül, hogy túljárt az eszükön. De ami még fontosabb, hogy a Kelyhet biztonságban tudják. Ami meg még ennél is fontosabb, hogy ne kerüljön Valentiné kezébe.

- Az a benyomásom, hogy először is Clary anyukáját kéne előkerítenünk - mondta Jace. - Ha ő megvan, meglesz a Kehely is, még mielőtt Valentiné találná meg.

Az ötlet Clarynek is tetszett, Hodge azonban úgy nézett Jace-re, mintha csak azt javasolta volna, hogy nitroglicerines üvegekkel zsonglörködjenek megoldás gyanánt. - Szó sem lehet róla.

- Akkor mit csináljunk?

- Semmit - felelte Hodge. - Jobban tesszük, ha ezt képzett és tapasztalt Árnyvadászokra hagyjuk.

- De hát én képzett vagyok - tiltakozott Jace. - És tapasztalt is. Hodge hangja határozott volt, szinte atyai. - Tudom, de hát közben még gyerek vagy, vagy legalábbis majdnem.

Jace szűk résnyire húzta össze a szemét, úgy nézte Hodge-ot; hosszú szempillái árnyékot vetettek kiálló arccsontjára. Ha másról lett volna szó, félénknek tűnhetett volna ez a tekintet, akár bocsánatkérőnek is, de Jace-től inkább harciasnak hatott. - Nem vagyok gyerek.

- Hodge-nak igaza van - mondta Alec. Jace felé fordult, és Clary arra gondolt, hogy nagyon kevesen lehetnek a világon rajta kívül, akik úgy néztek Jace-re, mint akik nem tőle, hanem *érte* félnek. - Valentiné veszélyes. Tudom, hogy jó Árnyvadász vagy. Valószínűleg a legjobb a mi generációnkban. Csakhogy Valentiné az egyik legjobb, aki valaha élt. Csak nagyon nehezen sikerült legyőzni.

- És nem is véglegesen - szólt közbe Isabelle a villáját mustrálgatva. - A jelek szerint legalábbis.

- Viszont mi itt vagyunk - mondta Jace. - Itt vagyunk, és a Fegyverszünet miatt senki más nincs itt. Ha nem teszünk valamit...

- Tenni fogunk valamit - nyugtatta meg Hodge. - Ma este üzenek a Klávénak. Ha akarják, akár holnap küldhetnek egy sereg Nephilimet. Megoldják. Több mint elég, amit tettetek.

Jace megadta magát, de a szeme még mindig csillogott. - Nem tetszik ez nekem.

- Nem kell, hogy tetsszen - mondta Alec. - Elég, ha befogod a szád, és nem csinálsz hülyeséget.

- De mi a helyzet anyukámmal? - akarta tudni Clary. - Nem várhat arra, hogy a Klávéból egyszer csak előkerüljön valaki. Valentiné tartja fogva, Pangborn és Blackwell mondta. És lehet, hogy... - Képtelen volt kimondani a szót, hogy *megkínózza*, de Clary tudta, hogy nem ő gondol egyedül erre. Hirtelen senki nem tudott a szemébe nézni az asztal körül.

Kivéve Simont. - ...Bántja - fejezte be a lány mondatát. - Viszont, Clary, azt is mondták, hogy nincs eszméleténél, és hogy Valentiné ennek nem örül. Úgy tűnik, arra vár, hogy anyukád magához térjen.

- A helyében én inkább eszméletlenül maradnék - mormogta Isabelle.

- De azt nem tudni, mikor történik meg - mondta Clary nem is törődve Isabelle-lel. - Azt hittem, a Klávé arra esküdött fel, hogy megvédi az embereket. Nem kéne most itt lenni egy halom Árnyvadásznak? Nem kéne máris az anyukámat keresniük?

- Sokkal könnyebb lenne - mordult föl Alec -, ha a leghalványabb fogalmunk lenne róla, merre van. Ha lenne válasz a kérdéseinkre...

- De hát van - mondta Jace.

- Van? - Clary meglepetten és kíváncsian nézett a fiúra. - És hol van a válasz?

- Itt. - Jace előrehajolt, és mutatóujjával megérintette Clary halántékát, de olyan finoman, hogy a lány érezte, amint arcát elönti a pír. - Minden, amit tudnunk kell, a fejedbe van bezárva azok alatt a csinos vörös loknik alatt.

Clary felemelte a kezét, és úgy simította végig a haját, mintha meg kellett volna védenie valamitől.
- Nem hiszem, hogy...

- És mit akarsz csinálni ? - vágott közbe élesen Simon. - Le akarod vágni a fejér, hogy hozzáférhess?

Jace szeme felvillant, de a fiú nyugodt maradt. - Egyáltalán nem. A Néma Testvérek segíthetnek előhívni az emlékeit.

- De te *gyűlölöd* a Néma Testvéreket - ellenkezett Isabelle.

- Nem gyűlölöm őket - magyarázta Jace. - Tartok tőlük. Az nem ugyanaz.

- Mintha azt mondtad volna, hogy levéltárosok - emlékezett vissza Clary.

- Levéltárosok is.

Simon fütttyentett. - Náluk aztán tuti bele lehet dögleni a késedelmi díjakba.

- A Néma Testvérek kezelik az archívumot, de nem ez minden feladatuk - szólt közbe Hodge. Mintha kezdte volna elveszteni a türelmét. - Hogy megerősítsék az elméjüket, vállalták, hogy magukra vesznek néhányat a legnagyobb hatalmú rúnák közül. Ezeknek a rúnáknak akkora az erejük, hogy a használatuk... - Elhallgatott, és Clary Alec hangját hallotta a fejében: *megcsonkítják magukat*. - Szóval a rúnák eltorzítják a testüket. Nem harcosok abban az értelemben, ahogyan az Árnyvadászok azok. A hatalmuk szellemi, nem testi.

- Tudnak a gondolatokban olvasni? - kérdezte bizonytalanul Clary.

- Egyebek között azt is. A legfélelmetesebb démonvadászok közé tartoznak.

- Nem is tudom - mondta Simon. - Egyáltalán nem hangzik olyan rémesnek. Inkább vacakoljon valaki bent a fejemben, mint hogy lenyiszálja.

- Akkor még nagyobb hülye vagy, mint amekkorának látszol - mondta Jace, és megvetően mérte végig a fiút.

- Jace-nek igaza van - szólalt meg Isabelle is nem törődve Simonnal. -A Néma Testvérektől tényleg a hideg futkos az ember hátán.

Hodge összefűzte ujjait az asztalon. - Nagy a hatalmuk - mondta. - Sötétben járnak, és nem beszélnek, de úgy tudják feltörni bárkinek az elméjét, ahogy mi feltörünk egy diót. Aztán meg, ha úgy tartja kedvük, ott hagyják, hadd sikítson egyedül a sötétben.

Clary visolyogva nézett Jace-re. - És te *ezeknek* akarsz a kezébe adni engem?

- Én azt akarom, hogy segítsenek neked. - Jace áthajolt az asztalon, olyan közel, hogy Clary látta a sötétebb foltokat világos szemében. - Talán nem kapunk rá esélyt, hogy megkeressük a Kelyhet - mondta halkan. - Talán a Klávé teszi meg helyettünk. Ami viszont a fejedben van, az csak a tied. Valaki titkokat rejtett el ott, olyan titkokat, amiket te sem láthatsz. Nem akarod tudni az igazságot a saját életedről?

- Nem akarom, hogy valaki más legyen a fejemben - mondta a lány erőtlenül. Tudta, hogy Jace-nek igaza van, de a gondolatra, hogy olyan lények kezébe adja magát, akiket még az Árnyvadászok is hátborzongatónak találnak, megfagyott a vér az ereiben.

- Veled megyek - mondta Jace. - Ott is maradok, amíg csinálják.

- Elég ebből! - Simon a dühtől elvörösödve állt föl az asztal mellől. -Hagyd békén!

Alec úgy mérte végig Simont, mintha csak most vette volna észre. Félresöpörte zilált fekete haját, és hunyorgott. - Mit csinálsz még mindig itt, mondén ?

Simon nem foglalkozott vele. - Azt mondtam, hagyd békén!

Jace lassú, édes méreggel átitatott pillantást vetett rá. - Alecnek igaza van - mondta. - Az Intézet arra esküdött, hogy Árnyvadászoknak ad otthont, nem a mendi barátainak. Főleg, ha vissza is élnek a vendégszeretettel.

Isabelle felállt, és Simon karjára tette a kezét. - Kikísérem. - Egy pillanatra úgy tűnt, mintha a fiú ellen akarna állni, de aztán tekintete találkozott Claryével, aki finoman megrázta a fejét, és megadta magát. Felszegett fejjel hagyta, hogy Isabelle kivezesse a konyhából.

Clary felállt. - Fáradt vagyok - mondta. - Le akarok feküdni.

- Alig ettél valamit - tiltakozott Jace.

A lány félresöpörte a felé nyújtott kezét. - Nem vagyok éhes.

A folyosón hűvösebb volt, mint a konyhában. Clary a falnak dőlt, és elemelte a blúzáát, ami a hideg izzadságtól a mellkasához tapadt. Messze a folyosón még látta, ahogy Isabelle és Simon távolodó alakját elnyelik az árnyékok. Ahogy figyelte őket, különös érzés támadt valahol a gyomra mélyén.

Mióta törődik Simonnal Isabelle, nem pedig ő? Ha egyvalamit megtanult ebből az egészből, az az volt, hogy milyen könnyű elveszíteni valamit, amiről azt hitte, hogy örökké az övé lesz.

A terem csupa fehér és arany volt, magas, csillogó falakkal, odafönt pedig tiszta, világító mennyezettel, ami mintha gyémántokkal lett volna kirakva. Clary zöld bársonyruhát viselt, kezében aranszínű legyezőt tartott. Haját kontyba rendezték, amelyből ki-kibukkant egy lökni; furcsán nehéznek érezte tőle a fejét, ahányszor csak megfordult, hogy hátrapillantson.

- Látsz valakit, aki érdekesebb, mint én? - kérdezte Simon. Almában a fiú meglepően tehetséges táncos volt. Úgy vezette át a tömeget, mintha falevél lett volna, amit magával ragadott afolyó. Simon talpig feketébe öltözött, akár egy Alomvadász, és ez a szín igen előnyösen emelte ki sötét haját, kissé lebamult bőrét, fehér fogait. Jóképp, gondolta Clary, amin maga is meglepődött valamelyest.

- Senki sem érdekesebb, mint te - mondta Clary. - Csak ez a hely. Soha nem láttam hasonlót. - Megint hátrafordult, amint éppen egy pezsgőszökő-kúthoz értek: hatalmas ezüstpál közepén habléány állt, és egy kancsóból zúdította a habzó folyadékot saját csupasz hátára. Az emberek a tából töltötték meg poharaikat, miközben nevettek és beszélgettek. Ahogy Clary elhaladt mellette, a habléány feléje fordította az arcát, és rámosolygott. Megvillanó fehér fogai olyan élesek voltak, akár egy vámpíré.

- Isten hozott az Üvegvárosban - mondta egy hang; nem Simoné. Clary megállapította, hogy barátja eltűnt, öpedig éppen Jace-szel táncolt, aki fehérbe öltözött. Inge vékony pamutból készült, anyagán keresztül Clary látta a fekete jeleket Nyakában bronzlánc lógott, haja és szeme pedig jobban emlékeztetett az aranyra, mint korábban bármikor; a lány arra gondolt, milyen jó lenne megfesteni a portréját azzal a matt aranyfestéssel, amit az orosz ikonokon lehetett néha látni.

- Hol van Simon? - kérdezte, ahogy megint körülírbegték a pezsgőszökő-kutat. Clary Isabelle-t is látta Aleckel, mindkettőjüket királykék ruhában. Egymás kezétfogták, mint fancia és Juliska a sötét erdőben..

-Ez a hely az élőké - mondta Jace. Clary hűvösnek találta a kezét, és valahogy úgy érezte a jelenlétét, ahogy Simonét korábban nem.

Összeráncolt homlokkal nézett a fiúra. - Ezt meg hogy érted?

Jace közelebb hajolt. Clary érezte az ajka érintését a fülén. Egyáltalán nem volt hűvös. – Ébredj fel, Clary! - suttogta a fiú. - Ébredj fel! Ébredj fel!

Clary egy pillanattal később egyenes derékkal ült az ágyban, haját hideg izzadság tapasztotta a nyakához. Csuklóját kemény marok tartotta fogságban; megpróbálta kiszabadítani, de aztán rájött, ki fogta le. - Jace ?

- Én vagyok. - A fiú ült ziláltan és kábán, összekuszált hajjal és álmos szemmel az ágy szélén. *Hogyan került ágyba egyáltalán?*

- Engedj el!

- Bocs. - Jace ujjai lecsusszantak a csuklójáról. - Megpróbáltál megütni abban a pillanatban, hogy kimondtam a nevedet.

- Egy kicsit feszült vagyok, azt hiszem. - Clary körbepillantott. Sötét fával bebútorozott kis hálósobában találta magát. A félig nyitott ablakon beszűrődő fény erejéből ítélve úgy sejtette, hajnal lehet, vagy legfeljebb nagyon korán reggel. Hátizsákja is ott volt az egyik falnak támasztva. - Hogy kerültem ide? Nem emlékszem...

- Amikor megtaláltalak, a földön aludtál a folyosón. - Jace hallhatólag jól szórakozott. - Hodge segített ágyba dugni. Gondoltam, az egyik vendégszoba kényelmesebb lesz, mint a gyengélkedő.

- Hű, semmire nem emlékszem. - A lány beletúrt a hajába, és elsöpörte a kósza fürtöket a szeme elől. - Hány óra van amúgy ?

- Öt körül.

- Hajnali öt ? - Égő szemmel meredt a fiúra. - Remélem, jó okod van rá, hogy felébresztettél.

- Miért, szépet álmodtál? Clary még hallotta a zenét, még érezte, ahogy a nehéz ékszerek végigsimítják az arcát. - Nem emlékszem - mondta.

A fiú felállt. - Eljött hozzád egy a Néma Testvérek közül. Hodge küldött, hogy ébresszelek fel. Igazából felajánlotta, hogy ő maga jön, de ha már hajnali öt van, gondoltam, kevésbé rágsz be, ha valami szépet látsz.

- Mármost téged?

- Mi mást?

- Nem egyeztem bele ebbe, tudod - csattant fel Clary. - Ebbe a Néma Testvér dologba.

- Meg akarsz találkozni anyukádat - kérdezte a fiú -, vagy nem? Clary felhúzta a szemöldökét.

- Csak Jeremiás testvérral kell találkoznod. Ez minden. Még az is lehet, hogy szimpatikusnak találsz. Nagyszerű humorérzéke van ahhoz képest, hogy soha nem mond semmit.

A lány a kezébe temette az arcát. - Menj ki! Menj ki, hogy átöltözhess.

Abban a pillanatban, hogy a fiú mögött becsapódott az ajtó, kidugta a lábát az ágyból. Bár alig hajnalodott, a fülledt hőség máris kezdte betölteni a szobát. Clary belökte az ablakot, és a fürdőszobába ment, hogy megmossa az arcát, és kiöblítse a szájából a régi papírra emlékeztető ízt.

Öt perccel később már be is csúszta a lábát zöld sportcipőjébe. Rövidre vágott farmert és egyszerű fekete pólót vett föl. Nem bánta volna, ha vékony, szeplős lába jobban hasonlít Isabelle karcsú, sima végtagjaira. De nem volt mit tenni. Copfba rendezte a haját, és kiment a folyosóra Jace után.

Church is ott volt vele. Nyávogott, és nyugtalanul rótt a köröket.

- Mi van a macskával? - kérdezte Clary.

- A Néma Testvérek miatt ideges.

- A jelek szerint mindenki ideges miattuk.

Jace halványan elmosolyodott. Church hangosat nyávogott, ahogy elindultak a folyosón, de nem követte őket. Legalább a katedrális falának vastag kövei megőriztek valamit az éjszaka frissességéből: a folyosók sötétek voltak és hűvösek.

Amikor a könyvtárba értek, Clary meglepetten állapította meg, hogy nem égnek a lámpák. A helyiséget egyedül az ívelt mennyezetbe illesztett magas ablakokon beszivárgó tejszerű derengés világította meg. Hodge öltönyben ült a hatalmas íróasztal mögött, ősz csíkokkal tarkított haját ezüstsínűre festette a hajnali fény. Egy pillanatig Clary azt hitte, egyedül van, és Jace csak meg akarta tréfálni. Aztán észrevette a másik alakot, ahogy kilépett a félhomályból, és rájött, hogy amit eddig egy sötétebb árnyéknak gondolt, valójában egy férfi volt. Mégpedig egy magas férfi, a nyakától a földig egész testét elrejtő súlyos köpenyben. A köpeny csuklyáját is a fejére húzta, még hozzá olyan mélyen, hogy az arcát is teljesen eltakarta. Maga a köpeny olyan színű volt, mint a pergamen, a bonyolult rúnákat a szegélyén és az ujjain pedig mintha száraz vérrel írták volna. Clary karján és nyakán égnek meredtek a szőrszálak.

- Ez itt - mondta Hodge - Jeremiás testvér a Néma Városból.

A férfi feléjük indult, nehéz köpenye lebegett körülötte, ahogy mozgott. Eltartott pár pillanatig, mire Clary rádöbbsent, mi olyan furcsa benne: nem adott ki hangot. Miközben felé haladt, egyetlen lépése sem koppant. Még a köpenye is néma maradt, pedig susognia kellett volna. A lány már-már azon is elgondolkodott volna, nem szellemet lát-e - de nem, gondolta, ahogy a férfi megállt előttük, és valami különös, édes illat vette körül.

- Ez pedig itt, Jeremiás - folytatta Hodge, miközben felállt íróasztala mögül -, az a lány, akiről a levelemben írtam. Clarissa Fray.

Ahogy a csuklyás arc lassan felé fordult, Clary úgy érezte, az ujjá hegyéig végigfut rajta a hideg. - Jó reggelt - mondta. Nem kapott választ.

- Arra jutottam, hogy igazad van, Jace - mondta Hodge.

- Így is van - vágta rá Jace. - Általában nem tévedek.

Hodge nem törődött a megjegyzéssel. - Tegnap este megírtam egy levélben a Klávénak, hogy mi történt, de Clary emlékei a sajátjai. Csakis ő döntheti el, mit kezd azzal, ami a fejében van. Ha kéri a Néma Testvérek segítségét, meg kell adni neki a lehetőséget.

Clary nem szólt. Dorothea azt mondta, gát van az elméjében, ami rejteget valamit. Természetesen tudni akarta, mi lehet az. De a Néma Testvér sötét alakja olyan - nos, *néma* volt. A némaság mint fekete özönvíz áradt belőle, fekete volt és sűrű, akár a tinta. Clary csontig fagyott tőle.

Jeremiás testvér még mindig felé fordította az arcát, csuklyája alatt nem volt más, csak a látható sötétség. *Ez Jocelyn lánya?*

Clarynek fennakadt a lélegzete, és lépett egyet hátra. A szavak úgy visszhangoztak a fejében, mint a saját gondolatai lettek volna - csak hogy nem azok voltak.

- Igen - felelte Hodge, majd gyorsan hozzátette: - Viszont az apja mondén.

Az nem számít - mondta Jeremiás. - *A Klávé vére dominál*

- Miért nevezte anyukámat Jocelynnak? - kérdezte, miközben hiába keresett valami arcra emlékeztetőt a csuklya alatt. - Ismerte ?

- A Testvéreknek feljegyzéseik vannak a Klávé minden tagjáról - magyarázta Hodge. - Kimerítő feljegyzéseik...

- Annyira nem lehetnek kimerítőek - szólt közbe Jace -, ha még azt sem tudták, hogy egyáltalán életben van.

Minden valószínűség szerint egy boszorkánymester segített neki eltűnni a szemünk előtt A legtöbb Árnyvadász nem tud ilyen könnyen megszökni a Klávéból - Nem voltak érzelmek Jeremiás mondandójában; sejteni sem lehetett, hogy helyesli vagy nehezményezi, amit Jocelyn tett.

- Van valami, amit nem értek - mondta Clary. - Miből gondolja Valentiné, hogy anyukámnál van a Végzet Kelyhe? Ha annyi energiát fektetett bele, hogy eltűnjön, ahogy mondták, akkor miért vitte volna magával.

- Hogy Valentiné ne tehesse rá a kezét - mondta Hodge. - Ha valaki, hát Jocelyn pontosan tudta, mi történne, ha a Kehely Valentine-hoz kerülne. Aztán meg, gondolom, nem bízott benne, hogy a Klávé vigyázni tud rá. Főleg azután, ahogy Valentiné korábban elvitte előlük.

- Értem. - Clarynek nem sikerült száműznie a kételkedést a hangjából. Az egész ügy olyan valószínűtlennek tűnt. Megpróbálta elképzelni édesanyját, amint a sötétség leple alatt menekül, overallja zsebében egy nagy arany kehellyel, de nem sikerült.

- Jocelyn a férje ellen fordult, amikor rájött, hogy mit szándékozik csinálni a Kehellyel - folytatta Hodge. - Nem ésszerűtlen azt feltételezni, hogy mindent megtett azért, nehogy megint Valentiné kezébe kerülhessen. A Klávé is nála kereste volna először, ha sejtik, hogy életben van.

- Nekem az a benyomásom - mondta Clary némi éllel a hangjában -, hogy senki, aki a Klávé szerint halott, nem halott igazából. Talán be kéne fektetni egy fogorvosi adatbázisba.

- Apám halott - jegyezte meg Jace ugyanolyan éllel. - Nem kell hozzá fogorvosi adatbázis, hogy tudjam.

Clary csüggedten fordult a fiú felé. - Nézd, nem úgy gondoltam... *Elég legyen* - vágott közbe Jeremiás testvér. - *Az igazságot kell itt felfednünk, ha elég türelmesek vagytok, hogy meghallgassátok.*

Gyors mozdulattal a csuklyájához nyúlt, és lerántotta a fejéről. Clary azonnal megfeledkezett Jaceről, és csak a kísértéssel küzdött, nehogy felkiáltson. A levéltáros feje kopasz volt, sima és fehér, mint egy tojás, két sötét mélyedéssel ott, ahol valaha a szemei ültek, most viszont már nem maradt semmi. Ajkát egy sebész öltéseire emlékeztető sötét vonalak szabdalták. Clary most már értette, mire gondolt Isabelle, amikor a csonkítást emlegette.

A Néma Város Testvérei nem hazudnak - mondta Jeremiás. - *Ha az igazságot akarod tőlem, megkapod, de ugyanezt kérem tőled én is cserébe.*

Clary felszegezte az állát. - Én sem szoktam hazudni.

Az elme nem tud hazudni. - Jeremiás a lány felé lépett. - *Az emlékeidet akarom.*

A vér és a tinta szaga fojtogató volt. Clary érezte, ahogy eluralkodik rajta a pánik. - Várjon...

- Clary. - Hodge szólt közbe gyengéd hangon. - Minden további nélkül elképzelhető, hogy vannak emlékeid, amelyeket eltemettél vagy elnyomtál magadban. Jeremiás testvér esetleg olyan emlékeket is elérhet, amik abból az időből származnak, amikor még túl fiatal voltál, hogy tudatosan elraktározd őket. Ezek sokat segíthetnek nekünk.

Clary nem szólt semmit, csak az ajkába harapott. Gyűlölte a gondolatot, hogy valaki a fejében turkál, és olyan személyes emlékeket kotor elő, amikhez még ő maga sem férhet hozzá.

- Nem kell csinálnia semmi olyasmit, amit nem akar - szólalt meg hirtelen Jace. - Ugye ?

Clary belefojtotta a szót Hodge-ba, mielőtt az megszólalhatott volna. -Jól van, megteszem. . ,

Jeremiás testvér kurtán bólintott, és a maga hátborzongató némaságával megindult a lány felé. - Fájni fog? - suttogta Clary.

A férfi nem válaszolt, csak keskeny fehér kezét emelte fel, hogy megérintse Clary arcát. Ujjain a bőr vékony volt, mint a pergamen, és teljesen ellepték a rúnák. A lány érezte bennük az erőt - olyan volt, mintha statikus elektromosság csipkedte volna a bőrét. Becsukta a szemét, de még látta, amint Hodge arcára kiült a feszültség.

Színek kavargtak lecsukott szemhéja sötét hátterén. Nyomást érzett, aztán mintha valaki húzni kezdte volna a fejét, a karját, a lábát. Ököibe szorította a kezét, ellenállt a súlynak, a sötétségnek. Olyan volt, mintha valami keménynek és mozdíthatatlannak préselődött volna. Hallotta saját reszelős lélegzetvételét, és egyszerre hideget érzett, hideget, mintha tél lett volna. Jeges utcák, magasba nyúló szürke épületek villantak fel a szeme előtt, féhérség robbant és terítette be fagyott kristályokkal az arcát...

- Elég ebből! - hasított a téli hidegbe Jace hangja, mire a hóesés, aláhulló fehér szikrák függőnye, semmivé foszlott. Clary szeme felpattant.

Megint élesen látta a könyvtárat - a kötetekkel megrakott falakat, Hodge és Jace feszült arcát. Jeremiás testvér mozdulatlanul állt, olyan volt, mint egy elefántcsontból faragott és vörösre festett bálvány. Clary tudatáig lassan elért a kezében érzett éles fájdalom. Ahogy lenézett, véres csíkokat látott végigfutni a tenyerén ott, ahol a körme a saját húzába vágott.

- Jace - mondta neheztelően Hodge.

- Nézd meg a kezét! - Jace Clary felé intett, aki behajtott ujjával igyekezett leplezni sérült tenyerét.

Hodge a lány vállára tette a kezét. -Jól vagy?

Clary lassan bólintott. A rettenetes súly eltűnt, de érezte, hogy haja lucskos az izzadságtól, ami a pólóját is a hátához tapasztotta.

Van egy gát az elmédben -mondta Jeremiás testvér. - *Nem lehet hozzáférni az emlékeidhez.*

- Egy gát? - kérdezte Jace. - Ugy érti, elnyomja az emlékeit?

- *Nem. Úgy értem, egy varázslattal elzárták őket a tudata elől. Oda nem tudok betörni. El kell jönnie Csontvárosba, ahol a Testvériség elé állhat.*

- Egy varázslattal? - kérdezte hitetlenkedve Clary. - De hát ki csinálna ilyet velem?

Senki sem válaszolt. Jace a tanárára nézett. *Hodge meglepően sápadtnak tűnik* - gondolta Clary - *ahhoz képest, hogy ez az egész az ő ötlete volt.*

- Hodge, nem kéne elmenni, hanem...

- Semmi baj. - Clary mély lélegzetet vett. Fájt a tenyere, ahol belevájta a körmét, és nagyon szeretett volna leheveredni egy sötét helyen, hogy pihenhessen. - Elmegyek. Tudni akarom az igazságot. Tudni akarom, mi van a fejemben.

Jace bólintott. - Jó. Akkor veled megyek.

Kilépni a Intézetből olyan érzés volt, mintha egy nyirkos, forró vászonzsákba bújtak volna be. Pára telepedett a városra, sűrű, nehéz levessé változtatva a levegőt. - Nem értem, miért nem jöhettünk együtt Jeremiás testvérral - mormogott Clary. A sarkon álltak, az Intézet előtt. A környék kihalt volt, csak egy szemeteskocsi döcögött lassan végig az utcán. - Mi az, kínos neki együtt mutatkozni Árnyvadászokkal vagy valami?

- A Testvérek is Árnyvadászok - jegyezte meg Jace. Akármekkora is volt a hőség, úgy tűnt, egyáltalán nem izzad. Clary a legszívesebben pofon vágta volna.

- Felteszem, a kocsijáért ment - mondta szarkasztikusan. Jace elvigyorodott. - Valahogy úgy.

A lány megrázta a fejét. - Tudod, sokkal jobban érezném magam, ha Hodge is velünk jönne.

- Mi ? Azt hiszed, én nem tudlak megvédeni?

- Most nem a te védelmedre van szükségem, hanem olyasvalakire, aki segít nekem gondolkodni. - Egyszerre eszébe jutott valami, és a szája elé kapta a kezét. - Ó! Simon!

- Nem, én Jace vagyok - mondta türelmesen Jace. - Simon az a menyétszerű kiscsávó a szörnyű séróval, aki ráadásul pocskul öltözködik.

- Jaj, kussolj már - vágta rá a lány, de inkább csak automatikusan, mint szívből. - Fel akartam hívni elalvás előtt. Szerettem volna tudni, hogy biztonságban hazaért.

Jace a fejét rázta, és úgy nézett föl az égre, mintha csak arra számítana, hogy megnyílik, és felfedi a mindenség titkait. - Ennyi minden történik körülöttem, és te Menyétpofa miatt aggódsz?

- Ne nevezd így, egyáltalán nem hasonlít menyétre.

- Igazad lehet - mondta Jace. - Annak idején találkoztam egy-két egészen jóképű menyéttel is. Inkább egy patkányra hasonlít.

- Nem is...

- Nyilván otthon fekszik egy nyáltócsában. Csak várd meg, amíg Isabelle megunja, aztán összeszedgetheted a darabjait.

- Valószínű, hogy Isabelle meg fogja unni? - kérdezte Clary. Jace elgondolkodott. - Igen - mondta végül.

Clarynek megfordult a fejében, hogy Isabelle talán okosabb, mint amit Jace kinéz belőle. Talán rájön, milyen nagyszerű ember Simon: milyen szellemes, milyen okos, milyen klassz. Talán jární kezdenek. A gondolat rettegéssel töltötte el.

Annyira elmélyedt a gondolataiban, hogy jó pár másodpercig tartott, mire észrevette, hogy Jace szól hozzá. Amikor rápislogott, kaján vigyort látott szétterülni a fiú arcán. - Mi van? - kérdezte gorombán.

- Jó lenne, ha nem próbálnád mindenáron felhívni magadra a figyelmemet - mondta. - Kezd kínos lenni.

- A szarkazmus a fantáziátlanok végső mentsvára - felelte a lány.

- Nem tehetek róla. A pengeéles szellememet használom, hogy elrejtsem a belső fájdalmamat.

- Hamarosan külső lesz az a fájdalom, ha nem jössz vissza az útról. Szándékosan akarsz elűtteni magad egy taxival?

- Ne légy nevetséges - mondta a fiú. - Ilyen könnyen soha nem kapnánk taxit ezen a környéken.

Mintha csak végszóra érkezett volna, elsötétített ablakú, keskeny fekete autó gördült a járdaszegély mellé, hogy aztán doromboló motorral álljon megjace előtt. Hosszú volt, karcsú, és az alja majdnem a földet érte, mint egy limuzinnak. Az ablakai kifelé hajlottak.

Jace Claryre pillantott; látszott rajta, hogy jól szórakozik, de kicsit türelmeden is egyben. A lány megint az autóra nézett, próbálta elengedni magát, hagyta, hogy a valóság áttörje a varázslat fátylát.

Az autó egyszerre olyan lett, mint Hamupipőke hintója, csak nem rózsaszín, aranyszínű és kék volt, mint egy húsvéti tojás, hanem fekete, mint a bársony, ablakait pedig elsötétítették. A kerekeket feketére festették, éppen úgy, mint körben a borszegélyeket. A kocsis fekete bakján Jeremiás testvér ült, kesztyűs kezében tartva a gyeplőt. Arcát elrejtette pergamenszínű köpönyegének csuklyája. A gyeplő másik végén két ló várakozott; feketék voltak, mint a füst, és vicsorogtak az égre, miközben patájukkal a földet kaparták.

- Szállj be! - mondta Jace. Amikor a lány továbbra is csak tátott szájjal állt a járdán, megfogta a karját, betaszígalta a hintó nyitott ajtaján, majd maga is utánaledült. A hintó megindult, mielőtt még Jace bezárta volna maguk mögött az ajtót. A fiú hátraesett a puha, fényes kárpittal borított ülésen, és Claryre nézett. - Aki kísérettel vonul be Csontvárosba, az ne vágjon pofákat.

- Nem vágtam pofákat, csak meglepődtem. Nem számítottam rá, hogy... Illetve az hittem, hogy ez egy autó.

- Csak nyugi - mondta Jace. - Élvezd ki az új hintó jellegzetes illatát.

Clary a szemét forgatta, és elfordult, hogy kinézessen az ablakon. Azt gondolta volna, hogy két lónak meg egy hintónak szemernyi esélye sincs a manhattani forgalomban, de könnyedén haladtak a belváros felé. Néma menetüket mintha észre sem vette volna a sugárutat megfojtó taxik, buszok és terepjárók áradata. Előttük egy sárga taxi sávot váltott, és elzárta előlük az utat. Clary összerándult, féltette a lovakat - csakhogy a hintó egyszerre felemelkedett, ahogy az állatok könnyedén felszökkentek a taxi tetejére. A lánynak elállt a lélegzete. A hintó nem a földön gurult tovább, hanem felemelkedett a lovak mögött, hangtalanul átgördült az autó fölött, aztán a túloldalon megint az útestre érkezett. Ahogy egy döccenéssel földet értek, Clary hátrapillantott - a sofőr dohányozva meredt előre, és nyilvánvalóan nem vett észre semmit. - Mindig sejtettem, hogy a taxisofőrök nem figyelnek oda a forgalomra, de ez már nevetséges - mondta erőtlenül.

- Csak mert te most már átlátsz a káprázaton... - Jace hagyta, hadd lebegjen a mondat vége a levegőben kettejük között.

- Csak akkor látok át rajta, ha koncentrálok - mondta. - Kicsit fáj tőle a fejem.

- Lefogadom, hogy az a fejedben lévő gát miatt van. A Testvérek megoldják.

- És akkor mi lesz ?

- Akkor majd olyannak látod a világot, amilyen végtelennek - mondta száraz mosollyal Jace.

- Ne idézgesd itt nekem Blake-et.

Az a mosoly már nem is volt olyan száraz. - Nem gondoltam, hogy felismered. Nem tűnsz olyannak, mint aki verseket szokott olvasni.

- Ezt az idézetet mindenki ismeri, a Doors miatt. Jace üres tekintettel nézett a lányra.

- A Doors. Az egy zenekar volt.

- Ha te mondod - vont vállat a fiú.

- Nyilván nincs rá idő, hogy zenét hallgass a munkád mellett - mondta Clary, és Simonra gondolt, akinek a zene volt az élete.

Jace-t nem érdekelte a kérdés. - Talán csak néha az elátkozottak jajgatókórusát.

Clary vetett a fiúra egy gyors pillantást, hogy megnézzze, viccel-e, de kifejezéstelen maradt az arca.

- De hát tegnap zongoráztál - kezdte a lány az Intézetben. Ezek szerint...

A hintó megint felfelé lendült. Clary megragadta az ülés peremét, és előrenézett. Egy belvárosi busz tetején gördültek, és láthatta a sugárutat övező öreg épületek felső emeleit, amiket gondosan faragott párkányok és vízköpők díszítettek.

- Csak szórakoztam - mondta Jace anélkül, hogy ránézett volna. - Apám ragaszkodott hozzá, hogy tanuljak meg valamilyen hangszeren játszani.

- Szigorú lehetett az apád.

Jace hangja éles volt. - Egyáltalán nem. Elkényeztetett. Ő tanított meg nekem mindent. Fegyverhasználatot, démonológiát, misztikát, ősi nyelveket. Mindent megadott nekem, amit akartam. Lovakat, fegyvereket, könyveket, még egy vadászsólymot is.

Hát, a legtöbb gyerek nem éppen fegyvereket meg vadászsólymokat szeretne karácsonyra - gondolta Clary, miközben a hintó visszahuppant az útestre. - Miért nem mondtad Hodge-nak, hogy ismerted azokat az embereket, akik Luké-kai beszélgettek. Hogy ők ölték meg az apádat?

Jace lenézett a kezére. Karcsú és finom kéz volt; egy művészé, nem pedig egy harcosé. A gyűrű, amit Clary már korábban is észrevett, most megvillant az ujján. Azt gondolta volna, hogy van valami nőies abban, ha egy fiú gyűrűt hord, de mégsem volt. Maga az ékszer masszívnak és nehéznek tűnt; mintha égetett ezüstből készült volna, körben csillagos mintával. Egy W betűt is véstek bele. - Mert ha elmondtam volna - magyarázta Jace -, Hodge tudná, hogy én magam akarom megölni Valentine-t. És soha nem engedné, hogy megpróbáljam.

- Úgy érted, meg akarod ölni bosszúból ?

- Igazságszolgáltatás lenne - mondta Jace. - Soha nem tudtam, ki ölte meg az apámat. Most már tudom. Itt van rá az esély, hogy helyrehozzam.

Clary nem értette, hogyan lehetne egy ember megölésével helyrehozni egy másik halálát, de érezte, hogy nem lenne értelme ezt most megemlíteni. - De hát tudtad, ki ölte meg - tiltakozott. - Azok az emberek voltak. Azt mondtad...

Jace nem nézett rá, így Clary inkább elhallgatott. Az Astor Place-nél jártak éppen, és épp csak elkerülték az ütközést egy lila villamossal, ami átvágott az autók között. A járókelőket mintha összeroppantotta volna a súlyos levegő, olyanok voltak, mint a gombostűre tűzött rovarok az üveg alatt. Egy nagy részszobor tövében utcagyerekek gyülekeztek, akik maguk elé kirakott kartondarabokon próbáltak pénzt kunyerálni. Clary látott köztük egy magakorabeli lányt simára borotvált fejjel, amint egy rasztafrizurás, tucatsnyi piercinggel tűzdelt arcú, barna bőrű fiú hátának támaszkodott. Amikor a hintó elhaladt mellette, a fiú arra fordította a fejét, mintha csak látná, Clary pedig elkapta a tekintetét. A fiú egyik szeme egészen homályos volt, mintha nem lett volna pupillája.

- Tízéves voltam - mondta Jace. Clary feléje fordult. A fiú arca kifejezéstelen maradt. Amikor az apjáról beszélt, mindig olyan volt, mintha kiszaladt volna belőle a szín. - Egy nagy házban éltünk vidéken. Apám mindig azt mondta, hogy nagyobb biztonságban vagyunk távol az emberektől. Hallottam, ahogy közelednek a kocsifelhajtón, és szaladtam szólni neki. Azt mondta, bújjak el, úgyhogy elbújtam. A lépcső alá. Láttam, ahogy az a két férfi bejött. Mások is voltak velük. Nem emberek. Elhagyatottak. Legyűrték az apámat, és elvágták a torkát. A vér beterítette a padlót. Eláztatta a cipőmet. Nem mozdultam.

Clary tudatáig csak pár pillanat késéssel jutott el, hogy a fiú mondanivalója végére ért. - Sajnálom, Jace.

A fiú tekintete világított a sötétben. - Nem értem, a mondanék miért sajnálkoznak mindig olyan dolgok miatt, amik egyáltalán nem az ő hibájukból történtek.

- Nem sajnálkoztam. Csak így... fejezzük ki az együttérzésünket. Azt sajnáljuk, hogy szomorú vagy.

- Nem vagyok szomorú - mondta Jace. - Csak azok az emberek szomorúak, akiknek nincs céljuk. Nekem van célom.

- Arra gondolsz, hogy démonokat ölsz, vagy arra, hogy megbosszulod az apád halálát.

- Mindegyikre.

- Apád biztosan azt akarná, hogy megöld azokat az embereket ? Pusztán abosszú miatt?

- Az az Árnyvadász, aki a saját testvérét öli meg, rosszabb, mint egy démon, és ehhez mérten kell elbánni vele - mondta Jace olyan hangsúllyal, mintha csak a leckét mondta volna fel.

- De minden démon gonosz ? - kérdezte Clary. - Úgy értem, ha nem minden vámpír gonosz, és nem minden vérfarkas gonosz, akkor talán...

Jace feléje fordult; egészen elcsigázottnak tűnt. - Az egyáltalán nem ugyanaz. A vámpírok, a vérfarkasok, még a boszorkánymesterek is részben emberek. Ennek a világnak a részei, itt születtek. Ide tartoznak. A démonok viszont másik világokból jönnek. Dimenzióközi paraziták. Megszállnak egy világot, és felélik. Nem tudnak építeni, csak rombolni, nem készítenek semmit, mindent csak használnak. Lecsupaszítanak egy világot, és amikor annak befellegzett, továbbállnak a következőre. Életet akarnak. Nem csak a tiédet meg az enyémet, de minden életet ezen a világon. A folyókat, a városokat, az óceánokat, mindent. És nem áll más köztük meg ennek az elpusztítása között - a hintó ablakán kívülre intett, mintha egyetlen mozdulattal meg akart volna mutatni mindent a városban, a belváros felhőkarcolóitól a Houston Street közlekedési dugójáig -, csak a Nephilimek.

- Ó - mondta Clary. Nem igazán tudta, mi mást fűzhetne még hozzá. - Hány világ van összesen?

- Azt senki nem tudja. Több száz? Talán több millió is.

- És azok mind... halott világok? Amiket lecsupaszítottak? - Clary úgy érezte, hogy felfordul a gyomra, bár lehet, hogy csak a lila Mini miatt volt, aminek a tetején hirtelen rántással átgördültek. - Ez olyan szomorú.

- Nem mondtam ilyet. - A város sötét, narancsos fénye beszivárgott az ablakon, és megvilágította a fiú arcélét. - Valószínűleg más, a mienkhez hasonló élő világok is létezhetnek, de egyedül a démonok tudnak közlekedni közöttük. Merthogy a legtöbben közülük testetlenek, senki sem tudja, miért. Egy csomó boszorkánymester megpróbálta, de még egyiknek sem sikerült. Semmi, ami földi, nem juthat át a világok közötti átjárókon. Ha más világokba is elmehetnénk - tette hozzá -, talán megakadályozhatnánk, hogy a démonok idejöhessenek, de még soha senki nem jött rá a módjára. Ami azt illeti, egyre több és több démon érkezik hozzánk. Régebben csak kisebb inváziók voltak, amiket könnyen kordában lehetett tartani. De már az én életemben egyre többen és többen özönlöttek hozzánk az átjárókon keresztül. A Klávéna folyton Árnyvadászokat kell kiküldenie, és sokszor bizony nem jönnek vissza.

- De ha meglenne a Végzet Kelyhe, többet is tudnátok csinálni, igaz? Több démonvadászt? - puhatolózott Clary.

- Persze - bólintott Jace. - Csakhogy a Kehely már évek óta nincs meg, közülünk pedig sokan halnak meg fiatalon. Úgyhogy egyre fogyunk.

- De nem, öö... - Clary a megfelelő szót kereste. - Szaporodtok?

Jace hangos nevetésben tört ki, éppen amikor a hintó élesen balra fordult. A fiú megkapaszkodott, de Clary nekivágódott. Jace elkapta, és könnyedén, de határozottan eltartotta magától. A lány érezte, hogy a gyűrű hűvösen, mint egy jégsszilánk, izzad bőréhez simul. - Persze - mondta a fiú. - Imádunk szaporodni. Az az egyik kedvenc elfoglaltságunk.

Clary távolabb húzódott tőle, arca égett a sötétben, és inkább elfordult, hogy kinézzen az ablakon. Egy nehéz, díszes indákkal rácsozott kovácsoltvas kapu felé tartottak.

- Itt vagyunk - jelentette be Jace, miután ahelyett, hogy simán gördültek volna tovább, a kerekék pattogni kezdtek a macskaköveken. Ahogy elhaladtak a boltív alatt, Clary megpillantotta a feliratot: NEW YORK CITY MARBLE TEMETŐ.

- De hát száz éve nem temetnek el senkit Manhattanben, mert elfogyott a hely, nem? - kérdezte. Keskeny síkatorban haladtak, mindkét oldalon magas kőfalakkal.

- A Csontváros annál régebben itt van. - A hintó egy zökkenéssel megállt. Clary riadtan dőlt hátra, ahogy Jace kinyújtotta a karját, de a fiú csak átnyúlt előtte, hogy kinyithassa az ajtót az ő oldalán. Karja finoman izmos volt, és vékony, aranylő szőrszálak borították.

- Nincs választásod, ugye? - kérdezte Clary. - Hogy akarsz-e Árnyvadász lenni. Nem szállhatsz csak úgy ki, gondolom.

- Nem - felelte Jace. Az ajtó kitárult, és fülledt levegő áramlott be rajta. A hintó széles pázsiton állt meg, amit mohával borított márványfalak vettek körül. - De ha lenne választásom, akkor is ezt akarnám csinálni.

- Miért?

A fiú felhúzta a szemöldökét, amiért Clary azonnal irigyelni kezdte: mindig szerette volna, ha ő is ugyanilyen hatásosan tudta volna csinálni. - Mert - mondta Jace - ehhez értek.

Leugrott a kocsiról, Clary pedig az ülése szélére oldalazott, és a lábait lóbálta. A macskakövek nagyon mélyen voltak. Ugrott. Az ütközés ereje élesen hasított a lábába, de nem esett el. Diadalmasan fordult sarkon, és megállapította, hogy Jace őt figyeli. - Lesegítettelek volna - mondta.

Clary hunyorogni kezdett. - Semmi gond. Nem volt rá szükség.

A fiú a háta mögé pillantott. Jeremiás testvér némán lebbenő köpenyében éppen lefelé kapaszkodott a bakról.

- Gyere - mondta. Mintha siklott volna, úgy távolodott a hintótól és a Második sugárút biztonságát nyújtó fényeitől. A kert sötét közepe felé tartott, és nyilvánvalóan úgy gondolta, hogy Clary majd követi.

A fű száraz volt, és ropogott a lány lába alatt, a körben emelkedő márványfalak pedig simán, gyöngyszerűen csillogtak. A kövekbe neveket véstek; neveket és dátumokat. Eltartott pár pillanatig, mire Clary rájött, hogy sírfeliratokat lát. Hideg borzongás futott végig a gerincén. Hol vannak a halottak? A feliratok mögött, talpon, mintha élve befalazták volna őket...?

El is felejtett a lába elé nézni. Amikor valami kétségbevonhatatlanul élőknek ütközött, hangosan kiáltott fel.

Jace volt az. - Ne nyekeregj már így! Felébresztetted a holtakat.

A lány összeráncolta a homlokát. - Miért álltunk meg?

Jace Jeremiás testvérré mutatott, aki megtorpant egy nála alig magasabb, mohával benőtt talapzatú szobor előtt. A szobor angyalt formázott. A márvány, amiből készült, olyan sima volt, hogy szinte áttetszőnek hatott. Az angyal arca tüzes volt, gyönyörű és bánatos. Hosszú fehér kezében kelyhet tartott, amelynek peremét ékkövekkel rakták ki. Volt benne valami, ami kellemetlenül ismerősnek hatott, és szinte csiklandozta Clary emlékezetét. A talapzatba az 1234-es évszámot vésték, körben pedig szavak álltak: NEPHILIM: FACILIS DESCENSUS AVERNI.

- Ez a Végzet Kelyhe akar lenni ? - kérdezte a lány.

Jace bólintott. - Az pedig ott a talapzaton a Nephilimek... az Árnyvadászok jelmondata.

- Mit jelent?

Jace vigyora fehéren villant a sötétben. - Azt jelenti, hogy „Árnyvadászok: 1234 óta jobban áll nekik a fekete, mint ellenségeik özvegyének”.

- Jace...!

- Azt jelenti - szót közbe Jeremiás - *hogy pokolra szállni könnyű.*

- Kedves és vidám - mondta Clary, de a meleg ellenére libabőrös lett a karja.

- A Testvérek állították ide, ez az ő kis tréfájuk - magyarázta Jace. - Majd meglátod.

Clary Jeremiás testvérré nézett. A férfi előhúzott egy irónt köpönyege mélyéről, és a hegyével egy rúna mintázatát rajzolta a szobor talapzatára. A kőangyal hirtelen néma sikolyra tátotta a száját, a pázsiton, Jeremiás lábánál pedig egyik pillanatról a másikra széles fekete lyuk nyílt. Olyan volt, mint egy betemeteden sírgödör.

Clary közelebb húzódott a pereméhez, és bepillantott. Gránitlépcsők vezettek a mélybe, peremiik kerekre kopott az évek során. Kétoldalt fáklyák égtek tüzes zöld és jeges kék lánggal. A lépcsősor alja a sötétségbe veszett.

Jace könnyed lépésekkel indult meg lefelé, mint aki ismerősnek találja a helyzetet, ha nem is teljesen nyugodt. Félúton járt az első fáklya felé, amikor megtorpant, és visszanézett a lányra. - Gyere már! - szólt rá türelmetlenül.

Clary alig tette rá a lábát az első lépcsőfokra, amikor hűvös szorítást érzett a karján. Meglepetten nézett föl. Jeremiás testvér ragadta meg a csuklóját, érezte, ahogyan a jéghideg, fehér ujjak a bőrébe mélyednek. A csuklya pereme alatt látta a sebhelyes arc csontos ragyogását.

Ne félj! - mondta Jeremiás hangja a lány fejében. - *Több kell hozzá egy ember sikolyánál, hogy ezek a halottak felébredjenek.*

Amikor a férfi elengedte Clary karját, a lány lefelé kezdett botorkálni a lépcsőkön Jace után; szíve mintha minduntalan a bordáit érte volna, olyan hevesen kalapált. A fiú a lépcső alján várt rá. Kivette a helyéről az egyik zölden égő fáklyát, és szemmagasságban tartotta. A láng halványzöld árnyalatot kölcsönözött az arcának. - Jól vagy ?

A lány bólintott; nem bízott benne, hogy képes megszólalni. A lépcső keskeny előtérben végződött, onnan pedig hosszú, sötét folyosó indult el, amelynek falaira fák kanyargó gyökerei rajzoltak barázdákat. A folyosó végén halvány kékes fény derengett. - Olyan... sötét van - mondta bizonytalanul Clary.

- Akarod, hogy megfogjam a kezéd ?

Clary mindkét kezét a háta mögé tette, mint egy kisgyerek. - Ne beszélj velem ilyen lekicsinylően!

- Hát pedig veled nehéz bárhogymáshogyszélni, olyan kicsi vagy. -Jace elnézett a lány mellett, a fáklyából szikrák záporoztak ahogy előrelépett. - Semmi szükség rá, hogy itt toporogjunk, Jeremiás testvér - mondta. - Vezessen bennünket, a nyomában leszünk.

Clary riadtan ugrott egyet. Még nem szokott hozzá a levéltáros hangtalan suhanásához. Jeremiás nesztelenül indult el a háta mögül, és nekivágott a folyosónak. Egy pillanattal később Clary félrelökte Jace felé nyújtott kezét, és követte a férfit.

A Néma Városból Clary először magasba ívelő márvány boltívek hosszú sorát pillantotta meg, amely úgy nyújtózott távolba, mint a fák hadrendje egy gyümölcsöskertben. Maga a márvány tiszta volt, elefántcsontszínű. Keménynek és fényesnek hatott, helyenként keskeny csíkokban ónix, jáspis és jade csíkok díszítették. Ahogy lassan maguk mögött hagyták a folyosót, és elindultak a boltívek erdeje felé, Clary észrevette, hogy a földön éppen olyan forgó örvényekre emlékeztető rúnák sorakoztak, amilyeneket néha Jace bőrén is látott.

Amikor mind a hárman átvonultak az első boltív alatt, valami nagy és fehér bukkant fel Clary bal oldalán, mint a jéghegy a Titanic orra mellett. Nagy fehér kődarab volt, sima és szögletes, az elején pedig valami ajtószerűség nyílt. Gyerekeknek való játszóházra emlékeztette a lányt, ami majdnem akkora volt, hogy fel tudott állni benne - de azért nem egészen.

- Ez egy mauzóleum - mondta Jace, és a kőkockára irányította a fáklya fényét. Clary láthatta, hogy a vasrudakkal szorosan bereteszelt ajtóra egy rúnát véstek. - Sír. Ide temetjük a halottainkat.

- Minden halottat? - lepődött meg Clary, és szíve szerint megkérdezte volna, hogy a fiú apját is ide temették-e. De Jace már odébbállt, és nem akart utánakiabálni. Gyorsan ő is előresietett. Nem szívesen maradt volna egyedül Jeremiás testvérral ezen a kísérteties helyen. - Nem azt mondtad, hogy ez a hely tulajdonképpen levéltár?

A Néma Városnak számos szintje van - szölt közbe Jeremiás. - És nem minden halott itt van eltemetve. Természetesen van egy másik osszárium is Idriszben, sokkal nagyobb ennél. De ezen a szinten vannak a mauzóleumok, és ez az égetés helye.

- Az égetés helye?

Akik csatában halnak meg, azoknak a testét elégetjük, és az ő hamvaikból készítjük el a márványíveket, amiket itt látsz. A démonölők vére és csontjai önmagukban is erős védelmet nyújtanak a gonosz ellen. A klávébeliek még halálukban is az ügyet szolgálják.

Milyen kimerítő lehet - gondolta Clary. - Valaki végigharcolja az egész életét, aztán elvárják tőle, hogy még akkor is tovább harcoljon, amikor már halott.

Szeme sarkából látta a szögletes fehér kockákat, ahogy rendezett sorokban nyúlnak a végtelenbe; az ajtókat mindegyiken kívülről zárták be. Clary már értette, miért hívják ezt a helyet Néma Városnak: egyedüli lakói a szórtan Testvérek és a holtak, akiket oly gondosan őriznek.

Újabb lépcsőhöz értek, amely megint csak lefelé vezetett a homályba. Jace maga elé nyújtotta a fáklyát, amitől árnyékok kezdtek játszani a falon.

- A második szintre megyünk, ahol a levéltárak és a tanácstermek vannak - mondta, mintha Claryt akarná megnyugtatni.

- Hol vannak a lakások? - kérdezte a lány, félig udvariasságból, félig mert valóban kíváncsi volt. - Hol alszanak a Testvérek?

- *Alsunk?*

A néma szó szinte lógott köztük a levegőben. Jace elnevette magát, mire a fáklya lángja reszketni kezdett. - Muszáj volt megkérdezned, mi?

A lépcső alján újabb alagút indult, ez azonban a végén szögletes csarnokká szélesedett, amelynek mind a négy sarkában csontból faragott tornyocs-kák álltak. A négyzet oldalai mentén ónix tartóikban fáklyák égtek, a levegő pedig hamu és füst szagától volt nehéz. A csarnok közepén fehér erekkel csíkozott fekete bazaltból készült hosszú asztal állt. Mögötte, a sötét falon óriási ezüst kard függött hegyével lefelé. Markolata kitárt szárnyakat formázott. Az asztalnál Néma Testvérek ültek sorban egymás mellett; mindannyian pontosan olyan pergamenszerű köpenyt viseltek, mint Jeremiás.

Jeremiás nem húzta az időt.

- *Megérkeztünk. Clarissa, állj a Tanács elé!*

Clary Jace-re pillantott, de a fiú csak zavartan hunyorgott. Jeremiás testvér nyilván egyedül az ő fejében szólalt meg. A lány az asztalra nézett, a nehéz köpenyükbe burkolózott néma alakok sorára. A csarnok talaján csillogó bronz és sötétvörös négyzetek váltották egymást. Közvetlenül az asztal előtt egy nagyobb, fekete márványnégyzet is volt, amin ezüstcsillagok parabolája domborodott.

Clary úgy lépett a fekete négyzet közepére, mintha a kivégzőosztag elé kéne állnia. Felemelte a fejét. - Jól van - mondta. - Most mi következik?

A fivérek most hangot adtak ki - olyat, amitől Clary karján, nyakán és hátán az összes szőrszál égnek állt. Olyan volt, mint egy sóhaj vagy nyöszörgés. Mindannyian egyszerre emelték fel a kezüket és tolták hátra a csuklyá-jukat, amitől láthatóvá vált hegekkel borított arcuk és üres szemgödreik.

Bár már látta Jeremiás testvér csupasz arcát, Clary gyomra görcsbe rándult. Mintha csontvázak ültek volna vele szemben; azok a középkori fametszetek jutottak a lány eszébe, amelyeken a holtak járkáltak, beszélgettek és táncoltak az élők halomba hordott testei fölött. A Testvérek összeöltött ajka mintha mosolyra húzódott volna.

- *A Tanács üdvözl téged, Clarissa Fray* - hallotta a lány, de most nem egyeden néma hang szólalt meg a fejében, hanem tucatnyi; volt köztük mély és reszelős, sima és monoton - de mindegyik határozottnak és követelőzőnek tűnt, mintha elméje törekeny védvonalát ostromolták volna.

- Állj! - mondta Clary. Maga is meglepődött, milyen erős és rezzenéstelen a hangja. A láрма olyan hirtelen szűnt meg a fejében, mintha egy lemezjátszó nem forgott volna többé. - Beengedem magukat a fejembe - folytatta -, de csak ha készen állok.

- *Ha nem kell a segítségünk, erre semmi szükség. Végtére is te fordultál hozzánk.*

- Tudni akarják, mi van a fejemben, éppen úgy, mint én magam - mondta Clary. - Ez nem jelenti azt, hogy nem lehetnek óvatosak.

A középben ülő Testvér hosszú fehér ujjával támasztotta meg az állát. *Elismerem, érdekes ez a rejtély* - mondta. A hang száraz és semleges volt Clary fejében. - *De ha nem állsz ellen, nem szükséges erőt alkalmaznunk.*

A lány a fogát csikorgatta. Legszívesebben szembeszegült volna a Testvérekkel, kiűzte volna a törtető hangokat a gondolataiból. Minden porcikája tiltakozott ellene, hogy tédenül álljon, és hagyja, hogy hozzáférjenek a legbelső, legszemélyesebb dolgaihoz...

Viszont minden esély megvan rá, hogy ez már amúgy is megtörtént, győzködtte magát. Nem történik most más, csak lelepleznek egy régi bűntényt, emlékeinek ellopását. Ha sikerrel járnak, megint az övé lehet, amit elvettek tőle. Becsukta a szemét.

- Kezdhetjük - mondta.

Az első kontaktus mintha suttogás lett volna a fejében, finom, mint egy hullólevél simogatása. *Köszönöm a neved a Tanácssal! Clarissa Fray.*

Az első hanghoz többen is csatlakoztak. *Ki vagy?*

A nevem Clary. Édesanyám Jocelyn Fray. Brooklynban élek a Berkeley Palace 807szám alatt. Tizenöt éves vagyok. Apám...

Elméje mintha visszarúgott volna, akár egy túlfeszített gumiszalag, Claryt pedig hangtalanul ragadta magával a csukott szemhéjára vetülő képek forgataga. Anyjával együtt sietett a vaksötét utcán, mocskos hókupacok között. Aztán ólmos, szürke és súlyos égbolt, csupasz fák sora. Négyzet alakú gödör a földbe vájva, benne egyszerű koporsó. *Porból lettünk, porrá leszünk.* Jocelyn az ismerős tarka pokrócba burkolózva, arcán könnyekkel, miközben gyorsan bezár egy dobozt, és egy párna alá rejti, amint Clary belép a szobába. Megint látta a monogramot a dobozon: J. C.

Aztán a képek gyorsabban követték egymást, mint azokban a könyvekben, amikben ha elég gyorsan pörgette az ember a lapokat, a rajzok filmkékké álltak össze. Clary egy lépcsősor tetején állt, lefelé nézett egy keskeny folyosóra, és megint ott volt Luké, lábainál a zöld zsákkal. Jocelyn megállt előtte, és megrázta a fejét. - Miért most, Lucián? Azt hittem, meghaltál... - Clary hunyorított; Luké nem olyan volt, mint máskor, szinte idegennek tűnt, haja hosszú volt és kusza. Aztán ágak takarták el a kilátást; megint a parkban volt, és zöld tündérek, aprók, mint egy fogpiszkáló, zümmögtek a piros virágok körül. Elbűvölve nyúlt az egyik után, de anyja riadt kiáltással kapta a karjába. Aztán megint tél volt a fekete utcán, és siettek, egy esernyő alatt húzva meg magukat, Jocelyn hol lökdöste, hol rángatta Claryt a magasba emelkedő hófalak között. A fehér függöny mögött gránitajtó emelkedett, fölötte vésett szavakkal: FENSÉGESEK. Aztán egy ajtóban állt, ahol vas és olvadó hó szagát érezte. Ujjai zsibbadtak voltak a hidegtől. Állát egy kéz fogta meg, és irányította felfelé, hogy láthassa a falra firkált szöveget. Két szó emelkedett ki és égett a szemébe: „MAGNUS BANE”.

Hirtelen fájdalom hasított a bal karjába. Felkiáltott, ahogy a képek széthullottak, ő pedig felfelé kezdett forogni, és áttörte a tudat felszínét, ahogy egy bűvár bukkan elő a víz alól. Valami hideg simult az arcához. Amikor erőszakkal kinyitotta a szemét, ezüstcsillagokat látott. Kettőt pislantott.

Mielőtt rájött, hogy a márványpadlón fekszik, térdér felhúzza egészen a mellkasáig. Amikor megmoccan, az izzó fájdalom visszatért a karjába.

Óvatosan ült föl. Bal könyökén felhasadt a bőr, és a sebből vér szivárgott. Nyilván beütötte, amikor elesett. A pólója is véres lett. Ahogy kábán körülnézett, Jace-t látta, amint mozdulatlanul, de láthatólag feszülten őt figyeli.

Magnus Bane. A szavak jelentenek valamit, de mit? Mielőtt hangosan is feltehetette volna a kérdést, Jeremiás testvér szólította meg.

A gát a fejedben erősebb, mint számítottunk rá - mondta. - *Csak az távolíthatja el biztonsággal, aki odatette. Ha mi szabadítanánk meg tőle, azzal mégis ölnénk.*

Clary sebesült karját szorongatva tápáskodott fel. - De nem tudom, ki tette oda. Ha tudnám, nem jöttem volna ide.

A válasz bele van szőve a gondolataidba - mondta Jeremiás testvér. - *Amikor ébren álmodtál, láttad leírva.*

- Magnus Bane? De... hát ez még csak nem is egy rendes név.

- *Elég!* Jeremiás testvér felállt. Mintha csak jelt adott volna ezzel, a többiek is követték a példáját. Néma köszönésképpen meghajtották a fejüket Jace felé, majd libasorban elsiettek az oszlopok között, és eltűntek szem elől. Csak Jeremiás testvér maradt mellettük, aki mozdulatlanul figyelte, ahogy Jace Claryhez siet.

- Jól van a karod? Hadd nézzem! - mondta a fiú, és megragadta Clary csuklóját.

- Aúú! Nem vészes, de ezt ne csináld, mert csak rosszabb lesz tőle - szólt rá alany, és megpróbált távolabb húzódni.

- Összevérézted a beszélő csillagokat - állapította meg Jace. Clary odanézett, és maga is látta, hogy a fiúnak igaza van: a fehér és ezüst márványon vérfolt éktelenkedett. - Lefogadom, hogy erre is van valami törvény. - Megfordította Clary karját, de ezúttal olyan óvatosan, hogy a lány ki sem nézte volna belőle.

Jace alsó ajkát a fogai közé kapta, és füttyentett; Clary lenézett, és látta, hogy karját csuklótól könyékig vér borítja. Az egész lüktetett, merev volt, és fajt.

- Most jön az, hogy csíkokat szagatsz a pólódból, és bekötözöd a sebemet? - tréfálkozott a lány. Gyűlölte a vér látványát, főleg a sajátját.

- Ha azt akartad, hogy tépjem le a ruháimat, csak kérned kellett volna. - Jace a zsebébe nyúlt, és előhalászta az irónját. - Sokkal kevésbé lett volna fájdalmas.

Clary nem felejtette még el, milyen kellemetlen érzés volt, amikor az irón a csuklóját érintette, úgyhogy összeszorította a fogát; végül azonban nem érzett mást, csak enyhe melegséget, ahogy a sugárzó eszköz könnyedén átsiklott a sebe fölött. - Meg is vagyunk - mondta Jace, és felegyenesedett. Clary csodálkozva nyújtogatta a karját; bár a vér még ott volt, a seb eltűnt, mint ahogy a fájdalom és a merevség is. - És legközelebb, ha azt tervezed, hogy egy ilyen sérüléssel hívod fel magadra a figyelmemet, ne felejtse el, hogy néhány kedves szó is csodákat tud művelni.

Clary érezte, hogy mosolyra húzódik a szája. - Észben fogom tartani - mondta, majd ahogy a fiú elfordult, hozzátette: - És köszönöm.

Jace anélkül csúsztatta vissza a zsebébe az irónt, hogy visszanézett volna, de Clary mintha elégedettséget olvasott volna ki a vállai ívéből. - Jeremiás testvér! - szólt a fiú, miközben összedörzsölte a tenyerét. - Nem sokat szólt egész idő alatt. Nyilván van véleménye, amit szeretne elmondani.

Azzal bíztak meg, hogy kivezesselek benneteket a Néma Városból, ez minden - felelte a levéltáros. Clary szerette volna tudni, hogy csak képzele-e, vagy tényleg volt némi halovány sértettség a „hangjában”.

- Kitalálunk magunk is - jegyezte meg reménykedve Jace. - Pontosan emlékszem, merre jöttünk...

A Néma Város csodái nem valók avatatlan szemeknek - mondta Jeremiás, és köpenyét némán meglebbentve hátat fordított nekik. - *Erre gyertek!*

Amikor kiértek a szabadba, Clary mélyeket szippantott a sűrű reggeli levegőből; határozottan élvezte a szmog, a kosz meg az emberek orrfacsaró szagát. Jace elgondolkodva nézett körül. - Esni fog - mondta.

Igaza van - gondolta Clary, ahogy felnézett a sötétszürke égre.

- A hintóval megyünk vissza az Intézetbe? Jace előbb a még mindig szoborként álló Jeremiás testvérré, aztán az utcára vezető boltív alatt fekete árnyékként derengő hintóra nézett. Széles vigyorra húzta a száját.

- Kizárt dolog - közölte. - Gyűlölöm ezeket az izéket. Fogjunk egy taxit.

JACE ELŐREHAJOLT, és az utasokat a taxisofőrtől elválasztó falon kezdett dörömbölni. - Forduljon balra! Balra! Mondtam, hogy a Broadwayn menjünk, maga agyhalott barom!

A taxisofőr erre olyan hirtelen rántotta balra a kormányt, hogy Clary Jace-nek vágódott. Ingerülten kiáltott fel. - Különben is, miért megyünk a Broadwayn?

- Éhen pusztulok - mondta Jace -, otthon meg nincs más, csak maradék kínai. - Elővette a telefonját a zsebéből, és tárcsázni kezdett. - Alec! Ébresztő! - kiabálta. Clary ingerült mormogást hallott a vonal túlvégéről. - Találkozzunk a Takinál! Igen, jól hallottad. Reggelizünk! Micsoda? Alig néhány saroknyira van. Na, nyomás!

Bontotta a vonalat, a készüléket pedig számtalan zsebe egyikébe suvasztotta éppen, amikor lefékeztek a járdaszegély mellett. Jace a sofőr kezébe nyomott egy köteg bankjegyet, és oldalba könyökölte Claryt, hogy szálljon már ki a kocsiból. Amikor maga is a járdán landolt a lány háta mögött, kinyújtózott, mint egy macska, és szélesre tárta a karját. - Üdvözöllek New York legnagyobb éttermében!

Első látására pedig nem ígért sokat a hely - alacsony téglapépület volt, ami középen rogyadozni látszott, mint valami összeesett szuflé. Az étterem nevét hirdető megviselt neonfelirat féloldalasan lógott, és sercegve hunyorgott. A szűk bejárat előtt két férfi állt hosszú kabátban és a szemükbe húzott filckalapban. Egyetlen ablak sem látszott.

- Ügy néz ki, mint egy börtön - mondta Clary.

Jace rábökött az ujjával. - De egy börtönben rendelhetnél-e olyan spagettit *fra diavolo*, hogy meg akarod tőle csókolni az ujjaidat? *Nem hiszem.*

- Nem akarok spagettit. Azt akarom tudni, mi az a Magnus Bane.

- Nem mi, ki - mondta Jace. - Ez egy név.

- És tudod, kié?

- Egy boszorkánymesteré - felelte Jace nyugodtan. - Csak egy boszorkánymester tehetett ilyen gátat a fejedbe. Vagy legfeljebb az egyik Néma Testvér, de nyilván nem ők voltak.

- És hallottál is erről a boszorkánymesterről? - akarta tudni Clary, akit kezdett fárasztani Jace okoskodó hangneme.

- Ismerősnek hangzik a neve...

- Hé! - Alec volt az. Ügy nézett ki, mint aki éppen most kászálódott ki az ágyából, és a farmert csak a pizsamára rángatta fel. Fésületlen haja vadul lobogott, ahogy feléjük ügetett. Tekintetét Jace-re szögezte, Claryről szokása szerint tudomást sem vett. - Izzy is úton van - mondta. - Hozza magával a mondént.

- Simont? Honnan került elő?

- Már kora reggel beállított. Nem bírta ki Izzy nélkül, gondolom. Szánalmas. - Alec láthatóan jól szórakozott, és Clary legszívesebben belerúgott volna. - Szóval bemegyünk vagy mi lesz? Éhen pusztulok.

- Én is - közölte Jace. - Jólesne egy adag szárított egérfarok.

- Egy adag mi? - kérdezte Clary, aki biztos volt benne, hogy rosszul hallotta. „

Jace rávigyorgott. - Nyugi - mondta. - Közöséges kajálda.

A bejáratnál megállította őket az egyik kabátos férfi. Ahogy kihúzta magát, Clary megpillantotta az arcát a kalap alatt. Bőre sötétvörös volt, ujjai kékes-feketés körmökben végződtek. A lány megmerevedett, de Jace és Alec teljesen nyugodtnak tűnt. Mondtak valamit a férfinak, aki bólintott, majd hátralepett, hogy elmeheessenek mellette.

-Jace - súgta Clary, amint az ajtó bezáródott mögöttük. - Ki volt ez?

- Clancyre gondolsz? - kérdezte Jace, miközben körbepillantott a fényesen kivilágított étteremben. Az ablakok hiánya ellenére egészen kellemes helynek tűnt. Barátságos fa boksok sorakoztak egymás mellett élénk színű padokkal és falakkal. Bájos összevisszaságban különféle edények torlódtak a pulton, amely mögött rózsaszín-fehér köpenyt viselő pincérnő fürgén számolta ki az aprót egy flanelinges, zömök férfinak. Amikor észrevette Jace-t, intett neki, és jelezte, hogy üljenek le, ahová

csak akarnak. - Clancy gondoskodik róla, hogy ne jöhessen be, aki nem kíváncsi - magyarázta Jace, miközben az egyik bokszt felé terelgette a lányt.

- De hát *démon* - sziszegte Clary. Jó pár vendég fordult felé. Egy fiú hegyes kék fürtökkel egy gyönyörű, hosszú fekete hajú indiai lány mellett ült, akinek fátyolszerű arany szárnyak álltak ki a hátából. A fiú komoran ráncolta össze a homlokát. Clary nem bánta, hogy az étterem majdnem üres.

- Nem az - mondta Jace, és letelepedett az egyik padra. Clary éppen készült, hogy mellé üljön, de Alec megelőzte. A fiúkkal szemben lévő padra csusszant hát óvatosan, mivel a karja, Jace kezelése ellenére, még mindig érzékeny volt. Üresnek érezte magát, mintha a Néma Testvérek belenyúltak volna a testébe, hogy mindent kikaparjanak, amitől súlytalan lett, és szédült.

- Ő egy ifrit - magyarázta Jace. - Az ifritek boszorkánymesterek, csak mágia nélkül. Féldémonok, akik valami oknál fogva nem tudnak varázsolni.

- Szerencsétlenek - mondta Alec, és felkapta az étlapját. Clary is a kezébe vette a sajátját, majd elkerekedett szemekkel meredt rá. A napi ajánlat mézes sáska volt, nyers hússal teli tálak, egész nyers halak meg valami, amit denevéres melegszendvicsnek neveztek. Az italok között egy teljes oldalt szenteltek a különféle csapolt vérfajtáknak - Clary őszinte megkönnyebbülésére nem A, O vagy B negatív csoportokról volt szó, hanem különféle állatok véréből. - Ki eszik egész nyers halat? - kérdezte hangosan.

- A kelpik - felelte Alec. - Meg a szelkik. Talán néha a nixik is.

- Tündérkaját ne rendelj - mondta Jace, és az édap fölött Claryre nézett. - Az emberek általában kicsit meghülyülnek tőle. Az egyik percben még tündérszilvát majszolsz, a következőben meg meztelenül rohángalsz a Madison Avenue-n agancsokkal a fejeden. Nem mintha - tette hozzá gyorsan - velem valaha megtörtént volna ilyesmi.

Alec felnevetett. - Emlékszel... - kezdte, és belefogott egy történetbe, ami olyan sok titokzatos nevet meg egyéb főneveket tartalmazott, hogy Clary meg sem próbálta követni. Ehelyett inkább Alecet figyelte, amint Jace-hez beszélt. Sugárzott belőle valami szinte lázas energia, ami korábban hiányzott. Jace-ben volt valami, ami egészen felajzotta, és sokkal élénkebbé tette a barátját. Ha együtt akarná lerajzolni őket, gondolta Clary, Jace-t egy kicsit homályosra csinálná, Alec pedig élesen emelkedne ki, csupa kristálytisztaság felülettel és szöglettel.

Miközben Alec beszélt, Jace maga elé nézett, halványan mosolygott, és körmeivel kopogtatta a vizes poharát. A lány sejtette, hogy máshol jár az esze. Hirtelen valami együttérzésféle támadt benne Alec iránt. Nem lehet könnyű dolga annak, aki törődni próbál Jace-szel. *Azért nevettelek ki benneket, mert viccesnek találom a szerelmi vallomásaitokat, főleg amikor viszonzatlanok.*

Jace felnézett, amikor a pincérnő elvonult mellettük. - Fogunk valaha kávét kapni? - kérdezte hangosan, amivel bele is fojtotta a szót Alecbe.

A másik megadta magát, energiája lassan fogyóban volt. - Én...

Clary gyorsan közbevágott. - És kinek van ez a sok nyers hús? - bökött az étlap harmadik oldalára.

- A vérfarkasoknak - felelte Jace. - Bár alkalmasint én is értékelek egy jó véres marhasültet. - Átnyúlt az asztalon, és átfordította Clary étlapját. - Az embereknek való kaják a hátoldalon vannak.

A lány kissé kábultan böngészte a teljesen hétköznapi ételek sorát. Kezdett kicsit túl sok lenni ez az egész. - Itt még jégkását is lehet kapni?

- Van barackos-szilvás is vadvirágmézzel, ami egyszerűen isteni - mondta Isabelle, aki ebben a pillanatban jelent meg Simonnal az oldalán. - Csússz odébb! - szólt oda Clarynek, aki olyan szorosan simult a falhoz, hogy érezte, amint a hűvös téglák a karjába préselődnek. Simon leült Isabelle mellé, és kissé zavartan mosolygott Claryre, aki nem viszonzta a gesztust. - Azt szerintem kóstold meg.

Clary nem volt benne biztos, hogy Isabelle hozzá vagy Simonhoz beszél, úgyhogy nem felelt. Isabelle vaníliás parfümtől illatozó haja csiklandozta az arcát, és küszködnie kellett, hogy ne tüsszentse el magát. Gyűlölte a vaníliás parfümöket. Soha nem értette, miért éreznek egyes lányok készletetést, hogy olyan illatuk legyen, mint egy desszertnek.

- Szóval milyen volt a Csontvárosban? - kérdezte Isabelle, miközben kinyitotta az étlapot. - Megtudtátok, mi van Clary fejében?

- Van egy nevünk - mondta Jace. - Magnus...

- Kuss legyen - sziszegte Alec, és húzott egyet Jace-re a bezárt édappal. Jace sértődötten pillantott a barátjára. - Jézusom. - Megdörzsölte a karját. - Mi bajod van?

- Ez a hely tele van Alvilágiakkal. Te is tudod. Szerintem jobban tennéd, ha titokban tartanád a nyomozásunk részleteit.

- *Nyomozás?* - Isabelle felnevetett. - Most meg detektívek vagyunk? Talán titkos nevet kéne választanunk magunknak.

- Jó ötlet - mondta Jace. - Én Nagyvesszei Von Hugenstein báró leszek. Alec visszaköpte a vizét a pohárba. Ebben a pillanatban megérkezett a pincérnő, hogy felvegye a rendelést. Ilyen közletről is csinos szőke lánynak tűnt, a szeme azonban egészen megijesztette Claryt - teljesen kék volt fehérje és pupilla nélkül. Ahogy mosolyra húzta a száját, kivillantak apró, éles fogai. - Választottatok már?

Jace elvigyorodott. - A szokásost kérem - mondta, amit a pincérnő egy újabb mosollyal nyugtázott.

- Én is - csivitelte Alec, bár neki nem járt a mosoly. Isabelle kényeskedve egy gyümölcsös jégkását rendelt, Simon a kávéra szavazott, Clary pedig egy pillanatnyi habozás után egy nagy kávét választott kókuszos palacsintával. A pincérnő egyik kék szemével rákacsintott, és elsielt.

- Ő is ifrit? - kérdezte Clary, miközben a lány után fordította a fejét.

- Kaelie? Nem. Részben fēj, azt hiszem - mondta Jace.

- Nixi szeme van - tette hozzá elgondolkozva Isabelle.

- Tényleg nem tudjátok, micsoda? - kérdezte Simon.

Jace megrázta a fejét. - Tiszteletben tartom a privát szféráját. - Oldalba bökte Alecet. - Hé, engedj ki egy pillanatra!

Alec morogva húzódott félre. Clary figyelte, amint Jace odalép Kaelie-hez, aki éppen a pultnak támaszkodva tárgyalt valamit a szakáccsal a nyitott konyhaajtón keresztül. A szakácsból Clary csak egy lehajtott, fehér sapkás fejet látott. A sapka két oldalába vágott lyukakon keresztül hosszú, szőrös fülek kandikáltak ki.

Kaelie megfordult, és rámosolygott Jace-re, aki átkarolta, mire a lány egészen közel bűjt hozzá. Clary kíváncsi lett volna rá, vajon erre gondolt-e Jace, amikor azt mondta, hogy tiszteletben tartja a privát szféráját.

Isabelle a szemét forgatta. - Igazán nem kéne így cukkolnia a pincéreket.

Alec a húga felé fordult. - Szerinted nem gondolja komolyan? Szóval igazából nem tetszik neki ?

Isabelle megvonta a vállát. - Alvilági a csaj - jegyezte meg, mintha ez mindent megmagyarázna.

- Nem értem - mondta Clary.

Isabelle unottan pillantott rá. - Mit nem értesz?

- Ezt az egész Alvilági dolgot. Nem vadásztok rájuk, mert igazából nem démonok, de igazából nem is emberek. A vámpírok ölnek, vért isznak... .

- Csak a bűnöző vámpírok isszák élő emberek vérért - magyarázta Alec. - Azokat meg megölhetjük.

- És a vérfarkasok micsodák? Csak túlméretezett plüssállatok?

- Ők démonokat ölnek - mondta Isabelle. - Úgyhogy ha nem piszkálnak bennünket, mi nem piszkáljuk őket.

Mint amikor nem bántjuk a pókokat, mert megeszik a szűnyogokat - gondolta Clary.

- Szóval elég jók, hogy élni hagyjátok őket, elég jók, hogy ételt készítsenek nektek, elég jók, hogy flörtöljete velük... Csak azért mégsem elég jók? Úgy értem, nem ugyanolyan jók, mint az emberek?

Isabelle és Alec úgy néztek rá, mintha urduul beszélne. - Mások, mint az emberek - felelte végül Alec.

- Jobbak, mint a mondének? - kérdezte Simon.

- Nem - mondta határozottan Isabelle. - Egy mondénből lehet Árnyvadászt csinálni. Úgy értem, mi is mondénektől származunk. Viszont egy Alvilági sosem kerülhetne be a Klávéba. Nem bírják el a rúnákat.

- Szóval gyengék? - kérdezte Clary.

- Nem mondanám - felelte Jace, miközben visszacsusszant a helyére Alec mellé. Haja zilált volt, és rúzsolt ékesítette az arcát. - Legalábbis akkor nem, ha egy peri, egy dzsinn, egy ifrit meg még isten tudja ki hallgatódik. - Széles vigyorra húzta a száját, amint megjelent Kaelie, hogy kiossza a rendeléseket. Clary elgondolkozva méregette a palacsintáit. Csodásnak tűntek: aranyló barnák voltak, és tocsogtak a mézben. Miközben Kaelie elkopogott a magassarkújában, megkóstolta a legfelsőt.

Isteni volt.

- Mondtam, hogy ez a legjobb étterem Manhattanben - emlékeztette Jace, miközben pusztá kézzel ette a sült krumplit.

Clary Simonra pillantott, aki lehajtott fejjel kevergette a kávéját.

- Mmmf - mondta teli szájjal Alec.

- Igaz - bólintott Jace. Claryre nézett. - Nem egyirányú a dolog - magyarázta. - Lehet, hogy nem mindig vagyunk oda az Alvilágiakért, de ők sincsenek mindig oda értünk. Pár száz évnyi Fegyverszünet nem tehet semmissé ezeréves ellenégeskedést.

- Nyilván nem tudja, mi az a Fegyverszünet, Jace - jegyezte meg Isabelle a kanala mögül.

- Ami azt illeti, tudom - mondta Clary.

- Én nem - szólt közbe Simon.

- Igen, de senkit nem érdekel, hogy te mit tudsz és mit nem. - Jace gondosan megvizsgált egy krumplidarabot, mielőtt beleharapott volna. - Némelyik Alvilági társaságát még élvezem is a megfelelő helyen és időben. De többnyire nem ugyanazokba a bulikba hívnak meg minket.

- Várjatok! - Isabelle hirtelen kiegyenesedett. - Mit is mondtál, mi volt az a név? - szegezte Jace-nek a kérdést.

- Még semmit - felelte Jace. - Legalábbis nem fejeztem be. Magnus Bane. - Megeresztett egy gunyoros vigyort Alec felé. - Arra rímel, hogy „óvatoskodó púp az ember hátán”.

Alec csak a kávéjába dűnnyögte a választ, ami viszont inkább arra rímelt, hogy „kiaszott fekhely”. Clary elmosolyodott magában.

- Lehetetlen... de majdnem teljesen biztos vagyok benne... - Isabelle beletúrt a táskájába, és előhúzott egy összehajtogatott kék papírdarabot. - Nézzétek meg ezt.

Alec kinyújtotta a kezét a papírért, vetett rá egy pillantást, megrántotta a vállát, aztán továbbadta Jace-nek. - Meghívó egy bulira. Valahová Brooklynba - mondta. - Utálom Brooklynt.

- Ne légy már ilyen sznob! - torkollta le Jace. Aztán, éppen mint Isabelle, ő is kiegyenesedett apadon. - Ezt meg honnan szedted, Izzy?

Isabelle könnyed mozdulatot tett a levegőben. - Attól a kelpitől a Pandemoniumban. Azt mondta, marha jó lesz. Volt nála egy egész halom ilyen.

- Mi az? - kérdezte türelmetlenül Clary. - Megmutatjátok nekünk is, vagy nem akarjátok?

Jace megfordította a cetlit, hogy mindnyájan elolvashassák rajta az írást. Elegáns, keskeny, kézírásnak ható betűkkel vékony, szinte pergamennnek tűnő papírra nyomtatták. Egy összejegyzetéről tudósított Magnusnál, a Nagyhatalmú Boszorkánymesternél, és a résztvevőknek „a legvadabb álmaikat is felülmúló, élményekkel teli, extatikus estét” ígért.

- Magnus? - kérdezte Simon. - Magnus, mint Magnus Bane?

- Kétlem, hogy sok Magnus nevű boszorkánymester lenne a Három Állam területén.

Alec hunyorgott. - Ez azt jelenti, hogy el kell mennünk a buliba? - kérdezte csak úgy senkitől.

- Nem kell csinálnunk semmit - mondta Jace, aki az apró betűs részt olvasta a meghívón. - De eszerint Magnus Bane Brooklyn Fő Boszorkánymestere. - Claryre pillantott. - Ami engem illet, kíváncsi lennék, mit keres Brooklyn Fő Boszorkánymesterének a neve a fejedben.

A buli csak éjfélkor kezdődött, úgyhogy egy egész elverni való napjuk volt még addig. Jace és Alec a fegyverszobában tűntek el, Isabelle és Simon pedig bejelentették, hogy sétát szándékoznak tenni a Central Parkban, hogy a lány megmutathassa a tündérköröket. Simon megkérdezte Clarytől, nem akar-e ő is velük menni, de ő feltörő gyilkos dühét elfojtva, visszautasította az ajánlatot, mondván, fáradt.

Valójában nem is hazudott - *tényleg* fáradt volt. Még érezte a méreg és a korán kelés utóhatásait. Az ágyán feküdt az Intézetben, a cipőjét lerúgta és próbálta kényszeríteni magát, hogy elaludjon, de csak nem jött álom a szemére. A koffein, mintha szénsavas folyadék lett volna, sistergett az ereiben, gondolataiban nyüzsgöttek a száguldó képek. Újra és újra anyja arcát látta maga előtt, amint kétségbeesett tekintettel néz le rá. Aztán jöttek a Beszélő Csillagok, és a Néma Testvérek hangját hallotta a fejében. De mit keres egy gát az elméjében? Miért tette volna oda egy nagyhatalmú boszorkánymester? Kíváncsi lett volna, milyen emlékeket vesztett el, milyen élmények érték, amiket most nem tudott felidézni. Vagy talán minden, amit gondolt, minden, amire emlékezett, hazugságvolt csupán...?

Felült, úgy érezte, többé nem bírja elviselni a saját gondolatait. Mezítláb csoszogott ki a folyosóra, aztán elindult a könyvtár felé. Talán Hodge segíthet neki.

De a könyvtár üres volt. A délutáni fény ferdén tűzött be a résnyire széthúzott függönyökön, és aranycsíkokat festett a padlóra. Az íróasztalon hevert a kopott bőrbe kötött könyv, amiből korábban Hodge olvasott fel. Mellette Hugó aludt a rúdján, csőrét a szárnya alá dugva.

Anyám ismerte ezt a könyvet - gondolta Clary. - *Megérintette, olvasott belőle.* A fájdalom, hogy olyasvalamit tart a kezében, ami része volt anyja életének, a gyomrát markolászta. Átsietett a szobán, és a könyvre fektette a kezét. A bőrt felmelegítette a simogató napfény. Clary felemelte a borítót.

Összehajtogatott papírdarab csusszant elő a lapok közül és hullott lassan a padlóra. A lány lehajolt, hogy felvegye, majd ösztönösen kisimította.

Egy csapatnyi fiatal fényképe volt, akik nem lehettek sokkal idősebbek, mint Clary maga. Nem kételkedett benne, hogy legalább húsz éve készült; nem a ruhák miatt - azok, mint az Árnyvadászok holmijai általában, jellegtelenek voltak és feketék -, hanem mert azonnal felismerte az édesanyját. Jocelyn a fotón nem lehetett több tizenhét-tizennyolc évesnél. Haja a háta közepéig ért, arca egy kicsit kerekesebb volt, álla és szája kevésbé határozott vonalú. *Hasonlít rám* - gondolta Clary kábán.

Jocelyn egy fiút karolt át, akit Clary nem ismert fel. Kicsit meg is ijedt tőle. Sosem jutott eszébe, hogy édesanyjának bárkije is lehetett volna az apján kívül, hiszen sosem foglalkoztatták a randevúk vagy a szerelem. Nem volt olyan, mint a legtöbb egyedülálló anya, akik szülői értekezleteken lestek a szoba jöhető apukákat, vagy akár Simon anyukája, aki rendszeresen tökéletesítgette a profilját mindenféle randioldalakon. A fiú a képen jóképű volt, már-már fehérnek tűnő, egészen világos hajjal és fekete szemmel.

- Az Valentiné - szólt egy hang a háta mögött. - Tizenhét éves korában.

Clary hátraugrott, majdnem elejtette a fényképet. Hugo felriadt, és elégedetlen káromogást hallatott, mielőtt felborzolt tollakkal visszatelepedett volna az ágára.

Hodge volt az. Kíváncsi tekintettel méregette Claryt.

- Bocsánat! - mondta a lány, és gyorsan visszatette a képet az asztalra, majd gyorsan hátrálni kezdett. - Nem akartam turkálni a dolgai között.

- Semmi baj. - Hodge megérintette a fotót sebhelyes ujjával, ami furcsán elütött makulátlan kezelőjétől. - Végül is egy darab a múltadból.

Clary megint közelebb húzódott az asztalhoz, mintha a fotó vonzotta volna. A fehér hajú fiú Jocelynra mosolygott; szeme körül úgy futottak szét a ráncok, mint akkor szoktak, ha egy fiúnak nagyon tetszik valaki. Senki soha nem nézett rá így, gondolta Clary. Valentiné a maga hüvös, szabályos vonású arcával egyáltalán nem hasonlított Clary apjára, akinek nyílt mosolyát és fényes haját ő is örökölte. - Valentiné... egész kedvesnek tűnik.

- Hát, kedves az nem volt - mondta Hodge fanyar mosollyal. - Viszont elbűvölő tudott lenni, okos és nagyon meggyőző. Felismersz mást is ?

Clary megint megnézte a képet. Valentiné mögött kissé balra sovány fiú állt sűrű, világosbarna hajjal. Széles válla és szögletes csuklója azt sejtették, hogy még nem érte el a teljes magasságát. - Az ott maga?

Hodge bólintott. - És...?

Clarynek még kétszer alaposan meg kellett néznie a fotót, mire újabb ismerőst talált: olyan fiatal volt, hogy nem volt vele könnyű dolga. Végül a szemüvege árulta el. - Luké - mondta a lány.

- Lucián. - Hodge a kép fölé hajolt, és két sötéthajú, elegáns tinédzserre bökött; a lány fél fejjel magasabbra nőtt, mint a fiú, vonásai keskenyek és ragadozószerűek, szinte kegyedének voltak. - Ezek itt Lightwoodék - mondta, majd egy göndör fekete hajú, nagyon jóképű, szögletes állú fiúra mutatott. - Ő meg Michael Wayland.

- Nem is hasonlít Jace-re.

- Jace az anyjára ütött.

- Tulajdonképpen ez olyan, mint egy osztálykép? - kérdezte Clary.

- Nem igazán. Ez a fotó a Körről készült abban az évben, amikor megalakult. Ezért van legelöl Valentiné, a vezér. Luké a jobbán áll, mert ő volt a helyettese.

Clary elfordította a tekintetét. - Még mindig nem értem, miért venne részt anyukám ilyesmiben. ,, ,
.....

- Muszáj megértened...

- Folyton ezt mondja - szólt közbe mérgesen Clary. - Fogalmam sincs, miért lenne bármit is muszáj megértenem. Mondja el nekem az igazat, én meg vagy megértem, vagy nem.

Hodge szája sarka megrándult. - Ahogy gondolod. - Egy pillanatra elhallgatott, majd megsimogatta Hugót, aki fontoskodva mászkált fel-alá az asztal peremén. - A Fegyverszünetet sosem támogatta mindenki a Klávéban. Főleg a befolyásosabb családok ragaszkodnak a régi időkhöz, amikor válogatás nélkül ölték az Alvilágiakat. Nem csak gyűlöletből, hanem azért is, mert így nagyobb

biztonságban érezték magukat. Könnyebb a fenyegetéssel szembenézni, ha azt egyetlen masszaként képzelem el az ember, nem pedig egyedek halmazaként, akiket külön-külön kell felmérni... Ráadásul a legtöbbünknek akadt olyan ismerőse, akit egy Alvilági ölt vagy sebesített meg. Semmi sem olyan megingathatós - tette hozzá mint a fiatalok erkölcsi ítéletei. Gyerekként könnyű hinni a jóban meg a rosszban, a világosban meg a sötétben. Valentine ezt soha nem mondta ki. Sem a destruktív idealizmusát, sem a szenvedélyes gyűlöletet, amit minden olyasmi iránt érzett, amiről azt gondolta, hogy „nem emberi”.

- De édesanyámat szerette - mondta Clary.

- Igen - felelte Hodge. - Édesanyádat szerette. És Idris is szerette...

- Mi olyan nagyszerű Idrisben? - kérdezte Clary. Maga is érezte, milyen barátságtalan a hangja.

- Idris volt... - kezdte Hodge, majd gyorsan javította magát - Idris a Nephilimek otthona, ahol valódi önmaguk lehetnek, az a hely, ahol nem kell rejtőzködni, és nincs szükség álcára. Egy hely, amit megáldott az Angyal. Sosem láttál igazi várost, amíg nem láttad Alicantét az üveg tornyaival. Szébb, mintsem el tudnád képzelni. - Nyers fájdalom sütött a hangjából.

Clarynek eszébe jutott az álma. - Rendeztek valaha... bálakat az Üveg városban?

Hodge úgy pislogott, mintha most ébredt volna fel. - Minden héten. Én sosem mentem el, de anyukád rendszeresen járt. És Valentiné is. - Halkan felnevetett. - Én inkább tudós voltam. Az alicantei könyvtárban töltöttem a napjaimat. Ezek a könyvek itt csak egy töredékét teszik ki az ottani kincseknek. Arra gondoltam, hogy talán egy nap csatlakozhatnék a Testvériséghez, de az után, amit tettem, természetesen nem fogadhattak be maguk közé.

- Sajnálom - mondta Clary zavartan. Gondolataiban még nyüzsögtek a bál emlékei. *Volt sellős szökőkút ott, ahol táncoltak? Valentin fehérét viselt, hogy anyukám láthassa a Jeleket a bőrén az ingén keresztül is?*

- Megtarthatom? - kérdezte a fényképre mutatva.

Hodge arcán egy pillanatra kétkedés villant át. - Nem szeretném, ha megmutatnád Jace-nek - mondta. - Éppen elég dologgal kell megbirkóznia anélkül is, hogy előkerülnének fotók a halott apjáról.

- Persze. - Clary a mellkasához szorította a képet. - Köszönöm.

- Nem tesz semmit. - Kíváncsian figyelte a lányt. - Azért jöttél a könyvtárba, mert beszélni akartál velem, vagy más célod volt?

- Szerettem volna tudni, hogy kapott-e híreket a Klávéból? A Kehelyről. És... anyukámról. , , .

- Kaptam ma reggel egy rövid választ.

Clary hallotta a türelmetlenséget a saját hangjában. - Küldtek embereket? Árnyvadászokat?

Hodge elfordította a tekintetét. - Igen, küldtek.

- Miért nem itt szálltak meg?

- Előfordulhat, hogy Valentiné figyelgeti az Intézetet. Minél kevesebbet tud, annál jobb. - Látván a bánatos kifejezést a lány arcán, felsóhajtott. - Sajnálom, de nem mondhatok többet, Clarissa. A Klávé még most sem nagyon bízik bennem. Nagyon keveset árultak el. Én is örülnék, ha segíthetnék neked.

Volt valami bánatos a hangjában, ami miatt Clary nem érezte helyénvalónak tovább faggatni. - Segíthet - mondta. - Nem tudok aludni, túl sokat gondolkodom. Nem lehetne...?

- Á, a nyughatatlan elme. - A férfi hangja tele volt együttérzéssel. - Arra tudok neked adni valamit. Várj meg itt!

A főzet, amit Hodge-tól kapott, kellemes borókaillatot árasztott magából. Miközben a folyosón a szobája felé tartott, Clary újra meg újra kinyitotta az üvegcsét, hogy megszagolhassa. Sajnos akkor is éppen nyitva volt, amikor belépett az ajtón, és Jace-t az ágyán elnyúlva találta, amint éppen a rajzfüzetét nézegette. Meglepett sikkantással ejtette ki a kezéből az üvegcsét, ami pattogva gurult végig a földön, és halványzöld folyadék csorgott belőle a parkettára.

- Te jó ég! - mondta Jace, majd gyorsan felült, és már nem is törődött a füzetel. - Remélem, nem volt benne semmi fontos.

- Álomhozó főzet volt - felelte Clary mérgesen, és cipője orrával megböködte az üvegcsét. - Most meg ízélhetem.

- Bárcsak itt lenne Simon! Akkor álomba untathatna. Clarynek semmi kedve nem volt Simont védeni. Inkább leült az ágyra, és felvette a rajzfüzetét. - Általában nem szoktam megengedni senkinek, hogy nézegesse.

- Miért nem? - Jace ziláltnak tűnt, mintha maga is csak most ébredt volna. - Elég jól rajzolsz. Néha egészen kiválóan.

- Hát mert... ez olyan, mint egy napló. Kivéve, hogy nem szavakban gondolkodom, hanem képekben, szóval az egész rajzokból áll. De attól még nem tartozik másra. - Jó lett volna tudni, hogy tényleg akkora örültségnek hangzik-e, amit mond, mint sejtette.

Jace sértődöttnek tűnt. - Egy napló, amiben nincsenek rólam rajzok? Hol vannak a tüzes fantáziák? A szerelmesregény-borítók? A...

- Minden lány szerelmes lesz beléd, akivel találkozol? - kérdezte csendesen Clary.

A kérdéstől Jace úgy eresztett le, mint egy tüvel kiszúrt lufballon. - Az nem *szerelem* - mondta rövid szünet után. - Legalábbis...

- Megpróbálhatnád, hogy nem játszod folyton az agyadat - jegyezte meg a lány. - Mindenkinek megkönnyebbülés lenne.

Jace lenézett a kezére. Máris tele volt fehér hegekkel, mint Hodge-é, bár fiatal bőrén még nem látszottak ráncok. - Ha igazán fáradt vagy, segíthetek elaludni - mondta. - Elmondhatok egy mesét.

Clary felhúzta a szemöldökét. - Komolyan beszélsz?

- Én mindig komolyan beszélek.

Clarynek az az érzése támadt, hogy kicsit mindkettejüknek elment az esze a fáradtságtól. Csakhogy Jace nem tűnt fáradtnak, inkább mintha szomorú lett volna. Visszatette a rajzfüzetet az éjjeliszekrényre, az ágyra dőlt, és az oldalára fordulva összekuporodott. - Rendben.

- Csukd be a szemed! Clary engedelmeskedett. Szemhéja belsején mintha csillagok ragyogtak volna, olyan volt a lámpafény hátrahagyott képe.

- Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy fiú - kezdte Jace. Clary azonnal közbeavatott. - Árnyvadász fiú?

- Természetesen. - Egy pillanatra mintha halvány gúny vitt volna színt a hangjába, de kicsivel később már nem volt sehol. - Amikor a fiú hatéves volt, az apja adott neki egy sólymot, hogy tanítsa be. A sólymok ragadozók, gyilkos madarak, mondta neki az apja, az égbolt Árnyvadászai. A sólyomnak nem tetszett a fiú, és a fiúnak sem tetszett a sólyom. Tartott éles csőrétől, csillogó szeme mintha folyton őt figyelte volna. Amikor a fiú a madár közelébe ment, az mindig felé kapott a csőrével meg a karmaival. A fiú csuklója meg a keze heteken át véres volt a sebektől. Nem tudta, de az apja olyan sólymot választott, amelyik több mint egy éve vadon élt, és így szinte lehetetlenség volt idomítani. De a fiú mégis megpróbálta, mert az apja azt mondta neki, hogy formálja engedelmessé a sólymot, ő pedig azt szerette volna, hogy az apja elégedett legyen vele. Állandóan a sólyom mellett volt, beszélt hozzá, zenét hallgattatott vele, hogy ne tudjon aludni, mert állítólag egy fáradt madarat könnyebb megszeliíteni. Megtanult mindent a felszerelésről: a béklyóról, a csuklyáról, a röptetőkötélről, ami nem engedte, hogy a sólyom elszakadjon a csuklójától. Vakon kellett volna tartania a madarat, de nem vitte rá a lélek. Ehelyett megpróbált odaülni, ahol a madár láthatta, miközben megérintette és simogatta a szárnyát, megpróbálta elérni, hogy bízzon benne. A kezéből etette, de a sólyom eleinte nem akart elfogadni semmit. Később olyan durván evett, hogy csőre megvágta a fiú tenyerét. Ő azonban nem bánta, mert ez már haladás volt, és mert azt akarta, hogy a madár ismerje őt, még ha ehhez arra is volt szükség, hogy igyon a vérből. A fiú nemsokára már látta, milyen gyönyörű a sólyom, hogy karcsú szárnyai villámgyors repülésre termettek, hogy erős és fürgé, tüzes és gyengéd. Amikor a föld felé zuhant, úgy mozgott, mint a fény. Amikor megtanult körözni fölötté és letelepedni a csuklójára, a fiú majdnem ordított a boldogságtól. Néha a madár a vállára ugrott, és a hájába temette a csőrét. Tudta, hogy a sólyom szereti őt, és amikor biztos volt benne, hogy nem csak szelíd, de tökéletesen szelíd, elment vele az apjához, és azt várta, hogy az majd büszke lesz rá. Ehelyett az apja kivette a kezéből a most már szelíd madarat, és eltörte a nyakát. „Mondtam, hogy engedelmességre tanítsd”, szolt az apja, és a földre dobta a sólyom élettelen testét. „Ehelyett arra tanítottad meg, hogy szeressen téged. A sólymok nem szerető háziállatok valók: tüzesek és vadak, barbárok és kegyetlenek. Ezt a madarat nem megszeliítettéd. Megtörted.” Később, miután magára maradt, a fiú addig sírt a sólyom teste fölött, amíg végül apja küldött egy szolgát, hogy vigye el a madarat, és temesse el. A fiú soha többé nem sírt, és sosem felejtette el, amit megtanult: szeretni egyet jelent a tisztítással, akit pedig szeretnek, az elpusztul.

Clary, aki mindvégig mozdulatlanul feküdt, és alig lélegzett, most a hátára fordult, és kinyitotta a szemét. - Ez egy borzasztó történet - mondta bosszúsán.

Jace a lábát felhúzza ült, állát a térdére támasztotta. - Tényleg? - kérdezte elmélázva.

- A fiú apja szörnyű ember. Ez a történet arról szól, hogyan lehet rosszat tenni egy gyerekkel. Sejtettem volna, milyen történetet gondol ideális esti mesének egy Árnyvadász. Mindegy, csak az embernek rémálmai támadjanak tőle.

- Néha a Jelektől is rémálmaink lehetnek - mondta Jace. - Ha túl fiatalon kapjuk meg őket. - Elgondolkodva nézett a lányra. A függönyök résén beszűrődő késő délutáni fény éles kontrasztokat rajzolt az arcára. *Chiaroscuro* - gondolta Clary. Az árnyékok és a fény művészete. - Jó ez a történet, ha belegondolsz - folytatta Jace. - A fiút az apja csak erősebbé akarta tenni. Hajlíthatatlanná.

- Csakhogy inkább azt kell megtanulnod, hogyan legyél rugalmas - ásította Clary. Akármilyen rémesnek is találta a történetet, Jace hangjának ritmusa elálmosította. - Különben megtörsz.

- Nem, ha elég erős vagy - mondta határozottan Jace. Felé nyúlt, és a lány érezte, hogy keze feje végigsimítja az arcát; rádöbrent, hogy lassan lecsukódik a szeme. A kimerültségtől szinte folyékonyak lettek a csontjai, olyan volt, mintha bármelyik pillanatban szétfolyhattak és semmivé lehettek volna. Ahogy erőt vett rajta az álom, szavak kezdtek visszhangozni a fejében. *Mindent megadott nekem, amit akartam. Lovakat, fegyvereket, könyveket, még egy vadászsólymot is.*

- Jace - akarta mondani, de az álom már a karmai közé kapta; lehúzta magával a mélybe, és nem engedte szólni.

- Ügy gondoltam, hogy ebben megyek - mondta Clary a farmerjára és apólójára célozva. - Baj?

- Hogy baj-e? - Isabelle úgy nézett ki, mint aki rögtön elájul. - Hát persze, hogy baj. Egyetlen Alvilági sem venne föl ilyen cuccokat. Rádásul egy buliba megyünk. Mindenki téged fog bámulni, ha a ruháid ilyen... közönségesek. - Ügy festett, mint aki szíve szerint sokkal erősebb szót használt volna annál, hogy „közönséges”.

- Nem tudtam, hogy ki kell nyalni magunkat - mondta keserűen Clary. - Semmilyen buliba menős ruha nincs nálam.

- Hát akkor az enyémekek közül kell kölcsönöznöd.

-Jaj, ne! - Clary a túlméretezett pólóra és farmerre gondolt. - Akarom mondani, nem lehet. Tényleg.

Isabelle mosolya éppen úgy csillogott, mint a körmei. - Ragaszkodom hozzá.

Sürgető hangra ébredt. - Kelj már fel!

Clary lassan nyitotta ki a szemét. Olyan volt, mintha enyvével ragasztották volna össze a szemhéjait. Valami csiklandozta az arcát. Haj. Gyorsan felült, feje kemény tárgynak ütközött.

- Au! Fejbe vágta! - Egy lány hangja volt. Isabelle. Felkapcsolta a lámpát az ágy mellett, és neheztelve nézett Claryre, miközben a feje búbját dörzsölgette. Mintha foszforeszkált volna a lámpafényben; hosszú, ezüstös szoknyát viselt és flitteres felsőt, körmeit pedig úgy festette ki, hogy csillogó érmékre emlékeztettek. Olyan volt, mint egy holdistennő. Clary gyűlölte érte.

- Senki nem mondta, hogy hajolj fölem. Gyakorlatilag halálra ijesztettél. - Clary a közvedenül a szemöldöke fölötti fájós pontot dörzsölgette. - Különben is, mit akarsz tőlem? ,

Isabelle a sötét éjszakai égboltra mutatott odakint. - Majdnem éjfél van. Indulnunk kell a bulira, és még fel sem öltöztél. .

- Tényleg sokkal szívesebben mennék a saját ruháimban - tiltakozott Clary, miközben az Isabelle hálósobájában lévő földig érő tükör előtt feszengett.

- Kizárt dolog - mondta Isabelle. - Nagyjából nyolcévesnek nézel ki bennük, és ami még rosszabb, süt rólad, hogy mondi vagy.

Clary felszegte az állát. - Egyik ruhád sem lesz jó nekem.

- Azt majd meglátjuk.

Clary a tükörből figyelte Isabelle-t, amint a szekrényében turkált. A szobája olyan volt, mintha egy diszkógömb robbant volna fel a közepén. A fekete falakat itt-ott csillogó arany színű festék foltjai díszítették. Mindenhol ruhák hevertek: az összetúrt fekete ágyon, a faszékek támláin, a gardrób ajtajában és a magas szekrény előtt a szőnyegen. A fésülködőasztal-lal a szépítkezés különféle kellékei sorakoztak, a hozzá tartozó tükröt rózsaszín szőrmével keretezték.

- Szép szoba - mondta Clary, és vágyakozón gondolt az otthoni narancsszínű falakra.

- Köszönöm. Magam festettem ki. - Isabelle egy szűkre szabott fekete ruhával a kezében került elő a gardróbba. Odadobta Clarynek.

A lány felemelte a ruhát, és hagyta kibomlani. - Szörnyen kicsinek tűnik.

- Nyúlik - közölte Isabelle. - Gyerünk, vedd föl.

Clary sietősen visszavonult a világoskékre festett kis fürdőszobába. A fején keresztül magára rángatta a ruhát - szűk volt, vékony pántokkal. Megpróbált nem túl mélyen lélegezni, miközben megint belépett a szobába, ahol Isabelle az ágyon ült, és drágakövekkel díszített gyűrűket illesztett szandálba bújtatott lába ujjaira. - Mázlista vagy, hogy ilyen lapos a melled

- mondta Isabelle. - Én sosem tudnám fölvenni melltartó nélkül.

Clary elfintorodott. - Túl rövid.

- Nem rövid. Pont jó - jelentette ki Isabelle, miközben az ágy alatt tapogatózott a lábával. Előkotort egy pár csizmát meg egy fekete neccharisnyát.

- Ezeket felveheted hozzá. Magasabbnak látszol majd bennük.

- Nyilván. Mert kicsi a mellem és törpe vagyok. - Clary lefelé kezdte rángatni a ruha szegélyét, ami éppen hogy csak elért a combjáig. Gyakorlatilag soha nem vett föl szoknyát, még ennél hosszabbakat sem, és most egészen megriadt tőle, hogy ennyit látott a saját lábából. - Ha rajtam ilyen rövid, milyen lehet rajtad? - kérdezte.

Isabelle elvigyorodott. - Ha rajtam van, akkor fölső.

Clary lehuppant az ágyra, és magára rángatta a harisnyát meg a csizmát. A csizma kicsit bő volt a vádlíja körül, de nem forgott körbe a lábán. Szorosan bekötötte a fűzőt, aztán felállt, és megnézte magát a tükörben. El kellett ismernie, hogy a rövid, fekete ruha, a harisnya és a csizma kombinációja kellőképpen dögösnek hatott. Az egyetlen, ami rontott az összképen...

- A hajad - mondta Isabelle. - Kezdenünk kell vele valamit. De nagyon. Ülj le! - Ellentmondást nem tűrően mutatott a fésülködőasztalra. Clary leült, és összeszorította szemét, miközben Isabelle különösebb finomkodás nélkül kirángatta a haját a copfokból, kifésülte, és csatokkal döfködte tele. Éppen akkor nyitotta ki megint a szemét, amikor a púderpamacs az arcához csapódott, és sűrűt porfelhőt eresztett a levegőbe. Clary köhögött, és vádlón pillantott fel Isabelle-re.

A másik lány felnevetett. - Ne nézz rám! Magadat nézd.

Clary a tükör felé fordult, és megállapította, hogy Isabelle elegáns örvénybe rendezte a haját, amit aztán csillogó tűkkel fogott össze. Egyszerre eszébe jutott az álma, a nehéz haj, ami lehúzta a fejét, a tánc Simonnal... Nyugtalanul kezdett fészkelődni.

- Ne állj föl! - szólt rá Isabelle. - Még nem vagyunk készen. - Felkapott egy szemceruzát. - Nyisd ki a szemed.

Clary tágra nyitotta a szemét, ami legalább segített, hogy ne sírja el magát. - Isabelle, kérdezhetek tőled valamit ?

- Persze - mondta Isabelle, miközben szakszerűen forgatta a szemceruzát.

- Alec meleg?

Isabelle csuklója rándult egyet. A szemceruza megugrott a kezében, és hosszú fekete vonalat rajzolt Clary szemétől egészen a haja vonaláig. -A francba! - mondta a lány, és letette a ceruzát.

- Nem baj - nyugtatta Clary, és a szeméhez emelte a kezét.

- De igen, baj. - Isabelle mintha a könnyeivel küszködött volna, ahogy a fésülködőasztalon szétszórt holmik között turkált. Végül felkapott egy vattadarabot, és Clary kezébe nyomta. - Nesze, használd ezt. - Csörgő bokaláncokkal telepedett le az ágy peremére, és a haján keresztül nézett Claryre. - Miből jöttél rá? - kérdezte végül.

- Én csak...

- Egyáltalán nem mondhatod el senkinek - jelentette ki Isabelle.

- Még Jace-nek sem?

- Főleg Jace-nek nem.

- Jól van. - Clary hallotta a feszültséget a saját hangjában. - Nem gondoltam, hogy ilyen nagy ügy.

- A szüleimnek az lenne - mondta csendesesen Isabelle. - Kitagadnák, és kidobnák a Klávéból...

- Miért, egy Árnyvadász nem lehet meleg?

- Nincsen rá hivatalos szabály, de az emberek nem szeretik. Vagyis a mi korosztályunkban már nem akkora gond... azt hiszem - tette hozzá bizonytalanul, és Clarynek eszébe jutott, milyen kevés emberrel is találkozhatott Isabelle az ő korosztályukból. - De az idősebbek nem bírják. Ha előfordul, jobb nem beszélni róla.

- Ó - nyugtázta Clary, és azt kívánta, bárcsak sosem hozta volna szóba a dolgot. ,

- Szeretem a testvéreimet - mondta Isabelle. - Bármit megtennék érte. Csakhogy semmit sem tehetek.

- De legalább ott vagy neki - állapította meg Clary zavartan, és egy pillanatra Jace-re gondolt, aki szerint a szeretet csak arra jó, hogy összetörje az embert. - Tényleg azt hiszed, hogy Jace-t... zavarná?

- Nem tudom - felelte Isabelle olyan hangon, amivel jelezte, hogy elege volt a témából. - De ezt nem nekem kell eldöntenem.

- Nem, tényleg nem - mondta Clary. Közelebb hajolt a tükörhöz, és a vattával, amit Isabelle-től kapott, letörölgette a felesleges szemfestéket. Amikor hátradőlt, meglepetésében majdnem elejtette a vattadarabot. Mit tett vele Isabelle? Arcsontja éles lett és szögletes, szeme mélyen ülő, titokzatos, és foszforeszkáló zöld.

- Úgy nézek ki, mint anyukám - mondta döbbenten.

Isabelle felhúzta a szemöldökét. - Hogyhogy? Középkorúnak látod magad? Talán még egy kis púder...

- Ne, nem kell - mondta Clary sietve. - Jó így. Tetszik.

- Remek. - Isabelle felpattant az ágyról, bokája csörgött. - Menjünk!

- Be kell ugranom a szobámba valamiért - közölte Clary, miközben felállt. - Aztán meg... Szükségem lesz fegyverre? És neked?

- Nekem rengeteg van - mosolygott Isabelle, és magasra emelte a lábát. Bokáláncai úgy csilingeltek, mint a karácsonyi csengettyűk. - Itt vannak például ezek. A bal aranyból van, ami méreg a démonoknak, a jobb meg szentelt vas, arra az esetre, ha barátságtalan vámpírokkal vagy akár tündérekkel találkozom. A tündérek gyűlölik a vasat. Mindegyikbe erőműrákat véstek, úgyhogy rendesen oda tudok rúgni, ha kell.

- A démonvadászat és a divat - mondta Clary. - Sosem gondoltam volna, hogy összeillenek.

Isabelle hangosan felnevetett. - Meglepődnél.

A fiúk a bejáratnál vártak rájuk. Feketében voltak, még Simon is, aki a kelleténél egy árnyalatnyival nagyobb nadrágot viselt, meg a saját ingét kifordítva, hogy ne lásszon rajta a felirat. Kicsit távolabb állt az Árnyvadászoktól, míg azok ketten egymás mellett támasztották a falat, és láthatólag unatkoztak. Simon felnézett, amikor megjelent Isabelle a csuklója köré tekert arany korbáccsal és a csilingelő bokaláncokkal. Clary számított rá, hogy a fiúnak leesik az álla - Isabelle tényleg fantasztikusan nézett ki -, de Simon tekintete tovább siklott rá, és döbbenten állapodott meg rajta.

- Ez meg micsoda? - akarta tudni, ahogy hirtelen kihúzta magát. - Ami rajtad van, úgy értem.

Clary végignézett magán. Felkapott egy könnyű blézert, hogy ne érezze magát annyira meztelennek, és magával hozta a hátizsákot is a szobájából. A vállán lógott, és megnyugtatóan zötykölődött a lapockái között. De Simon nem a hátizsákot nézte; úgy meredt Clary lábára, mintha sosem látta volna azelőtt.

- Ez egy ruha, Simon - mondta Clary szárazon. - Tudom, hogy nem nagyon szoktam ilyesmit felvenni, de azért felismerhető.

- Annyira rövid - állapította meg zavartan a fiú.

Még félig démon öltönek öltözve is úgy fest - gondolta Clary mint aki becsönget az emberhez, hogy elvigye randizni, és udvarias a szüleivel, és megsimogatja a kutyáját.

Ezzel szöges ellentétben Jace úgy festett, mint aki becsönget az emberhez, aztán pusztá szórakozásból felgyújtja a házát. - Tetszik a ruha - mondta, és ellépett a faltól. Tekintete lustán futott végig a lányon, akár egy macska simogató mancsa. - Még egy kis plusz azért nem ártana.

- Hirtelen divatszakértő is lettél? - Clary hangja bizonytalanul csengett. A fiú nagyon közel állt hozzá, elég közel, hogy érezze a teste melegét és a frissen rajzolt Jelek halvány, égett illatát.

Jace kivett valamit a zsebéből, és a lány kezébe nyomta. Hosszú, keskeny tör volt bőrtokban. Markolatát egyeden, rózsa formájúra faragott vörös kő díszítette.

Clary megrázta a fejét. - Azt sem tudnám, hogyan kell használni...

Jace a kezébe nyomta a tör, és köré simította az ujjait. - Megtanulod. - Lehalkította a hangját. - A véredben van.

A lány lassan visszahúzta a kezét. - Hát jó.

- Adhatnék hozzá egy tokot a combodra - ajánlotta Isabelle. - Hegyekben állnak nálam.

- HÁT AZT MÁR NEM - szólt közbe Simon.

Clary ingerülten pillantott rá. - Köszönöm, de nem vagyok az a fajta, aki a combján hordja a törét. - Ezzel hátizsákja külső zsebébe csúsztatta a fegyvert.

Amikor behúzta a cipzárt, és felnézett, Jace-t pillantotta meg, amint összeráncolt szemöldökkel őt figyeli. - Még valami - mondta. Felé nyúlt, és kihúzta a csillogó tűket a lány hajából, mire a meleg és súlyos fürtök puhán hullottak alá a nyakára. Az érzés, ahogyan a hajszálak a csupasz bőrt csiklandozták, szokatlan volt, de meglepően kellemes.

- Sokkal jobb - állapította meg Jace, és mintha most az ő hangja is megremegett volna egy picikét.

A MEGHÍVÓN LÉVŐ ÚTMUTATÁST KÖVETVE egy főleg ipari épületekkel teli környékre jutottak Brooklynban, ahol az utcákon gyárak és raktárak követték egymást. Némelyiket, állapította meg Clary, lakásokká és galériákká alakították át, de azért így is volt valami félelmetes a magasba nyúló szögletes tömbökben a vasrácsokkal védett ablakaikkal.

Miután felbukkantak a metróból, Isabelle navigált a szenzorral, amibe a jelek szerint valamiféle térkép funkciót is beépítettek. Simon imádta a kütyüket, és a szenzor is teljesen elbűvölte - vagy legalábbis úgy tett, mint a szenzor bűvölte volna el. Hogy ne kelljen beléjük botolnia, Clary inkább lemaradt, miközben átvágtak a csenevész parkon, ahol még a fűvet is barnára égette a nyári hőség. Jobbra egy templom tornyai emelkedtek szürkén a csillagtalán éjszakai égbolt előtt.

- Szedd már a lábad! - szólalt meg a lány mellett egy ingerült hang. Jace volt az, aki lelassította a lépteit. - Nincs kedvem állandóan hátranézegetni, hogy nem történt-e veled valami.

- Akkor ne tedd!

- Amikor utoljára magadra hagytalak, megtámadott egy démon - jegyezte meg a fiú.

- Hát, semmi esetre sem szeretném megzavarni a kellemes esti sétádat a hirtelen halálommal.

Jace pislogott. - Vékony ám a határvonal a szarkazmus meg a nyílt ellenségesség között, és szerintem te most átlépted. Mi a baj?

A lány az ajkába harapott. - Ma hajnalban hátborzongató alakok turkáltak az agyamban. Nemsokára találkozni fogok egy másik hátborzongató alakkal, aki eredetileg turkált az agyamban. Mi van, ha nem tetszik, ami a végén kiderül?

- Miből gondolod, hogy nem fog tetszeni?

Clary emelte a haját a ragadós bőrétől. - Gyűlölöm, amikor kérdezek valamit, és kérdéssel válaszolsz.

- Dehoggy gyűlölöd, elbűvölőnek találod. Akárhogy is, nem lesz jobb, ha megtudod az igazságot?

- Nem. Vagyis talán. Nem tudom. - Felsóhajtott. - Te kíváncsi lennél rá?

- Ez az az utca! - kiáltott fel Isabelle, aki jó pár méterrel előttük járt. Oreg raktárépületektől határolt keskeny utcában jártak, bár a legtöbb ház már lakássá alakították át: az ablakokban virágokkal teli ládák álltak, az éjszakai szellő csipkefüggönyöket lengetett, a járdán pedig műanyag szemeteskukák sorakoztak. Clary erősen hunyorgott, de képtelen volt megállapítani, hogy ugyanezt az utcát látta-e a Csontvárosban - a látomásában szinte teljesen beborította a hó.

Érezte, ahogy Jace ujjai végigsimítják a vállát. - Abszolút. Nem kérdés - mormogta.

Clary vetett rá egy oldalpillantást. - Mi?

- Az igazság - mondta a fiú. - Kíváncsi lennék rá.

- Jace! - Alec volt az. A járdán állt, nem messze tőlük; Clary kíváncsi lett volna rá, miért tűnt ilyen erősnek a hangja.

Jace megfordult, a keze lehullott Clary válláról. - Igen?

- Gondolod, hogy jó helyen járunk? - Alec rámutatott valamire, amit a lány nem látott; egy hatalmas fekete autó mögött rejtőzött.

- Mi az? - Jace Alec mellé sietett; Clary hallotta, ahogy felnevet. Ahogy megkerülte az autót, maga is látta, mit néztek: jó pár karcsú, ezüstös motorbicikli állt ott, alacsony, fekete karosszériával. Olajos csövek futottak körülöttük, nyirkosnak tündek, mint az erek. Volt bennük valami gyomorforratóan organikus, mintha egy Giger-festmény biológiai lett volna.

- Vámpírok - mondta Jace.

- Nekem motoroknak tűnnek - jegyezte meg Simon, aki Isabelle-lel együtt csadakozott hozzájuk. A lány szemöldökét ráncolva nézte a gépeket.

- Azok, de átalakították őket, és most démonenergiával működnek - magyarázta. - Vámpírok használják őket. Gyorsan közlekedhetnek velük éjszaka. Szigorúan véve nem tartoznak a Szövetséghez, de...

- Azt hallottam, hogy van olyan motor, amelyik repülni is tud - mondta lelkesen Alec. Olyan volt a hangja, mint Simoné, amikor ráteszi a kezét egy új videojátékra. - Vagy gombnyomásra láthatatlan lesz. Vagy víz alatt is működik.

Jace lelépett a járdáról, és körözni kezdett a motorok között. Kinyújtotta a kezét, és megsimogatta az egyik csillogó karosszériát. Az oldalára ezüst betűkkel larín szavakat festettek: NOX INVICTUS. - Dicsőséges éjszaka - fordította.

Alec furcsa tekintettel nézett rá. - Mit csinálsz?

Clary mintha látta volna, amint Jace a zakója belsejébe csúsztatja a kezét. -Semmit.

- Siessetek már - szólt rájuk Isabelle. - Nem azért öltöztem így ki, hogy azt nézzem, ahogyan a csatornába csorgatjátok a nyálatokat egy csomó motor körül.

- Hát elég jól néznek ki - állapította meg Jace, mielőtt visszaszökelte a járdára. - Azt el kell ismerned.

- Én is elég jól nézek ki - mondta Isabelle, aki nem úgy festett, mint aki hajlik rá, hogy elismerjen bármit is. - És most már nyomás.

Jace Claryt nézte. - Ez az az épület - mondta, és a vörös téglából épült raktárra mutatott. - Ezt láttad?

Clary kifújta a levegőt. - Azt hiszem - felelte bizonytalanul.

- Csak egyféleképpen tudhatjuk meg - közölte Isabelle, és határozott léptekkel elindult felfelé a lépcsőn. A többiek követték, és mindannyian összezsúfolódtak a bűdös lépcsőházban. A fejük felett egy vezeték végén csupasz villanykörte lógott, ami méreates fémajtót világított meg, és a kaputelefon csengősorát a bal oldali falon. Csak az egyik gombhoz tartozott név: BANE.

Isabelle megnyomta a gombot. Semmi sem történt. Megint megnyomta. Harmadszor is próbálkozott volna, ha Alec nem kapja el a csuklóját. - Nelegyél erőszakos - mondta a fiú.

A lány dühösen nézett vissza rá. - Alec...

Egyszerre kivágódott az ajtó.

A küszöbön karcsú férfi állt, és kíváncsian figyelte őket. Isabelle szedte össze magát elsőnek, és megvillantotta csillogó mosolyát. - Magnus? Magnus Bane?

- Az volnék. - A ajtóban álló férfi magas volt és vékony, mint egy fogas, haja sűrű fekete tüskéből álló koronaként ékítette a fejét. Álmos szeme ívéből és egyenletesen leburnult bőre aranyló árnyalatából Clary úgy sejtette, hogy részben ázsiai lehet. Farmert és több tucatnyi fémkapoccsal díszített fekete inget viselt. Szemét feketével húzta ki, amitől mosómedvére emlékeztetett; száját egészen sötétkékre festette. Gyűrűkkel borított kezével tüskés hajába túrt, és elgondolkodva mérte végig a jövevényeket. - A Nephilimek gyermekei - állapította meg. - Hát, hát. Nem emlékszem, hogy meghívtalak volna benneteket.

Isabelle elővette a meghívót, és mint egy fehér zászlót lengette meg. -Van meghívóm. Ők pedig - mutatott körbe a többiekre egy széles karmozdulattal - a barátaim.

Magnus kikapta a meghívót a lány kezéből, és viszolyogva mustrálgatta. - Nyilván részeg voltam - mondta. Szélesre tárta az ajtót. - Gyertek be! És próbáljátok nem megölni egyik vendégemet sem.

Jace beoldalazott az ajtón, miközben igyekezett felmérni Magnust. -Még akkor sem, ha az egyik ráborítja az italát a cipőmre?

- Még akkor sem. - Magnus keze olyan sebesen mozdult, hogy csak egy villanást láttak belőle. Kikapta az írónt Jace kezéből - Clary még azt sem vette észre, hogy nála van egyáltalán -, és feltartotta. A fiú ettől kellőképpen zavarba jött. - Ami pedig ezt illeti - mondta Magnus, miközben Jace nadrágzsebébe csúsztatta a tárgyat -, tartsd a gatyádban. Árnyvadász.

Elvigyorodott, és elindult felfelé a lépcsőn; az ajtót már csak a meglepett Jace tartotta. - Gyertek - mondta, és befelé terelte a többieket. - Mielőtt bárki azt gondolja, hogy ez az én bulim.

Feszült nevetéssel siettek el Jace mellett. Csak Isabelle torpant meg egy pillanatra a fejét rázva. - Légy szíves, próbáld meg nem kiakasztani. Akkor nem fog nekünk segíteni.

Jace bosszúsnak tűnt. - Tudom, mit csinállok.

- Remélem is. - Isabelle susogó szoknyával libbent el mellette. Magnus lakása hosszú, düledező lépcsősor tetején nyílt. Simon sietett, hogy utolérje Claryt, aki már megbánta, hogy a korlátba kapaszkodva próbálta megtalálni az egyensúlyát, az ugyanis ragadt valamiféle halványan foszforeszkáló, gusztustalan zöld anyagtól.

- Pfu - mondta Simon, és felajánlotta a lánynak az inge sarkát, hogy abban törölje meg a kezét. - Nincs baj ? Mintha járna valamin az eszed.

- Egyszerűen ismerősnek tűnik. Már mint Magnus.

- Gondolod, hogy a St. Xavier-be jár?

- Nagyon vicces. - Clary keserűen nézett a fiúra.

- Igazad van. Túl öreg hozzá, hogy diák legyen. Szerintem tavaly ő tanította a kémiát.

Clary hangosan felnevetett. Isabelle azonnal mellette termett, és a nyakába lihegett. - Lemaradtam valami viccesről? Simon? ,

Simon volt elég nagyvonalú hozzá, hogy zavartnak tűnjön, de nem mondott semmit. - Nem maradtál le semmiről - mormogta Clary, és távolabb húzódott tőlük. Isabelle hernyótalpú csizmája kezdte dörzsölni a lábát. Mire a lépcső tetejére ért, már sántított, de amint belépett Magnus lakásának ajtaján, egyetlen szemvillanás alatt megfeledkezett a fájdalomról.

A tetőtéri lakás hatalmas volt, és alig lehetett benne bútorokat látni. A padlótól a plafonig érő ablakokat vastag rétegben fedte a kosz és a festék, így alig szivárgott be valami a kinti halvány fényből. A kormos mennyezetet színes lámpákkal díszített hatalmas oszlopok tartották. A helyiség egyik végében zsanérjaikról leemelt és horpadt szemeteskukákra fektetett ajtók alkották az alkalmi bárpultot. Egy fém melltartót viselő lila bőrű nő állította sorba az italokat magas élénk színű poharakban, amelyek megfestették a bennük lévő folyadékot: vérvörösre, ciánkékre, méregzöldre. A nő még a New York-i bárpincérekhez képest is elképesztő sebességgel és hatékonysággal dolgozott - amiben valószínűleg sokat segített neki, hogy egy második pár hosszú, kecses karral is rendelkezett az első mellé. Clarynek Luké indiai istennőt ábrázoló szobra jutott eszébe.

A többi vendég egyszerűen különös volt. Egy tányér nyers halnak tűnő valami fölött zöldes-feketés hajú, jóképű fiú vigyorgott rá. Fogai élesek voltak és fűrészesek, mint egy cápáé. Mellette hosszú, virágokkal díszített szökés hajú lány állt. Kurta zöld ruhát viselt, lábujjai között pedig úszó-hártya feszült, akárcsak egy békának. Egy csapat fiatal lány, akiknek olyan fehér volt az arcuk, hogy Clary elgondolkodott rajta, vajon nem szándékosan festették-e magukat ilyenre, díszes kristálypoharakból skarlátvörös folyadékot kortyolgatott, ami túl sűrűnek tűnt hozzá, hogy bor legyen. A helyiség közepe megtelt a falakról visszaverődő, lüktető ritmusra táncoló restekkel. Clary csak a zenekart nem látta sehol.

- Tetszik a buli ?

A lány megpördült, és Magnus Bane-t pillantotta meg, amint az egyik oszlopnak támaszkodott. Szeme világított a sötétben. Clary körbepillantott, de Jace-t és a többieket elnyelte a tömeg.

Megpróbált mosolyogni. - Valaminek a tiszteletére rendezted?

- A macskám születésnapja van.

- Ó! - Clary megint körülnézett. - És hol van a macskád ?

Magnus Bane komoly tekintettel egyenesedett ki. - Nem tudom. Megszökött.

Clary megúsza, hogy mondania kelljen valamit erre, mivel hirtelen Jace és Alec jelent meg a színen. Alec szokás szerint mintha duzzogott volna valamiért. Jace ragyogó apró virágokból font koszorút viselt a nyakában, és láthatólag jól érezte magát a bőrében. - Hol van Simon és Isabelle ? - kérdezte Clary.

- A táncparketten - mutatta Jace. Most már Clary is látta őket a testekből álló zsúfolt négyyszög peremén. Simon ugyanazt csinálta, amit általában táncolás címén művelt, azaz kissé zavarodottan lábujjhegyen föl-le pattogott. Isabelle kecses hullámmozgással kígyózott körülötte, miközben ujjjaival végigsimított a fiú mellkasán. Úgy nézett ki, mintha azt tervezné, hogy félrerángatja valamelyik sarokba egy menetire. Clary karba fonta a kezét, karkötői egymásnak csendültek. *Ha csak egy kicsit közelebb táncolnak egymáshoz, nem is kell a sarokba vonulniuk, hogy szexeljenek.*

- Nézd - mondta Jace, és Magnushoz fordult -, komolyan beszélünk kéne...

- MAGNUS BANE! - A mély, dörgő hang egy meglepően alacsony férfihoz tartozott, aki első ránézésre a harmincas évei elején járhatott. Izmos volt, kopasz fejét simára borotválta, és hegyes kecskeszakállat viselt. Remegő ujját Magnusra szegezte. - Valaki szenteltvizet töltött a motorom benzintartályába. Tönkrement. Vége. Minden dugattyú megolvadt.

- Megolvadt.'- mormogta Magnus. - Ez szörnyű.

- Tudni akarom, ki tette. - A férfi viczorogni kezdett, amitől kivillantak hosszú, hegyes metszőfogai. Clary lenyűgözve bámulta őket. Nem éppen úgy néztek ki, amilyeneknek a vámpírok fogait képzelte: ezek vékonyak és hegyesek voltak, mint egy tű. - Megesküdtél rá, hogy nem lesznek itt farkasemberek ma este, *Bane*.

- Egyet sem hívtam meg a Hold Gyermekai közül - mondta Magnus csillogó körmeit vizsgálgatva.

- Pontosan az ostoba kis viszályotok miatt. Ha valamelyik tényleg tönkretette a motorodat, hát nem az én vendégem volt, ennek következtében... - megvillantott egy győzedelmes mosolyt - ... nem az én felelősségem.

A vámpír elbődült haragjában, és ujjával Magnus felé bökött. - Azt akarod nekem elmagyarázni, hogy...

Magnus csillogó mázzal bevont mutatóujja rándult egyet, de csak egészen aprót, hogy Clary már-már azt hitte, valójában nem is mozdult egyáltalán. A vámpír hangja az ordítás kellős közepén fennakadt, és a torkához kapott. A szája mozgott, de nem jött ki rajta hang.

- Visszaéltél a vendégszeretetemmel - mondta unottan Magnus, és egészen tágra nyitotta a szemét. Clary döbbenten állapította meg, hogy függőlegesen állnak a pupillái, mint egy macskának. - Most pedig menj. - Magnus kiterjesztette az ujjait, és a vámpír úgy pördült meg a tengelye körül, mintha valaki elkapta volna a gallérját, és erővel fordította volna meg, aztán a tömegben keresztül megindult az ajtó felé.

Jace alig hallhatóan fütytyentett egyet. - Ez nem volt semmi.

- Úgy érted, ez a hisztis roham? - Magnus a mennyezet felé fordította a tekintetét. - Tudom. Hogy mi baja lehetett? ,

Alec különös hangot hallatott. Egy pillanattal később Clary rájött, hogy nevet. *Gyakrabban kéne csinálnia.*

- Az a helyzet, hogy mi tettük a szenteltvizet a tankjába - mondta a fiú.

- ALEC! - szólt rá Jace. - Hallgass már!

- Feltételeztem - bólintott Magnus, akit láthatóan szórakoztatott a dolog. - Bosszúálló gazemberek vagytok, mi? Tudjátok, hogy a motorjaik démonenergiával működnek. Kétlem, hogy meg fogja tudni javítani.

- Eggyel kevesebb pióca száguldozik flancos motorral - mondta Jace. -Vérzik a szívem.

- Azt hallottam, hogy némelyik még repülni is tud a motorjával - szólt közbe -Alec, akibe végre költözött némi életerő. Majdnem el is mosolyodott.

- Az csak mese - mondta Magnus csillogó macskaszemekkel. - Szóval ezért akartatok belógni a bulimra? Hogy szétvágjátok néhány vérszívó motorját ?

- Nem. - Jace megint hivatalos hangnemre váltott. - Beszélünk kell veled. Lehetőleg valahol, ahol magunk lehetünk.

Magnus felhúzta a szemöldökét. *fenébe* - gondolta Clary *még egy*

- Baja van velem a Klávénak?

- Nem - felelte Jace.

- Valószínűleg nem - pontosított Alec. - Au! - Dühösen pillantott Jace-re, aki erőteljesen bokán rúgta.

- Nem - ismételte Jace. - A Szövetség pecsétje alatt szeretnénk beszélgetni. Ha segítesz, mindent, amit mondasz, bizalmasan kezelünk.

- És ha nem segítetek?

Jace széttárta a karját. A rúnatetoválások élesen rajzolódtak ki a tenyerén. - Talán semmi nem történik. Talán meglátogat valaki a Néma Városból.

Magnus hangja jégcsilánkokra csorgatott méz volt. - Érdekes választási lehetőséget kínálsz nekem, kis Árnyvadász. ,

- Igazából nincs is választásod - mondta Jace.

- Úgy van - bólintott a boszorkánymester. - Pontosan erre céloztam.

Magnus hálósobájában tobzódtak a színek: a földre fektetett matraca kanárisárga ágyneműt és ágytakarót terített, az acélkék fésülködőasztalon pedig több festékes- és sminkesdobozka hevert, mint Isabelle-nél. A padlótól a plafonig érő ablakokat szivárványszínű bársonyfüggönyök takarták, a parkettán gyűrött gyapjuszőnyeg hevert.

- Szép szoba - mondta Jace, és félrehúzott egy súlyos függönydarabot.

- Gondolom, jó pénzt lehet vele keresni, ha az ember Brooklyn Fő Boszorkánymestere.

- Kifizetődik - felelte Magnus. - Bár az egyéb juttatások nem valami fergetegesek. A fogorvosomat sem fizetik. - Bezárta maga mögött az ajtót, és nekitámaszkodott. Ahogy karba fonta a kezét, felcsúszott a pólója, és kivillant egy aranyló csík köldök nélküli hasából. - Szóval - tért a lényegre.

- Mi jár abban a sunyi fejetekben?

- Igazság szerint nem róluk van szó - találta meg a hangját Clary, mielőtt Jace válaszolhatott volna. - Én akartam beszélni veled.

Magnus a lány felé fordította nem emberi szemét. - Te nem közéjük tartozol - állapította meg. - Nem a Klávéból való vagy. De látod a Láthatatlan Világot.

- Anyám a Klávéból jött - mondta Clary. Most először mondta ki hangosan, és már tudta, hogy igaz. - Viszont sosem árulta el nekem. Titokban tartotta. Nem tudom, miért.

- Hát kérdezd meg.

- Nem lehet. Már... - Clary habozott. - Már nincs velünk. -És apád?

- Meghalt még a születésem előtt.

Magnus ingerülten fújtatott. - Ahogy Oscar Wilde mondta egyszer: „Egy szülő elvesztését talán lehet balszerencsének tekinteni. Kettőt elveszteni viszont már gondadanságnak tűnik.” ,

Clary hallotta, amint Jace halk szisszenéssel szívja be a levegőt a fogai között.

- Nem én vesztettem el az anyámat - mondta. - Elvették tőlem. Valentiné.

- Nem ismerek semmiféle Valentine-t - közölte Magnus, de a pupillája úgy remegett, mint gyertyafény a szélben, és Clary tudta, hogy hazudik. -Sajnálom, hogy ilyen tragédia történt, de nem látom, hogy ennek mi köze lehetne hozzám. Ha elmondanád...

- Nem tudja elmondani, mert nem emlékszik - szólt közbe élesen Jace. - Valaki kitörölte az emlékeit. Elment a Néma Városba, hátha a Testvérek ki tudnak halászni valamit az agyából. Két szót találtak. Szerintem ki tudod találni, mik voltak azok.

Egy darabig csend volt. Végül Magnus hagyta, hogy felfelé görbüljön a szája sarka. Keserű volt a mosolya. - Az aláírásom - mondta. - Tudtam, hogy hülyeséget csinálok. Csak úgy kivagyiságból... ,

- Te *aláírtad* az elmémet ? - kérdezte hitetlenkedve Clary.

Magnus felemelte a kezét, és ujjával betűk tüzes körvonalait rajzolta a levegőbe. Amikor megint leengedte a kezét, a betűk ott lebegtek forrón és aranylón a semmiben, kísérteties fénnel világítva meg szeme és szája festett vonalát. MAGNUS BANE.

- Büszke voltam a munkámra - mondta lassan a férfi, miközben Claryt figyelte. - Annyira tiszta volt. Annyira tökéletes. Amit láttál, elfelejtetted. Egyetlen kép nem maradt a fejedben sem manókról, sem koboldokról, sem hosszúlábú akármikről, ami zavarhatta volna ártadan, halandó álmodat. Ő akarta így.

Clary hangja egészen elvékonyodott a feszültségtől. - Ki volt az, aki így akarta?

A férfi felsóhajtott. Lehelete érintésére a tűzbetűk parázsló hamuvá foszlottak szét, és lebegve hullottak a padlóra. Végül megszólalt - és bár Clary pontosan tudta, mit fog mondani, mégis úgy érezte, mintha az a szó szíven döfte volna.

- Édesanyád - felelte Magnus Bane.

- ANYUKÁM TETTE EZT VELEM? - követelte a választ Clary, de meglepett kitörése nem volt éppen meggyőző, még a saját fülének sem. Amikor körülnézett, Jace szemében szánakozást látott, és mintha még Alec is sajnálta volna. - Miért ?

- Nem tudom. - Magnus széttárta hosszú, fehér karját. - Nem az a dolgom, hogy kérdéseket tegyek fel. Azt csinálom, amiért megfizetnek.

- A Szövetség szabta határokon belül - emlékeztette Jace; hangja lágy volt, mint egy macska bundája.

Magnus bólintott. - A Szövetség szabta határokon belül természetesen.

- Szóval a Szövetségnek egy szava sincs ehhez a... mentális erőszakhoz? - kérdezte keserűen Clary. Amikor senki sem válaszolt, lehuppant Magnus ágyának szélére.

- Csak egyszer történt meg ? Volt valami konkrét, amit el kellett felejtennem? Tudod, mi volt az?

Magnus nyugtalanul az ablakhoz lépett. - Azt hiszem, nem érted. Amikor először láttalak, talán két éves lehettél. Ezen az ablakon néztem kifelé - megütögette az üveget, amitől por és festékdarabok szálltak a levegőbe -, és észrevettem anyukádat, ahogyan végigsietett az utcán a kezében egy takaróba csavart valamivel. Meglepődtem, amikor megállt az ajtó előtt. Annyira hétköznapiak látszott. Annyira fiatalnak.

A hold ezüstös fénnel rajzolta ki sólyomszerű profilját. - Amikor bejött, kibontotta a takarót. Te voltál benne. Letett a padlóra, te meg azonnal járkálni kezdtél, mindent a kezébe vettél, még a macskám farkát is meghúztad. Amikor a macska megkarmolt, úgy visítottál, mint egy banshee. Meg is kérdeztem anyukádat, hogy nem vagy-e tényleg részben banshee. Nem nevetett. - Bane elhallgatott egy pillanatra. Most már mindannyian tátott szájjal figyelték, még Alec is. - Elmondta, hogy Árnyvadász. Persze nem lett volna értelme hazudnia. A Jelek kiütözköznek, még akkor is, ha elhalványulnak idővel. Olyanok, mint a halvány sebhelyek a bőrön. Amikor megmozdult, mindig megvillantak.

Megdörzsölte az erős sminket a szeme körül. - Azt mondta, abban reménykedett, hogy születésétől fogva vak lesz a belső szemed; némelyik Árnyvadásznak külön meg kell tanítani, hogy lássa az Árnyak Világát. Aznap délután viszont észrevette, hogy egy sövénybe szorult kobolddal játszadozol. Tudta, hogy *lát*sz. Ezért megkérdezte, hogy meg tudnálak-e szabadítani a Látástól.

Clary fájdalmasan fűjtatott, de Magnus könnyörtelenül folytatta.

- Mondtam neki, hogy ha megbénítjuk az agyadnak azt a részét, talán kárt teszünk benned, az is lehet, hogy beleőrülsz. Anyukád nem sírt. Nem az a fajta nő volt, akinél könnyen eltörik a mécses. Megkérdezte, van-e más megoldás, és mondtam neki, hogy meg tudom oldani, hogy elfelejtsd azt, amit az Árnyak Világából látsz, méghozzá abban a pillanatban, hogy látod. Az egyetlen bökkenő az volt, hogy kétfévente vissza kellett jönnie veled, hogy kezdett elmúlni a beavatkozás hatása.

- És visszajött? - kérdezte Clary.

Magnus bólintott. - Az első alkalom óta kétfévente találkoztunk. Láttam, ahogy felnősz. Tudod, te vagy az egyetlen gyerek, akit valaha láttam így felnőni. A magamfajta általában nem szívesen látják embergyerekek környezetében.

- Szóval azonnal megismerted Claryt, amikor bejöttünk - mondta Jace.

- Nem lehetett másképp.

- Persze hogy megismertem. - Magnus határozottan lehangoltnak tűnt.

- Meg is lepődtem. De mit csináltatok volna a helyemben? Ő nem ismert engem. Nem is ismerhetett. Pusztán az, hogy idejött, azt jelentette, hogy kezd elmúlni a hatás. Ami azt illeti, úgy egy hónapja kellett volna megint meglátogatnotok. Még a lakásotokra is elmentem, amikor hazajöttem Tanzániából, de Jocelyn azt mondta, összevesztetek valamin, és elrohantál. Azt mondta, eljön, ha előkerülsz - a férfi elegánsan rándított egyet a vállán -, de azóta nem láttam.

Hirtelen hűvös emlék borzongatta meg Clary bőrét. A lépcsőházban állt Simon mellett, és küszködve próbált visszaemlékezni valamire, amit éppen hogy csak megpillantott a szeme sarkából... *Mintha Dorothea macskáját láttam volna, de csak a fényekjátszottak velem.*

Csak hogy Dorotheának nem volt macskája. - Te voltál ott aznap - mondta Clary. - Láttam, ahogy kijöttél Dorothea lakásából. Emlékszem a szemedre.

Magnus olyan arcot vágott, mintha dorombolni készült volna. - Felejtheteden vagyok, az igaz - dicsekedett. Aztán megrázta a fejét. - Nem kéne emlékezned rám - mondta. - Abban a pillanatban, hogy megláttalak, olyan kemény álcát húztam magam köré, mint egy fal. Fejjel kellett volna nekimenned. Már pszichikai értelemben véve.

Ha az ember fejjel rohan egy pszichikai falnak, vajon pszichikai horzsolásai lesznek?

- Ha kiveszed a gátat a fejből, eszembe fog jutni minden, amit elfelejtettem? Visszatérnek az emlékek, amiket elloptál tőlem?

- Nem tudom kivenni. - Magnus érezhetően zavarba jött.

- Micsoda? - Jace határozottan dühbe gurult. - Miért nem? A Klávé elvárja tőled...

Magnus hűvösen pillantott rá. - Nem rajongok érte, ha meg akarják mondani nekem, mit csináljak, kis Árnyvadász.

Clary tudta, Jace mennyire utálja, ha azt mondják rá, hogy kicsi, mielőtt azonban a fiú visszavághatott volna, Alec szólt közbe. Hangja lágy volt, tünődő. - Nem tudod, hogyan szüntesd meg a hatást? - kérdezte. - Úgy értem, hogy hogyan tüntesd el a gátat?

Magnus felsóhajtott. - Eltüntetni egy gátat eleve sokkal nehezebb, mint a helyére rakni. Ez ráadásul rettenetesen kusza, mert különös gonddal szőttem. Ha a legkisebb hibát is elkövetném, miközben megpróbálom felgöngyölíteni, jóvátehetetlen kárt okozhatnék az elméjében. Aztán meg - tette hozzá - máris elkezdett gyengülni. A hatás lassan magától is eltűnik.

Clary éles pillantást vetett a férfira. - Szóval vissza fogom kapni az emlékeimet? Mindent, amit kivettél a fejből?

- Nem tudom. Lehet, hogy egyszerre visszajön minden, lehet, hogy fokozatosan. Az is lehet, hogy soha nem fogsz visszaemlékezni mindenre, amit az évek alatt elfelejtettél. Amire anyukád kért, különleges volt, soha nem csináltam hasonlót. Fogalmam sincs, mi fog történni.

- De én nem akarok várni. - Clary olyan szorosan fonta össze az ujjait az ölében, hogy kezdtek elfehéredni. - Mindig is éreztem, hogy valami nem stimmel velem. Valami hiányzik vagy nincs a helyén. Most már tudom...

- Nem tettem kárt benned. - Magnuson volt a sor, hogy közbevágjon. Ajka mérgesen görbült, kivillantak éles, fehér fogai. - Minden tinédzser pontosan ugyanezt érzi, hogy meghasadt benne valami, hogy nem találja a helyét, hogy más, mint a többiek, királyi sarj, aki véletlenül parasztszaládba született. A te esetedben csak az a különbség, hogy ez igaz. Te tényleg más vagy. Talán nem jobb, de más. És nem leányálom másnak lenni. Tudni akarod, milyen érzés, ha a szüleid rendes, templomba járó emberek, te pedig az ördög jelével születted? - Kiterjesztett ujjakkal mutatott a szemére. - Amikor az apád összezeressen, ha rád néz, anyád meg fölakasztja magát a pajtában, mert beleőrült abba, amit tett? Tízéves koromban apám megpróbált belefojtani a patakba. Rátámadtam mindennel, amivel csak tudtam, és ott helyben elégettem. Végül a templomba mentem menedéért. Ott elbújtattak. Azt mondják, a számalom keserű dolog, de jobb, mint a gyűlölet. Amikor megtudtam, mi vagyok valójában, hogy csak félig vagyok emberi lény, gyűlöltem magamat. Annál minden jobb.

Amikor Magnus elhallgatott, egy darabig csend volt. Clary meglepetésére végül Alec szólalt meg. - Nem a te hibád - mondta. - Nem tehetsz róla, minek születted.

Magnus arca kifejezéstelen maradt. - Túl vagyok rajta - mondta. - Szerintem értitek, mit akarok mondani. A másság nem jobb, Clarissa. Anyukád védeni próbált. Ne vádold érte. ,

Clary kezei már nem szorították egymást olyan erővel. - Nem érdekel, hogy különbözöm a többiektől - közölte. - Csak az akarok lenni, aki valójában vagyok.

Magnus egy Clary számára ismeretlen nyelven elkáromkodta magát. Úgy hangzott, mint a tűz ropogása. - Jól van. Figyelj! Nem tudom visszacsinálni, amit tettem, de valami mást adhatok. Egy darabot abból, ami a tied lett volna, ha a Nephilimek igaz gyermekeként nevelnek fel. - Átvonult a szobán a könyvespolchoz, és leemelt egy foszladozó zöld bársonnyal borított súlyos kötetet. Ahogy átlapozta, por és megfeketedett szövetdarabok szálltak a levegőbe. A lapok vékonyak voltak, szinte ádátszóak; színük a tojáshéjra emlékeztetett, és mindegyiket egy vaskos rúnával jelölték meg.

Jace szemöldöke a homloka közepére szökött. - Ez a Szürke Könyv egyik példánya.

Magnus hevesen pörgette a lapokat, de nem válaszolt.

- Hodge-nak is van egy - jegyezte meg Alec. - Egyszer megmutatta.

- Nem is szürke. - Clary késztetést érzett, hogy közbekotyogjon. -Zöld.

- Ha a fantáziátlanágba bele lehetne halni, gyerekkorodban kipurcantál volna - mondta Jace, és lesöpörte a port az ablakpárkányról, majd úgy kezdte el méregetni, mintha csak azt próbálná eldönteni, hogy rá merjen-e ülni.

- Szürkének csak azért hívják, mert a szürke a bölcsesség színe Idrisben. A könyvben benne van minden rúna, amit Raziel angyal az eredeti Szövetség Könyvébe lejegyzett. Nincs belőle túl sok példány, mert mindegyiket különleges módszerekkel kell elkészíteni. Némelyik rúna olyan erős, hogy a közönséges papírt átégetné.

Alec teljesen elképedt. - Erről még nem is hallottam.

Jace felugrott az ablakpárkányra, és a lábait kezdte lóbálni. - Nem mindenki aludta át a történelemórákat.

- Én nem is...

- Jaj, dehogynem, ráadásul az asztalra csorgott a nyálad.

- Fogjátok már be! - mondta Magnus, de nem volt éle a hangjának, ujját a könyv két lapja közé illesztette, Claryhez lépett, és óvatosan az ölébe fektette a kötetet. - Amikor kinyitom a könyvet, azt akarom, hogy tanulmányozd az előtted lévő oldalt. Addig nézd, amíg azt nem érzed, hogy valami megváltozik odabent a fejedben.

- Fájni fog? - kérdezte idegesen Clary.

- Minden tudás fáj - felelte a férfi, majd felállt, és hagyta, hogy a könyv kinyíljon a lány előtt. Clary a tiszta fehér lapra meredt, rajta a fekete rúnával. A Jel először szárnyas spirálszerűségnek látszott, amíg a lány félre nem fordította a fejét; azután viszont inkább vesszőnek tűnt, amin indák futottak körbe. A változékony minták a sarkokban úgy csiklandozták a gondolatait, mintha tollak birizgálták volna érzékeny bőrét. Érezte, hogy finoman megremeg, és legszívesebben lehunyta volna a szemét, de mégis inkább nyitva tartotta, amíg szűrni nem kezdett, és el nem homályosodott előtte minden. Éppen pislantott volna, amikor érezte: valami kattant a fejében, mintha kulcs fordult volna a zárban.

A rúna a lapon egyszerre fókuszba került, Clarynek pedig akaratlanul az jutott az eszébe: *emlékezz*. Ha a rúna egy szó lett volna, hát ez lett volna az, csak hogy sokkal mélyebb jelentéssel bírt, mint bármilyen szó, amit csak el tudott képzelni. Egy gyerek első emléke volt a járóka rácsain besütő napfényről, az eső felelevenített illata a város utcáiról, a feledhetetlen veszteség fájdalma, a visszaidézett megaláztatás marása és az öregség feledékenysége, amikor a legeslegvénebb emlékek halálos tisztasággal tűnnek elő, a legközelebbi események pedig reménytelenül homályba vesznek.

Clary apró sóhajtással lapozott egyet, aztán még egyet; engedte, hogy elárasssák a képek és az érzések. *Bánat. Gondolat. Erő. Védelem. Kellem*. Kétségbeesetten kiáltott fel, ahogy Magnus kiragadta kezéből a könyvet.

- Ennyi elég - mondta, és visszacsúsztatta a kötetet a polcra. Leporolta a kezét, színes nadrágján szürke csíkokat hagyva hátra. - Ha egyszerre nézed végig az összes rúnát, belefájdul a fejed.

-De...

- A legtöbb Árnyvadász gyerek úgy nő fel, hogy hosszú évek alatt egyesével tanulja meg a rúnákat - mondta Jace. - A Szürke Könyvben vannak rúnák, amiket még én sem ismerek.

- Ezt képzeld el! - tette hozzá Magnus.

Jace nem is törődött vele. - Magnus azért mutatta meg neked a rúnát, hogy többet megérthess és emlékezhess. Megnyitja az elmédet, hogy felismerd és olvasni tudd a többi Jelet.

- Ráadásul segíthet, hogy előkerüljenek eltemetett emlékek - mondta Magnus. - Gyorsabban eszedbe juthatnak, mint egyébként. Ez a legtöbb, amit tehetek.

Clary a saját combjait bámulta. - Még mindig nem emlékszem semmire a Végzet Kelyhével kapcsolatban.

- Hát erről szól ez az egész? - Magnus mintha őszintén megdöbbsen volna. - Az Angyal Kelyhét akarjátok? Nézd, átfutottam az emlékeiden. Nem volt köztük semmi a Végzet Ereklýéiről.

- Végzet Ereklýéi? - visszhangozta csodálkozva Clary. - Azt hittem, csak a Kehely...

- Az Angyal három bűvös eszközt adott az első Árnyvadászoknak. Egy kelyhet, egy kardot és egy tükröt. Ezek a Végzet Ereklýéi. A Kardot a Néma testvérek őrzik, a Kehely és a Tükör pedig Idrisben volt, legalábbis amíg meg nem jelent Valentiné.

- Senki sem tudja, merre lehet most a Tükör - magyarázta Alec. - Időtlen idők óta nem látták.

- Bennünket a Kehely érdekel - mondta Jace. - Valentiné keresi.

- És meg akarjátok szerezni, mielőtt ő találja meg? - kérdezte Magnus magasra vont szemöldökkel.

- Mintha azt mondtad volna, hogy nem tudod, ki az a Valentiné - jegyezte meg Clary.
- Hazudtam - ismerte be kertelés nélkül Magnus. - Nem vagyok féj, tudjátok, nem kell állandóan igazat mondanom. És bolond az, aki megpróbál Valentiné bosszújának útjába állni.

- Gondolod, hogy az jár a fejében? A bosszú? - kérdezte Jace.

- Mi más? Legyőzték, és aligha tűnik olyan típusnak, aki könnyen elvisel egy ilyen súlyos vereséget.

Alec határozottabban pillantott Magnusra. - Benne voltál a Felkelésben?

Magnus állta a fiú tekintetét. - Igen. Jó párat megöltem a tieitek közül.

- A Kör tagjait - szúrta gyorsan közbe Jace. - Nem a mi...

- Ha ragaszkodtok hozzá, hogy megtagadjátok a csúfabb oldalát annak, amit csináltok - mondta Magnus, miközben továbbra sem vette le a szemét Alecről -, sosem fogtok tanulni a hibáitokból.

Alec egyik kezével az ágytakarót markolászta, arca boldogtalan vörösre váltott.

- Nem úgy nézel ki, mint aki meglepődött, hogy Valentiné életben van - mondta, igyekezőn kerülni Magnus tekintetét.

A férfi széttárta a karját. - Te meglepődtél?

Jace kinyitotta a száját, aztán megint bezárta. Úgy tűnt, nem tud mit kezdeni a helyzettel. - Szóval nem fogsz nekünk segíteni megtalálni a Végzet Kelyhét ?

- Akkor sem segítenék, ha tudnék - felelte Magnus. - Amúgy pedig nem tudok. Fogalmam sincs, hol lehet, és egyáltalán nem is akarom tudni. Mondtam, bolond, aki...

Alec az ágyon ülve kihúzta magát. - De a Kehely nélkül nem lehet...

- Többet csinálni belőletek, tudom - mondta Magnus. - Talán nem mindenki tartja ezt akkora katasztrófának, mint ti - tette hozzá. - Ha választanom kéne a Klávé és Valentiné között, a Klávét választanám. Ők legalább nem esküdtek fel arra, hogy kiirtják a fajtámat. Viszont a Klávé sem tett semmit, amitől úgy érezném, örök hűséggel tartozom nekik. Úgyhogy nem, kívánom a végét. Nos, ha megvolnánk, szeretnék visszamenni a bulimba, mielőtt néhány vendég megeszi egymást.

Jace ökölbe szorította, aztán ellazította a kezét, és úgy nézett ki, mint aki valami nagyon csúnyát készül mondani, de Alec a vállára tette a kezét. Clary nem igazán tudta megállapítani a félhomályban, de mintha elég határozottan meg is szorította volna. - Előfordulhat? - kérdezte.

Magnus elmosolyodott. - Megtörtént már.

Jace odasúgott valamit Alecnek, mire az elengedte a vállát, ő pedig Claryhez sietett. - Jól vagy? - kérdezte halkán.

- Azt hiszem. Nem érzek semmi különbséget...

Magnus, aki már az ajtóban állt, türelmetlenül csettintett az ujjával. - Mozgás, tinik. Az egyetlen, aki bujálkodhat a hálószobában, az nem más, mint csodás személyem.

- Bujálkodhat? - kérdezte Clary, aki még soha nem hallotta a szót.

- Csodás? - ismételte Jace, aki csak gonoszkodni akart. Magnus horkantása teljesen úgy hangzott, mintha azt mondta volna: „húzás innen”.

Elhúztak hát, nyomukban Magnussal, aki megállt, hogy kulcsra zárja maga után a hálószoba ajtaját. Clarynek az a benyomása támadt, hogy a buliban valami határozottan megváltozott. Talán csak kissé átalakult látása tette: minden világosabbnak tűnt, a vonalak kristálytisztán rajzolódtak ki előtte. Egy csapat zenészre tévedt a tekintete, akik a szoba közepén álló apró színpadon játszottak. Bő köpenyük arany, bíbor és zöld színekben tündökölt, magas hangjuk hibátlan volt és éteri.

- Gyűlölöm a tündérbandákat - mormogta Magnus, ahogy a zenészek újabb kísérteties dalba fogtak. A dallam finom volt, és áttetsző, mint a hegyikristály. - Soha nem játszanak mást, csak szomorú balladákat.

Jace nevetve pillantott körbe a helyiségben. - Hol van Isabelle ?

Claryt hirtelen elfogta a bűntudat. Simonról teljesen megfeledkezett. Megfordult az ismerős csontos vállat és a kusza, sötét hajcsomót keresve. - Nem látom őket.

- Ott van! - Alec volt az, aki észrevette a hűgát, és megkönnyebbülten odaintette. - Gyere ide! Vigyázz a phoukával!

- Vigyázzon a phoukával? - ismételte Jace, és a zöld köntöst viselő barna bőrű sovány férfira pillantott, aki elgondolkodva méregette a lányt, miközben az elsietett mellette.

- Megcsípett, amikor az előbb a közelébe kerültem - magyarázta Alec feszengve. - Egy igen kínos ponton. . .

- Sajnálom, hogy tőlem kell megtudnod, de ha a te igen kínos pontjaid érdeklik, a húgodéival aligha foglalkozik.

- Nem feltétlenül van így - jegyezte meg Magnus. - A tündérek nem épp válogatósak.

Jace megvető fintorral fordult a boszorkánymester felé. - Még itt vagy?

Mielőtt Magnus válaszolhatott volna, Isabelle rózsaszín arccal, alkoholtól szagosán a fiúk nyakába ugrott. - Jace! Alec! Hol voltatok? Mindenhol benneteket kereste...

- Hol van Simon? - szakította félbe Clary. Isabelle egy pillanatra habozott. - Simon patkány - mondta komoran.

- Csinált veled valamit? - Alec jó testvérhez méltóan csupa aggodalom volt. - Tapizott? Ha bármivel próbálkozott...

- Nem, Alec - mondta ingerülten Isabelle. - Nem úgy *Simon patkány*.

- Részeg - állapította meg Jace, és undorodva elfordult.

- Nem vagyok az - sértődött meg Isabelle. - Jó, lehet, hogy egy kicsit, de nem ez a lényeg. A lényeg az, hogy Simon megivott egy olyan kék italt... Mondtam, hogy ne, de nem hallgatott rám... És *patkánnyá változott*.

- Patkánnyá? - kérdezte hitedenkedve Clary - Azt akarod mondani...?

- Azt akarom mondani, hogy patkánnyá - mondta Isabelle. - Kicsi. Barna. Pikkelyes a farka.

- A Klávénak nem fog tetszeni - szólt bizonytalanul Alec. - Elég biztos vagyok benne, hogy a Törvény tiltja a mondének patkánnyá változtatását.

- Igazság szerint nem Isabelle változtatta patkánnyá - mutatott rá Jace. - Legrosszabb esetben gondatlansággal lehetne vádolni.

- Kit érdekel a hülye Törvény? - visította Clary, és megragadta Isabelle csuklóját. - A legjobb barátom patkány lett!

- Jaj! - Isabelle megpróbálta elhúzni a csuklóját. - Engedj el!

- Csak ha elmondod, hol van. - Clary soha életében nem szeretett volna úgy pofon vágni senkit, mint most Isabelle-t. - Nem hiszem el, hogy képes voltál csak úgy otthagyni... Nyilván halálra van rémülve.

- Ha még nem taposta agyon valaki - jegyezte meg Jace, amivel nem segített.

- Nem én hagytam ott. Beszaladt a bárpult alá - tiltakozott Isabelle. - Hagyjál már! Benyomod a karkötőmet.

- Hülye liba! - kiáltotta Clary, és erőteljes mozdulattal a meglepett Isabelle-hez vágta a saját kezét. Meg sem várta a reakciót, máris futva indult a bárpult felé. Térdre zuhant, és beleesett a sötétségbe odalent. A penészes szagú odúban mintha egy apró, gyöngyszerű szempárt pillantott volna meg. .

- Simon? - kérdezte elcsukló hangon. - Te vagy az? Simon patkány remegő bajusszal, óvatosan lépett egyet előre. Clary látta koponyájához simuló apró fülének kerek körvonalait és az orra hegyét. El kellett fojtania az undorát - soha nem szerette a patkányokat szögletes, sárgás, harapásra kész fogaikkal. Azt kívánta, Simon bárcsak inkább hörcsöggé változott volna.

- Én vagyok az, Clary - mondta halkán. - Jól vagy?

Közben Jace meg a többiek is megérkeztek mögé; Isabelle inkább tűnt mérgesnek, mint szomorúnak. - Az alatt van? - kérdezte kíváncsian Jace.

Clary, aki még mindig négykézláb állt, bólintott. - Sss! Megijeszted. -Ujját óvatosan bedugta a bárpult alá, és begörbítette. - Gyere elő, Simon. Magnus visszacsinálja a varázslatot. Minden rendben lesz.

Halk nyüsztést hallott, és a patkány kidugta rózsaszín orrát a pult alól. Clary megkönnyebbült sóhajjal kapta föl a kis állatot. - Simon! Megértetted, amit mondtam!

A patkány összekuporodott a lány tenyerének ölelésében, és kétségbeesetten nyüsztett. Clary a mellkasához szorította. - Ó, szegény kis drágám - duruzsolta, majdnem mintha Simon valóban állat lett volna. - Szegény Simon, nem lesz baj, megígérem...

- Én nem sajnálnám a helyedben - jegyezte meg Jace. - Szerintem még sosem járt ilyen közel a didkőidhoz.

- Ó, fogd már be! - Clary mérgesen meredt Jace-re, de közben ugyanolyan hevesen szorongatta a patkányt. Az állat bajsza remegett, de hogy a dühtől, az izgatottságtól vagy egyszerűen a rémülettől, azt a lány nem tudta megállapítani. - Gyerünk Magnushoz - mondta élesen. - Vissza kell változtatnunk.

- Ne kapkodjunk el! - Jace, a gazember szabályosan vigyorgott. Simon felé nyúlt, mintha csak meg akarná simogatni. - Olyan aranyos így. Nézd a rózsaszín orrocskáját!

Simon hosszú, sárga fogaival Jace-re vicsorgott, és a fiú felé kapott. Jace visszahúzta kinyújtott kezét. - Izzy, kerítsd elő a mi csodás házigazdánkat.

- Miért pont én? - Isabelle ingerültnek tűnt.

- Mert a te hibádból változott a mundi patkánnyá, szerencsétlen - közölte Jace, és Clarynek egyszerre feltűnt, hogy a két fiú milyen ritkán mondja ki Simon nevét. - És nem hagyhatjuk itt.

- Teljes lelki nyugalommal itt hagynád, ha nem lenne a *csaj*. - Isabelle-nek sikerült egyetlen szótagba annyi mérget sűrítienie, hogy az egy elefánttal is végzett volna. Ahogy elvonult, szoknyája táncot járt a dereka körül.

- El nem tudom képzelni, miért hagyta, hogy megidd azt a kék italt - mondta Clary Simon-patkánynak. - Most láthatod, mi lett a vége, hogy ilyen sekélyes voltál.

Simon mérgesen nyüszögött fel. Clary kuncogást hallott, és amikor felnézett, Magnust látta, amint fölé hajol. Isabelle haragos tekintettel állt mögötte. - *Rattus norvegicus* - állapította meg Magnus, miután Simonra pillantott. - Közönséges patkány. Semmi egzotikus.

- Nem érdekel, milyen patkány - mondta Clary. - Azt akarom, hogy változzon vissza.

Magnus elgondolkodva vakarta meg a fejét, mire csillámpor szállt fel róla a levegőbe. - Semmi értelme.

- Ugyanezt mondtam én is - bólintott elégedetten Jace.

- SEMMI ÉRTELME? - kiabálta Clary olyan hangosan, hogy Simon a hüvelykujja alá rejtette a fejét. - HOGY MONDHATSZ ILYET, HOGY SEMMI ÉRTELME?

- Pár órán belül magától is visszaváltozik - közölte Magnus. - A koktélok hatása ideiglenes. Semmi értelme bezavarni egy átalakító varázslattal, csak fölösleges traumát okozna neki. A túl sok varázslat nem tesz jót a mondéneknak, nincsen hozzászokva a szervezetük.

- Kétlem, hogy ahhoz hozzá lenne szokva a szervezete, hogy patkány - jegyezte meg Clary. - Boszorkánymester vagy, nem tudod egyszerűen visszafordítani a varázslatot?

Magnus elgondolkodott. - Nem - mondta végül.

- Úgy érted, nem vagy hajlandó ?

- Ingyen nem, drágám, és nincs annyi pénzed, hogy megfizess.

- De mégsem vihetek haza egy patkányt a metróra - érvelt Clary. - Elejtem, vagy egy rendőr elkap, amiért kártevőket hurcolok egy tömegközlekedési eszközön. - Simon vinnyogva jelezte, hogy nem tetszik neki a kifejezés. - Nem mintha te kártevő lennél persze.

Egy lányhoz, aki eddig az ajtónál kiabált, most még hatan-heten csatlakoztak. A buli alapszíváját és a zene duruzsolását kezdte elnyomni a dühös kiáltások zaja. Magnus a szemét forgatta. - Bocsássatok meg! - mondta, és behátrált a tömegbe, ami azonnal összezárt körülötte.

Isabelle zavartan toporgott a szandáljában, és megeresztett egy mély sóhajt. - Ennyit az ő segítségéről.

- Az van - mondta Alec -, hogy simán beteheted a patkányt a hátizsákodba.

Clary szigorú pillantást vetett a fiúra, de semmi kivetnivalót nem találhatott az ötletben. Végére is nem volt zsebe, ahová begyömöszölhette volna. Isabelle ruhája eleve túl szűk volt bármiféle zsebhez; Clary már azon is csodálkozott, hogy egyáltalán Isabelle belefért.

Lerázta hát magáról a hátizsákot, és az összehajtogatott pulóvere meg a rajzfüzete között talált benne egy zugot, ahová elrejtette a patkányt.

Az állat, aki egykor Simon volt, összekuporodott a pénztárcáján, és bánatosan nézett fel. - Sajnálom - mondta szomorúan Clary.

- Ne sajnáld! - szólt rá Jace. - Képtelen vagyok felfogni, miért ragaszkodnak hozzá a mondik, hogy felelősséget vállaljanak olyan dolgokért, amik egyáltalán nem az ő hibájukból történtek. Nem te borítottad le azt a koktélt a hülye torkán.

- Ha én nem lennék, egyáltalán nem is jött volna ide - felelte Clary vékony hangon.

- Ne áltasd magad. Isabelle miatt jött.

Clary dühösen rántotta be a hátizsák száját. - Tűnjünk el innen! Elegem van ebből a helyből.

Az ajtónál kiabáló csapatról kiderült, hogy egytől egyig vámpírok; könnyen fellehetett őket ismerni sápadt bőrükről és halottfekete hajukról. *Biztosan festik*, gondolta Clary. Kizárt dolognak tűnt, hogy mindegyiknek magától ilyen színű a haja, ráadásul némelyiknek szőke volt a szemöldöke. Hangosan panaszkodtak tönkretett motorjaik miatt, meg azért, mert néhány társuk eltűnt, és fogalmuk

sem volt róla, hol lehetnek. - Nyilván részegek, és elájultak valahol - mondta Magnus, miközben unottan lengette előttük hosszú, fehér ujjait. - Tudjátok jól, hogy hajlamosak vagytok denevérré meg egy rakás porrá változni, ha a kelleténél több Bloody Maryt borítottatok le.

- Igazi vérrel keverik a vodkájukat - súgta Jace Clary fülébe.

A lány összerázkódott a fiú lélegzetének érintésétől. - Igen, magamtól is leesett, köszönöm.

- Nem piszkálhatunk meg minden porcicát a lakásban, hátha valamelyikről reggel kiderül, hogy Gregor az - mondta egy duzzogó szájú, festett szemöldökű lány.

- Gregornak nem lesz semmi baja. Ritkán söprök - nyugtatta meg Magnus. - Reggel boldogan visszaküldök a szállodába mindenkit, aki hátramaradt. Természetesen egy lefüggönyözött ablakú kocsiban.

- De mi lesz a motorjainkkal? - kérdezte egy vékony fiú, akinek rosszul festett haja tövéből kilátszott a szőkesége. Bal fülcimpájáról karót formázó fülbevaló lógott. - Óráig fog tartani, mire helyrepofozzuk őket.

- Napkeltéig van idő - közölte Magnus. Nyilvánvaló volt, hogy kezd kijönni a sodrából. - Azt javasolnám, hogy lássatok neki. - Felemelte a hangját. - Oké, ennyi volt! A bulinak vége. Mindenki kifelé! - Széles karmozdulatokkal jelezte, hogy komolyan gondolja, amit mond.

A zenekar egyetlen zajos akkorddal befejezte a játékot. A vendégek soraiból hangos panaszszavak hallatszottak, de mindenki engedelmesen elindult az ajtó felé. Senki sem állt meg, hogy köszönetet mondjon Magnusnak a buliért.

- Gyerünk! - Jace a kijárat felé taszította Claryt. A tömeg sűrű volt, és a lány maga előtt tartotta a hátizsákját, óvón fonva köré a karját. Valaki keményen nekiütközött a vallanak, mire a lány felkiáltott, aztán oldalt lépett, így távolabb került Jace-től. Egy kéz simította végig a hátizsákot. Clary felnézett, és a karos fülbevalót viselő vámpírt pillantotta meg, amint szélesen vigyorgott rá. - Hé, Csinoska! - szólította meg a vámpír. - Mi van a zsákodban?

- Szenteltvíz - vágta rá Jace, amint ismét felbukkant a lány mellett, akár ha dzsinnként idézték volna meg. Gunyoros szőke dzsinnként, meglehetősen rossz modorral.

- Óóó, egy Árnyvadász - mondta a vámpír. - Ijesztő. - Egy kacsintással megint beleolvadt a tömegbe.

- A vámpírok olyan primadonnák - sóhajtott Magnus az ajtóból. - Nem is tudom, miért rendezem ezeket a bulikat.

- A macskád miatt - emlékeztette Clary.

Magnusnak felcsillant a szeme. - Igaz. Miau Ce-tung megérdemli, hogy kitegyek magamért. - A lányra pillantott és a mögötte szorosan összezáró Árnyvadászokra. - Mentek?

Jace bólintott. - Nem akarunk visszaélni a vendégszereteteddel.

- Miféle vendégszeretettel? - kérdezte Magnus. - Mondanám, hogy öröm volt találkozni veletek, de nem volt az. Nem mintha nem lennétek viszonylag rokonszenvesek. Ami pedig téged illet... - Megeresztett egy kedélyes kacsintást Alec felé. - Felhívsz?

Alec megmerevedett, dadogni kezdett valamit, és valószínűleg reggelig ott állt volna egy helyben, ha Jace nem ragadja meg a könyökét, és a sarkukban Isabelle-lel nem vonszolja az ajtó felé. Clary éppen követte volna őket, amikor finom érintést érzett a karján. Magnus volt az. - Van számodra egy üzenetem - mondta. - Édesanyádtól.

Clary annyira meglepődött, hogy majdnem eldobta a hátizsákot. - Édesanyámtól? Úgy érted, megkért, hogy mondj el nekem valamit?

- Nem egészen - felelte Magnus. Macskaszerű szeme, amelyben a függőleges pupillák olyanok voltak, mint rések egy arany és zöld falon, most az egyszer komoly volt. - De ismertem őt úgy, ahogyan te nem. Amit tett, azt azért tette, hogy távol tartson téged egy világtól, amit gyűlölt. Gyűlölte az egész létezését, a menekülést, a bujkálást. A hazugságokkal, ahogyan te nevezted őket, az volt a célja, hogy biztonságban tudjon téged. Ha az életed kockáztatod, értelmetlenné teszed az áldozatot, amit érted hozott. Ezt nem akarná.

- Nem akarná, hogy megmentsem?

- Nem, ha ez azt jelentené, hogy veszélybe sodrod magad.

- De én vagyok az egyetlen, akit érdekel, hogy mi történik veled.

- Nem - mondta Magnus. - Nem te vagy az egyetlen.

Clary pislogni kezdett. - Nem értem. Van... Magnus, ha tudsz valamit...

A férfi könyörtelen precizitással szakította félbe. - És még valami. - Szeme az ajtó felé villant, ahol Jace, Alec és Isabelle eltűnt. - Tartsd észben, hogy amikor édesanyád elmenekült az Árnyvilágból, nem a szörnyetegek elől kellett elrejtőznie. Nem a boszorkánymesterek, a farkasemberek, a Tündérek Népe, de még csak nem is a démonok elől. Hanem *előlük*. Az *Árnyvadászok* elől.

A többiek a ház előtt vártak rá. Jace zsebre vágott kézzel a lépcső korlátjának támaszkodott, és a vámpírokat figyelte, ahogyan átkozódva köröztek használhatatlan motorjaik körül. Halvány mosoly ült ki az arcára. Alec és Isabelle valamivel távolabb álltak. Isabelle a szemét törölgette, amitől Claryt megmagyarázhatatlan ingerültség fogta el - hiszen az Árnyvadász lány alig ismerte Simont. Ez nem az ő katasztrófája volt. Egyedül Clarynek lehetett joga hozzá, hogy szomorkodjon, Isabelle-nek semmi.

Ahogy meglátta Claryt, Jace ellépett a korlát mellől. Felvette vele a lépést, de nem szólalt meg. Isabelle és Alec előresiettek, úgy tűnt, mintha közben vitatkoznának egymással. Clary felgyorsította a lépteit, és a nyakát nyújtóztatta, hogy jobban hallja őket.

- Nem a te hibád - mondta Alec. Törődöttnek tűnt a hangja, mintha nem most először folytatná le ugyanezt a beszélgetést a húgával. Clary kíváncsi lett volna rá, hány fiút változtatott véledenül patkánnyá Isabelle. - Mindenesetre leszűrhetnéd belőle a tanulságot, hogy ne járj annyi Alvilági buliba - tette hozzá Alec. - Több baj származik belőlük, mintsem hogy megérje.

Isabelle hangosan szipogott. - Ha bármi történt volna velem... Nem is tudom, mit csináltam volna.

- Valószínűleg semmi olyasmit, amit ne csináltál volna korábban is - mondta unottan Alec. - Nem is ismerted valami jól.

- Az nem jelenti azt, hogy nem...

- Micsodát? Hogy nem voltál szerelmes belé? - gúnyolódott Alec, és megemelte a hangját. - Ismerned kell valakit ahhoz, hogy szerelmes lehess belé.

- De ez nem ilyen egyszerű. - Isabelle egészen szomorúnak tűnt. - Egyáltalán nem szórakoztál jól a bulin, Alec?

- Nem.

- Azt hittem, tetszeni fog Magnus. Aranyos, ugye?

- Aranyos? - Alec úgy nézett a húgára, mintha elment volna az esze. - A kiscicák aranyosak. A boszorkánymesterek... - Habozott. - Hát ők nem azok - fejezte be nem épp fantáziadúsan.

- Gondoltam, esetleg megtaláljátok egymással a hangot. - Ahogy testvére felé fordult, Isabelle szemében csillogtak a könnyek. - Hogy összebarátkoztok.

- Már vannak barátaim - mondta Alec, és mintha tenni sem tudott volna ellene, Jace-re pillantott a válla fölé.

Jace azonban lehajtott fejjel, gondolataiba merülve battyogott mögöttük, és észre sem vette. -

Clary egyszerre készletet érzett, hogy kinyissa a zsákot, és belepillantson. Felvonta a szemöldökét. A zsák már nyitva volt. Visszagondolt a buli végére. Felvette a zsákot, behúzta a cipzárt. Egészen biztosan emlékezett rá. Ugráló szívvel rántotta szélesre a zsák száját.

Eszébe jutott, milyen volt, amikor ellopták a pénztárcáját a metrón. Kinyitotta a hátizsákját, nem látta benne, mire a szája azonnal kiszáradt az ijedtségtől. *Elejtettem? Elvesztettem?* Még emlékezett, milyen volt, amikor rájött: *nincs meg*. Most éppen ugyanazt érezte, csak ez ezerszer rosszabb volt. Csontszáraz szájjal turkált a zsák belsejében, félretolva a ruhákat és a rajzfüzetét; körmei alá vastagon ragadt a por. Semmi.

Megállt. Jace is megtorpant, éppen az orra előtt, és türelmetlenkedni kezdett. Alec és Isabelle már vagy egy saroknyival előttük jártak. - Mi van? - kérdezte Jace, és Clary biztos volt benne, hogy valami gunyoros megjegyzésre készül. Aztán viszont megláthatta a lány arc kifejezését, és inkább visszafogta magát. - Clary?

- Eltűnt - suttopta a lány. - Simon. A hátizsákomban volt...

- Kimászott?

Értelmetlen kérdés volt, amire a kimerült és halálra rémült Clary nem épp higgadtan válaszolt. - *Hát persze, hogy nem mászott ki!* - visította. - Szerinted azt akarja, hogy átmenjen rajta egy autó vagy megölje egy macska...?

- Clary...

- Fogd be! - kiabálta Clary, és felé csapott a hátizsákjával. - Te mondtad, hogy nem érdemes visszaváltoztatni...

Jace ügyesen elkapta a felé lendülő zsákot, kivette a lány kezéből, és megvizsgálta. - Elszakadt a cipzár - állapította meg. - Méghozzá kívülről. Valaki úgy tépte ki a helyéről.

Clarytól csak suttogásra futotta, ahogy bambán rázta a fejét. - Én nem...

- Tudom. - Jace hangja egészen gyengéd volt. Tenyerét tölcserként emelte a szája elé. - Alec! Isabelle! Menjetek csak tovább! Majd utolérünk benneteket.

A két alak már elég messze járt, de most megtorpantak; Alec habozott, húga azonban elkapta a karját, és határozott mozdulattal a metró lejárata felé taszította. Clary nyomást érzett a hátán. Jace tenyere volt az, ami finoman megfordította. Hagyta, hadd vezesse a fiú, miközben ő a járda köveiben botladozott, amíg vissza nem értek Magnus házának bejáratához. A szűk lépcsőházat az állott alkohol bűze és az a különös, édeskés szag töltötte be, amit Clary az Alvilágiakkal kapcsolt össze. Jace elvette a kezét a lány hátáról, és megnyomta a csengőt Magnus neve fölött.

- Jace - szólt Clary.

A fiú lenézett rá. - Mi az?

Clary kereste a szavakat. - Szerinted jól van ? ;

- Simon? - Jace habozott, mire a lánynak Isabelle szavai jutottak az eszébe: *Ne kérdezz tőle semmit, hacsak nem vagy benne biztos, hogy el tudod viselni a választ.* A fiú ezúttal nem mondott semmit, inkább még egyszer, erősebben megnyomta a csengőt.

Erre már Magnus hangja harsant a kaputelefonból, hogy dübörögve töltse be a lépcsőházat: - KI MERI MEGZAVARNI A NYUGALMAMAT?

Jace már-már idegesnek tűnt. - Jace Wayland. Emlékszel? Én jöttem a Klávéből.

- Ó, igen. - Magnus mintha felvillanyozódott volna. - Te vagy a kékszemű?

- Alecre gondol - segített be Clary.

- Nem. Az én szememet általában aranyszínűnek mondják - közölte Jace a kaputelefonnal. - És világítónak.

- Ó, hogy az a másik vagy. - Magnus hangja egészen csalódottnak hatott. Ha Clary nem lett volna olyan feldúlt, elmosolyodik. - Gondolom, az lesz a legjobb, ha feljössz.

A boszorkánymester sárkányokkal díszített selyemkimonóban és arany turbánban nyitott ajtót, arcán alig titkolt ingerültséggel.

- Aludtam - mondta gőgösen.

Jace úgy nézett ki, mint aki mindjárt tesz egy epés megjegyzést, valószínűleg a turbánnal kapcsolatban, úgyhogy Clary gyorsan közbevágott. - Ne haragudj, amiért zavarunk...

Valami kicsi és fehér kukucskált elé a boszorkánymester bokái közül. Kusza szürke csíkjai voltak és bóbítás rózsaszín fülei, amitől jobban hasonlított egy nagy egérre, mint egy kismacskára.

- Miau Ce-tung? - tippelt Clary. Magnus bólintott. - Hazatért.

Jace megvetéssel méregette az apró cirmos állatot. - Ez nem is macska -jegyezte meg. - Akkora, mint egy hörcsög.

- Vagyok elég rendes hozzád, hogy úgy tegyek, mintha ezt nem hallottam volna meg - szólt Magnus, és a lábával tessékelté maga mögé Miau Ce-tungot. - Szóval pontosan miért is jöttetek ide?

Clary felé nyújtotta a szakadt hátizsákot. - Simon miatt. Eltűnt.

- Á - mondta finoman Magnus. - Pontosán mije tűnt el?

- Ő tűnt el - közölte Jace. - Nincs meg, nyoma veszett, távollétével tüntet, felszívódott. .

- Talán megszökött, és elbújt valami alatt - vetette föl Magnus. - Nem lehet könnyű megszokni, ha az ember patkány lesz, főleg ha valaki eleve ilyen félnótás.

- Simon nem félnótás - tiltakozott dühösen Clary.

- Igaz - helyeselt Jace. - Csak félnótásnak tűnik. Igazából egészen átlagos az intelligenciája. - Hangja könnyed volt, válla azonban görcsösen feszült, ahogy Magnushoz fordult. - Amikor elindultunk, az egyik vendéged hozzáért Claryhez. Szerintem ő szakíthatta ki a zsákot, és ő vitte el a patkányt. Mármint Simont.

Magnus érdeklődve figyelte a fiút. - És?

- És ki kell derítenem, ki volt az - mondta Jace határozottan. - Feltételezem, hogy te tudod. Elvégre te vagy Brooklyn Fő Boszorkánymestere. Kétlem, hogy túl sok olyasmi történne a lakásodban, amiről nem tudsz.

Magnus egyik csillogó körmét vizsgálta. - Nem tévedsz.

- Légy szíves, áruld el nekünk! - mondta Clary. Jace keze szorosabbra zárult a csuklóján. Tudta, hogy a fiú azt szeretne volna, ha csöndben marad, de nem tudta türtőztetni magát. - Kérlek!

Magnus egy sóhajrással leengedte a kezét. - Hát jó. Láttam az egyik motoros vámpírsrácor egy barna patkánnyal a kezében. Gondoltam, közülük való. Néha az Éjszaka Gyermekei patkánnyá vagy denevérré változnak, ha sokat isznak.

Clary keze remegett. - De most azt hiszed, hogy mégis inkább Simon lehetett?

- Csak tipp, de valószínűnek tűnik. .

- Van még valami. - Jace higgadtan beszélt, de már pattanásig feszültek az idegei, éppen mint azelőtt, hogy megtalálták volna az Elhagyatottat a lakásban. - Hol van a búvóhelyük?

-A micsodájuk?

- A vámpírok búvóhelye. Odamentek, nem?

- Azt hiszem. - Magnus úgy festett, mint aki legszívesebben valahol máshol lenne.

- El kell árulnod, hol van.

Magnus megrázta turbános fejét. - Nem fogok összekülönbözni az Éjszaka Gyermekeivel egy mondan kedvéért, akit még csak nem is ismerek.

- Várj - vágott közbe Clary. - Mit akarnának kezdeni Simonnal? Azt hittem, nem szabad kárt tenniük az emberekben...

- Hogy én mit gondolok? - Magnus hangja nem volt ellenséges. - Azt hitték, közönséges patkány, és azt gondolták, jó szórakozás lesz megölni egy Árnyvadász házikedvencét. Nincsenek oda értetek, akármilyen áll a fegyverszüneti szerződésben, és a Szövetségnek semmiféle álláspontja nincsen az állatok megöléséről.

- Megfogyják ölni? - kérdezte elkerekedett szemekkel Clary.

- Nem feltétlenül - felelte sietősen Magnus. - Talán ők is azt hiszik, hogy közülük való.

- És akkor mi fog történni vele?

- Hát, amikor visszaváltozik emberré, így is meg fogják ölni. Viszont addig még van néhány órátk.

- Akkor segítened kell nekünk - mondta Clary a boszorkánymesternek. - Különben Simon meg fog halni.

Magnus együttérzéssel mérte végig tetőtől talpig a lányt. - Mind meghalnak, drágaságom - mondta. - Kénytelen leszel hozzászokni.

Bezárta volna az ajtót, Jace azonban előrelépett, és berakta a lábát a résbe. Magnus felsóhajtott. - Megint mi van?

- Még nem mondtad el nekünk, hol van a búvóhely.

- És nem is fogom. Hallhattad...

Clary Jace elé lépett, és a boszorkánymester szavába vágott. - Beletúrtál az agyamba - mondta. - Elvetted az emlékeimet. Ezt az egy dolgot nem tudnád megtenni a kedvemért?

Magnus résnyire húzta össze macskaszemét. Valahonnan a távolból Miau Ce-tung nyávogása hallatszott. A boszorkánymester lassan lehajtotta a fejét, és egyetlenegyszer, nem túl finoman, nekiütötte a falnak. - A régi Dumont hotelban - mondta. - A belvárosban.

- Az tudom, hol van - derült fel Jace arca.

- Azonnal oda kell mennünk. Van itt Portál? - akarta tudni Clary.

- Nincs. - Magnus határozottan bosszúsnak tűnt. - A Portálokat elég nehéz megépíteni, és nem kis veszélyt jelentenek a tulajdonosaikra. Ocsmány dolgok tudnak átjönni rajtuk, ha nem vigyáz az ember. New Yorkban összesen kettőről tudok. Az egyik Dorotheánál van, a másik meg Renwicknél, de egyik sincs olyan közel, hogy érdemes lenne odarohanni, még akkor sem, ha biztosak lennétek benne, hogy a tulajdonosaik engednék használni őket, ráadásul valószínűleg úgysem engednék. Világos? Most már menjetek! - Magnus célzatosan meredt Jace lábára, ami még mindig az ajtónyílásban volt. A fiú nem moccant.

- Még valami - mondta. - Van valahol a környéken szent hely?

- Jó ötlet. Ha egyedül akarsz bemenni egy vámpírbarlangba, tényleg célszerű imádkozni előtte.

- Fegyverekre van szükségünk - közölte Jace nyersen. - Többre, mint amennyi most nálunk van.

Magnus a belváros irányába mutatott. - Van egy katolikus templom arra, a Diamond Streeten. Megteszi? Jace bólintott, és hátralépett. - Az...

Az ajtó becsapódott az orruk előtt. Clary, aki úgy fújtatott, mintha futott volna, addig bámulta, amíg Jace karon nem fogta, és le nem terelte a lépcsőn, ki az éjszakába.

A DIAMOND STREET-I TEMPLOM egészen kísértetiesnek hatott az éjszakában; a boltíves gótikus ablakok ezüstösen csillanó tükrökként verték vissza a holdfényt. Az épületet matt feketére festett kovácsoltvas kerítés vette körül. Clary megrángatta a kaput, de egy masszív lakat nem engedte, hogy kinyissa. - Le van lakatolva - mondta, és hátrapillantott Jace-re a válla fölött. A fiú előkapta az irónját. - Engedj oda!

Clary figyelte, ahogyan Jace a lakattal vacakol, nézte háta karcsú ívét, a rövid ujjú póló alatt duzzadó izmokat. A ragyogó holdfényt most inkább ezüstös színűre festette máskor aranyló haját.

A lakat, torzá csavarodott fémdarab, hangos csörgéssel hullott a földre. Jace láthatólag elégedett volt magával. - Szokás szerint - mondta - ebben mocskosul jó vagyok.

Clary ezen már bepöccent. - Ha vége az este önfényező szakaszának, talán foglalkozhatnánk azzal is, hogy megmentjük a legjobb barátomat, akinek éppen a vérét ontják?

- Vérét ontják? - Jace elismeréssel pillantott Claryre. - Ezek nagy szavak.

-Te meg egy nagy...

- Ccc, ccc - vágott közbe a fiú. - Templomban nem illik káromkodni.

- Még nem vagyunk bent a templomban - mormogta Clary, miközben követte a fiút a hatalmas, kétszárnyú bejárati ajtó felé. A csodálatosan faragott kő boltív legmagasabb pontjáról egy angyal nézett le rájuk. A fekete égbolt előtt hegyes tornyok rajzolódtak ki, és Clary csak most ismerte fel a templomot, amit már korábban is észrevett a McCarren parkból. Az ajkába harapott. - Valahogy nincs rendjén, hogy csak úgy betörjünk egy templomba.

Jace arca egészen komolynak tűnt a holdfényben. - Nem törünk be - mondta, és visszacsúsztatta az irónt a zsebébe. Vékony barna kezét, amit csipkefátyolként borítottak a finom fehér hegek, az ajtó fájára fektette közvedenül a retesz fölött. - A Klávé nevében - szólt - bebocsáttatást kérek erre a szent helyre. A Soha Véget Nem Érő Csata nevében arra kérlek benneteket, engedjétek használni a fegyvereiteket. Raziel Angyal nevében kérem áldásokat harcomra a sötétség ellenében.

Clary rámeredt. A fiú nem mozdult, bár az éjszakai szél a szemébe fújta a haját; hunyorított, és amikor Clary már éppen megszólalt volna, a hatalmas ajtó csikorogva kitárult. Könnyedén nyílt befelé előttük, megmutatva az apró tüzek által megvilágított hűvös, sötét teret.

Jace hátralépett. - Csak utánad.

Amikor Clary belépett, hűvös levegő ölelte körül, meg a kő és a gyertyaviasz illata. Padok félhomályos sora nyújtózott az oltárig, a távolabbi falon pedig számtalan gyertya reszkető fénye szikrázott. A lány rádöbbsent, hogy az Intézetet kivéve, ami igazából nem is számított, még soha nem járt templom belsejében. Persze már látott belülről templomot képeken és filmekben, de főleg animékben, ahol rendszeresen előfordultak. Az egyik kedvenc animesorozatában volt egy jelenet, amelyik templomban játszódott, és egy félelmetes vámpír pap is szerepelt benne. Az embernek állítólag biztonságban kellene éreznie magát egy templomban, Clary mégis félt. Mintha az árnyékból különös, rémisztő alakok mozdultak volna felé. Összerázkódott.

- A kőfalak kint tartják a meleget - mondta Jace, amikor észrevette.

- Nem az a baj - felelte Clary. - Az a helyzet, hogy még soha életemben nem jártam templomban.

- Az Intézetben voltál.

- Úgy értem, igazi templomban. Istentiszteleten. Ilyesmi.

- Tényleg. Nos, ez a főhajó a padsorokkal. Itt ülnek az emberek a mise alatt. - Ahogy az oltár felé haladtak, hangjuk visszaverődött a kőfalakról. - Itt elől van a szentély, most benne állunk. Ez pedig az oltár, a pap itt mutatja fel az oltáriszentséget. Ez mindig a templomok keleti oldalára kerül. - Letérdelt az oltár elé, és Clary egy pillanatra azt gondolta, imádkozik. Maga az oltár magas volt, szürke gránitból készült, és vörös terítővel takarták le. Mögötte díszes arany fal magasodott, rajta szentekkel és mártírokkal, akiknek a feje mögött arany kör jelképezte a glóriát. '

- Jace! - suttogta a lány. - Mit csinálsz?

A fiú a kőpadlóra fektette a kezét, és sebesen mozgatta ide-oda, mintha csak keresne valamit. Ujjai hegyével port kavart fel. - Fegyvereket keresek. - Itt?

- El vannak rejtve, általában az oltár körül. A kedvünkért tartják itt, vészhelyzet esetére.
- És mi ez, valami megállapodás köztetek meg a katolikus egyház között?

- Nem kizárólag. A démonok éppen olyan régen itt vannak a Földön, mint az emberek. Mindenhová eljutottak. A görögök daemonoknak, a hinduk asuráknak, a japánok oniknak nevezték őket. A legtöbb hitrendszer megoldotta, hogy magába foglalja létezésüket, de az ellenük folyó harcot is egyben. Az Árnyvadászok nem húznak egyetlen valláshoz sem, cserébe minden vallás támogat bennünket a harcunkban. Ugyanígy mehettem volna segítségért egy zsidó zsinagógába vagy egy sintó szentélybe, vagy... Á, itt is van. - A fiú félresöpörte a port, miközben Clary letérdelt mellé.

Az oltár előtti egyik nyolcszögletű kőbe egy rúnát véstek. Clary majdnem olyan könnyedén ismerte fel, mintha csak anyanyelvén kellett volna kiolvasnia egy szót. Az a rúna volt, amelyik azt jelentette, hogy „Nephilim”.

Jace elővette az irónját, és a köhöz érintette. Az nyikorgó hangot adva csúszott félre, hogy felfedje az alatta rejtőzködő sötét rekeszt. Odabent hosszúkás faláda hevert; Jace felemelte a fedelét, és elégedetten méregette a benne lévő gondosan elrendezett tárgyakat.

- Mik ezek? - kérdezte Clary.

- Szenteltvíz fiolákban, megáldott kések, acél- meg ezüstpengék - felelte Jace, miközben halomba rakta a fegyvereket maga mellett a földön -, elektrumdrót, bár annak most nem vesszük hasznát, de azért mindig jól jöhet, ezüstgolyók, óvó amuletek, fészületek, Dávid-csillagok...

- Jézus... - mondta Clary.

- Kétlem, hogy őt is magunkkal tudnánk vinni.

- Jace! - Clary egészen fel volt háborodva.

- Mi van?

- Nem tudom, nem tűnik helyénvalónak ilyesmivel viccelődni egy templomban.

A fiú megrántotta a vállát. - Nem vagyok hívő. Clary meglepetten nézett rá. - Nem vagy?

Jace megrázta a fejét. Haja az arcába hullott, de éppen elmélyülten tanulmányozott egy fiola áttetsző folyadékot, úgyhogy nem nyúlt oda, hogy megigazítsa. Clary ujjá szinte viszketett, olyan erős késztetést érzett, hogy megtegye helyette. - Azt hitted, vallásos vagyok? - kérdezte a fiú.

- Hát... - habozott Clary. - Ha vannak démonok, kell hogy legyenek...

- Kell hogy legyenek kicsodák? - Jace a zsebébe csúsztatta a fiolát. -Á - mondta -, úgy érted, ha van ez - és a padló felé mutatott -, akkor lennie kell ennek is. - Most felmutatott a mennyezet felé.

- Ezt diktálja a józan ész. Nem?

Jace leengedte a kezét, felvett egy törst, és a markolatát kezdte vizsgálgatni. - Elmondom, mi az ábra - mondta. - Életem harmadrészét azzal töltöttem, hogy démonokat öltem. Legalább ötszázat küldtem vissza, a fene tudja, milyen dimenziókba, ahonnan előmászta. És ilyen hosszú idő alatt... *Ilyen hosszú idő alatt*, soha egyetlenegy angyalt nem láttam. Nem is hallottam senkiről, aki valaha látott volna.

- De hát egy angyal teremtette az első Árnyvadászokat is - vetette fel Clary. - Ezt mesélte Hodge.

- Szép történet. - Jace hunyorogva nézte a lányt, mint valami macska. - Apám hitt Istenben - mondta. - Én nem.

- Egyáltalán nem? - Clary igazából nem tudta, miért is piszkálja a fiút. O maga sosem gondolt bele, hogy hisz-e Istenben vagy az angyalokban meg hasonlóknak, de ha megkérdezték volna, valószínűleg azt felelh, hogy nem. Csakhogy Jace-ben volt valami, ami arra készítette, hogy tovább faggassa, áttörje a cinizmusa falát, és elismertesse vele, hogy hisz *valamiben*, hogy érez valamit.

- Mondjuk így - felelte a fiú, miközben két kést csúsztatott az övébe. Az ablakok festett üvegén beszivárgó fény színes négyszögeket rajzolt az arcára. - Apám egy igazságos istenben hitt. *Deus volt*, ezt szokta mondani. A keresztesek mottója volt, ők meg háborúba mentek, és lemészárolták őket. És amikor láttam ott feküdni a saját vérében, tudtam, hogy még hiszek Isten létezésében, csak azt nem hiszem, hogy érdekli, mi történik velünk. Talán van Isten, Clary, talán nincs, de nem hiszem, hogy ez fontos. Mindenképpen egyedül vagyunk.

Ők voltak az egyedüli utasok a belváros felé tartó metrókocsiban. Clary szótlanul ült, és Simonra gondolt. Jace időről időre rápillantott, mintha mondani akarna valamit, de aztán mindig visszasüllyedt a töle szokadan némaságba.

Amikor kimásztak a föld alól, az utcák elhagyatottak voltak, a levegő nehéz és fémízű; a bódék, a mosodák és a csekkbeváltók hallgattak barázdált acélból készült éjszakai ajtajaik mögött. A szállodát végül vagy egyórányi keresés után találták meg egy mellékutcában. Kétszer is elmentek mellette, mert

azt hitték, csak egy a számtalan kihalt lakótömb közül, végül azonban Clary észrevette a cégért. Az egyik szög kiesett belőle, és féloldalasan himbálózott egy satnya fa mögött. DUMONT HOTEL, állt rajta eredetileg, valaki azonban lefestette rajta az N-t, és kicserélte egy R-re.

- Dumont hotel - mondta Jace, amikor a lány a táblára mutatott. - Aranyos.

Clary csak két évig tanult franciául, de ennyi is elég volt, hogy megértse a tréfát. – Du mort - mondta. - A halálé.

Jace bólintott. Mintha minden érzéke kiélesedett volna, akár a macskáé, amelyik a kanapé mögött bujkáló egeret lesi.

- De ez nem lehet a hotel - mondta Clary. - Az ablakokat bedeszkázták, az ajtót befalazták... Ő - fejezete be, ahogy elkapta a fiú tekintetét. - Jogos. Vámpírok. De hogy jutnak be ?

- Repülnek - felelte Jace, és az épület felső emeleteire mutatott. Valaha kétségkívül mesés luxushotel lehetett. A kőből készült homlokzatot elegáns kacsaringók és faragott liliumok díszítették, amelyeket a hosszú évek során sötétre festett és elkoptatott a szennyezett levegő meg a savas eső.

- Mi nem tudunk repülni - volt kénytelen rámutatni Clary.

- Nem tudunk - értett egyet Jace. - Úgyhogy betörünk. - Megindult az úttesten keresztül a hotel felé.

- A repülés jobb bulinak hangzik - jegyezte meg Clary, miközben igyekezett lépést tartani vele.

- Ebben a pillanatban minden jobb bulinak hangzik. - A lány kíváncsi lett volna rá, hogy Jace ezt komolyan gondolja-e. Érződött rajta valamiféle izgatottság, a vadászat tüze, ami miatt egyáltalán nem tűnt olyan elégedetlennek, mint amilyennek mutatni igyekezett magát. *Több démont ölt meg, mint bárki más az ő korában.* Biztosan nem úgy ölte meg őket, hogy meghátrált a harc elől.

A feltámadó forró szél megzörgette a hotel előtt álló satnya fák leveleit, és szerteszét fújta a járdán heverő szemetet. A környék különös módon elhagyatott volt. Manhattanben általában mindig járt valaki az utcán, még hajnali négykor is. Az utcán sorakozó lámpák közül a legtöbb nem égett, bár az, amelyik a legközelebb volt a hotelhoz, halvány derengéssel világította meg a bejáráshoz vezető járdaszakaszt.

- Ne menj a lámpa alá! - mondta Jace, és a ruhája ujjánál fogva maga felé húzta a lányt. - Lehet, hogy az ablakból figyelnek. És ne nézz föl! - tette hozzá, de elkésett. Clary már a felső emeletek betört ablakai felé emelte a tekintetét. Egy pillanatra az a benyomása támadt, mintha mozgást érzékelt volna az egyik mögött; fehér villanást, ami lehetett egy arc vagy talán egy kéz, amint félrehúzott egy nehéz függönyt...

- Gyerünk! - A fiú maga után rángatta Claryt a sötétbe a szálloda falánál. A lány érezte, hogy felgyorsul a pulzusa, borzongás fut végig a gerince mentén, és hallotta a vér dübörgését a fülében. A 116. utcán elhúzó autók halvány moraja rettentően távolinak tűnt, azon kívül pedig nem is hallatszott más zaj, csak a járdán heverő szemét roppanása, ahogy rálépett. Azt kívánta, bár csak hangtalanul járhatna, mint egy Árnyvadász. Talán egy nap megkéri Jace-t, hogy őt is tanítsa meg.

Befordultak a hotel sarkánál, és egy sikátorban találták magukat, amely valaha nyilván az áruszállítók céljait szolgálhatta. Keskeny volt, dugig szeméttel: penészes kartondobozokkal, üres üvegpalackokkal, összetört műanyaggal meg szétszórt apró dolgokkal, amiket Clary először fopispiskálónak nézett, közelebről viszont már inkább úgy festettek, mint a...

- Csontok - mondta Jace minden érzelem nélkül. - Kutyacsontok, macskacsontok. Ne nézd meg őket túl közelebről, a vámpírok kukája általában nem valami épületes látvány.

Clary leküzdötte a hányingerét. - Hát - szólalt meg -, legalább tudjuk, hogy jó helyen járunk. - A Jace szemében megvillanó pillanatnyi tisztelet volt a jutalma.

- Ó, az tuti, hogy jó helyen járunk - mondta a fiú. - Most már csak azt kell kitalálnunk, hogy jutunk be.

Egykor nyilván ablakok is nyíltak itt, mostanra azonban befalazták őket. Nem volt nyoma sem ajtónak, sem tüzlétrának. - Amikor ez még szálloda volt - szólalt meg halkán Jace -, nyilván idehozták az árukat. A bejáraton keresztül mégsem hurcolhattak be mindent, máshol meg nem állhattak meg a teherautók.

Clary a kis boltokra meg a bódékra gondolt a lakásuk közelében. Látta az érkező áruszállító teherautókat, amikor kora reggel iskolába ment, látta, amint a koreai étterem tulajdonosa felhúzta a járda alá süllyesztett fémredőnyt a bejárat előtt, hogy levihessék a papírtörülközővel meg macskatáppal teli dobozokat az alagsorba. - Lefogadom, hogy az ajtók a föld alá nyúlnak. Valószínűleg betemeti őket ez a sok szemét.

Jace, aki egy lépéssel mögötte állt, bólintott. - Éppen erre gondoltam én is. - Felsóhajtott. - Feltesszem, neki kell állnunk a szemétkben turkálni. Kezdhethük a konténerrel. - A mozdulatból, amivel a konténerre mutatott, határozottan hiányzott a lelkesedés.

- Inkább szállnál szembe egy fosztogató démonhordával, igaz? - kérdezte Clary.

- Azokban legalább nem mászkálnának kukacok. Vagyis - tette hozzá elgondolkodva - nem mindegyikben. Egyszer elkaptam egy démont, a Grand Central alá kellett utánamennem a csatornarendszerbe...

- Ne! - emelte föl a kezét figyelmeztetőleg Clary. - Most nem vagyok abban a hangulatban.

- Soha ilyet lány még nem mondott nekem - vigyorodott el Jace.

- Maradj mellettem, és nem ez lesz az utolsó alkalom!

Jace szája széle finoman megrándult. - Nem éppen ez a legalkalmasabb időpont az üres fecsegésre. Kukáznunk kell. - A konténerhez lépett, és megragadta az egyik oldalát. - Kapd el a másik felét. Fölborítjuk.

- Azzal túl nagy zajt csapnánk - tiltakozott Clary, miközben azért elfoglalta helyét a konténer túloldalán. A szokásos sötétzöldre festett, visszataszító foltoktól hemzsegő városi kuka volt. Még a többi hasonló konténernél is jobban büzlött; valami sűrű és édeskés szag töltötte be Clary torkát, amitől majdnem öklendezni kezdett. - Odébb kéne löknünk.

- Figyelj... - kezdte Jace, de egyszerre félbeszakította a hátuk mögül, az árnyékból érkező hang.

- Tényleg úgy gondoljátok, hogy ezt kéne csinálnotok? - kérdezte.

Clary mozdulatlanra dermedve meredt az árnyékba a sikátor bejáratánál. Egy kétségbeesett pillanatra azt hitte, hogy csak képzelte a hangot, de Jace is éppen olyan mozdulatlanul és döbbsen arccal állt. Ritkán fordult elő, hogy bármi meglepte, még annál is ritkábban, hogy valaki észrevétlenül a közelébe osont. Ellépett a konténertől, keze az öve felé mozdult. Hangjából semmiféle érzélem nem hallatszott. - Van ott valaki?

- *Diós mio!* - Egy férfi hangja volt, aki nyilvánvalóan jól szórakozott, és folyékonyan beszélt spanyolul. - Nem erről a környékről valóok vagytok, igaz?

Előrelépett, ki a legsötétebb árnyékból. Alakja lassan bontakozott ki: egy fiú volt, nem sokkal idősebb Jace-nél, és vagy tizenöt centivel alacsonyabb. Vékonydongájú testével, nagy sötét szemével és mézszínű bőrével egy Diego Rivera-festményre emlékeztetett. Fekete nadrágot és nyitott gallérú fehér inget viselt. Nyakában aranylánc lógott, ami megcsillant, amikor közelebb került a lámpafényhez.

- Hát nem mondhatnám - felelte óvatosan Jace. Keze nem mozdult az övétől.

- Nem kellett volna idejönnötök. - A fiú a homlokára zúduló sűrű fekete fürtökbe túrt az ujjával. - Ez a hely veszélyes.

Úgy érte, rossz környék. - Clarynek szinte kedve támadt felnevetni, bár egyáltalán nem volt vicces a helyzet. - Tudjuk - mondta. - Csak egy kicsit eltévedtünk, ez minden.

A fiú a kuka felé intett. - Azzal mit csináltatok?

Sose tudtam kapásból hazudni - gondolta Clary, és Jace-re pillantott, aki reményei szerint sokkal járatosabb volt ezen a téren.

Csak hogy a fiú máris csalódást okozott neki. - Megpróbáltunk bejutni a hotelba. Gondoltuk, talán egy pinceajtó van a kuka mögött.

A fiú szeme elkerekedett a hitetlenségtől. - *Putá madre...* Miért akarnátok ilyesmit csinálni?

Jace megvonta a vállát. - Csak a hecc kedvéért. Pusztán szórakozásból.

- Nem érted. Itt kísértetek vannak, ez a hely el van átkozva. Balszerencsét hoz. - Megrázta a fejét, és mondott egy csomó dolgot spanyolul, aminek Clary sejtése szerint nagy általánosságban az elkényeztetett fehér gyerekek ostobaságához, meg egészen konkrétan az ő ostobaságukhoz lehetett köze. - Gyertek velem, elkísérlek benneteket a metróig.

- Tudjuk, hol van a metró - mondta Jace.

A fiú halkán felnevetett. - *Claro.* Persze, hogy tudjátok, de ha velem jöttök, senki nem fog zaklatni benneteket. Nem akartok bajba kerülni, ugye?

- Az attól függ - felelte Jace, és úgy helyezkedett, hogy zakója alól kivillanjanak az övébe dugott fegyverek. - Mennyit fizetnek neked, hogy távol tartsd az embereket a hoteltől?

A fiú a háta mögé pillantott, és Clary minden idegszála megfeszült, hogy elképzelte, amint a sikátor keskeny bejáratánál összegyűlnek a fehér arcú, vörös szájú, sötét figurák, akiknek a szemfogan

úgy csillan meg a fény, mint amikor a száguldó fém szikrát csíhol a járda betonjából. Ahogy megint Jace-re pillantott, látta, hogy a fiú szája keskeny csíkká préselődik össze. - Kik fizetnek neked?

- A vámpírok. Mennyit fizetnek neked? Vagy másról van szó? Azt mondták, belőled is vámpírt csinálnak, örök életet ajánlottak fájdalom és betegségek nélkül? Mert nem éri meg. Az élet kellemetlenül hosszúnak tűnik, ha soha nem mehetsz a napfényre, *chko* - mondta Jace.

A fiú arca kifejezéstelen maradt. - A nevem Raphael. Nem *chko*.

- De tudod, miről beszélünk? Tudsz a vámpírokról? - kérdezte Clary. Raphael félrefordította a fejét, és kiköpött. Amikor megint feléjük fordult, szeméből sütött a gyűlölet. - *Los vámpíros, sí*, a vérszívó állatok. Még mielőtt bedeszkázták volna az ablakokat, meséltek mindenfélét. Késő éjszaka nevetés hallatszott, a kisállatok meg egymás után tűntek el, a hangok meg... - Elhallgatott, és megrázta a fejét. - A környéken mindenki tudja, hogy távol kell tartania magát ettől a helytől, de hát mit tehetnének? Nem lehet kihívni a rendőrséget, és azt mondani nekik, hogy a vámpírokkal van a gond.

- Láttad őket valaha? - kérdezte Jace. - Vagy ismersz valakit, aki látta őket?

Raphael lassan válaszolt. - Volt egyszer néhány fiú, jó barátok. Azt hitték, jó ötlet lenne bemenni a hotelba, és megölni a szörnyeket odabent. Vittek magukkal pisztolyokat meg késeket is. Mindegyiket megáldotta egy pap. Sosem kerültek elő. A nagynéném találta meg később a ruháikat a háza előtt.

- A saját háza előtt? - kérdezte Jace.

- *Sí* Az egyik fiú a bátyám volt - felelte Raphael. - Szóval most már tudjátok, miért járok néha erre az éjszaka közepén hazafelé menet a nagynéném házatól, és miért figyelmeztettelek benneteket, hogy tisztuljatok innen. Ha bementek, nem jöttök ki többé.

- Odabent van a barátom - mondta Clary. - Érte jöttünk.

- Á - bólintott Raphael. - Akkor lehet, hogy hiába mondok bármit is.

- Úgy van - mondta Jace. - De ne aggódj, ami a barátaiddal történt, velünk nem történhet meg. - Elővette az övéből az egyik szeráfpengét, és a magasba tartotta. A pengéből sugárzó halvány fény megvilágította az arccsontja alsó felét, ami így árnyékot vetett a szemére. - Jó pár vámpírt öltem már meg. A szívük nem ver, de attól még meghalhatnak.

Raphael élesen szívtá be a levegőt, és mondott valamit spanyolul, ami túl gyors és halk volt ahhoz, hogy Clary megérthesse. A fiú feléjük indult, de siettében megbotlott egy halom összegyűrt csomagolófóliában. - Tudom, mik vagytok. Hallottam a fajtátokról az öreg atyától a Szent Cecíliában. Azt hittem, csak mese az egész.

- Minden szóbeszéd igaz - mondta Clary, de olyan halkán, hogy a fiú nyilvánvalóan nem hallotta meg. Ökölbe szorította a kezét, és Jace-re meredt.

- Veletek akarok menni - jelentette ki.

Jace megrázta a fejét. - Nem. Szó sem lehet róla.

- Meg tudom nektek mutatni, hogyan lehet bejutni - mondta Raphael. Jace elbizonytalanodott, szemén látszott, hogy kísértésbe esett. - Nem vihetünk magunkkal.

- Hát jó. - Raphael elvonult Jace mellett, és félrerúgott egy szemétkupacot a fal tövében. Egy rácsot pillantottak meg, a fémet vékony rétegben lepte be a rozsda. A fiú letérdelt, megfogta a rácsot, és félredobta. - Itt jutott be a bátyám is a barátaival. Azt hiszem, az alagsorba nyílik. - Felnézett, ahogy Jace meg Clary megállt mellette. Clary igyekezett visszatartani a lélegzetét; a szemét bűze mindent elnyomott, és még a sötétben is látta a mindenfelé szétrebbenő csótányokat.

Jace szája sarkában halvány mosoly jelent meg. A szeráfpengét még mindig a kezében tartotta. A belőle áradó fény szellemszerűre festette az arcát, amiről Clarynek a tizenegy éves Simon jutott eszébe, amint rémtörténeteket mesélt, miközben egy zseblámpát tartott az álla alatt. - Köszönöm - mondta Jace Raphaelnek. - Minden rendben lesz.

A másik fiú elsápadt. - Menjetek be, és tegyétek meg a barátotokért, amit én nem tudtam megtenni a bátyáért.

Jace visszacsúsztatta a szeráfpengét az övébe, és Claryre pillantott. - Gyere utánam! - mondta, és lábbal előre becsusszant a hiányzó rács mögötti nyíláson. A lány visszatartotta a lélegzetét, és várta a fájdalmas vagy talán döbrent kiáltást odalentről, de csak Jace lábának halk puffanását hallotta a kemény földön. - Minden oké - kiáltott fel a fiú. - Ugorj csak, elkaplak.

Clary Raphaelre pillantott. - Köszönjük, hogy segítettél.

A fiú nem szólt, csak kinyújtotta a kezét, hogy Clary megkapaszkodhasson benne, amíg felkészül az ugráshoz. Raphael ujjai hidegek voltak. Amint a lány lába eltűnt a nyílásban, elengedte a kezét.

Clary csak egy pillanatig zuhant, mert Jace máris elkapta. A ruhája felcsúszott a combján, és Jace keze végigsimított a lábán, ahogy a karjaiba csúszott. A fiú szinte azonnal elengedte.

Clary lehúzta a ruháját, és örült, hogy nem látszik a sötétben. - Jól vagyok.

Jace megint elővette az övéből a szeráfpengét, és magasra emelte, mire halvány derengés töltött be mindent körülöttük. Szűk, alacsony mennyezetű helyiségben álltak repedezett betonpadlóval. A repedéseknél feltört a föld, és Clary látta, hogy a fekete indák már kapaszkodnak felfelé a falakon. A szomszéd helyiségbe vezető nyílásról hiányzott az ajtó.

Hangos puffanás ijesztette meg. Amikor megpördült, Raphaelt pillantotta meg, amint alig egy-két méterrel a háta mögött, behajlított térdekkel földet ért. Önelégült vigyorral az arcán egyenesedett fel.

Jace rettentő dühösnek tűnt. - Megmondtam, hogy...

- Én pedig hallottalak. - Raphael széttárta a kezét. - És most mit tudsz csinálni? Arra nem mehetek vissza, amerre bejöttünk, és itt sem hagyhatsz, hogy az élőhalottak csak úgy megtaláljanak... Igaz?

- Gondolkodom rajta - mondta Jace. *Fáradtnak tűnik* -, állapította meg csodálkozva Clary, az árnyékok a szeme alatt hangsúlyosabbak lettek.

Raphael előre mutatott. - Arra kell mennünk a lépcső felé. Fönt vannak a hotel felső emeletein. Meg fogjátok látni. - Elvonult Jace mellett, és már itt is lépett a tátongó ajtónyílás túloldalára. Jace a fejét rázva fordult utána.

- Kezdem tényleg gyűlölni a mondéneket - mondta.

A hotel alagsorában labirintusszerű folyosók kanyarogtak, amelyekről üres raktárhelyiségek nyíltak, meg egy elhagyatott mosoda - rothadó vesszőkosarakban penészes vászontörülközők magasra stószolva - és egy kísér-icties konyha, ahol acélpultok nyújtóztak az árnyékban. A legtöbb felfelé vezető lépcső eltűnt; nem leomlottak, hanem szándékosan bontották le őket. Nem maradt belőlük más, csak egy rakás deszka a fal mellett, amelyekről egykor méregdrágán vásárolt perzsaszőnyegek cafatjai lógtak, mint szőrös penészfoltok.

A hiányzó lépcsőket Clary rejtélyesnek találta. Mi bajuk volt a vámpíroknak a lépcsőkkel? Végül a mosoda mögött bukkantak rá egy rejtett lépcsőházra. A lift: előtti időkben használhatták a szobalányok, hogy itt vigyék ícl az ágyneműket az emeletre. A lépcsőket mostanra vastag, szürke rétegben borította be a por, amitől Clary köhögni kezdett.

- Ssss - súgta oda Raphael. - Meghallanak. Közel vagyunk ahhoz a helyhez, ahol alszanak.

- Azt meg honnan tudod? - súgta vissza a lány. Raphaelnek még csak ott sem kellett volna lennie. Honnan vette a bátorságot, hogy előadást tartson neki a zajról?

- Érzem. - A fiú szeme sarka megrándult, és Clary látta, hogy legalább annyira meg van ijedve, mint ő. - Te nem?

Clary megrázta a fejét. Nem érzett semmit a furcsa hidegen kívül; a nappali fullasztó hőség után a szálloda hűvöse hátborzongatónak érződött.

A lépcső tetején egy ajtót találtak. „Előcsarnok” hirdette rajta egykor a felirat, amelyet azonban mostanra alig lehetett kibogarászni a hosszú évek alatt összegyűlt vastag porréteg alatt. Ahogy Jace belökte az ajtót, rozsdá kezdett hullani róla. Clary vett egy mély lélegzetet...

A helyiség az ajtó túloldalán üres volt. Nagy teremben találták magukat, ahol a málló szőnyeg alól kilátszottak a padló szálkás deszkái. Középen valaha egy arany- és skarlátszínű szőnyeggel borított hatalmas, kecsesen ívelő, aranyozott kodáttal határolt lépcső emelkedett. Ami megmaradt belőle, az nem sokkal a fejük fölött, a semmi közepén ért véget. A látvány legalább olyan szurreális volt, mint azok az absztrakt Magritte-festmények, amiket Jocelyn annyira szeretett. *Ennek az lenne a címe* - gondolta Clary -, *hogy, Lépcső a semmibe*.

Amikor megszólalt, hangja olyan száraz volt, mint a mindent ellepő por. - Mi bajuk van a vámpíroknak a lépcsőkkel?

- Semmi - felelte Jace. - Csak nincs szükségük rájuk.

- Ezzel is azt akarják megmutatni, hogy a hely az övék. - Raphael szeme csillogott, a fiú egészen izgatottnak tűnt.

Jace vetett rá egy gyors oldalpillantást. - Láttál valaha igazi vámpírt? -kérdezte.

Raphael szinte szórakozottan nézett vissza rá. - Tudom, hogy néznek ki. Sápadtabbak és soványabbak, mint az emberek, de nagyon erősek. Úgy járnak, mint a macskák, és olyan gyorsan csapnak le, mint a kígyók. Gyönyörűek és borzalmasak. Pont, mint ez a hotel.

- Szerinted gyönyörű? - kérdezte csodálkozva Clary.

- Látszik, hogy évekkel ezelőtt az volt. Mint egy öregasszony, aki egykor szép volt, de az idő elvette tőle a szépségét. Olyannak kell elképzelned ezt a lépcsőt, amilyen valaha volt, a gázlámpákkal, amik úgy világítottak a sötétben, mint a szentjánosbogarak. És arra a galériára is képzeld oda az embereket! Ne ilyennek lásd, amilyen most, ne ilyen... - Elhallgatott, a megfelelő szót kereste.

- Csonkának? - javasolta Jace szárazon.

Raphael olyan arcot vágott, mintha Jace álmából ébresztette volna fel. Reszketegen felnevetett és elfordult. Clary Jace-re nézett. - Különböen hol vannak? Úgy értem, a vámpírok.

- Valószínűleg az emeleten. Szeretnek magasan lenni, amikor alszanak. Mint a denevérek. És mindjárt felkel a nap.

Mintha zsinóron mozgatott marionettbábuk lettek volna, Clary és Raphael egyszerre emelte fel a fejét. Semmi sem volt fölöttük, csak a freskókkal borított, repedezett plafon néhány fekete folttal, ahol talán tűz égethette meg. Balra egy boltív vezetett tovább a sötétbe; két oldalán az oszlopokra faleveleket és virágokat véstek. Ahogy Raphael megint lehajtotta a fejét, nyaka tövéénél hosszúkas heg rajzolódott ki élesen barna bőrén; olyan volt, mint egy kacsintó szem... Clary kíváncsi lett volna rá, hol szerezte.

- Szerintem vissza kéne mennünk a szolgálok lépcsőjéhez - suttogta. - Úgy érzem, itt túlságosan a placcon vagyunk.

Jace bólintott. - Azzal tisztában vagy, hogy ha odaérünk, ordítanod kell Simonnak, és reménykedned, hogy meghallja?

Clary szerette volna tudni, hogy látszik-e az arcán, mennyire fél. - De...

Vérfagyasztó sikoly szakította félbe. Clary megpördült a tengelye körül.

Raphael. A fiú eltűnt, egyeden lábnyom nem maradt a porban, ami megmutatta volna, merre ment - vagy merre vonszolták. Clary ösztönösen Jace felé nyúlt, de ő már rohant is a falban tátongó boltív felé, aztán rajta keresztül tovább a sötétbe. A lány nem látta, de követte a boszorkányfényt, mint az utazó, akit csalóka lidérc vezet át a mocsáron.

A boltív mögött volt egykor a szálloda bálterme. A padló fehér márványból készült, ami annyira megrepedezett, hogy a Jeges-tengeren úszó jégtablákra emlékeztetett. Fejük fölött galéria húzódott körbe, korlátját belepte a rozsda. A galérián egymástól egyenlő távolságra aranykeretes tükrök lógtak, mindegyiket aranyozott Ámor-fej díszítette. Az áporodott levegőben pókhálók lebegtek, akárha régről ottmaradt esküvői fátylak lettek volna.

Raphael a terem közepén állt, karjai az oldalánál lógtak. Clary odafutott hozzá, Jace kicsit lassabban követte. - Jól vagy? - kérdezte fújtatva a lány.

A fiú lassan bólintott. - Mintha mozgást láttam volna az árnyékban. Semmi sem volt.

- Úgy döntöttünk, visszamegyünk a cselédlépcsőhöz - mondta Jace. - Ezen az emeleten nincs semmi.

Raphael bólintott. - Jó ötlet.

Az ajtó felé indult, de hátra sem nézett, hogy a többiek a nyomában vannak-e. Alig néhány lépést tett meg, amikor Jace utána szólt. - Raphael? Raphael megfordult, kíváncsian nyitotta tágra a szemét. Jace eldobta a kését.

Raphael gyors volt, de nem eléggé. A penge célba ért, a becsapódás ereje feldöntötte a fiút, aki súlyosan terült el a repedezett márványpadlón. A boszorkányfény halvány derengésénél feketének tűnt a vére.

- *Jace* - suttogta hitetlenkedve Clary. A fiú mondta, hogy gyűlöli a mondénokat, de sosem...

Megfordult, hogy odasiessen Raphaelhez, de Jace erőszakosan félretaszította. Rávetette magát a másik fiúra, és a melléből kiálló kés markolata után nyúlt.

Csak hogy Raphael gyorsabb volt. Megragadta a kést, aztán ordított, ahogy megérintette a kereszt alakú markolatot. A fegyver csörögve esett a földre, pengéje fekete volt a vértől. Jace egyik kezével Raphael ingét szorította, a másikban pedig Sanvit tartotta. A szeráfpenge olyan fényesen világított, hogy Clary megint ki tudta venni a színeket: a hámlo tapéta királykékjét, az arany mintákat a márványpadlón, a Raphael testén terjedő vörös foltot.

De Raphael nevetett. - Nem talált - mondta, és most először mosolyodott el, amitől kivillantak hegyes fehér metszőfogai. - Nem talátlad el a szívemet.

Jace erősített a szorításán. - Elmozdultál az utolsó pillanatba - mondta. - Nem volt valami szép tőled.

Raphael összeráncolta a szemöldökét, és vöröset köpött. Clary egyre fokozódó rémülettel lépett hátra.

- Mikor jöttél rá? - kérdezte Raphael. Akcentusa eltűnt, szavai pontosabbak és pattogósabbak lettek.

- Már a sikátorban kitaláltam - felelte Jace. - De sejtettem, hogy becsalsz bennünket a hotelba, aztán ellenünk fordulsz. Azóta, hogy a területekre léptünk, már nem állunk a Szövetség védelme alatt. Tisztességes lett volna a játék. Amikor nem támadtál meg bennünket, azt hittem, talán tévedtem. Aztán megláttam a heget a nyakadon. - Kicsit hátradőlt, de a pengét még mindig Raphael torkához szorította. - Amikor először megláttam azt a láncot, úgy gondoltam, hogy ilyesmire szoktak keresztet akasztani. És az is lógott rajta, igaz, amikor elmentél meglátogatni a családot? Mi az a kis sebhely, amikor a fajtád olyan könnyen gyógyul?

Raphael elnevette magát. - Ez volt minden? A sebhely?

- Amikor kijöttél az előcsarnokból, nem hagytál lábnyomokat a porban. Akkor már tudtam.

- Nem a bátyád volt az, aki bejött ide szörnyek után kutatva, és soha nem került elő, igaz? - döbbsen rá hirtelen Clary, mi történt valójában. - Te voltál az.

- Mind a ketten nagyon okosak vagytok - nyugtázta Raphael. - Bár nem elég okosak. Nézzetek föl - mondta, és felemelte a kezét, hogy a mennyezetre mutathasson.

Jace a nélkül taszította félre a kezét, hogy levette volna a tekintetét Raphaelról. - Clary, mit láatsz?

A lány lassan felemelte a fejét, gyomrát görcsbe rántotta a félelem.

Olyannak kell elképzelned ezt a lépcsőt, amilyen valaha volt, a gázlámpákkal, amik úgy világítottak a sötétben, mint a szentjánosbogarak. És a galériára is képzeld oda az embereket. Hát most tele volt emberekkel; halottfehér arcú, vörös szájú vámpírok álltak ott egymás hegyén-hátán, és bámultak rájuk elkerekedett szemekkel.

Jace még mindig Raphaelt figyelte. - Te hívtad őket? Igaz?

Raphael arcáról nem olvadt le a vigyor. A vérfolt nem terjedt tovább a mellkasán. - Számít? Túl sokan vannak, még neked is, Wayland.

Jace nem szólt. Bár nem moccant, apró, kapkodó lélegzeteket vett, és Clary szinte érezte rajta a vágyat, hogy megölje a vámpírfiút, hogy a szívébe döfje a kést, és örökre letörölje a vigyort a képéről. - Jace! - súgta oda figyelmeztetőleg. - Ne öld meg!

- Miért ne?

- Talán használhatjuk túsznak.

Jace felhúzta a szemöldökét. - *Túsznak?*

Clary látta őket, egyre többet belőlük, ahogyan némán mozogva, mint a Csontváros Néma Testvérei, eltorlaszolták a boltíves ajtót. Csakhogy a Testvérek bőre nem volt ilyen fehér és élettelen, meg hát az ujjuk hegye sem végződött görbe karmokban...

Clary megnyalta kiszáradt ajkát. - Tudom, mit csinálok. Állítsd talpra, Jace!

Jace a lányra pillantott, és megvonta a vállát. - Hát jó.

- Hát ez egyáltalán nem vicces! - csattant fel Raphael.

- Ezért is nem nevetett senki. - Jace felállt, talpra rángatta Raphaelt, és kése hegyét a lapockái közé szorította. - Hátulról is ugyanolyan simán keresztül tudom döfni a szíved - mondta. - A helyedben nem fickándoznék.

Clary hátat fordított nekik, és az egyre közeledő alakok felé fordult. Egyik kezét előrenyújtotta. - Ott álljatok meg! - kiáltotta. - Vagy szíven szúrja Raphaelt azzal a pengével.

Valami mormogásféle szaladt végig a vámpírok sorain, ami lehetett akár sutyorgás, akár nevetés is. - *Állj!* - ismételte Clary, és ezúttal Jace tett valamit közben - bár ő nem látta, mit -, amitől Raphael fájdalmasan felkiáltott.

Az egyik vámpír kinyújtotta a kezét, hogy visszatartsa a többieket. Clary a vékony, szőke, fülbevalós fiút ismerte fel benne, akit Magnus buliján látott. - Komolyan beszél - mondta. - Ezek Árnyvadászok.

Újabb vámpír furakodott át a tömegen, és állt meg a szőke fiú mellett - csinos, kék hajú ázsiai lány volt, ezüstszínű szoknyában. Clary kíváncsi lett volna rá, hogy léteznek-e egyáltalán csúnya vámpírok is, vagy legalább kövérek. Talán a csúnya embereket nem változtatják vámpírokká. Vagy a csúnya emberek egyszerűen nem akarnak örökké élni. - Az Árnyvadászok illetéktelenül behatoltak a területünkre - mondta a lány. - Itt nem védi őket a Szövetség. Szerintem nyírjuk ki őket, ők is eleget megölték már közülünk.

- Melyikötök az úr ezen a helyen? - kérdezte Jace színtelen hangon. - Lépjen előre!

A lány viczorított hegyes fogaival. - Ne használd köztünk a Klávé nyelvét, Árnyvadász. Megszegtétek a becses Szövetségetek szabályait, amikor közénk jöttetek. A Törvény nem véd meg benneteket.

- Elég már, Lily! - mondta élesen a szőke fiú. - Az úrnőnk nincs itt. Idrisben van.

- Valakinek parancsolnia kell helyette - jegyezte meg Jace.

Néma csend volt a válasz. A vámpírok a galéria korlátján lógtak, és igyekeztek minél közelebb hajolni, hogy hallják, mit mondanak odalent. - Raphael vezet bennünket - mondta a szőke vámpír.

Lily, a kék hajú lány ingerülten szólt rá. - Jacob...

- Cserét ajánlok - szúrta közbe gyorsan Clary, hogy megelőzze Lily tirádáit és Jacob riposztját. - Mostanra nyilván észrevettétek, hogy túl sokan jöttetek haza a ma esti buliról. Magatokkal hoztátok a barátomat, Simont.

Jacob felhúzta a szemöldökét. - Egy vámpír a barátod?

- Simon nem vámpír. És nem is Árnyvadász - tette hozzá, látván Lily résnyire szűkülő szemét. - Egyszerű emberfiú.

- Egyáltalán nem hoztunk magunkkal haza embereket Magnus bulijából. Azzal megszegtük volna a Szövetség előírásait.

- Patkánnyá változott. Kis barna patkánnyá - mondta Clary. - Valaki talán azt hihette, egyszerű háziállat, vagy...

Elhallgatott. Ügy bámultak rá, mintha elvesztette volna az eszt. Clary csontjáig hatolt a jeges rettegés.

- Tisztázzunk valamit! - mondta Lily. - Raphael életéért egy *patkányt* kérsz cserébe?

Clary tehetetlenül pillantott Jace-re. A fiú tekintete azt figyelte: *Ez a te ötleted volt. Oldd meg egyedül!*

- Igen - bólintott végül a lány, és visszafordult a vámpírok felé. - Ezt a cserét ajánljuk.

Fehér arcuk szinte teljesen kifejezéstartelen volt, ahogy rámeredtek. Más esetben Clarynek az lett volna a benyomása, hogy megdöbbenek.

Érezte, hogy Jace ott áll mögötte, hallotta reszelős légzését. Kíváncsi lett volna rá, vajon azon töri-e a fejét, hogy miért hagyta magát egyáltalán iderángatni. És hogy nem gyűlölte-e meg.

- Erre a patkányra gondolsz?

Clary pislogott. Ujabb vámpír, egy vékony afrofrizurás fekete fiú tolakodott át a bámészkodók tömegén. Tartott valamit a kezében, valami barnát, ami erőtlenül nyüsztetett. - Simon? - suttogta a lány.

A patkány hangosabban vinnyogott, és hevesen rángatózni kezdett a fiú szorításában. A vámpír visolyogva pillantott le a kezében tartott fogoly patkányra. - Tömör fürtjei ugráltak, ahogy megrázta a fejét. - Szerintem hadd vigye a csaj! Már ötször megharapott.

Clary Simonért nyúlt, keze szinte remegett, hogy megfoghassa végre. Csakhogy Lily közéjük lépett, még mielőtt egy lépésnél többet tehetett volna meg a patkány irányába. - Várj! - mondta Lily. - Honnan tudjuk, hogy nem ölítek meg mégis Raphaelt, miután elvettétek a patkányt.

- A szavunkat adjuk - vágta rá azonnal Clary, aztán feszülten várta, hogy a vámpírok elnevezzék magukat.

Senki nem nevetett. Raphael halkán, spanyolul elkáromkodta magát. Lily kíváncsian pillantott Jace-re.

- Clary - mondta a fiú. Hangjából süttött az elkeseredettség. - Ez tényleg...?

- Ha nem adod a szavad, nincs csere - mondta gyorsan Lily, aki kapott Jace bizonytalanságán. - Elliott, ki ne add a kezedből azt a patkányt!

Az afrofrizurás fiú erősebben szorította Simont, aki fogait erre durván a kezébe süllyesztette. - Ember! - jegyezte meg bosszúsan a fiú. - Ez fáj.

Clary kihasználta az alkalmat, hogy odasúgja Jace-nek: - Add már a szavadat! Mi bajod lehet belőle?

- Ha mi a szavunkat adjuk, az nem olyan, mint amikor egy mondén megesküszik valamire - csattant fel dühösen a fiú. - Ha esküt teszek, az örökké kötni fog.

- Ó igen? És mi történne, hogyha megszegnéd?

- *Nem szegném meg, éppen ez a gond...*

- Lilynek igaza van - mondta Jacob. - A szavadat kell adnod. Esküdj meg, hogy nem teszel kárt Raphaelben. Még akkor sem, ha visszaadjuk a patkányt.

- Én nem bántom Raphaelt - vágta rá rögtön Clary. - Akármilyen is történjen.

Lily elnézően mosolygott rá. - Nem is miattad aggódunk. - Éles pillantást vetett Jace-re, aki olyan szorosan tartotta Raphaelt, hogy elfehéredtek az ujjai. Ruháján a lapockái között egyre terebélyesedő izzadságfolt éktelenkedett.

-Jól van - mondta. - A szavamat adom.

- Mondd rendesen - utasította gyorsan Lily. - Esküdj meg az Angyalra. Mondd el az egészet.

Jace megrázta a fejét. - Te esküdj először!

Szavai úgy hullottak a csendbe, mint kövek a feneketlen gödörbe. A bámészkodó tömeg morgolódni kezdett. Jacob aggódva pillantott körbe, Lily pedig dühbe gurult. - Kizárt dolog. Árnyvadász.

- Nálunk van a vezérek. - Jace késének hegye még mélyebben süllyedt Raphael torkába. - Ti meg mivel tudtok szolgálni cserébe? Egy patkánnyal.

Simon dühösen nyüszített, és megint belemart Elliott kezébe. Clary nagyon szerette volna megkaparintani, de visszafogta magát. - Jace... Lily Raphaelre pillantott. - Mester?

Raphael leszegte a fejét, sötét fürtjei elrejtették arcát. Gallérját befestette a vér, ami aztán vékony csíkban csordogált tovább a mellkasa barna bőrén. - Viszont elég fontos az a patkány ahhoz - mondta - , hogy elgyertek érte idáig. Szerintem te leszel az Árnyvadász, aki először esküt tesz.

Jace egyre görcsösebben szorította a torkát. Clary látta, ahogy az izmok megfeszülnek a bőre alatt, ujjai és szája pedig elfehérednek, ahogy igyekezett leküzdeni dühét. - A patkány egy mondén - mondta élesen. - Ha megölitek, megszegitek a Törvényt...

- A mi területünkön van. Az illetéktelen behatolókat nem védi a Szövetség, te is tudod...

- Ti hoztátok ide - vágott közbe Clary. - Nem ő tört be hozzátok.

- Részletkérdés - mondta Raphael, a torkához szorított kés ellenére vigyorogva. - Aztán meg azt hiszed, mi nem halljuk a pletykákat, amik úgy vágtatnak végig az Alvilágon, mint vér az ereken? Valentiné visszatért. Hamarosan nem lesz Fegyverszünet, és nem lesz Szövetség sem.

Jace felkapta a fejét. - Ezt meg hol hallottad?

Raphael megvetően húzta fel a szemöldökét. - Az egész Alvilág tudja. Egy héttel ezelőtt lefizetett egy boszorkánymestert, hogy idézzon meg egy rakás Falánkot. Magával hozta az Elhagyatottját, hogy megkeressék a Végzet Kelyhét. Amint megtalálja, nem lesz köztünk többé hamis béke, csak háború. Semmilyen Törvény nem gátol majd meg benne, hogy kitépjem a szíved az utca közepén. Árnyvadász...

Clary nem bírta tovább. Vállával félretaszítva Lilyt Simon felé vetette magát, és kiragadta a patkányt Elliott kezéből. Simon a karjába kapaszkodott, kétségbeesetten szorongatva karmaival a ruhája ujját.

-Jól van - suttozta Clary. - Minden rendben. - Persze maga is tudta, hogy semmi sincs rendben. Megfordult, hogy elfusson, de érezte, hogy kezek ragadják meg a felsőjét, és visszatartják. Küszködött, de az erőfeszítéseit, hogy kiszabadítsa magát Lily hosszú, csontos, fekete körmű ujjai közül, értelmetlenül tette a félelem, hogy a mancsaival és a karmaival a felsőjébe kapaszkodó Simon leeshet, ha nagyon ficánkol. - Engedj! - sikította, és a vámpírlány felé rúgott. Csizmája kemény orra célba talált, mire Lily felkiáltott dühében és fájdalmában. Aztán egyetlen villámgyors mozdulattal akkora pofont kevert le Clarynek, hogy a lány feje hátrabicsaklott.

Clary megtántorodott, és majdnem hanyatt is esett. Hallotta, ahogy Jace a nevét kiáltja, és amikor megfordult, Raphaelt látta felé rohanni. Megpróbált odafutni Jace-hez, de Jacob megragadta a vállát, és ujjait mélyen a bőrébe mélyesztette.

Clary felkiáltott, de Jace hangosabb ordítása elnyomta az övét, ahogy előkapta a zsebéből az egyik üvegfiolát, és tartalmát a lány felé lötytyentette. Clary hűvös nedvességet érzett az arcán, és hallotta Jacob sikolyát, ahogy a folyadék elérte a bőrét. Ujjaiából füst szállt fel, és szörnyű, állatias üvöltéssel elengedte Claryt. Lily a fiú nevét kiáltva indult felé, és a kavargásban Clary egyszer csak azt vette észre, hogy valaki megragadja a csuklóját. Kétségbeesetten igyekezett kiszabadítani magát.

- Hagyd abba, te hülye! Én vagyok! - lihegett a fülébe Jace.

- Ó! - Clary egy másodpercre megnyugodott, de a következő pillanatban megint minden izma megfeszült, ahogy megpillantotta a Jace mögött közelítő ismerős alakot. Felkiáltott, mire Jace máris lehajolt és kifordult, éppen elkerülve a macskaügyességgel, vicsorogva rávetődő Raphaelt. A vámpír kivillanó szemfogai beleakadtak Jace ingébe a vállánál, és végighasították a könnyű anyagot. Jace

megtántorodott, Raphael pedig mint a fonálon csüngő pók, kapaszkodott bele, miközben fogaival a torka felé kapkodott. Clary a táskájában turkált a tör után, amit Jace-től kapott...

Apró barna valami sietett át a padlón, kiugrott Clary bokái között, és Raphaelre vetette magát.

Raphael felsikított. Simon éles patkányfogaival keményen kapaszkodott alkarja húzába. Raphael elengedte Jace-t, hátralépett, és spanyol káromkodások törtek elő a szájából, miközben spriccelt a vére.

Jace tátott szájjal meredt rá. - Azt a...

Raphael visszanyerte az egyensúlyát, letépte a patkányt a karjáról, és a márványpadlóra hajította. Simon felnyűszített fájdalmában, aztán Claryhez szaladt. A lány lehajolt, felkapta a patkányt, és a mellkasához szorította, amilyen erősen csak tudta, anélkül, hogy kárt tett volna benne. Ujjai hegyével érezte az apró szív lüktetését. - Simon - suttopta. - Simon...

- Nincs erre időnk. Tartsd erősen. - Jace elkapta a lány karját, és fájdalmas erővel szorította meg. Másik kezével a világító szeráfpengét tartotta. - Nyomás!

Félig rángatni, félig taszigálni kezdte Claryt a tömeg széle felé. A vámpírok hunyorogva fordították el tekintetüket a szeráfpengé felől, ahogy a fénye átsöpört rajtuk. Ugy sziszegtek, mint a leforrázott macskák.

- Elég az álldogálásból! - Raphael volt az. Karjából még szivárgott a vér, ajkát felhúzta hegyes metszőfogairól. A zavartan nyüzsgő vámpírok csődületére meredt. - Fogjátok el a behatolókat! - kiáltotta. - Öljétek meg mind a kettőt! A patkányt is!

A vámpírok megindultak Jace és Clary felé. Némelyik két lábon járva, némelyik csúszva, mások a galériáról vetvén alá magukat, mint szárnyukkal csapkodó fekete denevérek. Jace sebesebben szedte a lábát, ahogy kiszabadultak a tömegből, és a hátsó fal felé tartottak. Clary úgy helyezkedett, hogy fel tudjon nézni a fiúra. - Nem kéne egymásnak vetni a hátunkat vagy valami?

- Hogy mit? Miért?

- Nem tudom. A filmekben mindig ezt csinálják ilyen... helyzetben. Érezte, ahogy Jace összerenzen. Talán megijedt? Nem, csak nevetett. - Te... - mondta-, te vagy a leg...

- A legmicsoda? - érdeklődött sértődötten Clary. Még mindig hátráltak, óvatosan lépkedve, hogy elkerüljék a padlót borító törött bútoralkatrészeket és márványdarabokat. Jace magasan a fejük fölé emelte a szeráfpengét. A lány látta, ahogy a vámpírok összegyűlnek a körük vetett fénykör peremén. Jó lett volna tudni, mennyi ideig lehet így távol tartani őket.

- Semmi - felelte Jace. - Nincsen semmiféle helyzet, világos? Ezt a szót olyanokra az alkalmakra tartogatom, amikor igazán nagy a zűr.

- Igazán nagy? Ez nem elég nagy zűr neked? Mit akarsz még, atomka... Sikítva hagyta félbe a mondatot, ahogy dacolva a fénnel Lily vicsorító fogsorral Jace-re vetette magát. A fiú előkapta az övéből a második pengét, és elhajította; Lily nyűszítve zuhant a földre, karján hosszú vágás tátongott. Miközben igyekezett feltápászkodni, a többi vámpír is megindult előre körülöttük. *Annyian vannak - gondolta Clary -, olyan hihetetlen sokan...*

Az övéhez nyúlt, ujjai összezáródtak a tör markolata körül. Hűvösnek és idegennek érezte a tapintását. Nem tudta, hogyan kell bánni egy ilyen fegyverrel. Soha még csak meg sem ütött senkit, nemhogy szúrt volna. A tesiórákat is kihagyta, amikor azt tanulták, hogyan riasszák el a támadójukat az utcán hétköznapi tárgyakkal, mint egy kulcs vagy egy ceruza. Mindenesetre előhúzta a tört, és reszkető kézzel maga elé emelte...

Az ablakok berobbantak, és üvegszilánkokkal árasztották el a termet. Clary hallotta a saját kiáltását, és látta, ahogy a vámpírok, akik már csak egy karnyújtásnyira voltak tőlük, riadtan fordulnak sarkon, miközben arcukon meglepetés keveredik rémülettel. A betört ablakokon keresztül több tucatnyi karcsú test érkezett; négy lábúak voltak, a földhöz lapultak, és a bundájukba tapadt üvegszilánkokon megcsillant a holdfény. Szemükben kék tűz égett, a torkukból feltörő fenyegető morgás olyan volt, mint egy vízesés mély dübörgése.

Farkasok.

- Na, most - szólt Jace-, tényleg helyzet van.

A FARKASOK A FÖLDHÖZ LAPULVA VICSOROGTAK, a döbbsent vámpírok pedig hátrálni kezdtek. Egyedül Raphael vetette meg a lábát ott, ahol volt. Még mindig sérült karját szorongatta, inge lucskos volt a vértől és a mocsoktól. - *Los Niños de la Luna* - sziszegte. Még Clary is, aki szinte egyáltalán nem tudott spanyolul, értette, amit mondott. A Hold Gyermekei. Vértfarkasok. - Azt hittem, gyűlölük egymást - súgta oda Jace-nek. - A vámpírok és a vérfarkasok.

- Gyűlölük is. Soha nem mennek egymás rejtekhelyére. Soha. A Szövetség tiltja. - Szinte sértődöttnek tűnt. - Valami történhetett. Ez rossz. Nagyon rossz.

- Hogyan lehet még rosszabb, mint az előbb ?

- Merthogy - felelte a fiú -, mindjárt egy csatátér kellős közepén leszünk.

- HOGYMERTEK BETÖRNI A HÁZUNKBA? - ordította Raphael. Egészen elvörösödött, ahogy arcát elöntötte a vér.

A farkasok legnagyobbika, egy foltos, szürke szörnyeteg cápaszerű fogakkal, lihegő, kutyára emlékeztető hörgést hallatott. Ahogy megindult előre, két lépés között egyetlen szemvillanás alatt átváltozott, mint egy magasba szökő, fodrot vető hullám. Most már magas, izmos férfi volt, kötélforma gubancokban aláhulló hosszú hajjal. Farmert viselt, meg vastag bőrdzsekit.

de szikár, gyűrött arcában továbbra is volt valami farkasszerű. - Nem azért jöttünk, hogy a véreteket ontsuk - mondta. - A lányért jöttünk. Raphaelnek sikerült egyszerre dühösnek és meglepettnnek látszania.

- Az emberlányért. - A vérfarkas előrelendítette merev karját, és Claryre mutatott.

A lány túlságosan megijedt ahhoz, hogy mozdulni tudjon. Simon, aki eddig ficánkolt a szorításában, most mozdulatlaná dermedt. Mögötte Jace mormogott valamit, ami határozottan istenkáromlásnak tűnt. - Nem mondtad, hogy ismersz vérfarkasokat. - Clary hallotta, ahogy a fiú amúgy rezzenéstelen hangja árnyalatnyit veszít a magabiztosságából: Jace éppen úgy meglepődött, mint ő maga.

- Nem ismerek - mondta.

- Ez rossz - csóválta a fejét Jace. . . : ,

- Már említetted.

- Érdemesnek tűnt megismételni.

- Hát nem volt az. - Clary egészen közel húzódott a fiúhoz. - *Jace!* Mindenki engem néz.

Minden egyes arc felé fordult; a legtöbb értetlenül. Raphael szeme összeszűkült. Lassan visszafordult a vérfarkas felé. - Nem kapjátok meg - mondta. - A mi területünkön van, ebből következik, hogy a miénk.

A vérfarkas felnevetett. - Annyira örülök, hogy ezt mondtad - szólt, és előrevetette magát. Röptében teste hullámszerűen kezdett, és egyetlen pillanattal később megint farkas volt, felborzolózott szőrrel, tátongó, tépésre kész állkapcsokkal. A mellkasa közepén vágódott neki Raphaelnek, és máris egyetlen vonagló, vicsorgó csomóban fonódtak össze. A vámpírok válaszul dühödt kiáltások közepette estek neki a vérfarkasoknak, akik megingás nélkül fogadták őket a bálterem közepén.

Clary soha nem hallott ehhez fogható hangot. Ha Bosch poklot ábrázoló képeihez hang is tartozott volna, az lett volna talán ilyen.

Jace füttyentett. - Hát, Raphaelnek nincs valami fényes éjszakája.

- És akkor mi van? - Clary nem érezte úgy, hogy sajnálnia kéne a vámpírt. - Most mit fogunk csinálni?

A fiú körülnézett. A lüktető tömegben vonagló testek az egyik sarokba szorították be őket. Bár egyelőre nem törődött velük senki, nyilvánvaló volt, hogy ez nem maradhat sokáig így. Mielőtt Clary meg is fogalmazhatta volna ezt a gondolatot, Simon hirtelen kiszabadította magát a szorításából, és a földre ugrott. - Simon! - kiáltotta Clary, ahogy a patkánnyá változott fiú a penészes bársonyfűggyöny felé rohant. - Simon,

Jace csodálkozva vonta fel a szemöldökét. - Mi a fenét...? - A lány karja után nyúlt, és visszarántotta. - Clary, hagyd azt a patkányt! Menekül. A patkányok már csak ilyenek. -

A lány dühödtt pillantással válaszolt. - Ő nem patkány. Ő Simon. És megharapta Raphaelt, hogy megvédjen téged, te hálátlan kretén. - Kiszabadította a karját, és Simon után rohant, aki a függöny vetette fodrok között kuporgott, és izgatottan cincogott, miközben a bársonyt kaparászta. Clary némi fáziskéséssel ráébredt, mit is akar mondani neki, és félrerántotta a függönyt. Nyálkás volt a penésztől, de mögötte...

- Egy ajtó - sóhajtotta Clary. - Zseni vagy, te patkány.

Simon szerényen nyüszögött, ahogy a lány felkapta. Időközben Jace is ott termett mellettük. - Ajtó, mi ? És ki is lehet nyitni ?

Clary a kilincs után nyúlt, majd csalódottan fordult a fiú felé. - Zárva. Vagy beszorult.

Jace nekivetette magát az ajtónak. Az meg sem moccant, mire a fiú elkáromkodta magát. - A vállam már sosem lesz a régi. Elvárom tőled, hogy addig ápolj, amíg fel nem gyógyulok.

- Csak törd be az ajtót, jó ?

Jace elkerekedett szemekkel nézett el mellette. - Clary...

A lány megfordult. Egy farkas vált ki a tömegből, és vágatott feléje, keskeny fejéhez lapuló füllel. Hatalmas volt, szürkésfekete, felborzolt szőrrel, hosszú, kilógó, vörös nyelvvel. Clary felsikított, Jace pedig továbbra is káromkodva megint az ajtónak vetette magát. A lány az övéhez nyúlt, megragadta a törst, és elhajította.

Soha azelőtt nem dobott el törst, még csak nem is gondolt rá, hogy ilyesmit csinálhatna valaha. A legközelebbi kapcsolata a fegyverekkel egészen eddig a hétig az volt, hogy lerajzolta őket, így hát gyaníthatóan ő maga lepődött meg a legjobban, amikor a penge reszketve bár, de nyílegyenesen átszelte a levegőt, és a vérfarkas oldalába mélyedt.

Az állat felnyögött, lelassított, de máris három társa követte. Az egyik megtorpant a sebesült farkas mellett, a másik kettő azonban továbbrohant. Clary megint sikított, Jace pedig harmadszor is próbálkozott. Reccsent a zár, és az ajtó végre rozsdás csikorgással engedett. - Harmadszorra csak sikerült - lihegte a fiú a vállát szorongatva. Bevetette magát a törött ajtó mögött tátongó sötétségbe, aztán megfordult, és türelmedenül nyújtotta a kezét. - Clary, gyere már!

A lány visszatartott lélegzettel Jace után rohant, és bevágta maga mögött az ajtót; egyetlen pillanattal később két nehéz test ütközött neki. Clary a reteszt, után tapogatózott, de az már nem volt sehol - akkor tört le, amikor Jace beszakította az ajtót.

- Bukj le! - szólt rá a fiú, és Clary engedelmeskedett. Az irón meglendült a feje fölött, és sötét csíkokat húzott az ajtó rothadó deszkáiba. Clary a nyakát nyújtogatva figyelte, milyen mintát formáznak a vonalak: egy sarlóra emlékeztető ívet, három párhuzamos vonalat, egy csillagot sugarakkal: *visszatartani az üldözőket*.

- Elvesztettem a törödet - vallotta be Clary. - Ne haragudj!

- Előfordul. - Jace zsebre vágta az irónt. A lány hallotta a tompa puffa-násokat, ahogy a farkasok újra meg újra nekirontottak az ajtónak. - A rúna feltartja őket, de nem sokáig. Sietnünk kell.

Clary felnézett. Egy nyirkos folyosón álltak, ahonnan lépcső vezetett felfelé, a sötétbe. A fokok fából készültek, a korlátokat vékony rétegben lepte be a por. Simon kidugta az orrát a lány felsőjének zsebéből, fekete gombszeme csillogott a gyenge fényben. - Jól van - bólintott Jace felé Clary. - Menj előre!

A fiú úgy festett, mint aki legszívesebben elvigyorodna, csak nincs hozzá ereje. - Tudod, mennyire szeretek első lenni. Viszont csak lassan - tette hozzá. - Nem vagyok benne biztos, hogy a lépcső elbírja a súlyunkat.

Erre Clary sem mert volna éppen megesküdni. Miközben felfelé tartottak, a lépcsőfokok úgy nyöszörögtek, mint egy derékfájásra panaszkodó vénasszony. Hogy ne veszítse el az egyensúlyát, Clary megragadta a korlátot, mire kitört belőle egy darab, és a kezében maradt. Halk sikolyára Jace kimerült kuncogása volt a válasz. A fiú megfogta a kezét. - Gyere, kapaszkodj belém!

Simon olyasféle hangot hallatott, amit egy patkánytól akár fortyogásnak is gondolhatott az ember. Jace mintha meg sem hallotta volna. Olyan gyorsan botorkáltak felfelé, ahogy csak mertek. A lépcső magas spirálban emelkedett az épület teteje felé. Egyik lépcsőfordulót hagyták el a másik után, de ajtót nem találtak. Négyemeletnyit haladtak felfelé, amikor elfojtott robbanás rázta meg a lépcsőházat, és porfelhő emelkedett lassan feléjük.

- Átjutottak az ajtón - mondta komoran Jace. - A fenébe! Azt hittem, tovább fog tartani.

- Most akkor fussunk? - kérdezte Clary.

- Most akkor fussunk - felelte a fiú, és már viharzottak is tovább a lépcsőn, amely egyre hangosabban csikorgott a lábuk alatt, miközben akár géppuskatűz, pattogtak belőle ki a szegek. Most már az ötödik lépcsőfordulóban jártak - Clary hallotta a farkasok mancsainak puha hupogását oda-icentről, bár lehet, hogy csak a képzelete játszott vele. Tudta, hogy igazából nem érezheti senki forró lélegzetét a tarkóján, az egyre közeledő horkantások és üvöltések viszont nagyon is valóságosak és félelmetesek voltak.

A hatodik lépcsőfordulóhoz értek, és szinte röpülve vetették rá magukat. Clary lihegett, lélegzete fájdalmasan fűrészelt a tüdejében, de azért sikerült egy erőtlen örömkialtást kicsiholnia magából, amikor meglátta az ajtót. Nehéz, szegecsekkel megerősített acélból készült, és egy téglával támasztották ki. Még mielőtt elgondolkodhatott volna rajta, hogy vajon miért, Jace kirúgta az ajtót, és előretaszította a lányt rajta keresztül, majd miután maga is követte, becsapta maguk mögött. Clary hallotta a határozott kattanást a hátuk mögül. *Hála istennek!* - gondolta.

Aztán megfordult.

Az éjszakai égbolt magasodott felette, tele gyémántként ragyogó csillagokkal. Nem fekete volt, inkább tiszta sötétkék, amilyen a közelgő hajnal színe. Lapos palatetőn álltak, körülöttük téglából épült kémények emelkedtek. A tető egyik végében, egy emelvényen, egy elhanyagoltságtól megfeketedett víztorony állt, a másikban pedig nehéz kátránypapírral befedett deszkák kupaca. - Nyilván itt járnak ki meg be - pillantott vissza az ajtóra Jace. Clary most már tisztán láthatta a fiút a sápadt fényben; a feszültség árcai a szeme körül olyanok voltak, mintha késsel faragták volna ki őket. A vér a ruháján, ami nagyrészt Raphaelé volt, egészen feketének tűnt. - Felrepülnek ide. Nem mintha ezzel ki lennének segítve.

- Talán van tűzlétra - vetette fel Clary Együtt araszoltak óvatosan a tető pereme felé. Clary sosem volt oda a magasságért, és a tízemeletes mélység látványára azonnal felfordult a gyomra. A tűzlétra sem derítette éppen jókedvre, merthogy a még mindig a hotel közhomlokzatán kapaszkodó megcsavarodott fémhulladékok nyilvánvalóan nem használhatták. - Van, de minek - állapította meg a lány. Visszafordult az ajtó felé, ahonnan jöttek. A tető közepén egy kabinszerű apró építményből nyílt. Az egész reszketett, a kilincset hevesen rángatták odabentről. Már csak alig pár percig tarthat ki, vagy talán addig se.

Jace a szemére szorította a keze fejét. Az ólmos levegő rájuk telepedett, Clary gerince mentén borzongás futott végig. Láta, ahogyan izzadságcseppek, csordogálnak Jace gallérja alá. Valamiért az jutott eszébe, hogy bárcsak eleredne az eső. Az kipukkasztaná ezt a hőségbuborékot, mint valami vízhólyagot.

Jace magában mormogott. - *Gondolkodj, Wayland, gondolkodj...*

Clary fejében egy gondolat kezdett alakot ölteni. Egy rúna táncolt a szemhéja belső felén: két lefelé mutató háromszög, amiket egyetlen vonás kötött össze - egy rúna, ami két szárnyra emlékeztetett...

- Ez az - sóhajtotta Jace, és leengedte a kezeit. Clary egy futó pillanatra arra gondolt, hogy a fiú talán olvasott a gondolataiban. Egészen izgatottnak tűnt, aranyló szemeiben lázas fény csillogott. - El nem tudom képzelni, korábban hogy nem jutott eszembe. - A tető távolabbi végébe rohant, aztán megtorpant, és visszanézett a lányra. - Gyere már, Clary!

Clary követte, igyekezvén kiűzni a rúnáról szőtt gondolatokat a fejéből. A fiú időközben a kátránypapírhoz ért, és a peremét kezdte rángatni. Amikor engedett, nem szemét került elő alóla, hanem csillogó króm, gondosan kezelt bőr és ragyogó festék. - *Motorok!*

Jace a legközelebb álló kétkerekű után nyúlt. Hatalmas, sötétvörös Harley volt arany lángokkal a tankján és a sárhányókon. Átvette rajta a lábát, és a vállá fölött nézett vissza a lányra. - Ugorj föl!

Clarynek elkerekedett a szeme. - Viccelsz? Tudod egyáltalán vezetni ezt az izét? Van hozzá kulcsod?

- Semmi szükség kulcsra - magyarázta a fiú végtelen türelemmel. - Démonenergiával megy. Szóval felszállsz, vagy inkább elkösz egy másikat magadnak?

Clary zibbantan kapaszkodott fel a nyeregbe Jace mögé. Valahol, az agya egy apró zugában vékonyka hang jelezte visítva, mekkora butaságot is csinál voltaképpen.

-Jó - mondta Jace. - Most pedig karolj át! - Clary engedelmeskedett. Érezte, amint a fiú kemény hasizmai összehúzódnak, ahogy előrehajol, és az indítókulcs helyére dőfi az irón hegyét. Őszinte döbbenetére a motor máris dübörögve kelt életre alattuk. Simon hangosan nyűszített a zsebében.

- Semmi baj - próbálta a tőle telhető leghitelesebben nyugtatni a lány -Jace! - kiabálta túl aztán a motor dübörgését. - Mit csinálsz ?

A fiú visszaordított valamit arról, hogy éppen a szívatót nyomja be.

Clary összevonta a szemöldökét. - Hát siess! Az ajtó...

A tetőre nyíló ajtó végszóra hangos dörrenéssel vágódott ki a helyéről, és farkasok rontottak ki rajta, hogy aztán máris rohanvást induljanak meg feléjük. Fölöttük vámpírok röpködtek, visításuk, mint prédára leső ragadozók kiáltása töltötte meg az éjszakát.

Clary érezte, ahogy Jace karja megrándul, és a motor máris előrelelendült a gerincének préselve a gyomrát. Görcsösen szorongatta a fiú övét, miközben csikorgó gumikkal rontottak a farkasok közé, akik dühös vakkantások kíséretében ugrottak félre előlük. Hallotta, amint Jace kiált valamit, de a szavait elnyomta a kerekek, a szél és a motor zaja. A tető pereme gyorsan közeledett, nagyon is gyorsan, és Clary be akarta csukni a szemét, de valami miatt mégis nyitva tartotta még akkor is, amikor a motorbicikli átbukott a perem fölött, és mint egy darab szikla, zuhanni kezdett a tízemeletnyi mélységbe.

Ha Clary sikított is, később nem emlékezett rá. Olyan volt, mint az első meredek szakasz egy hullámvasúton, ahol a pálya zuhanni kezd, és az ember úgy érzi, mintha a semmiben zuhanna, miközben a keze tehetetlenül lebeg, a gyomra pedig a fülén akar kijönni. Amikor a motor egy durranással és egy rántással vízszintesbe állította magát, szinte meg sem lepődött. A zuhanás helyett most már a gyémántokkal kirakott égbolt felé száguldottak tovább.

Clary hátranézett, és egy csapat vámpírt látott a tetőn a farkasok gyűrűjében. Elfordította a tekintetét. Ha az idők végezetéig nem látja a hotelt, az is túl hamar lesz.

Jace hangos, vidám kurjantásokat eregetett a levegőbe gyönyörűségében és megkönnyebbülésében. Clary, aki továbbra is szorosan átkarolta a fiú derekát, közelebb hajolt. - Anya mindig azt mondta, hogy ha felülök egy motorra egy fiú mögé, megöl - kiáltotta túl a fülében süvítő szél zaját és a motor fülsiketítő morajlását.

Nem hallotta a fiú nevetését, de érezte, ahogyan megrázkódik a teste.

Nem mondta volna, ha ismer engem - kiáltotta vissza magabiztosan. -Remekül vezetek.

Clarynek egyszer csak szöveget ütött valami a fejébe. - Mintha azt mondta volna, hogy csak *néhány* tud repülni a vámpírok motorjai közül. Jace ügyesen megkerült egy közlekedési lámpát, amelyik éppen pirosról zöldre váltott. Odalentről hangos dudálás, mentők szirénázása és a buszmegállóiban fékező buszok pöfékelése hallatszott, de Clary nem mert lenézni. - így is van. Csak néhány tud.

- Honnan tudad, hogy ez azok közül való?

- Nem tudtam - kiáltotta vidáman Jace, és csinált valamit, amitől a motor szinte függőlegesen indult meg felfelé.

Clary felsikított, és még erősebben szorította a fiú derekát.

- Le kéne nézned - mondta Jace. - Fantasztikus látvány.

A puszta kíváncsiság legyőzte a félelmet és a tériszonyt. Clary nyelt egy nagyot, és kinyitotta a szemét.

Magasabban voltak, mint gondolta; a föld - fények és árnyékok homályos látképe - egy pillanatig szédítően hullámzott odalent. Ahogy kelet felé repültek, egyre távolodtak a parktól, és a folyó jobb partján kanyargó főút felé tartottak.

Clary keze zsibbadt, mellkasában erős nyomást érzett. Csodálatos volt a látvány, ehhez nem fért kétség: a város ezüst- és üvegerdőként emelkedett körülötte a magasba. Az East River tompa szürke csillogása mint valami sebhely választotta el Manhattant a többi kerülettől. A hűvös szél a hajába túrt és a bőrét simogatta, ami igencsak jólesett a napok óta tartó ragadós hőség után. Csakhogy Clary soha nem repült korábban, még repülőgéppel sem, és a hatalmas, üres mélység köztük és a föld között megrémisztette. Amikor a folyó fölé értek, akaratlanul is összeszorította a szemét. Közvetlenül a Queensboro híd előtt Jace délnek fordította a motort, és a sziget vége felé haladtak tovább. Az ég kezdett világosodni, és a távolban Clary már látta a Brooklyn híd csillogó ívét, azon túl pedig, mint apró foltot a horizonton, a Szabadság-szobrot is. - Jól vagy. ' - kiáltotta Jace.

Clary nem válaszolt, csak még szorosabban karolta át a fiú derekát. Az megdöntötte a motorbiciklit, és máris a híd felé siklottak tovább; Clary látta a csillagokat a tartókábelek között. A Q kora reggeli járata éppen egy rakás álmos munkába járóval tartott csörömpölve a folyó túlsó partja felé. A lány arra gondolt, hogy milyen sokszor utazott már azzal a vonattal. Hirtelen hatalmába kerítette a tériszony, és összeszorított szemmel próbált megküzdenni a hányingerrel.

- Clary? - kiáltott hátra megint Jace. - Clary, minden rendben?

A lány még mindig csukott szemmel rázta meg a fejét. Egyedül érezte magát a sötétben és a haját tépő szélben, egyetlen társa szíve lüktetése volt. Valami éles karcolta meg a mellkasát. Nem törődött vele, amíg meg nem ismétlődött, ezúttal erőteljesebben. Résnyire nyitotta a szemét, és látta, hogy Simon az, aki kidugta a fejét a zsebéből, és hevesen rángatta a felsőjét. -Semmi baj, Simon - nyögte Clary anélkül, hogy lenézett volna. - Csak a híd volt...

A patkány megint kaparászni kezdte, aztán mancsával a baloldalt egyre közeledő brooklyni partra mutatott. Clary szédülve, kavargó gyomorral fordult arrafelé, és a raktárak meg a gyárak körvonalain túl megpillantotta a napkelte vékony, aranyló csíkját. - Igen, nagyon szép - mondta, és megint becsukta a szemét. - Gyönyörű a napkelte.

Jace egész testében megmerevedett, mintha puskagolyó találta volna el. Napkelte? - kiáltotta, majd durván jobbra rántotta a motort. Clary szeme felpattant, ahogy meredeken zuhantak a víztükrök felé, amely most már, közeledő hajnal kékjében ragyogott.

A lány olyan közel hajolt Jace-hez, ahogy csak tudott anélkül, hogy ősz-szclapította volna Simont kettejük teste között. - Miért olyan nagy baj, hogy felkel a nap?

- Mondtam már! A motort démonenergia hajtja. - Felkapta a Harley orrát, és most közvetlenül a folyó fölött száguldottak tovább. Éppen hogy él intették a felszínt, a kerekek felfröcskölték a vizet, ami aztán Clary arcába csapódott. - Amint feljön a nap...

A motor köhécselni kezdett. Jace színes káromkodások közepette öklével a gázkart csapdosta. A Harley még egyszer megugrott előre, aztán kihagyott, és meg-megtorpant alattuk, mint egy csökönyös ló. Jace még mindig káromkodott, amikor a nap felkapaszkodott Brooklyn düledező rakpartja fölött, és fénybe borította a világot. Clary minden sziklát, minden kavicsot tisztán látott alattuk, ahogy elhagyták a folyót, és a keskeny part fölött szálltak tovább. Alattuk a főúton máris egymást érték az autók. Éppen hogy csak sikerült átjutniuk felette, a kerekek egy kamion tetejét súrolták. Az út túloldalán egy óriási áruházzal szeméttel teli parkolója terpeszkedett. - Kapaszkodj! - kiáltotta Jace, ahogy a motor tovább rángatózott és köhögött alattuk. - Kapaszkodj, Clary, és nehogyl elenge...

A Harley megdőlt, és első kerekével az aszfaltnak ütközött, hogy aztán hevesen dülöngélve rohanjon tovább az egyenesen talajon. Clary azt hitte, leszakad a feje a nyakáról, olyan erővel csapódott előre-hátra. A levegőben égett gumi szaga terjengett. De a motor azért egyre lassabban gurult tovább, és már majdnem teljesen meg is állt, amikor egy betonkorlátnak vágódott. Az ütközés ereje így is akkora volt, hogy Clary a levegőbe emelkedett, elengedte Jace övét, és oldalra zuhant. Alig volt ideje golyóvá görbíteni magát, és a lehető legjobban kimerevíteni a karját, meg imádkozni, nehogy összelapítsa Simont, mielőtt földet ért volna.

Fájdalom hasított a karjába. Valami az arcába fröccsent, és köhögve fordult a hátára. A zsebéhez nyúlt. Üres volt. Megpróbálta kimondani Simon nevét, de még csak lélegzethez sem jutott. Kétségbeesetten kapkodott levegő után. Arca nyirkos volt, és a nedvesség lassan leszivárgott a gallérja alá is.

Ez vér? Kábán nyitotta ki a szemét. Úgy érezte, az arca egyetlen nagy horzsolás, karja fájdalmasan hasogatott. Oldalt fordult, és nyugtázta, hogy félig egy mocskos pocsolyában fekszik. A hajnal végleg megérkezett - a motor roncsát egy kupac felismerhetetlen hamuvá változtatták a nap sugarai.

Aztán meglátta Jace-t, akinek láthatóan minden tagja fájt, miközben talpra kászálódott. Sietve indult felé, majd ahogy közelebb ért, lelassította a lépteit. Inge ujjja elszakadt, és bal karját hosszú, vörös horzsolás csúfította el. Az izzadságtól, a mocsktól és a vértől összetapadt sötétarany fürtök alatt arca fehér volt, mint egy darab papír. Clary tudni akarta, miért néz rá így. Vajon a leszakadt lába a parkoló túlsó végében fekszik egy vértócsában?

Megpróbált feltápaszkodni, de valaki a vállára tette a kezét. - Clary?

- *Simon!*

A fiú mellette térdelt, és úgy hunyorgott, mint aki maga sem hiszi el az egészet. Ruhái gyűröttek voltak és koszosak, ráadásul a szemüvegét is elvesztette valahol, de úgy tűnt, nem esett baja. A szemüveg nélkül fiatalabbnak tűnt, védtelennek és egy kicsit kábultnak. Lenyúlt, hogy megérintse a lány arcát, de az elhúzódott előle. - Au!

-Jól vagy? Csodásan nézel ki - mondta Simon megkönnyebbülten. -Ennél szebbet soha nem láttam...

- Ez azért van, mert nincsen rajtad a szemüveged - felelte erőtlenül Clary, de az okostojás riposzt, amire számított, nem érkezett meg. Simon ehelyett köré fonta a karját, és szorosan magához ölelte.

Ruhái vértől, izzadságtól és mocsoktól bűzlöttek, szíve pedig percenként egy mérföldes sebességgel vert, ahogy a lány horzsolásaihoz préselte magát, mégis annyira jó volt érezni, hogy ott lehet a karjaiban, tudni. Hogy nem esett baja.

- Clary - mondta Simon rekedten. - Azt hittem... Azt hittem, hogy...

- Hogy nem megyek el érted? De hát persze, hogy elmentem - súgta a lány. - Hát persze, hogy elmentem érted.

Átkarolta a fiút. Minden olyan ismerős volt rajta. A pólója agyonmosott anyaga, a kulcscsontja éles szöge, ahol most Clary állt nyugodott. Simon kimondta a lány nevét, és megnyugtatóképp a hátát simogatta. Amikor egy pillanatra hátralesett, Clary látta, hogy Jace elfordul, mintha a felkelő nap sugarai bántották volna a szemét.

HODGE ÖRJÖNGÖTT. Az előcsarnokban állt, Isabelle és Alec pedig mögötte ólálkodott, amikor Clary meg a fiúk mocskosan és véresen betántorogtak. Azonnal bele is fiagott egy előadásba, amire még Clary anyukája is büszke lehetett volna. Nem felejtette el megemlíteni, hogy hazudtak neki arról, hová mennek - ebben a jelek szerint Jace volt vétkes -, de azt sem, hogy soha többé nem fog megbízni Jace-ben, ráadásul még cifrázta is a dolgot, és értekezett egy kicsit a Törvény megszegéséről, meg arról, hogy ki fogják dobni őket a Klávéból, és szégyent hoztak a Waylandok büszke ősi nevére. Miután kiadta magából a dühét, valamivel higgadtabban meredt Jace-re. - Az akaratosságoddal veszélybe sodortál másokat. Nem fogom hagyni, hogy ezt csak úgy a szőnyeg alá söpörd!

- Nem állt szándékomban - mondta Jace. - És semmit nem tudok sehová söpörni. Kificamodott a vállam.

- Bárcsak azt gondolhatnám, hogy a fizikai fájdalom téged bármitől is visszatart! - mérgelődött tovább Hodge. - Viszont a következő néhány napot a gyengélkedőn fogod tölteni, miközben Alec meg Isabelle sürgölődik körülötted. Valószínűleg még élvezni is fogod.

Hodge-nak kétharmad részben igaza volt: Jace és Simon mind a ketten a gyengélkedőbe kerültek, de amikor Clary, aki elment rendbe hozni magát, pár órával később visszatért, egyedül Isabelle sürgölődött körülöttük. Hodge lelohasztotta a duzzanatot a karján, a zuhanyozóban pedig húsz perc alatt nagyjából megszabadult a bőrére tapadt aszfaltdaraboktól, de még mindig fájt minden tagja.

Alec az ablakpárkányon ült, és határozottan egy viharfelhőre emlékeztetett. Amikor becsapódott az ajtó Clary mögött, összeráncolta a homlokát. - Ó, hát te vagy az.

A lány nem is törődött vele. - Hodge üzeni, hogy mindjárt jön, és reméli, addig még pislákolni fog bennetek az élet - mondta Simonnak és Jace-nek. - Vagy valami ilyesmi.

- Jó lenne, ha sietne - közölte morcosan Jace. Ült az ágyban, hátát egy felvert fehér párnának támasztotta, és még mindig a koszos ruhái voltak rajta.

- Miért? Fáj? - kérdezte Clary.

- Nem. Magas a fájdalomküszöböm. Igazság szerint nem is annyira küszöb, mint inkább egy óriási, ízlésesen berendezett csarnok. - A lányra kacsintott. - Emlékszel rá, amikor a hotelban megígérted, hogy ha túléljük, beöltözől nővérkének, és megfürdetsz?

- Szerintem rosszul hallottad - mondta Clary. - Simon volt az, aki fürdött ígért neked.

Jace önkéntelenül is a fiúra pillantott, aki szélesen mosolygott vissza rá. - Amint megint talpra állok, szívecském.

- Tudtam, hogy jobban jártunk volna, ha meghagyunk patkánynak. Clary felnevetett, és Simonhoz lépett, aki a jelek szerint a több tucatnyi párna és a lábára halmozott takarók ellenére sem érezte magát valami fényesen. A lány leült az ágy szélére. - Hogy vagy?

- Mintha valaki megmasszírozott volna egy sajtreszelővel - mondta Simon, és összeszorított fogakkal felhúzta a lábát. - Eltört egy csont a lábfejemben. Annyira megdagadt, hogy Isabelle-nek úgy kellett levágnia rólam a cipőt.

- Örülök, hogy így gondoskodik rólad. - Clary hagyta, hogy egy árnyalatnyi gúny keveredjen a hangjába.

Simon előrehajolt, miközben le sem vette a kezét Claryről. - Beszélni szeretnék veled.

A lány félig-meddig vonakodva bólintott. - A szobámban leszek. Gyere utánam, ha Hodge rendbe hozott, oké?

- Persze. - Clary őszinte meglepetésére a fiú előrehajolt, és arcon csókolta. Csak egy gyors puszi volt, ajkak futó érintése a bőrén, de ahogy elhúzódott, Clary érezte, hogy elpirul. Nyilván azért, gondolta, miközben felállt, mert mindenki őket bámulta. Odakint a folyosón elgondolkodva érintette meg az arcát. Egy puszi önmagában nem jelentett sokat, de az ilyesmi annyira nem volt jellemző Simonra. Talán Isabelle-nek akart bizonyítani valamit? *Férfiak* - gondolta Clary. - *Annyira kiismerhetetlenek.*

Meg Jace, ahogy a sértett herceget játszotta. Clary inkább eljött, mielőtt elkezdhetett volna panaszkodni a lepedőből kilógó cérnaszálak miatt.

- Clary!

A lány meglepetten fordult hátra. Alec loholt utána a folyosón, hogy utolérje. Amikor megállt, a fiú is megtorpant mellette. - Beszélnem kell veled.

Clary felhúzta a szemöldökét. - Miről ?

Alec habozott. Sápadt arcával és sötétkék szemével legalább olyan vonzó volt, mint a húga, de Isabelle-lel ellentétben ő mindent megtett, hogy elterelje a figyelmet a külsejéről. A kopott pulóver meg a haja, ami úgy nézett ki, mintha magának vágta volna le a sötétben, ehhez csak részben járultak hozzá. Határozottan úgy festett, mint aki nem érzi magát jól a bőrében. - Szerintem nem kéne itt lenned. Menj haza! - mondta.

Clary tudta, hogy Alec nem rajong érte, most mégis úgy érezte, mintha pofon vágták volna. - Alec, amikor legutóbb otthon jártam, a lakásban nyüzsögtek az Elhagyottak. Meg a Falánkok. Agyarakkal. Senki sem szeretne jobban hazamenni, mint én, de..

- Biztosan vannak rokonaid, akiknél ellehetsz. - Árnyalatnyi elkesere-iletséggel sejtett a hangjából.

- Nincsenek. Aztán meg Hodge is azt szeretné, hogy maradjak - mondta a lány kurtán.

- Az nem lehet. Úgy értem, kizárt dolog az után, amit csináltál...

- Amit csináltam?

Alec nyelt egyet. - Jace majdnem meghalt miattad.

- *Miattam.* "Miről beszélsz?"

- Így elrohanni a barátod után... Tudod, micsoda veszélybe sodortad? Tudod...

- Őt? Úgy érted, Jace-t? - vágott Clary a fiú szavába. - Jobb, ha tudod, hogy az ő ötlete volt. Ő kérdezte meg Magnustól, hol van a vámpírok rejtékhelye. Ő ment el a templomba a fegyverekért. Ha nem tartottam volna vele, akkor is ment volna.

- Nem érted - mondta Alec. - Te nem ismered őt. *Én* ismerem. Azt hiszi, neki kell megmentenie a világot. Nem is bánná, ha meghalna közben. Néha az az érzésem, hogy meg is akarna halni, de ez nem jelenti azt, hogy neked még biztatnod is kell.

- Nem tudlak követni - ingatta a fejét Clary. - Jace Nephilim. Ezt csináljátok, embereket mentetek meg, démonokat öltök, veszélynek teszteltek ki magatokat. Miben volt más a tegnap este?

Alec nem tudta tovább visszafogni magát. - *Hogy engem nem vittmagával!* - kiabálta. - Ott kellett volna lennem vele, vigyázni rá, fedezni, gondoskodni róla, hogy ne essen baja. De te... Te csak holt súly vagy, egy *mondén*. - Úgy köpte ki a szót, mintha valamiféle káromkodás lett volna.

- Nem - felelte Clary. - Nem vagyok az. Nephilim vagyok éppen úgy, mint te.

A fiú ajka lefelé görbült a sarkainál. - Talán - mondta. - De tanulás nélkül, minden nélkül nem vesszük hasznodat, igaz? Anyukád a *mondének* világában nevelt fel, és oda is tartozol. Nem ide. Az nem lehet, hogy Jace úgy viselkedjen miattad, mintha... nem tartozna közénk. Hogy megszegje miattad a Klávénak tett esküjét, hogy megszegje miattad a Törvényt...

- Híreim vannak a számodra - csattant föl Clary. - Jace semmit sem *miattam* tesz. Azt csinálja, amit akar. Ezt tudhatnád.

Alec úgy nézett a lányra, mintha valami különösen undok démon lett volna, amelyet még sosem látott korábban. - Ti *mondének* olyan önzők vagytok, nem igaz? Nem éred fel ésszel, mit tett érted, hogy milyen veszélybe sodorta magát? Nem csak a testi épségéről beszélek. Mindent elveszíthet. Már elvesztette az apját meg az anyját, te meg most azt akarod, hogy elveszítse azt is, amit legalább a családjának mondhat?

Clary hátralépett. Fekete áradatként gyűlt benne a harag - haragudott Alecre, mert részben igaza volt, és haragudott mindenkire meg minden másra is: a jeges útra, ami elvette tőle az apját, mielőtt megszületett volna, Simonra, amiért majdnem megölette magát, Jace-re, amiért a mártírt játszotta, és nem érdekelt, hogy él-e vagy hal. Luke-ra, amiért úgy tett, mintha törődött volna vele, pedig az egész csak hazugság volt. És az édesanyjára, amiért nem volt az az unalmas, normális, szeleburdi anya, akinek mindig is mutatta magát, hanem valaki más volt helyette: valaki hősi és látványos és bátor, akit Clary egyáltalán nem ismert. Valaki, aki nem volt ott most, amikor igazán szüksége lett volna rá.

- Te beszélsz önzésről? - sziszegte olyan gyűlölettel, hogy Alec hátrálni kezdett. - Te, akit senki nem is érdekel ezen a világon, csak saját magad, Alec Lightwood? Nem csoda, hogy soha nem öltél meg egyetlen demont sem. Túlságosan félsz tőlük.

Alecnek leesett az álla. - Ezt meg ki mondta?

- Jace.

A fiú úgy nézett rá, mintha megpofozta volna. - Nem tenne ilyet. Ezt soha nem mondaná.

- Pedig ezt mondta. - Clary látta, Alec mennyire zaklatott lett, és egyáltalán nem bánta. A változatosság kedvéért valaki más is szenvedhetett végre. - Pampoghatsz, amennyit akarsz becsületről és őszinteségről, meg arról, hogy a mondénak ezekről semmit sem tudnak, de ha igazán őszinte lennél, beismernéd, hogy ez az egész kirohanás csak azért van, mert szerelmes vagy belé. Az égvilágon semmi köze...

Alec villámsebességgel mozdult. Éles reccsenés visszhangzott Clary fejében. A fiú olyan erővel lökte a falnak, hogy beverte a tarkóját a lambériába. Az arca centikre volt az övétől, fekete szeme tágra nyílt. - Soha, de soha ne merészelj ilyet mondani neki - suttogta elfehéredett szájjal -, különben megöllek. Az Angyalra esküszöm, megöllek.

Clary karjában egyre élesebb lett a fájdalom ott, ahol a fiú szorította. Önkéntelenül is elakadt a lélegzete. Alec hunyorgott, mintha egy álomból riadna, aztán elengedte. Úgy rántotta el a kezét, mintha Clary bőre megégette volna. Egyetlen szó nélkül sarkon fordult, és elindult vissza a gyengélkedő felé, olyan bizonytalanok voltak a lépéi, mint egy részegé.

Clary megdörzsölte fájós karját. A fiú után bámult, és szörnyen haragudni t magára azért, amit tett. *Szép munka, Clary. Most aztán elérted, hogy tényleg gyűlöljön.*

Azonnal mély álomba kellett volna zuhannia, de kimerültsége ellenére csak nem tudott elaludni. Végül elővette a füzetét a hátizsákjából, és felhúzott térdén rajzolni kezdett. Először csak összevissza firkálgatott - a vámpír hotel homlokzatának egy részletét: egy dülledő szemű vízköpőt hosszú szemfogakkal. Egy üres utcát, amelyre egyetlen lámpa sárga fényköre vetült, amelynek pereménél árnyékos figura álldogált. Lerajzolta Raphaelt véres fehér ingében a nyakán húzódó sebbel. Aztán lerajzolta Jace-t a tetőn, amint a tízemeletnyi mélységbe meredt. Tekintetében nem volt félelem, inkább úgy tűnt, mintha kihívásnak tekintené a zuhanást - mintha nem létezne üresség, amit ne tölthetne be saját legyőzhetetlenségébe vetett hitével. Ahogyan álmában látta, szárnyakat rajzolt a hátára, amelyek széles ívben emelkedtek ki a vállá mögül, pont mint az angyalszobor szárnyai Csontvárosban.

Végül megpróbálta lerajzolni az édesanyját. Azt mondta Jace-nek, hogy nem érzett semmiféle különbséget, miután belenézett a Szürke Könyvbe, és ez nagyrészt igaz is volt. Most azonban, ahogy maga elé képzelte édesanyja arcát, egy dolog megváltozott. Amikor visszaemlékezett Jocelynra, látta az apró fehér hegeket, amik úgy borították a vállát meg a hátát, mintha hóesésben állna.

Fájt belegondolni, hogy a kép, ami édesanyjáról élt benne egész életében, hazugság volt. Égő szemmel csúsztatta a füzetet a párnája alá.

Kopogtatás hallatszott az ajtón - halk, bizonytalan. Clary sietősen megdörzsölte a szemét. - Gyere be!

Simon volt az. Clarynek a gyengélkedőn fel sem tűnt igazán, milyen rettenetes állapotban van a fiú. Nem zuhanyozott, ruhái elszakadtak, haja csimbókokban lógott. Megtorpant a küszöbön, és furcsán távolságtartónak tűnt.

Clary félrehúzódott, hogy helyet csináljon neki az ágyon. Semmi szokatlan nem volt abban, hogy egymás mellé kuporodjanak. Évek óta rendszeresen aludtak egymásnál vendégségben. Kiskorukban pokrócokból csináltak sátrakat meg erődítményeket, amikor nagyobbak lettek, akkor pedig képregényeket olvastak együtt.

- Megtaláltad a szemüvedet - állapította meg a lány. Az egyik lencse megrepedt.

- A zsebemben volt. Jobb állapotban maradt meg, mint remélni mertem, írnom kell egy köszönőlevelet az optikusomnak. - Óvatosan telepedett le Clary mellé.

- Hodge helyrehozott ?

Simon bólintott. - Igen. Még mindig úgy érzem magam, mintha megdolgoztak volna egy feszítővassal, de nincs eltörve semmim. Már nincs. -A lány felé fordult. A repedt szemüveg mögött éppen olyan volt a szeme, amilyenre Clary emlékezett: sötét és komoly, olyan pillákkal, amilyenekért a lányok ölni tudnának. - Clary, az, hogy eljöttél értem... Hogy annyi mindent kockára tettél...

- Ne - emelte fel a kezét zavartan Clary. - Te is megtetted volna értem.

- Persze - mondta Simon minden arrogancia vagy póz nélkül -, de mindig azt gondoltam, hogy közöttünk így mennek a dolgok. Tudod.

Clary úgy helyezkedett, hogy a fiú felé fordulhasson. - Mit akarsz ezzel mondani.

- Azt akarom mondani - folytatta Simon, mint aki meglepődött azon, hogy olyasvalamit áll neki elmagyarázni, aminek nyilvánvalónak kellett volna lennie -, hogy mindig nekem volt inkább szükségem rád, mint neked rám.

- Ez nem igaz. - Clary egészen felháborodott.

- De az. - Simon bosszantóan higgadt maradt. - Sosem tűnt úgy, hogy bárkire is szükséged lenne. Mindig annyira... magadnak való voltál. Nem volt szükséged másra, csak a ceruzáidra meg a képzeletbeh világaidra. Kismilliószor fordult elő, hogy hatszor is el kellett mondanom valamit, mire odafigyeltél rám, olyan messze jártál. Aztán rám néztél, megjelent az arcodon az a fura mosoly, mintha teljesen meg is feledkeztél volna rólam, és csak akkor jutottam volna megint eszedbe. De soha nem haragudtam rád. Ha csak félig figyelsz rám, az még mindig jobb, mintha bárki más teljesen.

Clary megpróbálta megfogni a fiú kezét, de csak a csuklóját kapta el. Érezte a pulzusát a bőre alatt. - Egész életemben csak három embert szerettem - mondta. - Anyát, Luke-ot és téged. És mindegyiküket elvesztettem, csak téged nem. Eszedbe ne jusson, hogy nem vagy fontos nekem... Ne is gondolj ilyesmire.

- Anyám szerint csak három emberre van szükségünk, hogy rájuk támaszkodva megvalósíthassuk önmagunkat. - Hangja könnyed volt, de megbicsaklott, miközben azt mondta, hogy „megvalósíthassuk”. - Azt mondja, te úgy nézel ki, mint aki jó alaposan megvalósította önmagát.

Clary szomorúan mosolygott a fiúra. - Mondott rólam anyukád más bölcsességeket is ?

- Igen. - Simon viszonzta a mosolyt. - De nem árulom el neked, mik voltak azok.

- Nem ér titkokat tartani!

- Hát pedig ez egy ilyen világ.

Végül egymás mellett feküdtek, pont úgy, mint gyerekkorukban: válluk egymásnak feszült, Clary átvette a lábát Simonén. Lábujjai éppen a fiú térdé alá értek. Miközben beszélgettek, felfelé bámultak. Még akkor szokták meg így, amikor Clary szobájában a plafon tele volt ragasztva foszforeszkáló csillagokkal. Miközben Jace-nek szappan és citromillata volt, Simon inkább büzlött, mint aki meghentergett egy áruház parkolójában. Clary nem bánta.

- A fura az egészben az - Simon Clary egyik hajtincset csavargatta az ujjá körül -, hogy mielőtt az egész megtörtént, éppen a vámpírokról viccelődtem Isabelle-lel. Csak próbáltam megnevettetni, tudod. „Mivel lehet kiakasztani a zsidó vámpírokat? Ezüst Dávid-csillagokkal? Resztelt májjal? Tizennyolc dolláros csekkekkel?”

Clary elnevette magát.

Simon hálásnak tűnt. - Isabelle nem nevetett.

Clarynek rengeteg minden eszébe jutott, amit mondhatott volna, de inkább mindegyiket megtartotta magának. - Nem vagyok benne biztos, hogy Isabelle-nek bejön ez a fajta humor.

Simon laposan pillantott a lányra. - Le szokott feküdni Jace-szel ?

Clary meglepett nyögése köhögésbe ment át. - Fúj, nem. Gyakorlatilag rokonok. Nem csinálnának ilyet. - Egy pillanatra elhallgatott. - Legalábbis *szerintem* nem.

Simon megvonta a vállát. - Nem mintha érdekelne - mondta határozottan.

- Hát persze, hogy nem.

- Nem is. Az oldalára fordult. - Tudod, először azt gondoltam, hogy Isabelle... nem is tudom, dögös. Izgalmas. Más. Aztán a bulin rájöttem, hogy igazából dilis.

Clary hunyorogva nézett vissza rá. - Ő mondta, hogy idd meg a kék koktélt?

A fiú megrázta a fejét. - Azt magamtól csináltam. Láttam, hogy elmész Jace-szel meg Aleckel, és nem tudom... Annyira más voltál, mint egyébként. Muszáj volt arra gondolnom, hogy máris megváltoztál, és ebben az új világodban nekem nincs helyem. Csinálni akartam valamit, amitől megint közelebb kerülök hozzád. Szóval, amikor megjelent az a kicsi zöld fickó a nagy tálca itallal...

Clary felnyögött. - Hülye vagy.

- Sosem állítottam, hogy nem.

- Bocs. Rettenetes volt ?

- Patkánynak lenni? Nem. Először összezavarodtam. Hirtelen mindenkinek a bokájáig értem. Azt hittem, valami olyan varázssitalt ittam, amitől összementem, de nem értettem, honnan a hirtelen készítés, hogy használt rágógumipapírokat rágcsáljak.

Clary kuncogni kezdett. - Nem. Úgy értem, a vámpírhotelban. Ott rettenetes volt?

Valami megvillant a fiú szeme mögött. Elfordította a tekintetét. - Nem. Nem sok mindenre emlékszem a buli meg aközött, amikor landoltunk a parkolóban.

- Valószínűleg jobb is.

A fiú mondani akart valamit, de csak egy ásításig jutott. A fény a szobában lassan elhalványult. Clary kimászott Simon mellől, felkelt, és elhúzta a függönyt. Odakint a város a napnyugta vörös

fényében fürdött. Ötvensaroknyira a belváros felé a Chrysler Building ezüstös teteje úgy izzott, mint egy piszkavas, amit túl hosszú időre felejtettek a kandallóban. - Megy le a nap. Talán keresnünk kéne valami vacsorát.

Simon nem felelt. Amikor a lány hátrafordult, látta, hogy fejét a karján nyugtatva, szétterpesztett lábakkal alszik. Clary sóhajtott, az ágyhoz lépett, lehámozta Simonról a szemüvegét, és az éjjeliszekrényre tette. Számtalanszor fordult elő, hogy szemüvegben aludt el, és a roppanó lencse hangjára ébredt.

Na, most hol fogok én aludni? mintha gondja lett volna azzal, hogy Simon mellé bújjon, de a fiú gyakorlatilag nem hagyott neki helyet. Először arra gondolt, hogy felébreszti, de olyan békésnek látszott. Aztán meg nem is volt igazán álmos. Inkább a füzetéért nyúlt, és kihúzta a párna alól, amikor kopogás hallatszott az ajtón.

Mezítláb átcaplatott a szobán, és lenyomta a kilincset. Jace volt az megfürödve, tiszta farmerban és szürke ingben. Frissen mosott haja nyirkos arany glóriaként vette körül a fejét. A horzsolások az arcán bíborból szürkévé halványultak. Kezét a háta mögött tartotta.

- Aludtál? - kérdezte. Nem volt sajnálkozás a hangjában, csakis kíváncsiság.

- Nem. - Clary kilépett a folyosóra, és behúzta maga mögött az ajtót. - Miből gondoltad?

Jace végigmérte a lány halványkék felsőjét és az alváshoz használt rövidnadrágját. - Csak úgy.

- Majdnem egész nap ágyban voltam - mondta Clary, ami tulajdonképpen igaz is volt. Ahogy meglátta Jace-t, ezer százalékkal izgatottabb lett, de nem látott rá okot, hogy vele is megossza ezt az információt. - És te? Nem vagy fáradt?

Jace megrázta a fejét. - Mint a postások, a démonvadászok sem alszanak soha. Sem havazás, sem eső, sem kánikula, sem az éjszaka sötétje nem hátráltatja...

- Nagy bajban lennél, ha pont az éjszaka sötétje hátráltatna - jegyezte meg Clary.

A fiú elvigyorodott. Hajával ellentétben a fogai nem voltak tökéletesek. Az egyik felső metszőfogából hiányzott egy darab, de persze ettől is csak még jóképűbbnek tűnt.

Clary karba fonta a kezét a mellkasa előtt. A folyosón hűvös volt, ő pedig érezte, hogy lassan libabőrös lesz a karja. - Különbö is, mit csinálsz itt?

- „Itt”, úgymint a küszöbödön, vagy „itt”, úgymint a nagy spirituális kérdésben a létezésünk céljáról ezen a bolygón? Ha arra vonatkozik a kérdés, hogy kozmikus védelemről van-e szó, vagy létezik-e egy nagyobb metaetikus célja az életnek, nos, ezt legfőlebb az idő döntheti el. Úgy értem, az egyszerű ontológiai redukcionizmus nyilvánvalóan hamis érv, de...

- Visszamegyek lefeküdni. - Clary a kilincs után nyúlt.

A fiú fürgén közé és az ajtó közé csusszant. - Azért vagyok itt - mondta -, mert Hodge elárulta, hogy születésnapod van. Clary unottan sóhajtott fel. - Csak holnap lesz.

- Az még nem ok rá, hogy ne kezdjünk már most ünnepelni.

A lány komoly tekintettel nézett vissza rá. - Kerülni akarod Alecet és Isabelle-t.

Jace bólintott. - Mind a kettő össze akar veszni velem.

- Ugyanazért?

- Fogalmam sincs. - Vetett egy gyors pillantást végig a folyosón. - És Hodge is. Mindenki velem akar beszélni. Csak te nem. Lefogadom, hogy te nem akartál beszélni velem.

- Nem - mondta Clary. - Enni akarok. Éhen pusztulok.

Jace előhúzta a kezét a háta mögül. Egy kissé gyűrött papírzacskó volt nála. - Csórtam némi kaját a konyhából, amíg Isabelle nem figyelt.

Clary vágott egy grimaszt. - Piknik. Egy kicsit késő van már a Central Parkba menni, nem gondolod? Tele van...

Jace elhessentette az ötletet. - Tündérekkel. Tudom.

- Azt akartam mondani, hogy rablókkal - helyesbített Clary. - Bár szánom azt a rablót, aki nálad próbálkozik.

- Bölcs hozzáállás, és dicséretet érdemelsz érte - mondta Jace, aki határozottan elégedettnek tűnt. - Viszont nem a Central Parkra gondoltam. Mit szólnál az üvegházhoz?

- Most? Éjszaka? Nem lesz... sötét?

A fiú úgy mosolyodott el, mintha nagy titkok tudója lenne. - Gyere. Megmutatom.

A NAGY ÜRES TERMEK, amelyeket a tetőre vezető lépcső felé tartva átszeltek, olyanok voltak a félhomályban, mint valami különös színdarab elhagyatott díszletei. A fehér függönyök a szürkületből előbukkanó jéghegyekként magasodtak fölénk.

Amikor Jace kinyitotta az üvegház ajtaját, puhán, akár egy cica mancsának párnázott paskolása, Claryt azonnal megcsapta a bentről kiáramló illat: a föld tömény, sötét szaga, az éjszakai virágok - hajnalkák, fehér angyaltrombiták, csodatölcsérek - szappanos illata. Néhány növényt fel sem ismert, mint például azt, amelyiknek csillag alakú sárga virágja aranyló pollentől ragyogott. Az üvegfalakon túl Manhattan fényei csillogtak hideg ékkövekként.

- Hű! - Clary lassan körbefordult, hogy befogadja a látványt. - Annyira gyönyörű itt az éjszaka.

Jace elmosolyodott. - És csak a mienk az egész hely. Alec meg Isabelle utálnak idejönni. Allergiásak.

Clary összerázkódott, pedig egyáltalán nem fázott. - Ezek milyen virágok?

Jace megvonta a vállát, és óvatosan letelepedett egy fényes zöld bokor mellé, amit szorosan összezáródott bimbók borítottak. - Fogalmam sincs. Gondolod, hogy odafigyeltem botanikaórán? Nem leszek levéltáros, nem kell tudnom ezeket a dolgokat. Csak azt kell tudnod, hogyan öld meg, ami az utadba kerül?

A fiú mosolyogva nézett fel Claryre. Olyan volt, akár egy szőke angyal valamelyik Rembrandt-festményről. Csak az az ördögi száj... - Úgy van. - Elővett a zacskóból egy szalvétába csavart csomagot, és odanyújtotta a lánynak. - Ezen kívül - tette hozzá - fergeteges sajtos szendvicset is tudok csinálni. Kóstolj meg egyet.

Clary kelletlenül viszonzta a fiú mosolyát, és leült vele szemben. Az üvegház köpadlója hűvösen érintette csupasz lábszárát, de nem is bánta a napok óta tartó szakadatlan hőség után. A papírzacskóból Jace előhúzott néhány almát, egy mogyorós csokit meg egy üveg vizet. - Nem rossz felhozatal - állapította meg Clary csodálattal.

A sajtos szendvics meleg volt és egy kicsit satnya, de azért nem esett rosszul. Pulóvere számtalan zsebének valamelyikéből Jace elővarázsolt egy csontnyelű kést, ami úgy nézett ki, mintha egy grizzlyt is nyugodtan ki lehetne belezni vele. Munkához látott az első almán, és gondosan nyolc egyforma darabra vágta. - Hát nem éppen szülinapi torta - mondta, miközben átadott egy darabot Clarynek -, de remélhetőleg jobb a semminél.

- Pontosan a semmire számítottam, úgyhogy kösz. - Beleharapott az almába. Ropogós volt, és friss.

- Mindenkinek kapnia kéne valamit a születésnapjára. - Jace nekiállt, hogy meghámozza a második almát; a héj hosszú, kanyargós csíkban vált le róla. - Egy születésnapnak különlegesnek kell lennie. Nekem mindig a szülinapom volt az egyetlen nap, amikor Apa azt mondta, bármit megkaphatok vagy megcsinálhatok, amit akarok.

- Bármit? - nevetett fel Clary. - És mit akartál például?

- Hát, ötéves koromban kitaláltam, hogy megfürdök spagettiben.

- De nem engedte, igaz?

- Dehogynem, épp ez az. Megengedte. Azt mondta, igazán nem kerül sokba, és miért ne, ha ezt akarom. A szolgálókat utasította, hogy töltsenek meg egy kádat forrásban lévő vízzel meg spagettivel, aztán amikor kihűlt...

- Megvonta a vállát. - Megfürödtem benne.

Szolgálók? - gondolta Clary. Hangosan csak azt kérdezte: - Milyen volt?

- Sikamlós.

- Le mertem volna fogadni. - Clary megpróbálta elképzelni Jace-t kisfiúként, nevetgélve, nyakig tésztában, de csak nem sikerült. Kizárt dolog, hogy Jace valaha is nevetgél; még ötévesen sem. - Mit kértél még?

- Főleg fegyvereket - felelte a fiú -, ami nyilván nem lep meg. Könyveket. Rengeteget olvastam a magam kedvére.

- Iskolába nem jártál?

- Nem - mondta Jace lassan, mintha egy olyan téma felé haladnának, amiről nem szívesen beszélt.

- De a barátaid...

- Nem voltak barátaim - szakította félbe a fiú. - Apámon kívül. Másra nem is volt szükségem.

Clary elkerekedett szemekkel nézett végig rajta. - Egyáltalán nem barátkoztál össze senkivel?

Jace rezzenéstelenül állta a tekintetét. - Amikor először láttam Alecet - mondta -, tízéves voltam. Akkor találkoztam először bárkivel, aki annyi idős volt, mint én. Akkor lett először barátom.

Clary lesütötte a szemét. Egy kép formálódott a fejében, hiába küzdött ellene: Alecre gondolt, arra, ahogy a fiú ránézett. *Nem mondana ilyet.*

- Ne sajnálj! - mondta Jace, mintha csak kitalálta volna a gondolatait. Bár Clary igazából nem is őt sajnálta. - A lehető legjobb oktatást kaptam apámtól. Körbevitt a világban. Jártunk Londonban. Szentpéterváron. Egyiptomban. Imádtunk utazni. - Sötét volt a tekintete. - Nem jártam sehol, amióta meghalt. Sehol, csak New Yorkban.

- Mázlista vagy - mondta Clary. - Soha életemben nem jártam az államon kívül. Anyám még Washingtonba se engedett el az iskolai kirándulásokra. Azt hiszem, most már értem, miért - tette hozzá bánatosan.

- Félt, hogy bekattansz? Hogy elkezdesz démonokat látni a Fehér Házban?

Clary egy kocka csokoládét majszolt. - Vannak démonok a Fehér Házban?

- Vicceltem - mondta Jace. - Illetve azt hiszem. - Elgondolkodva vonta meg a vállát. - Valaki biztosan említette volna.

- Szerintem egyszerűen nem akarta, hogy túl messze legyek tőle. Mármint Anya. Miután apám meghalt, nagyon megváltozott. - Luké hangja visszhangozott a fejében. *Te nem vagy ugyanaz az ember, amióta megtörtént, de Clary nem Jonathan.*

Jace felhúzta a szemöldökét. - Emlékszel apádra?

Clary a fejét rázta. - Nem. Meghalt, mielőtt megszülettem volna.

- Szerencséd van - mondta a fiú. - Így legalább nem hiányzik.

Bárki mástól szörnyű lett volna ilyet hallani, de Jace hangjában nem volt keserűség. - Elmúlik? - kérdezte a lány - Vagy mindig hiányozni fog?

Jace a szeme sarkából nézett vissza rá, de nem válaszolt. - Anyukádra gondolsz? - kérdezett vissza inkább.

Nem. Soha nem gondolna így az anyukájára. - Igazság szerint Luke-ra.

- Nem mintha ez lenne a rendes neve. - Jace elgondolkodva harapott az almájába. - Sokat járt a fejemben. Valami nem áll össze a viselkedésében...

- Gyáva alak. - Clary hangja keserű volt. - Hallottad, amit mondott. Nem száll szembe Valentine-nal. Még Anya kedvéért sem.

- De hát éppen ez... - Hosszú, mélyen zengő hang szakította félbe. Valahol harang kondult. - Éjfél van - állapította meg Jace, és letette a kést. Felállt, és kinyújtotta a kezét, hogy Claryt is talpra segítse. Ujjai kissé tapadtak az alma levétől. - Most figyelj!

Tekintetét a több tucatnyi összezárt bimbótól hemzsegő bokorra szegezte, amelyik mellett ültek. Clary meg akarta kérdezni, hogy mit kéne néznie, de a fiú feltartott kézzel hallgattatta el. Csillogott a szeme. - Várj! - mondta.

A levelek mozduladanul csüngtek a bokron. Hirtelen az egyik szorosan zárt bimbó reszketni kezdett, majd kétszeresére duzzadt, és felpattant. Olyan volt, mintha gyorsított felvételen láttak volna egy kivirágzó növényt: a finom zöld csészelevelek kitárultak, szabad utat engedve az odabent rejtőző szirmoknak, amelyeket finoman, akár a hintőpor, aranyló virágpör borított.

- Ó - csúszott ki Clary száján. Amikor felnézett, látta, hogy Jace őt figyeli. - Miden éjszaka virágoznak?

- Csak éjfélkor - felelte a fiú. - Boldog születésnapot, Clarissa Fray! Clary furcsán meghatódott. - Köszönöm.

- Ezt neked hoztam - mondta Jace. Beletúrt a zsebébe, és előbányászott valamit, amit aztán a lány kezébe nyomott. Egy szürke kavics volt, kissé egyenetlen, egyes helyeken már egészen simára kopott.

- Hú - forgatta a kezében a kavicsot Clary - Hát ilyesmit aztán biztos nem kaptam még soha. Egy kődarab.

- Hát, ha egészen pontosak akarunk lenni, nem igazán kődarab. Minden Árnyvadásznak van boszorkányfényes rúnaköve.

- Ó! - Clary most már kíváncsibban vette szemügyre a tárgyat. Összszeszeárta körülötte a markát, ahogyan Jace-től látta a pincében. Nem mert volna megesküdni rá, de mintha halvány fényt látott volna kiszűrődni az ujjai közül.

- Fényt fog neked adni - mondta Jace - még a legsötétebb árnyékok között is. Ezen a világon vagy bármelyik másikon.

Clary a zsebébe csúsztatta a követ. - Nos, köszönöm. Kedves tőled, hogy adtál ajándékot. - A kettejük között felgyülemelő feszültség úgy telepedett rá, mint a párás levegő. - Ráadásul ez sokkal jobb, mint egy spagettifürdő.

- Ha ezt az apró személyes információt bárkinek továbbadod, lehet, hogy meg kell majd ölnöm - mondta komoran a fiú.

- Hát, amikor én ötéves voltam, be akartam mászni a centrifugába, hogy ott pöröghessek körbe-körbe a ruhákkal - felelte Clary. - A különbség az, hogy az én anyukám nem engedte meg.

- Valószínűleg azért, mert abba bele is lehet halni, ha a centrifugában körbe-körbe pörögsz a ruhákkal - mutatott rá Jace -, ellenben a tészta ritkán végzetes. Hacsak nem Isabelle főzi.

Az éjféli virágszirmai máris hullani kezdtek. Mintha a holdfény szilánkjai lettek volna, úgy sodródtak lustán a föld felé. - Tizenkét évesen tetoválást akartam - mondta Clary. - Anya azt sem engedte meg.

Jace nem nevetett. - A legtöbb Árnyvadász tizenkét éves korában kapja az első Jeleket. Biztosan a véredben volt.

- Talán. Bár kétlem, hogy a legtöbb Árnyvadásznak Donatellót tetoválják a bal vállára a Tini Nindzsa Teknősből.

Jace meglepetten nézett vissza a lányra. - Egy teknőst akartál a válladra?

- Kellett valami, ami elfedi a bárányhimlős hegemet. - Félrehúzta felsőjének pántját, amitől láthatóvá lett egy csillag alakú fehér folt a vállán.

Jace elfordította a fejét. - Későre jár - mondta. - Le kéne mennünk.

Clary zavartan igazította a helyére a pántot. Mintha Jace látni akarta volna a hülye sebhelyét.

A következő szavak annak ellenére buktak ki a száján, hogy esze ágában nem volt kimondani őket. - Te meg Isabelle... Jártatok egymással valaha?

Erre már Jace is odakapta a fejét. A holdfényben egészen fakónak tűnt a szeme; inkább volt már ezüst-, mint aranyszínű. - Isabelle-lel? - kérdezte színtelen hangon.

- Azt hittem... - Clary még jobban zavarba jött. - Simon kíváncsi volt rá.

- Talán akkor tőle kéne megkérdeznie.

- Nem tudom, hogy akarja-e - mondta alany. - Mindegy, nem érdekes. Semmi közöm hozzá.

Jace megeresztett egy hátborzongató mosolyt. - A válasz: nem. Vagyis lehetett olyan időszak, amikor egyikünk vagy másikunk fontolóra vette a dolgot, de végül is szinte a hügom. Fura lenne.

- Úgy érted, Isabelle meg te soha...

- Soha - szögezte le Jace.

- Utál engem - állapította meg Clary.

- Nem, nem utál - mondta Jace kellőképpen meglepve ezzel a lányt. -Csak ideges lett miattad, mert mindig is ő volt itt az egyetlen lány a rajongó fiúk gyűrűjében, most meg már ketten vagytok.

- De hát ő olyan gyönyörű.

- Te is az vagy - mondta Jace -, csak nagyon másképp, mint ő, és ezt nem tudja nem észrevenni. Mindig pici és törekeny szeretett volna lenni, tudod. Gyűlöli, hogy magasabb, mint a legtöbb fiú.

Clary erre nem felelt semmit, mert nem volt mit mondania. Gyönyörű. Jace azt mondta, hogy ő gyönyörű. Soha senki nem mondott neki ilyesmit, csak az édesanyja, de az nem számított. Az anyáknak kötelező gyönyörűnek látni a lányukat. Tágra nyílt szemekkel meredt a fiúra.

- Le kéne már mennünk - ismételte Jace. Clary biztos volt benne, hogy kellemetlenül érzi magát, amiért így bámul rá, de képtelen volt abbahagyni.

- Jól van - mondta végül a lány. Megkönnyebbülésére a hangja teljesen normálisnak tűnt. Még többet segített, hogy elfordult Jace-től, és végre levehette róla a szemét. A hold közvetlenül a fejük felett járt, és nappali világossággal borított be mindent. Két lépés között Clary észrevette, hogy a fény fehéren csillan meg valamin, ami a földön hevert. A kés volt az, amivel Jace az almákat vágta fel. Clary hirtelen megtorpant, nehogy belelépjen, és válla a fiúénak ütközött - Jace segítőkészen nyújtotta ki a kezét, éppen amikor a lány megfordult, hogy bocsánatot kérjen, egyetlen pillanattal később pedig Clary azt vette észre, hogy egymást ölelik és csókolóznak.

Először olyan volt, mintha Jace egyáltalán nem is akarta volna megcsókolni: az ajkai keményen, szinte mereven érintették az övét. Aztán mégis mindkét karjával átölelte, és még közelebb húzta magához. Az ajkai puhábbak lettek. Clary érezte a fiú szívének gyors lüktetését, az alma édes ízét a száján. Beletúrt Jace hajába, amire azóta vágyott, hogy először megpillantotta. Az arany fürtök selymesen, lágyan tekeregtek az ujjai körül. A szíve kalapált, fülében a dübörögve áramló vér hangja olyan volt, mintha egy madár verdesett volna a szárnyaival...

Jace elfojtott kiáltással húzódott távolabb, bár karjaival továbbra is szorosan tartotta Claryt. - Ne ess pánikba, de közönségünk van.

Clary körülnézett. Az egyik közeli fa ágán Hugó kuporgott, és csillogó fekete szemével őket figyelte. Szóval, amit hallott, az tényleg szárnyak verdesése volt, nem pedig a fékevesztett szenvedély hangja. Ez kissé elkésérítette.

- Ha ő itt van, Hodge sem lehet messze - súgta Jace. - Mennünk kéne.

- Kémkedik utánad? - kérdezte Clary. - Hodge, úgy értem.

- Nem, csak szeret feljönni ide gondolkodni. Kár. Olyan jól beszélgettünk. - Hangtalanul felnevetett.

Leereszkedtek a lépcsőn, de ez az út teljesen más volt, mint amikor felfelé jöttek. Jace a kezében tartotta Clary kezét, és a lány testében apró áramütések szaladtak végig minden egyes pontból, ahol hozzáért: az ujjából, a csukójából, a tenyeréből. A fejében nyüzsgtek a kérdések, de félt, hogy ha egyet is föltenne közülük, elszállna a varázs. Jace azt mondta, „kár”, tehát az este, vagy legalábbis a csókolózós része, nyilvánvalóan véget ért.

Megérkeztek Clary ajtajához. A lány a falnak támaszkodott, és felnézett Jace-re. - Köszönöm a szülinapi pikniket - mondta a tőle telhető legsemlegesebb hangon.

A fiúnak láthatólag nem nagyon akaródzott elengednie a kezét. - Most aludni fogsz?

Csak udvarias akar lenni - mondta magának Clary. Úgy döntött, a kérdésre kérdéssel felel. - Te nem vagy fáradt?

Jace halkán válaszolt. - Soha nem voltam éberebb.

Lehajolt, hogy megcsókolja Claryt; szabad kezével megérintette a lány arcát. Ajkaik előbb puhán simultak egymáshoz, aztán már szorosabban préselődtek össze. Simon éppen ezt a pillanatot választotta, hogy kinyissa az ajtót, és kilépjen a folyosóra.

Haja kócos volt, hunyorgott, és nem viselte a szemüvegét, de azért így is éppen elég jól látott. - Mi a rosseb...? - kérdezte, de olyan hangosan, hogy Clary úgy ugrott el Jace mellől, mintha égette volna a fiú érintése.

- Simon! Te meg mit... Akarom mondani, azt hittem...

- Hogy alszom? Aludtam is - mondta a fiú. Az arcába szaladó vér vöröse még a napbarnítottságon is átütött, mint mindig, amikor nagyon zavarba jött. - Aztán felébredtem, és nem voltál ott, úgyhogy gondoltam...

Clary nem tudta, mit is mondhatna. Miért is nem jutott eszébe, hogy ez megtörténhet? Miért nem mondta, hogy menjenek inkább Jace szobájába? A válasz éppen olyan egyszerű volt, mint amilyen rettenetes: teljesen megfélekezett Simonról.

- Ne haragudj! - mondta, bár igazából abban sem volt biztos, hogy kihez beszél. Szeme sarkából úgy látta, mintha Jace vad dühvel meredne rá - amikor azonban odanézett, a fiú olyan volt, mint mindig; laza, magabiztos, kissé unott.

- A jövőben, Clarissa - mondta -, bölcsen tennéd, ha megememlítenéd, hogy van már egy férfi az ágyadban. Úgy elkerülhetnénk az ilyen kínos pillanatokat.

- Te behívtad az *ágyadba*? - akarta tudni Simon, akit láthatóan megráztak a történetek.

- Röhej, nem? - mondta Jace. - Be sem fértünk volna mind.

- Nem hívtam be az ágyamba - csattant fel Clary. - Csak csókolóztunk.

- Csak csókolóztunk? - Jace tettetett sértettséggel gúnyolta Claryt. -Hogy milyen gyorsan megtagadod a szerelmünket.

- Jace...

Látta a csillanó malíciát a fiú szemében, és inkább elhallgatott. Nem lett volna értelme. Hirtelen nehéz lett a gyomra. - Simon - mondta fáradtan. - Sajnálom, hogy felébresztettünk.

- Én is sajnálom. - Simon visszavonult a szobába, és becsapta maga mögött az ajtót.

Jace mosolya olyan szolid volt, mint egy vajás pirítós. - Futás, menj utána. Simogasd meg a buksiját, és nyugtasd meg, hogy még mindig ő a te kis kedvenced. Vagy nem ezt szeretnéd?

- Hagyd abba! - állította le Clary. - Ne viselkedj így! A fiú szélesebbre húzta a mosolyát. - Hogy?
- Ha haragszol rám, mondd azt! Ne viselkedj úgy, mintha soha semmi nem bántana. Olyan, mintha egyáltalán nem éreznél semmit.

- Talán erre azelőtt kellett volna gondolnod, hogy megcsókoltál - mondta Jace.

Clary hitetlenkedve nézett vissza rá. - *Én csókoltalak meg téged?*

Jace szemében csillogott az alattomoság. - Nyugi - mondta -, nekem sem volt valami emlékezetes.

Clary figyelte, amint a fiú távolodik tőle, és egyszerre érzett késztetést, hogy elbőgje magát, meg hogy utánaszaladjon azzal a határozott szándékkal, hogy alaposan bokán rúgja. Mivel biztos volt benne, hogy bármelyiket is választaná, az Jace-t mérheteden elégedettséggel töltené el, inkább nem tette meg egyiket sem, hanem kimerülten belépett az ajtón.

Simon a szoba közepén állt, és egészen elveszettnek tűnt. Időközben feltette a szemüvegét. Clary Jace gúnyos hangját hallotta a fejében: *Simogasd mega buksiját, és nyugtasd meg, hogy még mindig ő a te kis kedvenced.*

Tett egy lépést a fiú felé, aztán észrevette, mit tart a kezében. A rajzfüzete volt az, annál a rajznál kinyitva, amelyiken korábban dolgozott. Annál, amelyiken Jace volt angyalszárnyakkal. - Szép - mondta Simon. - Azok a Tisch-órák nyilván megérték a befektetést.

Normális esetben Clary letolta volna a fiút, amiért belenézett a füzetébe, de ez most nem tűnt a megfelelő alkalomnak erre. - Simon, figyelj...

- Tudom, hogy nem volt a legjobb húzás éppen a te szobádba bevonulni duzzogni - szakította félbe mereven a fiú, miközben visszadobta a füzetet az ágyra -, de nem akartam itt hagyni a cuccaimat.

- Hová mész? - kérdezte Clary.

- Haza. Túl régóta vagyok itt, azt hiszem. A magamfajta mondének nem valók ide.

A lány felsóhajtott. - Figyelj, sajnálom, jó? Nem akartam megcsókolni, csak úgy megtörtént. Tudom, hogy nem szereted.

- Ez így nem pontos - mondta Simon, ha lehet, még merevebben. - *Nem szeretem* a szénsavmentes üdítőt. *Nem szeretem* a szar fiúbandákat. *Nem szeretek* közlekedési dugókban ácsorogni. *Nem szeretem* a matekházit. Jace-t *gyűlölöm*. Érzed a különbséget?

- Megmentette az életedet - jegyezte meg Clary, bár közben csalónak érezte magát, hiszen végtére is Jace kizárólag azért ment el a Dumortba, mert félt, hogy bajba kerülhet, ha ő megöleti magát.

- Részletkérdés - legyintett Simon. - Jace seggfej. Azt hittem, te jobb vagy ennél.

Clary kijött a sodrából. - Ó, és pont te jössz nekem ezzel a szöveggel - csattant fel. - Te akartad elhívni alanyt a „legdögösebb cicikkel” az őszi iskolai bulira. - Eric laza hanghordozását imitálta, mire Simonnak egészen elfehéredett a szája a dühtől. - És mi van, ha Jace néha bunkó? Nem vagy a bátyám, nem vagy az apám, nem kell szeretned őt. Soha nem szerettem egyetlen barátnődet sem, de voltam annyira rendes, hogy ezt megtartottam magamnak.

- Az más - sziszegte Simon a fogai között.

- Miért? Miért lenne más?

- Mert látom, ahogy ránézel - ordította a fiú. - És én soha nem néztem így egyik lányra sem. Csak eltöltöttem velük az időt, gyakoroltam, amíg...

- Amíg micsoda? - Clary a lelke mélyén tudta, hogy rettenetesen viselkedik; tudta, hogy ez az egész rettenetes. A legkomolyabb dolog, amin eddig összekaptak, az volt, hogy ki ette meg az utolsó sutit a dobozból a fakuckóban, most, mégsem volt képes leállítani magát. - Amíg meg nem jelent Isabelle? El sem hiszem, hogy Jace-ről papolsz nekem, amikor totál hülyét csináltál magadból miatta!

- Hangja most már szinte visításba ment át.

- Csak *féltékennyé akartalak tenni!* - ordította vissza Simon. Keze ökölbe szorult az oldala mellett.

- Annyira ostoba vagy, Clary. Annyira ostoba vagy, hát nem veszel észre semmit?

Clary értetlenül meredt a fiúra. Mégis, mi a fenéről beszél? - *Féltékennyé akartál tenni?* És miért csinálnál ilyesmit?

Azonnal rájött, hogy ennél rosszabb kérdést fel sem tehetett volna.

- Mert - felelte Simon olyan keserűen, hogy Clary szinte megijedt - tíz éve szerelmes vagyok beléd, és gondoltam, eljött az ideje, hogy kiderítsem, te is ugyanazt érzed-e. De hát nyilván nem.

Akár gyomorba is rúghatta volna Claryt. A lány szóhoz sem jutott; olyan volt, mintha kiszippantották volna a levegőt a tüdejéből. Meredten bámulta Simont, és próbált előállni valamiféle válasszal. Bármilyennel.

A fiú élesen fojtotta belé a szót. - Ne! Inkább ne mondj semmit! - Clary bénultan figyelte, amint Simon az ajtóhoz rohan; mozdulni sem tudott, hogy visszatartsa, pedig nagyon szerette volna. De hát mit mondjon? Én is szeretlek. De hát nem szerette-vagy igen?

Simon egy pillanatra megállt az ajtóban, kezét a kilincsre tette, és még egyszer visszafordult. Szemei a lencsék mögött már inkább tűntek láradtnak, mint haragosnak. - Tényleg tudni akarod, mit mondott még rólad anyukám? - kérdezte. Clary megrázta a fejét.

A fiú mintha észre sem vette volna. - Azt mondta, össze fogod törni a szívemet - mondta, aztán elment. Az ajtó határozott kattanással záródott be mögötte, és Clary egyedül maradt a szobában.

Miután Simon elment, a lány lehuppant az ágyára, felvette a rajzfüzetét, és a mellkasához szorította. Nem is akart bele rajzolni, csak vágyott az ismerős dolgok érintésére: a tintáéra, a papíréra, a krétáéra.

Először arra gondolt, hogy Simon után fut, hátha még utoléri. De mit mondhatna neki? Mégis, mi a fenét mondhatna neki? *Annyira ostoba vagy, Clary* - mondta neki a fiú. - *Hát nem látsz semmit?*

Száz dolog jutott eszébe, amit Simon mondott vagy tett. A viccek, amiket Eric meg a többiek sütöttek el kettejükkel kapcsolatban, a félbeszakadt beszélgetések, ahogy belépett a szobába. Jace az elejétől fogva tudta. *Viccesnek találom a szerelmi vallomásaitokat, főleg amikor viszonzatlanok.* Eddig bele sem gondolt, mit akarhatott ezzel mondani a fiú, de most már tudta.

Nemrég arról beszélt Simonnak, hogy csak három embert szeretett életében: az édesanyját, Luke-t és őt. Vajon el lehet veszíteni egyetlen hét alatt mindenkit, aki fontos? Vajon túl lehet egyáltalán élni az ilyesmit? És mégis arra a néhány rövid pillanatra, amit Jace-szel töltött a tetőn, megfélelkezett az édesanyjáról. Megfélelkezett Luke-ról. Megfélelkezett Simonról. És boldog volt. Ettől érezte magát a legrosszabbul: hogy boldog volt.

Talán ez - gondolta -, hogy elveszítettem Simont, talán ez a büntetésem, amiért olyan önző voltam, hogy boldog mertem lenni akár egyetlen pillanatra is, miközben nem tudtam, hol van Anya. Ráadásul úgysem volt valóság, ami történt. Talán Jace kivételesen csókol, de az, hogy ki is ő tulajdonképpen, egyáltalán nem érdekelte. Meg is mondta.

Lassan leengedte a füzetet az ölébe. Simonnak igaza volt: nagyon jól sikerült a rajz Jace-ről. Elkapta a fiú szájának kemény vonalát, a furcsán sebezhetőnek tűnő szempárt. A szárnyak annyira valóságosnak hatottak, hogy azt képzelte, ha végigsimítana rajtuk, egészen puha lenne a tapintásuk. Elgondolkozva hagyta, hadd vándoroljon a keze az oldalon...

Aztán tágra nyílt szemekkel kapta fel a kezét. Ujjai nem száraz papírt érintettek, hanem puha tollakat. Tekintete a rúnákra villant, amiket a lap sarkába firkantott. Ragyogtak, éppen úgy, mint azok, amiket Jace rajzolt az irónjával.

Clary szíve heves dörömbölésbe kezdett. Ha egy rúna életre tudott kelteni egy rajzot, akkor talán...

Le sem véve a szemét a képről, a ceruzáiért nyúlt. A lélegzetét is visszatartotta, ahogy egy új, tiszta oldalra lapozott, és sebesen elkezdte rajzolni az első dolgot, ami eszébe jutott. Az éjjeliszekrényén álló kávésbögre volt az. Felidézte a csendéletekről tanultakat, és megörökített minden részletet: a maszatos karimát, a repedést a bögre fülén. Amikor végzett, a rajz olyan pontosan ábrázolta a bögrét, ahogy csak tőle tellett. Valami saját maga számára is érthetetlen ösztöntől hajtva a bögréért nyúlt, és a lapra tette. Aztán, nagyon gondosan, rúnákat kezdett rajzolni köré.

JACE AZ ÁGYÁN FEKÜDT, és Úgy tett, mintha aludna - nem akart becsapni senkit, legfeljebb saját magát -, de a dörömbölés az ajtón végül már túl sok volt neki. Fintorogva kászálódott ki az ágyból. Ha az üvegházban igyekezett is eljátszani, hogy semmi baja, azért egész teste fájt az előző esti ütésektől.

Tudta, ki dörömböl, még mielőtt ajtót nyitott volna. Talán Simonnak megint sikerült patkánnyá változtatnia magát. Csakhogy most maradhat is patkány, ha Jace Waylanden múlik.

A lány a rajzfüzetét szorongatta, fényes haja ki-kibújt a fonatokból. Jace az ajtófélfának támaszkodott, és igyekezett nem törődni az adrenalinfröccsel, amit Clary látványa váltott ki a szervezetében. Jó lett volna tudni, miért történt így most már nem először. Isabelle úgy használta a szépségét, mint a korbácsát, de Clarynek fogalma sem volt róla, milyen gyönyörű valójában. Talán épp ez volt olyan izgalmas benne.

Egyetlen okot tudott elképzelni, amiért a lány megjelent, bár annak sem volt semmi értelme az után, amit mondott neki. A szavak fegyverek, ezt még az apja tanította neki, ő pedig meg akarta bántani Claryt, ahogy még soha egyeden lányt sem. Igazság szerint egyáltalán nem volt benne biztos, liogy akart-e egyáltalán valaha bántani bármilyen lányt. Általában csak úgy egyszerűen akarta őket, aztán meg azt akarta, hogy hagyják békén.

- Ne is mondd! - kezdett bele oly módon, amiről tudta, hogy Clary gyűlöli. - Simon ocelottá változtatta magát, és azt szeretné, ha csinálnék valamit, még mielőtt Isabelle stólát készíttet belőle magának. Hát, várnod kell holnapig. Szabadságot vettem ki. - Magára mutatott. Kék pizsama volt rajta egy lyukkal az ujján. - Nézd. Pizsi.

Clary mintha nem is hallotta volna. Jace csak most vette észre, hogy szorongat valamit a kezében; a rajzfüzete volt az. - Jace - mondta. - Ez fontos.

- Várj, kitalálom! - emelte fel a kezét a fiú. - Rajzoló vészhelyzet van. Aktmodellre van szükséged. Nos, nem vagyok abban a hangulatban. Megkérhetnéd Hodge-ot - tette hozzá, mintha csak utólag jutott volna eszébe. - Állítólag bármit hajlandó megtenni cserébe egy...

- JACE! - szakította félbe Clary már-már sikítva. - Fogd már be a szádat egy kicsit, és figyelj ide!

A fiú pislantott egyet.

Clary mély lélegzetet vett, és felnézett rá. A szeme tele volt bizonytalansággal. Jace testében eddig ismeretlen késztetés támadt: szeretne volna átkarolni a lányt, és azt mondani neki, hogy minden rendben van. Nem tette. Tapasztalata szerint igen ritkán volt minden rendben. - Jace - mondta Clary ezúttal olyan halkán, hogy a fiúnak előre kellett hajolnia, ha ki akarta venni a szavait. - Azt hiszem, tudom, hová rejtette anyukám a Végzet Kelyhét. Egy festményben van.

- Micsoda? - Jace még mindig úgy bámult a lányra, mintha azt közölte volna vele, hogy a Néma Testvérek pucéran cigánykerekeznak a folyosón. - Úgy érted, egy festmény mögé rejtette? A lakásokban minden festményt kiszaggattak a keretéből.

- Tudom. - Clary a fiú válla fölött bepillantott a szobájába. Legnagyobb megkönnyebbülésére nem tűnt úgy, mintha más is lenne odabent. - Esetleg bemehetnék? Mutatni akarok valamit.

Jace félreállt a küszöbről. - Ha muszáj.

Clary leült az ágyra, és a térdére fektette a füzetet. A ruhák, amiket Jace előző este viselt, az ágyon heverték, de a szobában alapvetően olyan rend volt, mint egy szerzetes hálókamrájában. Nem lógtak képek a falakon, sem poszterek, sem családtagokat vagy barátokat ábrázoló fotók. Az ágynemű íhérvolt, és ráncot sem vetett az ágyon. Nem épp egy kamasz fiú tipikus hálószobája. - Figyelj - mondta a lány, és addig forgatta a lapokat, amíg meg nem találta a kávésbögréről készült rajzot. - Ezt nézd meg!

Jace félredobott egy útban lévő pólót, és leült Clary mellé. - Ez egy bögre.

A lány hallotta az ingerültséget a saját hangjában. - Tudom, hogy egy bögre.

- Alig várom, hogy lerajzolj valami igazán bonyolultat, mondjuk a Brooklyn hidat vagy egy homárt. Előbb-utóbb nyilván küldeni fogsz nekem egy zenélő képeslapot.

Clary nem törődött a megjegyzéssel. - Nézd. Ezt akartam megmutatni. - Elhúzta a kezét a rajz fölött, aztán egyetlen gyors mozdulattal *belenyúlt* a papírba. Amikor egy pillanattal később visszahúzta a kezét, a kávéscsésze a fülénél fogva ott himbálózott az ujjain.

Azt képzelte, hogy döbbenetében Jace majd felugrik az ágyról, és miután visszanyeri a lélegzetét, valami olyasmit kiált majd, hogy „tyúha!”. Nem történt semmi ilyesmi. Clary gyanította, hogy főleg azért, mert Jace látott már ennél furcsább dolgokat is életében, meg azért is, mert már rég senki nem használt olyan szavakat, mint a „tyúha!”. Azért a szeme csak elkerekedett.

- Ezt te csináltad? Clary bólintott.

- Mikor?

- Az előbb a szobámban, miután... miután Simon elment.

Jace összeráncolta a szemöldökét, de nem erőltette a témát. - Rúnákat használtál? Milyeneket?

Clary a fejét ingatta, miközben a most már üres lappal játszadozott. - Nem tudom. Megjelentek a fejemben, és lerajzoltam mindegyiket éppen úgy, ahogy láttam őket.

- Láttad őket korábban a Szürke Könyvben?

- Nem tudom. - A lány még mindig a fejét rázta. - Nem tudnám megmondani.

- És soha senki nem mutatta meg neked, hogyan kell ezt csinálni? Anyukád például?

- Nem. Mondtam már, hogy anyukám folyton azzal jött nekem, hogy varázslatok nem is léteznek...

- Lefogadom, hogy ő tanította meg - szakította félbe Jace. - Csak aztán elintézte, hogy ne emlékezz rá. Magnus is mondta, hogy lassan vissza fognak térni az emlékeid.

- Talán.

- Hát persze. - Jace felállt, és járkálni kezdett. - Valószínűleg a Törvénybe ütközik ilyen rúnákat használni, ha nincsen rájuk engedélyed. De ez most nem számít. Gondolod, hogy anyukád egy festménybe rejtette a kelyhet? Ahogy te a bögrét az előbb?

Clary bólintott. - De nem olyan festménybe, amelyik a lakásban volt.

- Hát akkor hol van az a festmény? Egy galériában? Lehet bárhol...

- Egyáltalán nem is festmény - mondta Clary. - Egy kártya az Jace-nek fennakadt a tekintete. - Egy kártya?

- Emlékszel a tarotpaklira Madame Dorotheánál? Arra, amelyiket anyukám festett neki?

A fiú bólintott.

- És emlékszel arra is, hogy kihúztam a Kehely Ászát? Később, amikor láttam az Angyal szobrát, a Kehely ismerősnek tűnt. Azért, mert láttam már akkor az Ászon. Anyukám *belefestette a Végzet Kelyhét Madame Dorothea tarotpaklijába*.

Jace máris egy lépéssel a lány előtt járt. - Mert tudta, hogy biztonságban lesz egy Felügyelőnél, és így odaadhatta Dorotheának anélkül, hogy el kellett volna neki mondania, mi az, és miért kell rejtegetni.

- Vagy hogy egyáltalán rejtegetni kell. Dorothea soha nem megy sehová, a kártyáit pedig oda nem adná senkinek...

- És anyukád a saját otthonából szem előtt tarthatta a Kelyhet is meg Dorotheát is. - Jace egészen le volt nyűgözve. - Nem rossz húzás.

- Hát nem. - Clarynek küzdenie kellett, hogy ne remegjen a hangja. - Jobb lett volna, ha nem sikerül ilyen jól eldugnia.

- Mit akarsz ezzel mondani?

- Úgy értem, ha megtalálják, talán békén hagyták volna. Ha nem akartak mást, csak a Kelyhet...

- Megölték volna, Clary - mondta Jace. - Ezek ugyanazok az emberek, akik megölték apámat is. Csakis azért hagyták egyelőre életben, mert nem találják a Kelyhet. Örülj neki, hogy ilyen jól elrejtette.

- Nem igazán értem, mi köze hozzánk ennek az egésznek - mondta Alec, kábán bámulva kifelé haja függőnye mögül. Jace hajnalok hajnalán felébresztette az Intézet többi lakóját, és a könyvtárba rángatta őket, hogy, ahogyan ő fogalmazott: „megvitassák a haditervet”. Alec még mindig pizsamában volt, Isabelle pedig rózsaszín bébidout viselt. Hodge megszokott hibátlan tweedöltönyében kávét kortyolt egy csorba szélű bögréből. Egyedül Jace, akinek a halványuló horzsolások között csillogott a szeme, tűnt igazán ébernek. - Azt hittem, a Kehely keresését most már a Klávé irányítja.

- Jobb, ha magunk csináljuk - vágta rá türelmetlenül Jace. - Hodge-dzal már megtárgyaltuk, és ezt a döntést hoztuk.

- Nos - Isabelle a füle mögé igazított egy rózsaszín szalagos tincset -, én benne vagyok.

- Én nem - erősködött Alec. - A Klávénak most is vannak egységei itt a városban, és a Kelyhet keresik. Adjuk tovább nekik az információt, és ők majd intézkednek.

- Nem ilyen egyszerű - mondta Jace.

- De igen. - Alec előredőlt, és összeráncolta a homlokát. - Ennek az egésznek semmi köze hozzánk, csak azért csinálod, mert mániád, hogy veszélybe sodord magad.

Jace értetlenül rázta a fejét. - Nem tudom felfogni, miért veszekszel velem emiatt.

Mert nem akarja, hogy bajod essen - gondolta Clary, és elgondolkodott rajta, vajon miért van, hogy Jace nem is sejti, mi zajlik le Alecben. Viszont kétségtelen, hogy ő sem vette észre ugyanezt Simon esetében. Milyen joggal ítélkezhetne hát.

- Az a helyzet - magyarázta Jace -, hogy Dorothea, a Menedék tulajdonosa nem bízik a Klávéban. Igazság szerint gyűlöli őket. Bennünk viszont bízik.

- Bennem biztosan bízik - mondta Clary. - Benned nem tudom. Abban sem vagyok biztos, hogy egyáltalán tetszel neki.

Jace nem is törődött a lánnyal. - Ne hülyéskedj, Alec! Jó buli lesz. És gondold bele, micsoda dicsőség lesz megjelenni a Végzet Kelyhével Idrisben. Soha nem fogják elfelejteni a nevünket.

- Nem érdekel a dicsőség - felelte Alec, miközben le sem vette a tekintetét Jace arcáról. - Az érdekel, hogy ne csináljak semmi hülyeséget.

- Ez esetben mindazonáltal Jace-nek igaza van - szólt közbe Hodge. - Ha a Klávé jelenne meg a Menedékben, az katasztrófához vezetne. Dorothea elmenekülne a Kehellyel, és valószínűleg soha nem találják meg többé. Nem, Jocelyn nyilvánvalóan azt akarta, hogy egyetlen ember találhassa meg a Kelyhet, az pedig csakis Clary.

- Akkor menjen egyedül - mondta Alec.

Ettől még Isabelle-nek is elakadt a lélegzete. Jace, aki eddig két tenyerével az asztalra támaszkodva előrehajolt, most felegyenesedett, és hűvös pillantást vetett *Alecre*. *Jace az egyetlen srác a világon* - gondolta Clary -, *aki még pizsamában is egészen dögös tud lenni, de neki azért sikerül, valószínűleg, a puszta akaratajával.*

- Ha félsz néhány Elhagyatottól, akkor feltétlen maradj itthon! - mondta halkan.

Alec elfehéredett. - Nem félek - felelte.

- Helyes - bólintott Jace. - Akkor viszont nincs semmi gond, igaz? -Körülnézett a helyiségben. - Mind benne vagyunk.

Alec elmormogott egy igent, Isabelle pedig hevesen bólogatott. - Persze mondta. - Jó bulinak tűnik.

- Nem tudom, mennyire buli - jegyezte meg Clary. - De természetesen benne vagyok.

- De Clary - mondta gyorsan Hodge. - Ha aggódsz a veszély miatt, nem kell menned. Értesíthetjük a Klávét...

- Ne! - Clarynek sikerült magát is meglepnie. - Anyukám azt akarta, hogy én találjam meg. Ne Valentiné, és ne is ők. - *Nem a szörnyek elől rejtőzött*, mondta Magnus. - Ha tényleg arra tette fel az életét, hogy Valentiné ne férhessen hozzá ehhez a valamihez, akkor ez a legkevesebb, amit megtehetek.

Hodge rámosolygott. - Szerintem tudta, hogy ezt fogod mondani.

- Amúgy se aggódj! - mondta Isabelle. - Nem lesz baj. Néhány Elhagyatottal még elbírunk. Vadak, de nem valami okosak.

- És sokkal könnyebb dolgunk van velük, mint a démonokkal - tette hozzá Jace. - Nem olyan trükkösek. Ja, és egy autóra is szükségünk lesz. Lehetőleg nagyra.

- Miért? - kérdezte Isabelle. - Eddig mindig megvoltunk autó nélkül.

- Eddig sosem volt nálunk felfoghatadanul értékes tárgy. Nem akarom a magasvasúton hurcolni - magyarázta Jace.

- Vannak taxik - mondta Isabelle. - És bérelni is lehet.

Jace megrázta a fejét. - Olyan környezetet akarok, amit befolyásolhatunk. Nem szeretnék taxisofőrökkel megmondén társaságokkal üzletelni, amikor valami fontosat csinálunk.

- Nincs jogosítványod vagy autód? - kérdezte Alec Clarytől, rosszul leplezett gyűlölettel pillantva a lányra. - Azt hittem, minden mondénnek van.

- Tizenöt éves korukban nincs - mondta dühösen Clary. - Úgy volt, hogy idén kapok, de még nem került rá sor.

- Hát veled aztán sokra megyünk.

- Nekem legalább a barátaim tudnak vezetni - vágott vissza a lány. - Simonnak például van jogosítványa.

Ahogy kimondta, már meg is bánta.

- Tényleg? - kérdezte Jace mélyen elgondolkodva.
- Autója viszont nincsen - tette hozzá gyorsan Clary.
- Szóval a szülei autójával jár?-faggatta Jace. Clary felsóhajtott, és az íróasztalnak támaszkodott. - Nem. Általában Eric furgonját használja. Amikor koncertekre mennek vagy ilyesmi. Vagy ha randija van.

Jace felhorkant. - Furgonnal megy a csajokért? Nem csoda, hogy annyira odavannak érte.

- Az is csak egy autó - mondta Clary - Csak frusztrál, hogy Simonnak van valami, ami neked nincs.

- Sok mindene van, ami nekem nincs - mondta Jace. - Például közellátása, rossz tartása, meg ijesztő mozgáskultúrája.

- Tudod - jegyezte meg Clary -, a legtöbb pszichológus egyetért abban, hogy az ellenségeskedés általában az elfojtott szexuális vonzalom jele.

- A - vágta rá vigyorogva a fiú -, ez megmagyarázza, miért találkozom elég sűrűn olyanokkal, akik látszólag nem bírnak.

- Én bírlak - szólt közbe gyorsan Alec.

- Az azért van, mert testvéreként szeretjük egymást - magyarázta Jace, miközben az asztalhoz lépett. Felvette a fekete telefont, és Clary felé nyújtotta. - Hívd fel!

- Kit hívlak fel? - próbált időt nyerni a lány. - Ericet? Soha nem adná ide a kocsiját.

- Simont - mondta Jace. - Hívd fel Simont, és kérdezd meg, hogy elvinne-e bennünket a lakásodra.

Clary tett még egy utolsó kísérletet. - Nem ismertek egyetlen Árnyvadászt sem, akinek van autója?

- New Yorkban? - Jace vigyora lassan elhalványult. - Az a helyzet, hogy mindenki Idrisben van a Fegyverszünet megújítása miatt, meg különben is ragaszkodnának hozzá, hogy velünk jöjjenek. Vagy ez, vagy semmi.

Egy pillanatra találkozott a tekintetük. A fiú szemében kihívás tükröződött, meg valami más, mintha csak arra biztatta volna Claryt, hogy magyarázza meg a vonakodását. A lány bosszúsan az asztalhoz vonult, és kikapta a kagylót Jace kezéből.

Nem kellett gondolkodnia, mielőtt tárcsázott. Simon számát éppen olyan jól tudta fejből, mint a sajátját. Felkészült rá, hogy a fiú anyjával vagy húgával kell zöldágra vergődnie, de a második csengés után ő maga vette föl.-Halló?

- Simon? Néma csend.

Jace Claryre meredt. A lány összeszorította a szemét, és igyekezett úgy tenni, mintha Jace ott sem lenne. - Én vagyok az - mondta -, Clary.

- Tudom, ki vagy. - Simon hangja ingerült volt. - Aludtam, az a helyzet.

- Tudom. Korán van. Bocs. - Clary az ujjá körül csavargatta a telefon kábelét. - Kérnem kell tőled egy szívességet.

Pár pillanatilag megint csönd volt, aztán a fiú keserűen elnevette magát. -Te szórakozol velem.

- Nem szórakozom veled - felelte Clary. - Tudjuk, hol van a Végzet Kelyhe, és felkészültünk rá, hogy megszerezzük. Csak kéne egy autó.

Simon megint nevetett. - Tényleg azt akarod mondani, hogy a démonokat gyilkoló haverjaid csak úgy tudnak elmenni a következő csatájukra a sötétség erőivel, ha *anyám* elviszi őket kocsival?

- Igazából azt gondoltam, megpróbálhatnád kölcsönkérni Eric-től a furgont.

- Clary, ha azt hiszed, hogy én...

- Ha megszerezzük a Végzet Kelyhét, talán visszakaphatom Anyát. Ez az egyetlen oka, amiért Valentiné nem ölte meg, és nem is engedte el.

Simon mélyen, sipítva szívta be a levegőt. - Gondolod, olyan könnyű lesz megállapodni egy cserében? Hát Clary, nem tudom.

- Én sem tudom. Csak annyit tudok, hogy van rá esély.

- Ennek a dolognak hatalma van, igaz? A *DUNGEONS & DRAGONS*-ban általában jobb, ha nem piszkálunk hatalommal rendelkező dolgokat, amíg nem tudjuk pontosan, mit csinálnak.

- Nem fogom piszkálni. Csak arra használom fel, hogy visszaszerezem anyukámat.

- Ennek semmi értelme, Clary.

- Ez nem *DUNGEONS & DRAGONS*, Simon! - A lány már félig-meddig sikított. - Nem csak kellemes időtöltés, szörnyűbb dolgok is történhetnek annál, mint amikor rosszat dobsz a kockával. Az édesanyjáról beszélünk, és Valentiné lehet, hogy kínozza. Lehet, hogy meg is öli. Meg kell tennem mindent, hogy visszaszerezem... Ahogy érted is megtettem.

Szünet. - Talán igazad van. Nem tudom, ez nem az én világom. Jó, pontosan hová is megyünk? Hogy elmondhassam Ericnek.

- Őt nehogy magaddal hozd! - vágta rá gyorsan Clary.

- Világos - mondta Simon türelmet erőltetve magára. - Nem vagyok hülye.

- Hozzánk megyünk. A Kehely a házukban van.

A fiú ezúttal a döbbenettől késlekedett a válasszal. - *Nálatok?* Azt hittem, az egész ház tele van zombikkal.

- Elhagyatott harcosokkal. Nem zombik. Velük Jace és a többiek elbánnak, amíg én megszerzem a Kelyhet.

- Miért pont neked kell megszerezned azt a Kelyhet? - Simon hangja egészen ijedtnak tűnt.

- Mert egyedül én tudom - mondta Clary. - Vegyél fel bennünket a sarkon, amilyen hamar csak tudsz.

A fiú valami kivehetetlen mormogással válaszolt, aztán: - Jól van. Clary kinyitotta a szemét. A világ könnyek tengerében úszott előtte. - Köszönöm, Simon - mondta. - Angyal... De a fiú már letette.

- Az jutott eszembe - mondta Hodge -, hogy az erővonalak mindig ugyanolyanok.

Clary rápillantott. - Ezzel mit akar mondani ?

A könyvtárban ült az egyik ablakmélyedésben, Hodge pedig megszokott foteljába telepedett le Hugóval a karfán. Az alacsony asztalon reggeli maradványai - lekvár, pirítósorzsák, vajdarabkák - egy halom tányérra tapadva várták, hogy valaki végre rászánja magát, és eltakarítsa őket. Miután belaktak, mindannyian szétszéledtek, hogy összekészülődjenek, és Clary ért vissza először. Ez persze aligha volt meglepő, hiszen neki csak egy farmert meg egy pólót kellett magára rángatnia, és megfésülködnie, míg a többieknek a fegyvereikről is gondoskodniuk kellett. Mivel Clary a hotelban elvesztette Jace törét, az egyeden természetfeletti tárgy a boszorkányfényt adó kő volt a zsebében.

- A te Simonodra gondoltam - magyarázta Hodge. - Meg Alecre és Jace-re többek között.

Clary kinézett az ablakon. Esett, a párkányon sűrű, kövér cseppek kopogtak. Az ég áthatolhatatlan szürke volt. - Mi közük van egymáshoz?

- Ahol nemkívánatos érzés van jelen - mondta Hodge -, az erővonalak soha nincsenek egyensúlyban. Ezt az egyensúlyhiányt könnyű kihasználni, de mégsem bölcs dolog megtenni. Ahol szerelem van, gyakran megjelenik a gyűlölet is. Létezhetnek egymás mellett.

- Simon nem gyűlöl engem.

- De lehet, hogy idővel fog, ha úgy érzi, hogy kihasználod. - Hodge felemelte a kezét. - Tudom, hogy nem áll szándékodban ezt tenni, és bizonyos esetekben a szükség nagyobb úr, mintsem hogy az embernek választása legyen. De erről a helyzetről most egy másik jutott az eszembe. Megvan még az a fénykép, amit neked adtam?

Clary megrázta a fejét. - Nincs nálam. A szobámban hagytam. Elmehtek érte...

- Nem kell. - Hodge Hugó ébenfekete tollait simogatta. - Anyukádnak fiatal korában volt egy nagyon jó barátja. Pontosabban ő volt a legjobb barátja, éppen úgy, ahogy neked Simon. Olyan közel álltak egymáshoz, mintha testvérek lettek volna. Ami azt illeti, gyakran előfordult, hogy az emberek testvéreknek is nézték őket. Ahogy idősebbek lettek, lassan mindenki előtt nyilvánvaló lett, hogy a fiú szerelmes belé, de ő észre sem vette. Mindig is csak a barátjának nevezte.

Clary Hodge-ra meredt. - Luke-ról van szó ?

- Igen - felelte Hodge. - Lucián mindig azt gondolta, hogy együtt lesznek Jocelynnel. Amikor anyukád találkozott Valentine-nal, és beleszeretett, nem tudta elviselni. Miután összeházasodtak, Lucián kilépett a Körből, eltűnt, és hagyta, hadd gondoljuk azt, hogy meghalt.

- Luké soha nem beszélt... úgy értem, még csak soha nem is célzott ilyesmire - mondta Clary. - Ennyi év alatt megkérdezhetné volna...

- Tudta, mi lenne a válasz - szakította félbe Hodge, miközben a lány mellett elnézve az esőcseppektől pöttyözött ablakot bámulta. - Lucián nem volt az a fajta ember, aki áltatta volna magát. Nem, megelégedett azzal, hogy Jocelyn közelében lehetett. Talán abban reménykedett, hogy idővel megváltozhatnak anyukád érzései.

- De ha szereti, miért mondta azoknak az embereknek, hogy nem érdekli, mi történt vele ? Miért nem akarta, hogy megmondják neki, hol van?

- Mint mondtam, ahol szerelem van, ott gyűlölet is van - mondta Hodge. - Annyi évvel ezelőtt Jocelyn csúnyán megbántotta. Hátat fordított neki. És ő azóta mégis játszott a hűséges ölelet. Nem

panaszkodott, nem vádaskodott, sosem állt elő az érzelmeivel. Talán lehetőséget látott rá, hogy visszaadja a kölcsönt. Hogy bántsa Jocelynt, ahogy anyukád bántotta őt.

- Luké nem tenne ilyet. - De Clary visszaemlékezett a férfi fagyos hangjára, ahogyan azt mondta neki, hogy ne kérjen tőle szívességet. Látta kemény tekintetét, amikor szembenézett Valentiné embereivel. Ez nem az a Luké volt, akit ismert, a Luké, aki mellett felnőtt. Az a Luké soha nem akarta volna megbüntetni az édesanyját azért, mert nem úgy szerette, ahogyan az neki jólesett volna. - De anyukám szerette őt - mondta Clary anélkül, hogy észrevette volna, hogy hangosan beszél. - Csak nem ugyanúgy szerette. Az nem elég?

- Talán Lucián úgy gondolta, hogy nem.

- Mi lesz, ha megszerezük a Kelyhet? - kérdezte a lány. - Hogyan találjuk meg Valentine-t, hogy megmondhassuk neki?'

- Hugo majd előkeríti.

Az eső kopogott az ablakon. Clary összerázkódott. - Megyek, fölveszek valamit - mondta, és felállt. -

A zöld-rózsaszín kapucnis pulóvert a hátizsák aljába gyömöszölve találta meg. Ahogy kivette, kirántott vele valamit. A fénykép volt az, ami a Kört ábrázolta édesanyjával és Valentine-nal. Egy hosszú percig tanulmányozta, majd visszacsúsztatta a hátizsákba.

Amikor megint belépett a könyvtárba, a többiek már mind ott voltak. Hodge az íróasztalon ült Hugóval a vállán, Jace tetőtől talpig feketébe öltözött, Isabelle a démontaposó csizmáját vette fel, és magával hozta az aranykorbácsát is, Alec pedig nyílve szőkekkel teli tegezt akasztott a vállára, és jobb karját a csuklójától a könyökéig vastag bőrdarab fedte. Hodge kivételével mindegyiküket friss Jelek borították - bőrük csupasz felületének minden négyzetcentimétere tele volt kusza mintázatokkal. Jace felhúzta pulóvere bal ujját, arcát a vállára fektette, és egy nyolcszögletű Jelet karcolt éppen a felkarjára.

Alec összeráncolt homlokkal figyelte. - El fogod rontani - mondta. - Hadd csináljam meg én!

- Balkezes vagyok - jegyezte meg Jace minden él nélkül, de már nyújtotta is az irónját. Alec megkönnyebbülten vette el tőle, mintha nem lett volna benne biztos, hogy barátja megbocsátotta neki korábbi viselkedését. - Ez egy közönséges *iratze* - mondta Jace, miközben Alec a karja fölé hajtotta sötét fejét, hogy óvatosan követni kezdje a gyógyító rúna vonalait. Jace összeszorította a fogát, ahogy az irón a bőrén siklott. Becsukta a szemét, és összeszorította az öklét, amitől felsőkarján kidagadtak az izmok. - Az Angyalra, Alec...

- Próbálok vigyázni - mondta Alec. Elengedte Jace karját, és hátralepett, hogy onnan csodálhassa meg a munkája gyümölcsét. - Meg is van.

Jace kiengedte az öklét, és leeresztette a karját. - Kösz. - Mintha csak most jutott volna el a tudatáig, hogy Clary is megjött, rápillantott, és aranyszínű szeme összeszűkülte. - Clary.

- Úgy látom, készen álltok - mondta a lány, mire Alec hirtelen elvörösödött, távolabb lépett Jace-től, és a nyílve szőkekkel kezdett el szöszmötölni.

- Úgy is van - bólintott Jace. - Megvan még a tőr, amit adtam neked?

- Nincs. Elvesztettem a Dumortban, elfelejtetted?

- Tényleg. - Jace egészen elégedettnek tűnt, ahogy a lányra pillantott. - Majdnem megöltél vele egy vérfarkast, emlékszem.

Isabelle, aki az ablaknál állt, a szemét forgatta. - El is felejtettem, hogy ettől indulsz be teljesen, Jace. Ha a lányok megölnek mindenfélét.

- Nekem mindegy, ki öl meg mindenfélét - felelte Jace. - A legjobban persze azt szeretem, ha én csinálom.

Clary feszülten pillantott az asztalon álló órára. - Le kéne már mennünk. Simon bármelyik pillanatban itt lehet.

Hodge felállt. *Nagyon fáradtnak tűnik* - állapította meg Clary. - *Olyan, mintha napok óta nem aludt volna.*

- Az Angyal óvjon benneteket! - mondta, mire Hugó hangos káromgással szállt fel a válláról, éppen abban a pillanatban, ahogy a harangok elütötték a delet.

Még mindig szitált az eső, amikor Simon lefékezett a járdaszegély mellett, és kétszer dudált. Clary szíve ugrott egyet. A lelke mélyén tartott tőle, hogy a fiú a végén nem jön el.

Jace hunyorogva nézte a furgont az esőfüggönyön keresztül. Egy kópárkány alatt kerestek maguknak menedéket. - Ez lenne a kocsi? Úgy néz ki, mint egy rothadó banán.

Ebben tagadhatatlanul volt valami. Eric világító neonsárgára festette a furgont, aminek az oldalán horpadások és terebélyes rozsdafoltok éktelenkedtek. Simon még egyet dudált. Clary látta a fiú homályos körvonalait a nedves ablakon keresztül. Sőhajtott, és a fejére húzta a kapucniját. - Menjünk!

Átcaplattak a járdákon összegyűlt mocskos pocsolókon. Isabelle hatalmas csizmája cuppanó hangot hallatott. Simon hagyta, hadd dörmögjön a motor, amíg hátramászott, hogy félrehúzza az ajtót, mire láthatóvá váltak az ülések a félig átrohadt huzatukkal. A lyukakból veszélyesnek tűnő rugók kandikáltak ki. Isabelle összevonta a szemöldökét. - Biztonságos ide beülni?

- Biztonságosabb, mintha felkötöznének a tetőre - mondta kedvesen Simon. - Márpedig az a másik lehetőség. - Biccentéssel üdvözölte Jace-t és Alecet, de Claryre egyetlen pillantást sem vesztegetett. - Hé!

- De hé ám - felelte Jace, és felemelte a zörgő vászonzsákokat, amiben a fegyvereket hozták magukkal. - Ezt hová tehetem?

Simon hátramutatott, ahol a fiúk általában a hangszereket tartották. Alec és Isabelle időközben bemásztak a furgonba, és letelepedtek az ülésekre.

- Én tűzök előre - jelentette ki Clary, amikor Jace végzett a furgon hátuljánál.

- Mi van? - kérdezte Alec, aki az íjával játszadozott.

- Úgy érti, előre akar ülni - magyarázta Jace, miközben félresöpörte a nedves tincseket a szeméből.

- Szép íjad van - bólintott Alec felé Simon.

Alec hunyorgott, hosszú szempilláin esőcseppek gördültek alá. - Sokat tudsz az íjászatról? - kérdezte olyan hangon, mint aki kételkedik benne, hogy így lehet.

- Voltam íjásztáborban - felelte Simon. - Hat évben egymás után. Három üres tekintet volt a válasz, meg Clary támogató mosolya, amit Simon teljességgel figyelmen kívül hagyott. Felnézett, az egyre barátságatlanabb felhőkre. - Mennünk kéne, mielőtt megint zuhogni kezd.

A furgon első ülését csipzesszacskók és csokimorzsák borították. Clary félresöpörte, amit tudott. Amikor Simon beletaposott a gázba, még nem végzett, úgyhogy a lendületből az ülés támlájának csapódott. - Au! - kiáltott föl némi nehezteléssel a hangjában.

- Bocs. - A fiú rá sem pillantott.

Clary hallotta, hogy a többiek halkán beszélgetnek a hátuk mögött - valószínűleg a legjobb stratégiát tárgyalták meg, vagy azt, hogy hogyan kell lefejezni egy démont anélkül, hogy az embernek csupa genny legyen a vadiúj bőrcizmája. Bár az első üléseket semmi sem választotta el a furgon hátuljától, Clary úgy érezte, mintha kettesben maradt volna Simonnal.

- Szóval mi volt az azzal a „hé”-vel? - kérdezte, amikor a fiú ráfordult az East Riverrel párhuzamosan futó gyorsforgalmi útra.

- Milyen „hé”-vel? - kérdezett vissza Simon, miközben bevágott egy fekete terepjáró elé, amelyiknek a sofőrje éppen telefonált, és valami nagyon csúnyát mutatott be nekik a festett ablakon keresztül.

- Azzal a „hé”-vel, ami nektek, fiúknak a mániátok. Amikor megláttad Jace-t meg Alecet, azt mondtad nekik, hogy „hé”, ők meg erre azt felelték, hogy „hé”. Mi a baj azzal, hogy „szia”?

Clarynek úgy tűnt, Simon arcizmai megrándulnak. - A „szia” olyan lányos - tájékoztatta.

- Szóval minél férfiasabb valaki, annál kevesebbet beszél?

- Igen. - Simon bólintott. Clary látta, ahogy az East River fölött leereszkedő köd lassan szürke párával borítja be a rakpartot. Maga a víz ólom-színű volt, és tejszín sűrűségűvé köpülte a kitartó szél. - Ezért van az, hogy amikor a filmekben találkoznak egymással a keményfiúk, csak bólintanak. A bólintás azt jelenti, hogy „keményfiú vagyok, és látom, hogy te is keményfiú vagy”, de nem mondanak semmit, mert ők Magneto és Rozsomák, és ha nekiállnának szövegelni, az tönkrevágná a hangulatot.

- Fogalmam sincs, miről beszélsz - szólalt meg Jace a hátsó ülésen. - Jó - mondta Clary, amit Simon a lehető leghalványabb mosolyával jutalmazott meg, miközben rákanyarodott a Brooklyn hídra Brooklyn felé.

Hazafelé.

Mire megérkeztek Claryék házához, végleg elállt az eső. A felhőkön áttűző napsugarak lassan eltűntették a pára maradványát, és már a járdákon összegyűlt pocsolók is kezdtek felszáradni. Simon és Clary a furgonnál vártak, amíg Jace, Alec meg Isabelle elmentek, hogy ellenőrizzék „a démon-tevékenységet”, ahogyan Jace fogalmazott.

Simon figyelte, amint a három Árnyvadász végigvonul a rózsabokrokkal határolt ösvényen a házhoz. - A démontevékenységet? Van egy eszközük, amivel meg tudják mérni, hogy a démonok éppen aerobikoznak-e odabent?

- Nem egészen - felelte Clary, és hátratolta a kapucniját, hogy kiélvezhesse, ahogyan a napsugarak összekócolódott haját simogatják. - A Szenzor elárulja nekik, milyen erősek a démonok... Hogy vannak-e démonok egyáltalán.

Simonnak láthatólag tetszett a dolog. - Az tényleg hasznos. Clary a fiú felé fordult. - Simon, ami a tegnap estét illeti... Simon felemelte a kezét. - Nem kell beszélnünk róla. Igazság szerint én legszívesebben nem is tenném.

- Csak egy dolgot hadd mondjak! - Clary gyorsan beszélt. - Tudom, amikor azt mondtad, hogy szeretsz, nem ezt a választ szeretted volna hallani.

- Igaz. Mindig abban reménykedtem, hogy amikor egyszer azt mondom egy lánynak, hogy „szeretlek”, akkor azt feleli, hogy „tudom”, mint Leia Hannáké *Jedi visszatérben*.

- Ez olyan gáz - szaladt ki Clary száján akarata ellenére. Simon égő tekintettel meredt rá.

- Bocs - mondta gyorsan a lány. - Figyelj, Simon, én...

- Nem - szakította félbe Simon. - Te figyelj, Clary! Nézz rám, és próbálj meg igazából látni is. Képes vagy rá?

Clary a fiúra nézett. Figyelte az írisz pereme felé világos pettyekkel teli sötét szempárt, az ismerős, kicsit hullámos szemöldököt, a hosszú pillákat; a sötét haját, a bizonytalan mosolyt meg a kecses, zenélésre temett kezét. Mindez része volt Simonnak, Simon pedig az ő része volt. Ha mindenképpen be kellett vallania magának az igazságot, vajon ki merte volna mondani, hogy nem is sejtette, mit érez iránta Simon? Vagy csak nem tudta, mit kezd majd vele, ha egyszer kiderül az igazság?

Felsóhajtott. - A varázslaton könnyű átlátni. Az emberekkel több a gond.

- Mindannyian azt látjuk, amit látni akarunk - mondta csendesén a fiú. - Jace nem - felelte Clary akaratlanul is, ahogy a tiszta, szenvtelen szempárra gondolt.

- Ő inkább, mint bárki.

A lány felhúzta a szemöldökét.

- Miért mondd...

- Rendben - szakította őket félbe Jace hangja. Clary kapkodva fordult hátra. - Ellenőriztük a ház mind a négy sarkát... Semmi. Alacsony aktivitás. Valószínűleg csak az Elhagyatottakat érzékeljük, és talán azok sem zaklatnak bennünket, ha nem megyünk a fenti lakás közelébe.

- Ha pedig mégis előkerülnek - mondta Isabelle, akinek a mosolya most legalább úgy csillogott, mint a korbácsa -, hát felkészültünk rájuk.

Alec kirángatta a nehéz vászonzsákot a furgon hátuljából, és ledobta a járdára. - Mehetünk - jelentette. - Rúgjunk szét néhány démonsegget! Jace furcsán nézett rá. - Jól vagy?

- Kitűnően. - Alec rá sem nézett a társára, miközben félrerakta az íját, és lecserélte egy fényes fából készült pálcára, amelyből ujjai finom érintésére két csillogó penge bukkant elő. - Ez jobb lesz.

Isabelle aggódva pillantott a bátyjára. - De az íj... Alec csendre intette. - Tudom, mint csinállok, Isabelle. Az íj a hátsó ülésen feküdt, és ragyogott a napfényben. Simon érte nyúlt, de visszahúzta a kezét, amikor meghallotta az utcán nevetgélve közeledő nőket, akik a park felé tartottak, babakocsit tolva. Azok nem is törődtek a sárga furgon mellett kuporgó három állig felfegyverzett tinédzserrel. - Hogy lehet, hogy én látlak benneteket? - kérdezte Simon. - Mi történt a láthatatlanná tevő varázslatokkal?

- Te csak azért látsz bennünket - mondta Jace -, mert most már tudod, mit nézel valójában. ...

- Igen - bólintott Simon. - A jelek szerint tudom.

Egy darabig tiltakozott, amikor azt mondták neki, hogy maradjon a furgonnál, de Jace gyorsan meggyőzte a járó motorral a közelben várakozó kocsit fontosságáról. - A napfény végzetes a démonokra nézve, de az Elhagyatottaknak nem árt. Mi lesz, ha üldözőbe vesznek bennünket? Vagy ha elvontatják a kocsit?

Amikor Clary vetett rá még egy utolsó pillantást, Simon a vezetőülésen ült, a lábát feltette a műszerfalra, és Eric CD-i között turkált. Megkönnyebbülten sóhajtott fel. Legalább Simon biztonságban volt.

A szag abban a pillanatban megütötte az orrát, ahogy beléptek a bejárati ajtón. Szinte leírhatatlan volt; mint a záptojás, a romlott hús meg a parton rothadó vízinövények keveréke. Isabelle összeráncolta a homlokát, Alec pedig egészen zöld lett, Jace viszont olyan arcot vágott, mintha valami

egészen különleges parfümöt lélegzett volna be. - Itt démonok jártak - jelentette be hűvös kéjjel a hangjában. - Méghozzá nem is régen.

Clary feszülten pillantott rá. - De ugye már nincsenek... - Nincsenek itt - rázta meg a fejét a fiú. - Érzékeltük volna. De azért... -Dorothea ajtaja felé bökött, ami alól szemernyi fény sem szivárgott ki - valószínűleg válaszolnia kell majd néhány kérdésre, ha a Klávéban megtudják, hogy démonokat látott vendégül.

- Kétlem, hogy a Klávé bárminek is örülne abból, ami itt történik -mondta Isabelle. - Mindent egybevéve ő valószínűleg jobban fog kijönni az egészből, mint mi.

- Nem fogja őket érdekelni, mi történt, ha a végén megszerezzük a Kelyhet. - Alec körbepillantott, kék szeme végigmérte a méretes lépcsőházat, az emeletre vezető ívelt lépcsőt, a falakon éktelenkedő foltokat. - Főleg, ha kicsinálunk menet közben néhány Elhagyatottat.

Jace a fejét rázta. - Az emeleti lakásban vannak. Szerintem békén hagynak bennünket, ha nem próbálunk meg rájuk törni.

Isabelle félrefűjt egy tapadós hajszálat az arcából, és kíváncsian pillantott Claryre. - Mire vársz?

Clary önkéntelenül is Jace felé fordult, aki egy féloldalas mosollyal válaszolt. *Nyomás*, mondta a szeme.

A lány óvatos lépésekkel indult Dorothea ajtaja felé. Mivel a tetőablakot vastagon belepte a kosz, az égőt pedig még mindig nem cserélték ki, nem világított más, csak Jace boszorkányszeme. A levegő forró volt és fűledt, az árnyékok úgy emelkedtek Clary előtt, mintha varázslat növesztette volna őket a rémálmok erdejében. Kinyújtotta a kezét, és bekopogott az ajtón; előbb könnyedén, aztán már határozottabban.

Az ajtó kitárult, és aranyló fény áradt ki rajta a lépcsőházba. Dorothea masszív, méltóságteljes alakja állt a küszöbön zöld és narancsszínű lebernyegekre burkolva. Turbánja ma élénksárga volt, és egy kitömött kanári meg farkasfogak díszítették. Csillag formájú fülbevalók himbálóztak a hajánál, tekintélyes méretű lábán nem viselt semmit. Clary meglepődött -azelőtt soha nem látta Dorothea mezítláb, kivétel nélkül mindig ugyanaz a kopott mamusz volt rajta.

Lábkörmeit halvány és nagyon ízléses rózsaszínre festette.

- Clary! - kiáltott fel Dorothea, és minden elsőprő ölelésébe ragadta a lányt. Clary egy pillanatig küszködött az illatozó hús, a bársonyredők és a Dorothea kendője végén csüngő bojtok között. - Istenem, te lány - mondta a boszorkány, és a fejét rázta, hogy a fülbevalók csilingeltek, mint valami harangjáték a szélviharban. Amikor legutóbb láttalak, eltűntél a Portálon keresztül. Hová kerültél?

- Williamsburgbe - felelte Clary, amikor megint lélegzethez jutott.

Dorothea szemöldöke az égbe szökött. - És még azt mondják, nem létezik kényelmes tömegközlekedés Brooklynban. - Szélesre tárta az ajtót, és intett, hogy lépjenek be.

Semmi sem változott, amióta utoljára itt jártak: ugyanott állt az üveggömb, és a tarotkártyák is ugyanúgy hevertek az asztalon. Clary ujjai szinte viszkettek, annyira szerette volna felkapni a kártyalapokat, hogy megnézzze végre, mi rejtőzik az avatott kézzel megfestett felszín mögött.

Dorothea elégedetten telepedett le az egyik fotelba, és éppen olyan csillogó gombszemekkel méregette az Árnyvadászokat, mint amilyenek a kitömött kanári szemei voltak a turbánján. Az asztal két oldalán illatos gyertyák égtek tartóikban, de ez sem volt elég, hogy eltűnjön a ház minden pontján érezhető tömény szag. - Felteszem, nem találtad meg anyukádat -mondta Dorothea.

Clary megrázta a fejét. - Nem. De tudom, ki rabolta el.

Dorothea tekintete elkerülte Claryt, és Alecre meg Isabelle-re tévedt, akik a Sors Kezét mustrálták a falon. Jace, akit különösebben nem izgatott, hogy a testőr szerepét kell eljátszania, az egyik fotel karfájának támaszkodott. Miután megnyugodott, hogy senki nem tesz kárt a tulajdonában, Dorothea megint Claryre nézett. - Az volt, akire gondoltok?

- Valentiné - bólintott Clary. - Igen.

Dorothea sóhajtott. - Tartottam tőle. - Hátradőlt a párnák közé. - Tudod, hogy mit akar tőle?

-Tudom, hogy a felesége volt...

A boszorkány felmordult. - Tévítra jutott szerelem. A legrémesebb. Jace erre alig hallható hangot hallatott. Mintha kuncogott volna. Dorothea füle éles volt, mint egy macskáé. - Mi olyan vicces, fiam?

- Maga mit tudhatna erről? - kérdezett vissza Jace. - A szerelemtől, úgy értem.

Dorothea összekulcsolta az ölében puha, fehér kezét. - Többet, mint gondolnád - mondta. - Vagy nem én olvastam a teafüvedből. Árnyvadász? Beleszeretted már a nem megfelelő személybe?

- Sajnos, Rév Asszonya, én maradtam az én egyetlen igaz szerelmem. Dorothea erre harsányan felnevetett. - Legalább - mondta - nem kell tartanod a visszautasítástól, Jace Wayland.

- Nem feltétlenül van így. Időnként nemet mondok magamnak, hogy érdekesebb legyen.

Dorothea megint elnevette magát, de Clary közbevágott. - Nyilván kíváncsi rá, miért jöttünk. Madame Dorothea.

Dorothea abbahagyta a nevetést, és megtörölte a szemét. - Kérlek - mondta -, használd csak a rendes címemet, ahogy a fiú is tette. Hívj a Rév Asszonyának. És feltételeztem - tette hozzá -, hogy a társaságomban szeretnétek örömtöket lelteni. Tévedtem volna?

- Nincs rá időm, hogy bárkinek a társaságában örömet leljem. Segítenem kell anyukámnak, és hogy ezt megtehessem, szükségem van valamire.

- És mi lenne az ?

- Egy tárgy, amit úgy hívnak, hogy a Végzet Kelyhe - mondta Clary -, és Valentiné úgy gondolta, hogy anyukámnál van. Ezért rabolta el.

Dorothea arcára őszinte, mély döbbenet ült ki. - Az Angyal Kelyhe? - kérdezte hitetlenkedve. - Raziel Kelyhe, amiben összekeverte az angyalok vérével az emberek vérével, aztán megitta a keveréket egy emberrel, így hozván létre az első Árnyvadászt?

- Igen, éppen arról beszélünk - felelte Jace szárazon.

- Mi a fenéből gondolta, hogy nála van? - kérdezte Dorothea. - Annyi ember közül éppen Jocelynnál ? - Úrrá lett rajta a felismerés, mielőtt Clary egyáltalán megszólalhatott volna. - Merthogy igazából nem is Jocelyn Fray volt. Hát persze - mondta. - Jocelyn Fairchild volt Valentiné felesége. Akiről mindenki azt hitte, hogy meghalt. Fogta a Kelyhet, és elmenekült vele, ugye?

Valami mintha megcsillant volna a boszorkány tekintetében, de olyan gyorsan eresztette le a szemhéját, hogy Clary arra gondolt, talán csak képzelte. - Szóval - folytatta Dorothea -, tudod már, mit fogsz most csinálni ? Akárhová rejtette el, nem lesz könnyű megtalálni. Persze, ha meg akarod találni egyáltalán. Valentiné rettenetes dolgokra lehet képes, ha megkaparintja a Kelyhet.

- Meg akarom találni - közölte Clary. - Azt akarjuk, hogy...

Jace finoman félbeszakította. - Tudjuk, hol van - mondta. - Csak annyi a dolgunk, hogy megszerezzük.

Dorothea szeme tágra nyílt. - Nos, hol van?

- Itt - felelte Jace olyan önelégült hangon, hogy Isabelle és Alec felhagytak a könyvespolc tanulmányozásával, hogy megnézzék maguknak, mi folyik.

- Itt? Úgy érted, magatokkal hoztátok?

- Nem éppen, kedves Asszonyom - mondta Jace, aki láthatólag élvezte a helyzetet, bár Clary szerint egészen visszataszítóan tette ezt. - Úgy értettem, hogy önnél van.

Dorothea szája hangos csattanással zárult be. - Nem vicces - mondta olyan élesen, hogy Clary aggódni kezdett. Miért kell Jace-nek mindenkit magára haragítania?

- Tényleg önnél van - vágott közbe gyorsan a lány -, csak nem...

Dorothea teljes, fenséges magasságában felemelkedett a fotelból, és szikrázó tekintettel meredt rájuk. - Tévedés - mondta hűvösen. - Az is, hogy nálam lenne a Kehely, de az is, hogy egyáltalán ide merésztetek jönni, és hazugnak neveztetek.

Alec keze a pálcája felé csúszott. - Te jó ég! - sóhajtotta.

Clary megrázta a fejét. - Nem - mondta gyorsan. - Szó nincs róla, hogy hazugnak tartanánk. Csak annyit mondtam, hogy itt van a Kehely, azt nem, hogy tud is róla.

Madame Dorothea ránézett. Arca ráncai között rejtőző szemei kemények voltak, mint egy pár üveggolyó. - Ezt magyarázd meg!

- Csak azt akarom mondani, hogy anyukám itt rejtette el - mondta Clary. - Évekkel ezelőtt. Nem mondta el, mert nem akarta magát belekeverní.

- Szóval álcázva adta oda - magyarázta Jace. - Mint ajándékot.

Hát nem emlékszik? - gondolta csodálkozva Clary. - A tarotkártyák - mondta. - A kártyák, amiket a saját kezével festett.

A boszorkány tekintete a selyemburkában az asztalon heverő paklira tévedt. - A kártyák? - Ahogy elkerekedett a szeme, Clary az asztalhoz lépett, és felvette a paklit. Amikor megérintette őket, a lapok melegnek voltak, szinte csúszósak. Ha korábban nem is, most már érezte a hátukra festett rúnák erejét, ahogy lüktetett az ujjában. Pusztán tapintással megtalálta a Kehely Ászát, kihúzta a pakliból, és a többi kártyát visszatette az asztalra.

- Itt van - mondta.

Mindannyian várakozással telve, némán meredtek Claryre. A lány lassan megfordította a kártyát, és még egyszer alaposan szemügyre vette anyja keze munkáját: a karcsú ujjakat, amint a Kehely arany szára fonódnak.

- Jace - mondta -, add ide az írónodat!

Ahogy a fiú a kezébe nyomta az eszközt, meleg volt, egészen úgy tűnt, mintha élne. Clary átfordította a kártyát, és végighúzta az írót a hátára festett rúnákon - egy csavarás itt, egy vonal ott, és máris teljesen mást jelentettek. Amikor megint a színére fordította a lapot, a kép megváltozott rajta: az ujjak elengedték a szárat, és a kéz mintha felajánlotta volna neki a Kelyhet: *itt van, vedd csak el!*

Clary a zsebébe csúsztotta az írót. Aztán, bár a festett téglalap nem volt nagyobb, mint a keze, belenyúlt, akárha széles nyílás lett volna. Ujjai összezáródtak a Kehely talpa körül, és ahogy - egy pillanatra sem engedve a szorításán - visszahúzta a kezét, a lehető legfinomabb sóhajtást vélte hallani, mielőtt a most már üres kártyalap hamuvá vált kezében, hogy aztán az ujjai között átperegve, lebegve hulljon a szőnyegre.

CLARY NEM VOLT BENNE BIZTOS, mire is számított - örömteli kiáltásokra, talán dübörgő tapsra. Ehelyett azonban csend támadt, amit csak Jace tört meg egy idő után. - Valahogy nagyobbra számítottam.

Clary a Kelyhet nézte a kezében. Akkora volt, mint egy átlagos borospohár, csak sokkal nehezebb. Dübörgött benne az erő, ahogyan a vér dübörög az erekben. - Egészen tökéletes a mérete - mondta kicsit sértődötten.

- Ó, épp elég nagy - felelte Jace leereszkedően -, de valahogy arra számítottam, hogy... tudod. - Kezével nagyjából egy macska méretét mutatta.

- Ez a Végzet Kelyhe, Jace, nem a Végzet Vécécsészéje - mondta Isabelle. - Végeztünk? Mehetünk?

Dorothea félrebillentett a fejét, gombszemében érdeklődés csillant. - De hát sérült! - kiáltott fel. - Hogyan történhetett?

- Sérült? - Clary döbbenten meredt a Kehelyre. Ő nem látott rajta semmit.

- Itt - mondta a boszorkány. - Hadd mutassam meg! - Tett egy lépést Clary felé, és hosszú, vörösre festett körmeivel a Kehelyre bökött. Clary maga sem tudta, miért, de hátralépett. Egyszerre közöttük állt Jace, keze a derekán lógó kard közelében kalandozott.

- Semmi személyes - mondta hűvösen -, de senki nem érinti meg a Kelyhet rajtunk kívül.

Dorothea egy pillanatra ránézett, aztán visszatért a szemébe ugyanaz a különös üresség. - Nos - mondta -, ne kapkodjunk! Valentiné nem örülne, ha bármi is történne a Kehellyel.

Jace kardja gyors szisszenéssel kiröppent a hüvelyéből. Hegye éppen Dorothea álla alatt állt meg. A fiú tekintete nem rezzent. - Nem tudom, mi ez az egész - mondta -, de mi most megyünk.

Az öregasszony szeme megcsillant. - Hát persze, Árnyvadász - mondta, miközben a függönnyel borított fal felé hátrált. - Szeretnék a Portált használni?

Jace kardjának hegye megremegett, ahogy a fiú megzavarodott egy pillanatra. Aztán Clary látta, hogy megfeszül az állkapcsa. - Hozzá ne érjen!

Dorothea felnevetett, és egy villámgyors mozdulattal lerántotta a falon lógó függönyt, ami puhán omlott a földre. A Portál nyitva volt mögötte.

Clary hallotta, ahogy Alec mély lélegzetet vesz a háta mögött. - Ez meg mi ?

Clary éppenhogy csak megpillantotta az ajtón túl a kavargó vörös felhőket a bennük csapkodó fekete villámokkal meg a feléjük vágató szörnyű sötét alakot, amikor Jace rájuk üvöltött, hogy bukjanak le. Azonnal a földre is vágódott, magával rántva Claryt. Ahogy a lány fektéből felemelte a fejét, látta, amint a vágató sötét árny telibe találja Dorotheát, aki sikítva löki karjait az ég felé. Az árny nem döntötte föl a boszorkányt, inkább körülvette, mint valami köpönyeg; feketesége úgy szippantotta magába, akár papír a tintát. Dorothea háta ijesztően felpúposodott, és egész teste megnyúlt, ahogy egyre magasabbra emelkedett a levegőben. Amikor mindene megfeszült és átalakult, egyszer csak megcsördült valami a padlón. Clary odakapta a fejét, és Dorothea karkötőit pillantotta meg. Az ékkövek között apró fehér dolgok hevertek szerteszét. Eltartott pár pillanatig, mire Clary rádöbbsent, hogy fogakat lát.

Jace suttogott mellette valamit. Olyan volt, mintha hitetlenkedő kiállását fojtotta volna vissza. A mellette fekvő Alec odasúgta neki: - Mintha azt mondtad volna, hogy nincs komoly démontevékenység. Hogy alacsony a szintje.

- Alacsony is volt - mormogta Jace.

- Hát akkor biztosan más fogalmaid vannak az alacsonyról, mint nekem - kiabálta Alec, ahogy a valami, ami nemrég még Dorothea volt, ordítva vonaglani kezdett. Mintha egyre terebélyesedett volna, miközben egyre csak új púpok meg bütykök jelentek meg rajta, és groteszkül torz alakot öltött...

Clary csak azután tudta levenni róla a tekintetét, hogy Jace felállt, és magával rángatta őt is. Isabelle és Alec is feltápáskodtak, aztán megragadták a fegyvereiket. Isabelle keze finoman reszketett, ahogy a korbácsot markolta.

- *Mozgás!* -Jace a lakás ajtaja felé taszította Claryt. Amikor a lány megpróbált hátrapillantani a válla fölött, csak sűrűn kavargó, viharfelhőre emlékeztető szürkéséget látott, a közepén egy fekete folttal...

Isabelle-lel az élen mind a négyen kirentettek a lépcsőházba. A lány az ajtóhoz rohant, megrántotta, majd riadt arccal fordult a többiek felé. -Nem mozdul. Nyilván varázslat...

Jace káromkodva turkált a zsebeiben. - Hol a fenében van az írónóm...?

- Nálam - jutott eszébe Clarynek. Ahogy a szerszám után nyúlt, mennydörgésszerű hang töltötte be a lépcsőházat. A padló megremegett a lába alatt. Megbodott, és kis híján el is esett, majd ebben a pillanatban megpillantotta a Dorothea lakásának falában tátongó hatalmas, friss nyílást. Körülötte téglák és mindenféle hulladékok hevertek, a szemétdombon át pedig valami feléjük mászott... Vagy talán inkább szivárgott.

- Alec! - Jace ordított teli torokból. Alec a lyuk előtt állt fehér arccal, halálra rémülve. Jace káromkodva rohant oda hozzá, és ragadta meg, hogy magával rántsa, éppen azelőtt, hogy a szivárgó valami elszakadt a faltól, és kiküzdötte magát a lépcsőházba.

Clary hallotta, ahogy fennakad a lélegzete. A lény húsa fakó volt, és mintha sebek borították volna. A folyadékszerű bőrön csontok türemkedtek át nem fiatal, fehér csontok voltak, hanem feketék, repedezettek és mocskosak, mintha évezredekkel töltöttek volna a föld alatt. Ujjai akár egy csontvázé, vékony húsu karjain pedig nedves fekete hólyagok éktelenkedtek, amelyek alól további csontok tűntek elő. Arca egy koponyáé volt, orra és szemei fekete gödrök csupán. Karmai végigkarcolták a padlót. Csuklója és válla köré tarka ruhadarabok tekeredtek: mindaz, ami Madame Dorothea selyemkendőjéből és turbánjából maradt. A lény vagy három méter magas volt.

Üres szemeireivel lenézett a négy tinédzserre. - Adjátok ide! - mondta. Hangja olyan volt, mint amikor a szél szemetet söpör végig az üres utcán. - Adjátok ide a Végzet Kelyhét, és életben maradhattok.

Clary pánikba esve meredt a többiekre. Isabelle úgy festett, mintha a lény látványa egy gyomorba vágással ért volna fel. Alec mozdulatlanul állt. Mint mindig, most is Jace szólalt meg végül. - Mi vagy te? - kérdezte rezzenéstelen hangon, bár ijedtebbnek tűnt, mint amilyennek Clary valaha látta.

A lény félrefordította a fejét. - Abbadon vagyok. A Mélység Démonja. Enyéme az üres terek a világok között. Enyém a szél és a vonyító sötétség. Olyan messze állok azoktól a nyivákoló valamiktől, amiket ti démonnak neveztek, mint sas a légytől. Nem is remélhetitek, hogy legyőztök. Adjátok ide a Kelyhet, vagy meghaltok.

Isabelle korbácsa megremegett. - Egy Nagyobb Démon - mondta. -Jace, ha...

- Mi van Dorotheával ? - Clary hangja élesen tört elő, mielőtt még visz-szafoghatta volna magát. - Mi történt vele ?

A démon üres szemei felé fordultak. - Ő csak egy test volt - mondta. - Kinyitotta a Portált, és én megszálltam. Gyors volt a halála. - A démon tekintete a Kehelyre vándorolt Clary kezében. - A tiétek nem lesz az.

A démon elindult felé. Jace az útjába állt, egyik kezében a ragyogó karddal, a másikban pedig egy hirtelen előkerült szeráfpengével. Alec halálra váltan figyelte, mi történik.

- Az Angyalra - mondta Jace, miközben tetőtől talpig végigmérte a démon. - Tudtam, hogy a Nagyobb Démonok rondák, de senki sem szólt, hogy ennyire bűdösek is.

Abbadon kinyitotta a száját és sziszegett. Szájában két recés, pengeéles fogsor villant.

- Kicsit elbizonytalanít ez a szélviharos meg kavargó sötétséges ízé -folytatta Jace. - Inkább olyan szeméttelre emlékeztető szagod van. Biztos nem Staten Islandről jöttél?

A démon rávetette magát. Jace felkapta a fegyvereit, és ijesztő sebességgel lépett oldalra; mindkét pengéje a lény hasába mélyedett, ahol a legpuhábbnak tűnt a teste. A démon üvöltve sújtott Jace felé, és félre is taszította, valahogy úgy, ahogy egy macska tessékel arrébb egy akaratos kiscicát. Jace bukfacezett egyet, és máris talpon volt, de abból, ahogyan a karját tartotta, Clary látta, hogy fájdalmai vannak.

Ennyi elég is volt Isabelle-nek. Meglódult, és lecsapott a démonra a korbácsával. Az oldalát találta el, és a lény szürke bőrén azonnal meg is jelent az előtörő vérvörös csíkja. Abbadon nem törődött a lánnyal, inkább Jace felé indult.

Ép kezével a fiú előhúzott egy újabb szeráfpengét. Suttogott neki valamit, mire a penge ragyogva ugrott elő a markolatból. Amikor a démon már közvetlenül előtte magasodott, felemelte; lehetedénül picinek tűnt, mint egy gyerek, aki egészen eltörpül a rettenetes szörny előtt. De Jace szélesen

mosolygott, még akkor is, amikor a démon felé nyújtotta a kezét. Isabelle üvöltve támadt Abbadonra, a vér vastag sugárban fröccsent a földre...

A démon lecsapott borotvaéles karmaival. Jace megtántorodott, de látszólag sértetlen maradt. Valami közé és a démon közé vetette magát vékony fekete árny, sugárzó pengével a kezében, Alec. A démon éles sikolyt hallatott, ahogy a fegyver átdöfte a bőrét, aztán hörögve sújtott le újra. Csontujjai szörnyű csapásától Alec a levegőbe emelkedett, és hátborzongató reccsenéssel vágódott a falnak.

Isabelle bátyja nevét kiáltotta. Alec mozdulatlanul hevert a fal tövében. A lány leengedte a korbácsot, és felé rohant. A démon sarkon fordult, és visszakézből odacsapott Isabelle-nek, aki bukfencezve terült el a földön. Ahogy vért köhögve megpróbált feltápáskodni, Abbadon megint fellökte, és ezúttal már mozdulatlan maradt.

A démon Clary felé indult.

Jace mozdulatlanra dermedve állt, és úgy meredt az aléltan heverő Alecre, mint aki képtelen felébredni egy álomból. Ahogy Abbadon egyre közeledett, Clary sikított. A lépcsőn kezdett hátrálni felfelé, de meg-megbotlott a töredezett fokokban. Az írón égette a bőrét. Bárcsak lett volna nála fegyver, bármi...

Isabelle ülő helyzetbe küzdötte magát. Félresöpörte az arcából véres haját, és ráüvöltött Jace-re. Clary csak a saját nevét tudta kivenni, de látta, ahogy Jace pislogni kezd, mint akit egy pofonnal térítettek észre, aztán felé fordul, és már rohan is. A démon most már elég közel járt, hogy Clary láthassa a sötét fekélyeket a bőrén, azt, hogy *dolgok* tekergőztek benne. Abbadon érte nyúlt...

De Jace már ott volt, és félrelökte a démon kezét. Meglendítette a szeráfpengét, az pedig beleállt a lény mellkasába, közvetlenül a már ott lévő két másik fegyver mellé. A démon úgy morgott, mintha a pengék legfeljebb bosszantották volna. - Árnyvadász - fortyant fel -, örömmel fogok végezni veled. Boldogan hallgatom majd, ahogyan ropognak a csontjaid, mint a társadé az előbb.

Jace felugrott a korlátra, és Abbadonra vetette magát. Az ugrás lendületétől a démon elvesztette az egyensúlyát, és hátán Jace-szel imbolyogni kezdett. A fiú kikapta az egyik szeráfpengét a hatalmas testből, mire a sebből sűrű váladék spriccelt elő, aztán újra és újra lesújtott vele a démon lapockái közé. Abbadon hátát nemsokára már elborította a fekete massa, és hörögve a fal felé kezdett hátrálni. Ha nem akart összepréselődni, Jace-nek le kellett ugrania. Ahogy puhán földet ért, megint felemelte a pengét. Csakhogy Abbadon túl gyors volt; előrelendült a keze, és a lépcsőre taszította a fiút. Jace hanyatt vágódott, és máris karmok vették körül a torkát.

- Mondd meg nekik, hogy adják ide a Kelyhet! - hörögte Abbadon. Ujjai hajszálnyival lebegtek Jace bőre fölött. - Mondd meg nekik, hogy adják ide, és akkor életben hagyom őket.

Jace nyelt egyet. - *Clary*...

De Clary soha nem tudta meg, mit mondott volna a fiú, mert ebben a pillanatban kivágódott a bejárati ajtó. Egy pillanatra nem látott mást, csak fényességet. Miután sűrűn pislogva sikerült elülnie a tüzes képet a pupillájáról, Simont pillantotta meg. *Simont*. Clary már el is felejtette, hogy odakint van. Szinte azt is elfelejtette, hogy létezik.

A fiú észrevette a lépcsőn kuporgó Claryt, aztán tekintete tovább siklott Jace-re és Abbadonra. A válla mögé nyúlt. A lány csak most vette észre, hogy nála van Alec íja, a tegezt pedig a hátára erősítette. Lassan előhúzott egy nyílveesszőt, az idegre illesztette, majd gyakorlott mozdulatokkal fel-emelte a fegyvert, mintha csak százszor megtette volna már ugyanezt.

Az íj elszabadult. Zümmögő hangot adott ki, mint valami méh, ahogy magasan elrepült Abbadon feje fölött, és a tető felé tartott...

Aztán összetörte a tetőablakot. Piszkos fekete üveg hullott alá, akár az eső, és az üresen maradt nyíláson át napfény, rengeteg napfény tört be a lépcsőházba ragyogó arany sugarakban, és árasztott el mindent világossággal.

Abbadon felsikított, és hátrátántorodott, karjával óvva torz fejét. Jace sértetlen torkához emelte a kezét, és hitetlenkedve figyelte, ahogyan a démon hörögve a földre rogy. Clary félig-meddig arra számított, hogy lángra lobban, de ehelyett elkezdett összezsugorlani. Lábai a teste alá hajlottak, koponyája gyűrődni kezdett, mint az égő papír. Egyetlen perccel később az egész démon eltűnt, csak égésnyomok maradtak után a padlón.

Simon leengedte az íjat. Hunyorgott a szemüvege mögött, szája enyhén nyitva volt. Éppen olyan döbrentnek tűnt, mint a még mindig a lépcsőn kuporgó Clary.

Jace a földön feküdt, ahová a démon hajította. Küszködve próbált felülni, miközben Clary lecsúszott hozzá a lépcsőn, és mellé térdelt. - Jace...

- Jól vagyok. - Most már sikerült felülnie. Letörölte a vért a szájáról, aztán köhögött, és vöröset köpött. - Alec...

- Az írónod - szakította félbe Clary, és a zsebe felé nyúlt. - Kell, hogy helyrehozod magad?

A fiú ránézett. A törött tetőablakon beáramló fény megvilágította az arcát. Olyan volt, mintha borzasztó erőfeszítésébe telne, hogy visszatartsa magát valamitől. - *Jól* vagyok - ismételte, és minden finomkodás nélkül félretaszította a lányt. Felállt, de megtántorodott, és majdnem elesett; Clary most először látott tőle olyan mozdulatot, ami nem volt végtelenül elegáns. - Alec?

Clary figyelte, amint Jace átbiceg a lépcsőházon öntudatlan barátjához, aztán behúzza a cipzárt pulóverének azon a zsebén, amely a Végzet Kelyhét rejtette, és ő is felállt. Isabelle már odamászott a bátyjához, az ölébe emelte a fiú fejét, és a haját simogatta. Alec melle emelkedett, aztán süllyedt - lassan, de lélegzett. Simon a falnak vetette a hátát, és a többieket figyelte. Úgy nézett ki, mint aki elkészült minden erejével. Clary megszorította a kezét, ahogy elment mellette. - Köszönöm - suttogta. - Fantasztikus voltál.

- Ne nekem köszönd - mondta a fiú -, hanem a B'nai B'rith nyári tábor íjásztagozatának.

- Simon, én...

- Clary! - Jace kiáltotta a nevét. - Hozd ide az írónomat!

Simon kelleetlenül engedte el a lányt. Az letérdelt az Árnyvadászok mellé, miközben a Végzet Kelyhe súlyosan himbálózott a zsebében. Alec arca fehér volt, a vércseppek szeplőket rajzoltak az arcára, szeme természetellenesen kéknek hatott. Keze véres nyomot hagyott Jace csuklóján, ahogy erőtlenül megfogta. - Meg... - kezdte, aztán meglátta Claryt, és úgy pillantott rá, mintha most látná először. Volt valami a tekintetében, amire a lány nem számított. Diadal. - Megöltem?

Jace arca fájdalmasan torzult el. - Igazából...

- Igen - mondta Clary. - Meghalt.

Alec ránézett, és elnevette magát. Vér bugyogott fel a szájából. Jace kihámozta a kezét, és ujjai hegyével két oldalról megérintette Alec arcát. - Ne! - mondta. - Ne mozdulj, csak maradj nyugton!

Alec becsukta a szemét. - Tedd, amit tenned kell! - suttogta. Isabelle Jace felé nyújtotta az írónját. - Fogd!

A fiú bólintott, és fentről lefelé haladva végighúzza az írón hegyét Alec pólója előtt. Az anyag úgy vált szét, mintha késsel hasították volna fel. Isabelle aggódva figyelte, ahogyan Jace feltépte a pólót, amitől kivillant Alec csupasz melle. Egészen fehér bőrét itt-ott áttetsző hegek borították. Alec más sérüléseknek sem volt híján: karmok nyomai rajzoltak sötétedő rácsozatot a mellkasára, és minden egyes sebből vér szivárgott. Jace állában megfeszültek az izmok, ahogy barátja bőréhez illesztette az írónt, és gyakorlott mozdulatokkal ide-oda mozgatni kezdte. Csakhogy valami nem stimmelt. Hiába formázta meg a gyógyító Jeleket, azok úgy tűntek el, mintha csak vízre rajzolta volna őket.

Jace félredobta az írónt. - A fenébe!

Isabelle hangja éles volt. - Mi történik?

- Megvágta a karmaival - mondta Jace. - Démonméreg került a testébe. A Jelek nem hatnak. - Megint megérintette társa arcát. - Alec - mondta. - Hallasz engem?

Alec nem mozdult. Az árnyak a szeme alatt kéknek voltak, és olyan sötétek, mint a sebei. Ha nem lélegzik, Clary azt hitte volna, hogy meghalt.

Isabelle lehajtotta a fejét, haja betakarta Alec arcát. Karját bátyja teste köré fonta. - Talán - suttogta - el kéne...

- El kéne vinni egy kórházba. - Simon szólt közbe, aki most már mellettük állt, kezében himbálva az íjat. - Segítek kivinni a furgonhoz. Van egy metodista kórház a Hetedik sugárúton.

- Kórházról szó sem lehet - mondta Isabelle. - Az Intézetbe kell mennünk vele.

-De...

- A kórházban nem tudnák, mit csináljanak vele - magyarázta Jace. - Egy Nagyobb Démon sebezte meg. A mondén orvosoknak fogalmuk sem lenne róla, hogyan kell kezelni ezeket a sérüléseket.

Simon bólintott. -Jó. Vigyük a kocsihoz!

Volt akkora szerencsájuk, hogy a furgont nem vontatták el. Isabelle egy piszkos takarót terített a hátsó ülésre, ahová aztán lefektették Alecet úgy, hogy a fejét húga ölében nyugtathatta. Jace a padlón kuporgott barátja mellett. Pólójának ujjaira és mellére csúf, vörös foltokat festett a démon- és embervér. Ahogy Jace Simonra nézett, Clary látta, hogy minden aranyló árnyalatot eltüntetett a szeméből valami, amit a lány sosem látott ott korábban. Pánik.

- Gyorsan vezess, mondén! - mondta. - Mintha a pokol üldözne. Simon beletaposott a gázba.

Végigszáguldottak a Flatbushon, és örült sebességgel fordultak rá a hídra, tartván a lépést a kék víz fölött dübörgő magasvasúttal. Clary szeme szinte fáj, olyan erővel tűzött bele a nap, ahogy sugarai tüzes szikrákat vetettek a vízre. A lány megragadta az ülése peremét, ahogy Simon nyolcvannal rákanyarodott a lehajtóra.

Arra gondolt, milyen borzalmas dolgokat mondott Alecnek, aztán arra, ahogyan a fiú rávetette magát Abbadonra és a diadalmas tekintetére később. Ahogy hátrafordította a fejét, látta Jace-t, amint barátja mellett térdel, miközben a takarót lassan átítatja a vér. A kisfiú jutott eszébe a halott *sólyom*. *A Szeretni egyet jelent a pusztítással.*

Clary megint előrefordult; gombóc növekedett a torkában. A rosszul beállított visszapillantótükörben látta Isabelle-t, amint éppen Alec torkára csavarta a pokrócot. Az Árnyvadász lány felnézett, és tekintete találkozott Claryével. - Mennyi még ?

- Talán tíz perc. Simon olyan gyorsan megy, ahogy csak lehet.

- Tudom - mondta Isabelle. - Simon, elképesztő volt, amit csináltál. Iszonyú gyorsan mozgottál. Nem gondoltam volna, hogy egy mondénnek eszébe juthat ilyesmi.

Simont a jelek szerint nem hatotta meg a váratlan forrásból kapott dicséret, és le sem vette a szemét az útról. - Úgy érted, az, hogy kilöttem a tetőablakot? Azután jutott eszembe, hogy bementetek. Az ablakra gondoltam, meg arra, hogy a démonok állítólag nem bírják a napfényt. Szóval igazság szerint eltartott egy darabig, mire csináltam is valamit. Ne problémázz ezen - tette hozzá -, aki nem tudja, hogy ott van az az ablak, észre sem veszi.

Én tudtam, hogy ott van - gondolta Clary. - *Csinálnom kellett volna valamit. Még ha nem is volt íjam meg nyíl, mint Simonnak. Kidobhattam volna valamivel, vagy szólhattam volna Jace-nek.* Ostobának és hasznavehetetlennek érezte magát, mintha vattával lett volna kitömve a feje. Be kellett vallania magának, hogy félt. Annyira félt, hogy nem tudott világosan gondolkodni. Érezte, hogy mint valami apró nap, a szégyen világos gömbként lobban lángra a szemhéja mögött.

Aztán Jace szólalt meg. - Szép munka volt - mondta.

Simon szeme összeszűkült. - Ha nem gond, elárulhatnátok, hogy az az íz... az a démon... honnan jött tulajdonképpen.

- Madame Dorothea volt az - felelte Clary. - Vagyis többé-kevésbé.

- Sosem volt éppen egy bombázó, de nem emlékszem, hogy ennyire gázul nézett volna ki.

- Szerintem megszállták - mondta Clary lassan, ahogy megpróbálta magának is összeilleszteni a darabkákat. - Azt akarta, hogy adjam oda neki a Kelyhet. Aztán kinyitotta a Portált...

- Úgyes trükk volt - szólt közbe Jace. - A démon megszállta, aztán az éteri formájának a legnagyobb részét elrejtette közvetlenül a Portál túloldalán, ahol a Szenzor nem érzékelte. Úgyhogy amikor bementünk, csak néhány Elhagyatottra voltunk felkészülve. Ehelyett aztán egy Nagyobb Démonnal találtuk szembe magunkat. Abbadon, egyike a Hajdaniaknak. A Bukottak Ura.

- Hát a Bukottaknak a jelek szerint meg kell tanulniuk, hogyan boldoguljanak mostantól nélküle - mondta Simon, és befordult az Intézet utcájába.

- Nem halt meg - közölte Isabelle. - Nemigen ölt még meg senki egy Nagyobb Démont. A fizikai és az éteri formájukban is végezni kell velük, hogy meghaljanak. Csak elijesztettük.

- Ó! - Simon csalódottnak tűnt. - És mi van Madame Dorotheával? Rendben lesz most már, hogy...

Elhallgatott, mert Alec fulladozni kezdett, és hörögve vette a levegőt. Jace elkáromkodta magát az orra alatt. - *Miért nem vagyunk még ott?*

- Itt vagyunk. Csak nem akartam nekihajtani a falnak. - Ahogy Simon óvatosan lefékezett a saroknál, Clary látta, hogy az Intézet ajtaja nyitva van, és Hodge áll a küszöbön a boltív alatt. A furgon csikorogva állt meg, Jace pedig máris kiugrott belőle, megfordult, és úgy kapta fel Alecet, mintha nem lett volna nehezebb egy kisgyereknél. Isabelle, bátyja véres fegyverével a kezében követte őket a bejárat felé. Az Intézet ajtaja becsapódott mögöttük.

Claryn lassan úrrá lett a fáradtság. Simonra nézett. - Ne haragudj. Nem tudom, hogy fogod megmagyarázni Ericnek azt a rengeteg vért.

- Cseszd meg Ericet! - felelte határozottan a fiú. - Te jól vagy?

- Hajam szála sem görbült. Mindenki más megsebesült, csak én nem.

- Ilyen az életük, Clary - mondta vigasztalóan a fiú. - Démonokkal harcolnak, ez a dolguk. De a tied nem.

- Akkor az én dolgom mi, Simon? - kérdezte a lány, és a fiú arcán kutatott válasz után. - Az én dolgom mi ?

- Hát... te szerezted meg a Kelyhet. Vagy nem? Clary bólintott, és megütögette a zsebét. - De igen. A fiú láthatólag megkönnyebbült. - Majdnem meg sem mertem kérdezni - mondta. - Az jó, nem?
- Az jó - bólintott Clary. Az édesanyjára gondolt, arra, ahogyan az ujjai ráfonódtak a Kehelyre. - Tudom, hogy jó.

Church a lépcső tetején várta a lányt, nyávogva, mint valami ködkürt, és a gyengélkedőre vezette. A kétszárnyú ajtó nyitva állt, és Clary meglátta Alecet, amint mozdulatlanul hever az egyik fehér ágyon. Hodge föléje hajolt, Isabelle pedig mellette állt, és egy ezüsttálcát tartott a kezében.

Jace nem volt velük. Azért nem, mert odakint állt a folyosón, és véres kezét ökölbe szorítva a falat támasztotta. Amikor Clary megállt előtte, fölpattant a szeme, a lány pedig látta, hogy egészen kitágultak a pupillái, és a fekete teljesen elnyelte az aranszínt.

- Hogy van? - kérdezte Clary a tőle telhető legtapintatosabban.

- Rengeteg vért vesztett. A démonmérgezés gyakori, de mivel ez egy Nagyobb Démon volt, Hodge nem biztos benne, hogy az ellenszer, amit általában használ, hatékony lesz-e.

Clary kinyúlt, és megérintette a fiú könyökét. - Jace... Az Árnyvadász elrántotta a karját. - Ne!

A lány mély levegőt vett. - Soha nem akartam volna, hogy bármi történjen Aleckel. Úgy sajnálom.

Jace úgy nézett rá, mintha csak most vette volna észre, hogy ott van. - Nem a te hibád - mondta. - Az enyém.

- A tied? De hát Jace, egyáltalán nem...

- De bizony. - A fiú hangja olyan törekeny volt, mint egy vékony jégvárta. - *Mea culpa, mea maxima culpa.*

- Ez meg mit jelent?

- Az én vétkem - felelte Jace -, az én igen nagy vétkem. Latinul van. -Szórakozottan félresöpört egy kósza tincset a homlokáról, mintha nem is vette volna észre, mit csinál. - A mise szövegének része.

- Azt hittem, nem vagy vallásos.

- Az eredendő bűnben talán nem hiszek - mondta Jace -, de büntudatot azért érezhetek. Mi, Árnyvadászok, szabályok szerint élünk, és ezek a szabályok nem rugalmasak. Becsület, mulasztás, bűnbánat, ezek valóságos dolgok a számunkra. Semmi közülük a valláshoz, de meghatározzák azt, amik vagyunk. Ez vagyok én, Clary - folytatta elkeseredetten. - A Klávéhoz tartozom. A véremlen van és a csontjaiban. Mondd akkor meg nekem, ha annyira biztos vagy benne, hogy ez nem az én hibám volt. Miért van az, hogy amikor megláttam Abbadont, először nem a harcostársaim jutottak eszembe, hanem *te*? - Felemelte a kezét, és két tenyere közé szorította a lány arcát. - Tudom... *Tudtam*, hogy Alec nem úgy viselkedik, mint szokott. Tudtam, hogy valami nem stimmel. De képtelen voltam másra gondolni, mint rád...

Előrehajolt, hogy összeért a homlokuk. Clary érezte, ahogy a fiú lehelete megborzolja a szempilláit. Becsukta a szemét, hagyta, hadd vegye körül Jace közelsége, mint valami árhullám. - Ha meghal, olyan lesz, mintha én öltem volna meg - mondta a fiú. - Hagytam, hogy apám meghaljon, és most megöltem az egyetlen embert, akit valaha a fivéremnek tekinthettem.

- Ez nem igaz - suttogta Clary.

- De igen, igaz. - Elég közel voltak hozzá, hogy akár meg is csókolhassák egymást. Jace még mindig szorosan tartotta a lányt, mintha semmi nem győzhetné meg róla, hogy valóságos. - Clary! - szólt. - Mi történik velem?

A lány a gondolatai között kutatott válasz után, amíg meg nem hallotta, hogy valaki a torkát köszörüli. Kinyitotta a szemét. Hodge állt a gyengélkedő ajtajában, elegáns öltönyét rozsdaszínű foltok csúfították el. - Megtettem, amit tudtam. Alszik, nincsenek fájdalmai, de... - Megrázta a fejét. - Hívnom kell a Néma Testvéreket. Ez meghaladja az én képességeimet.

Jace lassan elhúzódtott Clarytól. - Mennyi időbe telik, mire ideérnek?

- Fogalmam sincs. - Hodge elindult a folyosón, miközben egyre a fejét rázta. - Azonnal útnak indítom Hugót, de azt csak a Testvérek tudják, mikor jönnek.

- De hát ezért... - Még Jace-nek is nehézséget okozott, hogy tartsa a lépést Hodge-dzal. Clary reménytelenül lemaradt mögöttük, és hegyeznie kellett a fülét, hogy hallja, mit mond a fiú. - Nélkülük meghalhat.

- Lehet - mondta kurtán Hodge.

A könyvtár sörét volt, és esőillat töltötte be. Az egyik ablakot nyitva hagyták, és kisebb pocsolya gyűlt össze a függöny alatt. Ahogy Hodge meggyújtotta a lámpát az íróasztalon, aztán odalépett hozzá,

Hugó csipogni és ugrálni kezdett a rúdján. - Kár - mondta a férfi, miközben a töltőtollért és a papírért nyúlt -, hogy nem hoztátok el a Kelyhet. Akkor Alec biztosan jobban érezné magát, és...

- De hát én elhoztam a Kelyhet - szólt közbe csodálkozva Clary. - Nem mondtad meg, Jace?

Jace pislogni kezdett, bár hogy a meglepetéstől vagy a hirtelen támadt fénytől, azt a lány nem tudta megállapítani. - Nem volt rá idő. Felhoztam Alecet, aztán...

Hodge mozdulatlanra merevedett, még a toll is megállt az ujjai között. - *Nálad* van a Kehely?

- Igen. - Clary előhúzta a Kelyhet a zsebéből. Még mindig hideg volt, mintha a teste sem melegítette volna fel. A rubinok vörös szemekként csillogtak rajta. - A zsebembe tettem.

A toll kicsúszott Hodge kezéből, és leesett a földre a lába mellé. A felfelé vetülő lámpafény nem tett jót gyűrött arcának, ahogy élesen kirajzolta az aggodalomtól és a kétségbeeséstől a bőrébe vésődött ráncokat. - Ez az Angyal Kelyhe ?

- Az bizony - bólintott Jace. - Legalábbis...

- Ez most nem érdekes - mondta Hodge. Az asztalra fektette a papírt, Jace mellé lépett, és megragadta a vállát. - Jace Wayland, tudod, mit tettél?

Jace meglepetten nézett fel Hodge-ra. Clarynek feltűnt a kontraszt: az idősebb férfi barázdált és a fiú sima bőre. A hajába hulló halovány fürtöktől Jace ráadásul még fiatalabbnak látszott. - Nem tudom, mit akarsz ezzel mondani - mondta a fiú.

Hodge sziszegve fújta ki a levegőt a fogai között. - Félelmetes, mennyire hasonlítasz hozzá.

- Kire? - kérdezte döbbenten Jace. Nyilvánvalóan soha nem hallotta még így beszélni Hodge-ot.

- Az apádra - felelte Hodge, és Hugóra emelte a tekintetét, aki fekete szárnyaival éppen a fejük fölött csapkodta a párás levegőt.

A férfi összehúzta a szemét. - *Hugin* - mondta, és a madár földöntúli káromással, karmait kinyújtva egyenesen Clary arca felé zuhant.

Clary hallotta, hogy Jace felkiált, és a világ kavargó tollak, éles csőr és karmok erdejévé változott. Éles fájdalom hasított az arcába, felkiáltott, és ösztönösen maga elé kapta a kezét.

Érezte, hogy a Végzet Kelyhét kikapják a szorításából. - Ne! - kiáltotta, és próbált utánanyúlni. Rettenetes fájdalom hasított a karjába, lábai kicsúsztak alóla. Megcsúszott és elesett, térdei durván ütköztek a kemény padlónak. Karmok hasították végig a homlokát.

- Elég, Hugó! - szólt Hodge csendesén.

A madár engedelmesen otthagyta Claryt. A lány fuldokolva igyekezett kipislogni a vért a szeméből. Olyan volt, mintha darabokra szaggatták volna az arcát.

Hodge nem mozdult; egy helyben állt, és a Végzet Kelyhét szorította. Hugó halkán káromva elnyújtott, feszült köröket rótt a feje fölött. Jace pedig... Jace a földön feküdt Hodge lábánál, teljesen mozdulatlanul, mint a hirtelen elaludt volna.

Clary egyszerre minden mást elfelejtett. - *Jace* - Fájt a beszéd; meglepte, ahogy belenyilallt az arcába. Szájában vér ízét érezte. Jace továbbra sem moccant.

- Semmi baja - mondta Hodge. Clary megpróbált talpra állni, és a férfira akarta vetni magát, de hátratántorodott, ahogy valamiféle láthatatlan, kemény falba ütközött. Dühödten csapott öklével a levegőbe.

- Hodge! - üvöltötte. Kirúgott, de majdnem összetörte a lábát ugyanabban a láthatatlan falban. - Ne csináljon ostobaságot! Ha a Klávéban megtudják, mit csinált...

- Addigra én már rég nem leszek itt - felelte a férfi, és Jace fölé térdelt.

- De... - Mintha áram rázta volna meg, úgy tört rá a sokkoló felismerés. - Nem is küldött üzenetet a Klávéba, igaz? Ezért viselkedett olyan furcsán, amikor rákérdeztem. Magának akarta a Kelyhet.

- Nem - mondta Hodge. - Nem magamnak.

Clary torka száraz volt, mint a fűrészpör. - Maga Valentine-nak dolgozik - suttogta.

- Nem *Valentine-nak* dolgozom - helyesbített a férfi. Felemelte Jace kezét, és lehúzott róla valamit. A vésett gyűrű volt az, amit a fiú mindig viselt. Hodge a saját ujjára csúsztatta. - De *Valentiné* embere vagyok, az igaz.

Villámgyors mozdulattal háromszor megforgatta a gyűrűt az ujján. Egy pillanatig semmi sem történt, aztán Clary ajtónyitás hangját hallotta, és ösztönösen megfordult, hogy megnézzé, ki jött be a könyvtárba. Amikor megint Hodge-ra pillantott, látta, hogy reszket körülötte a levegő, mint egy tó víztükre, ha messziről figyeli az ember. Ez a reszkető fal aztán ezüst függönyként nyílt szét, és a következő pillanatban magas férfi állt Hodge mellett, aki mintha a semmiből került volna elő.

- Starkweather - szólt a férfi -, nálad van a Kehely?

Hodge magasra emelte a Kelyhet, de nem szólt. Bénultnak tűnt; hogy a döbbenettől vagy a félelemtől, azt lehetetlen volt megállapítani. Clary eddig mindig magasnak látta, de most hajlott lett és pici. - Valentiné uram — szólalt meg végül-, nem számítottam rád ilyen hamar.

Valentiné. Nemigen hasonlított a jóképű fiúra a fényképen, bár a szeme most is fekete volt. Az arca egyáltalán nem úgy festett, ahogy Clary elképzelte: egy visszafogott, zárkózott, magának való ember arca volt. Egy papé, bánatos szempárral. Jól szabott öltönye mandzsettái alól kivillantak az írónnal töltött, hosszú évekről mesélő, barázdás fehér hegek. - Mondtam, hogy egy Portálon keresztül fogok jönni - felelte. Hangja érces volt, és furcsamód ismerős. - Nem hittél nekem?

- De igen. Csak... Azt hittem, Pangbornt és Blackwellt fogod küldeni, nem személyesen jössz.

- Gondolod, hogy őket küldenem a Kehelyért? Nem vagyok bolond. Tudom, milyen csábítást jelent. - Valentiné kinyújtotta a kezét, és Clary észrevette rajta Jace gyűrűjének párját. - Add ide!

De Hodge szorosan tartotta a Kelyhet. - Előbb meg akarom kapni, amiben megegyeztünk.

- Előbb? Nem bízol bennem, Starkweather? - Valentiné elmosolyodott, de szemében nyoma sem volt a jókedvnek. - Megteszem, amire kértél. A megállapodás az megállapodás. Bár azt kell mondanom, meglepett az üzeneted. Azt gondoltam volna, hogy nincs ellenedre a visszavonultan, elmélkedéssel töltött élet, hogy úgy mondjam. Sosem rajongtál a csatatérért.

- Nem tudod, milyen - mondta Hodge, és feszülten fújta ki a levegőt. - Állandóan félni...

- Ez igaz. Tényleg nem tudom. - Valentiné hangja éppen olyan gyászos volt, akár a tekintete. Mintha szánta volna Hodge-ot. De ellenszenv is villant a szemében, a megvetés szikrája. - Ha nem szándékozol ideadni a Kelyhet - mondta -, nem is kellett volna hívnod.

Hodge arca grimaszra húzódott. - Nem könnyű elárulni azt, amiben hisz az ember. Azokat, akik bíznak benne.

- Lightwoodékról beszélsz vagy a gyerekeikről?

- Mindegyikről - felelte Hodge.

- Ó, Lightwoodék. - Valentiné kinyújtotta a kezét, és végigsimította az asztalon álló rézgömböt. Hosszú ujjai kontinensek és tengerek körvonalaikat követték. - De igazából mivel tartozol nekik? Te kaptad a büntetést, ami nekik járt volna. Ha nem lettek volna olyan jó kapcsolataik a Klávéban, őket is elátkozták volna veled együtt. Jelen állás szerint viszont szabadon járhatnak, akár fényes nappal, mint a normális emberek. Még haza is mehetnek. - Amikor azt mondta, „haza”, hangjában ott csengett a szó minden létező jelentése. Ujja megállt a földgömbön; Clary biztos volt benne, hogy éppen azon a helyen, ahol Idris rejtőzött.

Hodge villámgyorsan fordította el a tekintetét. - Azt tették, amit mindenki tett volna a helyükben.

- Te nem tetted volna meg. Én sem tettem volna meg. Hogy a barátaim szenvedjenek helyettem? Biztosan van benned keserűség, Starkweather, amiért ilyen könnyen a sorsodra hagytak...

Hodge vállai rázkódni kezdtek. - De ez nem a gyerekek hibája. Ők nem tettek semmit...

- Nem tudtam, hogy ennyire szereted a gyerekeket, Starkweather - mondta Valentiné, mint aki határozottan szórakoztatónak találja a gondolatot.

Hodge mély lélegzetet vett. - Jace...

- Ne beszélj Jace-ről! - Valentiné most először tűnt dühösnek. A földön mozdulatlanul heverő fiúra pillantott. - Vértik - állapította meg. - Miért?

Hodge a szívéhez szorította a Kelyhet. Ujjai egészen elfehéredtek. -Nem az ő vére. Eszméletlen, de semmi baja.

Valentiné behízog mosollyal emelte fel a fejét. - Kíváncsi vagyok -mondta -, mit fog gondolni rólad, amikor felébred. Az árulás sosem szép, de egy gyereket elárulni az duplán számít, nem gondolod?

- Nem fogsz ártani neki - suttogta Hodge. - Megígérted, hogy nem bántod.

- Én ugyan nem ígértem ilyesmit - mondta Valentiné. - Ne bolondozz! - Elindult az asztaltól Hodge felé, aki úgy fordította el a tekintetét, mint egy riadt, csapdába esett állat. Clary látta rajta, milyen nyomorultul érzi magát. - És mit tennél, ha azt mondanám, hogy bántani akarom? Megve-rekednél velem? Nem adnád ide a Kelyhet? Még ha sikerülne is megölnöd, a Klávé sosem oldaná fel az átkot. Itt fogsz rejtőzködni életed végéig, és még attól is rettegsz majd, hogy túl szélesre nyiss egy ablakot. Mit adnál meg érre, hogy többé ne kelljen félned? Mit adnál meg érte, hogy megint hazamehess?

Clary elfordította a tekintetét. Nem tudta többé elviselni Hodge elgyötört arcának látványát. A férfi elfojtott hangon válaszolt. - Mondd, hogy nem fogod bántani, és megkapod a Kelyhet.

- Nem - felelte Valentiné még halkabban. - Ideadod te anélkül is. - És kinyújtotta a kezét.

Hodge becsukta a szemét. Arca egy pillanatig olyan volt, mint az íróasztalt tartó angyaloké; megkínzott és komor. Aztán tehetetlenül káromkodott egyet csak úgy maga elé, és odaadta Valentine-nak a Kelyhet, bár a keze úgy reszketett közben, mint nyárfalevél a szélviharban.

- Köszönöm - mondta Valentiné. Elvette a Kelyhet, és elgondolkozva nézegette. - Azt hiszem, sikerült behorpasztanod a peremét.

Hodge nem válaszolt. Szürke volt az arca. Valentiné lehajolt, felnyalábolta Jace-t; ahogy könnyedén a karjába kapta, Clary látta, hogy a makulátlanul szabott zakó megfeszül a karján és a hátán. Csak most vette észre, milyen izmos valójában. Felsőteste masszív volt, mint egy tölgyfa törzse. Jace kisgyerekeknek tűnt mellette, ahogy ernyedten lógott a karjaiban.

- Nemsokára az apjával lesz - mondta Valentiné, miközben a fiú arcát mustrálta. - Ott, ahol a helye van.

Hodge szeme megrebbent. Valentiné hátat fordított neki, és a reszkető levegőfüggöny felé indult, amin keresztül megérkezett a szobába. Nyilván nyitva hagyta maga mögött a Portál ajtaját, jött rá Clary. Ahogy ránézett, olyan volt, mintha a napfény csillant volna meg egy tükör üvegén.

Hodge könnyörögve nyújtotta ki a kezét. - Várj! - kiáltotta. - És mi lesz az ígéreteddel? Megígérted, hogy véget vetsz az átkomnak.

- Ez igaz - bólintott Valentiné. Megtorpant, és kemény tekintettel pillantott Hodge-ra, akinek elakadt a lélegzete, hátralépett, és úgy kapta a kezét mellkasához, mintha valami szíven találta volna. Szétterpesztett ujjai közül fekete folyadék szivárgott elő, ami aztán a földre csöpögött. Hodge Valentine-re emelte sebhelyes arcát. - Készen van? - kérdezte szenvedélyesen. - Az átok... megszűnt?

- Igen - felelte Valentiné. - Légy boldog a megvásárolt szabadságoddal! - Ezzel átlépett a ragyogó levegőfüggönyön. Egy pillanatra ő maga is vibrálni látszott, mintha csak víz alá került volna. Aztán karjában Jace-szel nyomtalanul eltűnt.

HODGE LEVEGŐÉRT KAPKODVA bámult Utána, kezét ökölbe szorította, aztán ellazította az oldala mellett. Bal kezét vastagon borította a mellkasából szivárgó fekete folyadék. Tekintetében diadalmármor keveredett az önmaga iránt érzett gyűlölettel.

- Hodge! - Clary öklével a kettejük közötti láthatatlan falra csapott. Éles nyilallást érzett a karjában, de ez semmi nem volt a mellkasát belülről égető fájdalomhoz képest. Olyan érzése támadt, mintha a szíve ki akart volna robbanni a bordái közül *Jace, Jace, Jace*; a szavak csak a fejében visszhangoztak, de legszívesebben teli torokból sikította volna őket. Inkább mégis visszafogta magát. - Hodge, engedjen ki!

A férfi a fejét rázva fordult feléje. - Nem lehet - mondta, miközben makulátlanul összehajtogatott zsebkendőjével törölgette a kezét. Úgy hangzott, mintha őszintén sajnálta volna, hogy így állnak a dolgok. - Meg akarsz majd ölni.

- Nem - vágta rá Clary. - Megígérem.

- De téged nem Árnyvadásznak neveltek - mondta Hodge. - A te ígéreteid nem érnek semmit. - A zsebkendő széle füstölni kezdett, mintha csak savba mártották volna, a férfi keze viszont semmivel sem tűnt kevésbé feketének. A férfi összeráncolt homlokkal adta föl a kísérletezést.

- De Hodge - próbálkozott tovább elkeseredetten a lány. - Nem hallotta? Meg fogja ölni Jace-t.

- Nem azt mondta. - Hodge már az íróasztalnál volt, ahol kihúzta az egyik fiókot, és egy papírlapot vett elő belőle. Kiemelt a zsebéből egy tollat, és erőteljesen az asztal peremének ütögette, hogy meginduljon benne a tinta. Clary rámeredt. *Levelet ír.*

- Hodge - szólalt meg óvatosan -, Valentiné azt mondta, Jace nemsokára ott lesz, ahol az apja. És Jace apja meghalt. Mi másra gondolhatott?

Hodge nem is nézett fel a papírról, amire írt. - Ez bonyolult. Nem értenéd.

- Éppen eleget értek már. - Úgy érezte, saját keserősége mindjárt átégeti a nyelvét. - Értem, hogy Jace bízott magában, és maga elárulta egy olyan embernek, aki gyűlölte az apját, és valószínűleg gyűlöli Jace-t is. Mindezt pusztán azért, mert túl gyáva hozzá, hogy együtt éljen egy átokkal, amit megérdemelt.

Hodge felkapta a fejét. - Tényleg így gondolsz ?

- Én így tudom.

A férfi az asztalra fektette a tollat, és megrázta a fejét. Fáradtnak tűnt és öregnek, sokkal öregebbnek, mint Valentiné, még ha egyidősek is voltak. - Csak töredékeket tudsz, Clary. És hidd el, jobb neked így. - Csinos négyzetté hajtogatta a papírt, amire írt, és a tűzbe dobta. A lángok zölden lobbantak fel, mielőtt megint lecsillapodtak.

- Mit csinál ? - akarta tudni Clary.

- Üzenetet küldök. - Hodge elfordult a tüztől. Egészen közel állt a lányhoz, csak a láthatatlan fal választotta el őket egymástól. Clary nekifeszítette az ujjait, és azt kívánta, bár csak Hodge szemébe vájhatna velük, még ha az a szempár éppen olyan szomorú is, amilyen dühös Valentine-é. - Fiatal vagy még - mondta a férfi. - A múlt semmit sem jelent neked. Nem jelent egy másik országot, mint az öregeknek, de nem jelent rémálmokat sem, mint a bűnösöknek. A Klávé azért vetette ki rám az átkot, mert Valentine-nak segített. Viszont aligha én szolgáltam őt egyedül a Klávé tagjai közül. Talán Lightwoodék nem voltak éppen annyira bűnösök, mint én? És Waylandék? Mégis én voltam az egyetlen, akit arra ítélték, hogy életem hátralevő részében a lábamat se tehessem ki a szabad levegőre, de még a karomat se nyújthassam ki az ablakon.

- Erről nem én tehetek - mondta Clary. - És nem is Jace. Miért őt bünteti azért, amit a Klávé tett ? Azt még talán megértem, hogy a Kelyhet miért adta oda Valentine-nak, de hogy Jace-t ? Meg fogja ölni ugyanúgy, ahogy az apját is megölte.

- Valentiné - szólt közbe Hodge - nem ölte meg Jace apját. Zokogás tört fel Clary mellkasából. - Nem hiszek magának! Nem csinál mást, csak hazudozik. Minden, amit eddig mondott, hazugság volt!

- Á - mondta a férfi -, a fiatalok megalkuvást nem ismerő erkölcsi tévedhetetlensége. Hát nem látod, Clary, hogy a magam módján jó ember próbálok lenni ?

A lány a fejét rázta. - Ez nem így működik. A jó dolgok nem érvénytelenítik a rossz dolgokat. De... - Az ajkába harapott. - Ha elmondta volna nekem, hol van Valentiné...

- *Nem.* - Hodge csak sóhajtott a szót. - Azt mondják, hogy a Nephilimek angyalok és emberek gyermekei. Ez az angyali örökség nem adott nekünk mást, mint, hogy magasabbról tudunk lezuhanni. - Megérintette a fal láthatatlan felületét az ujjával. - Téged nem úgy neveltek, mint a közülünk valókat. Nem vagy része ennek a sebekről és öldöklésről szóló életnek. Még elmenekülhetsz. Hagyd el az Intézetet, Clary, amilyen gyorsan csak tudod. Menj, és soha ne gyere vissza!

A lány megint megrázta a fejét. - Nem lehet - mondta. - Nem tehetem meg.

- Akkor őszinte részvétem - vonta meg a vállát Hodge, és kísért a szobából.

Miután az ajtó bezáródott a férfi mögött, Clary magára maradt. Csak saját reszelős légzésének hangja hallatszott, meg ujjai kaparászása a közte és az ajtó között húzódó láthatatlan, áttörhetetlen falon. A lány végül éppen azt tette, amit megígért magának, hogy nem fog megtenni: újra meg újra a teljes súlyával a falnak vetette magát, amíg teljesen ki nem merült, és fájni nem kezdett mind a két oldala. Végül összeroskadott a padlón, és megpróbált nem sírni.

Valahol, ennek a láthatatlan barikádnak a túloldalán Alec haldoklott, miközben Isabelle arra várt, hogy Hodge jöjjön és megmentse. Valahol ennek a szobának a falain kívül Valentiné durván rázta Jace-t, hogy felébressze. Valahol édesanyja esélyei percről percre, pillanatról pillanatra fogytak. Ő pedig csapdába esett, haszontalannak és tehetetlennek érezte magát, mint egy gyerek. Persze valójában az is volt.

Egyszer csak egyenesen felült, ahogy eszébe jutott a pillanat Madame Dorotheánál, amikor Jace a kezébe nyomta az irónját. De visszaadta-e valamikor a fiúnak? Visszafojtott lélegzettel tapogatózott a bal zsebében; üres volt. Keze lassan a jobb zsebébe csúszott. Izzadt ujjai előbb a foszladozó szövetet tapintották, aztán valami sima, kemény, kerek tárgyba ütköztek. Az irón volt az.

A szíve majd kiugrott, ahogy felpattant, és bal kezével nekiállt kitapogatni a láthatatlan falat. Amikor megtalálta, összeszedte magát, és egyre közelítette az irón hegyét, amíg az neki nem ütközött a sima, kemény felületnek. Máris egy kép kezdett formálódni a fejében, mint amikor egy hal emelkedik a zavaros vízben, pikkelyei mintázata pedig egyre tisztábban rajzolódik ki, ahogy a felszín felé közelít. Előbb lassan, aztán már magabiztosabban mozgatta az irónt a falon, amitől izzó vonalak kezdtek lebegni a semmiben.

Clary *érezte*, amikor elkészült a rúna, és mélyeket lélegezve leengedte a kezét. Egy pillanatig minden mozduladan volt és csendes, a rúna ragyogó neonfényként lebegett előtte, és égette a szemét. Aztán a lány olyan hangos csattanást hallott, mint még talán soha; úgy érezte, közuhatag alatt áll, és körülötte mindenhol szikladarabok zuhannak iszonyú robajjal a földre. A rúna megfeketedett, hamuvá vált, és a földre hullott. A padló megremegett Clary lába alatt, aztán mindennek vége lett, ő pedig tudta, kétsége sem marad felőle, hogy kiszabadult.

Az irónt továbbra is a kezében tartva az ablakhoz rohant, és szétrántotta a függönyt. Lassan ereszkedett le a szürkület, az utcák vöröses-lilás ragyogásban fürödtek. Észrevette Hodge-ot, amint éppen a járdán sietett, ősz feje kiemelkedett a tömegből.

Clary kirohant a könyvtárból, és lefelé indult a lépcsőn. Csak egy pillanatra állt meg, hogy visszacsúsztassa a zsebébe az irónt. Olyan sebesen vágatott, hogy mire az utcára ért, máris szúrni kezdett az oldala. A párás félhomályban kutyáikat sétáltató járókelők ijedten ugrottak félre, ahogy végigvágatott az East River partján haladó gyalogúton. Az egyik ház elsötétített üveglakájában meglátta magát, amint éppen bekanyarodik egy sarkon. Izzadt haja a homlokára tapadt, arcát alvadt vér borította.

Megérkezett a kereszteződéshez, ahol észrevette Hodge-ot. Egy pillanatra azt gondolta, végleg szem elől tévesztette. Átvágott a tömegen a metró lejáratánál. Vállával, könyökével, térdével taszította félre, aki az útjába került. Lihegve és csüggedten torpant meg a tömeg szélén éppen időben, hogy meglássa a szürke tweedöltönyt, amint eltűnik két ház között egy szűk sikátorban.

Kikerült egy szemetes konténert, és máris a sikátor bejáratánál találta magát. Minden egyes lélegzetvételnél úgy érezte, lángra lobban a torka. Bár az utcán még csak szürkületi félhomály volt, a házak között már éjszakai sötétség uralkodott. Éppen hogy ki tudta venni Hodge-ot, aki a sikátor túlsó végében állt, ahol egy gyorsétterem hátsó fala elzárta az utat. Odakint éttermi hulladékok álltak halomban: kidobott ételektől duzzadó zacskók, piszkos papírtányérok és műanyag evőeszközök reccsentek fülsértően a férfi cipője alatt, ahogy Clary felé fordult.

Egy vers jutott eszébe, amit angolórán olvastak: *Talán patkányok utcájában vagyunk, ahol halottak hagyták csontjaikat.*

- Te követtél? - mondta Hodge. - Nem kellett volna.

- Békén hagyom, ha elárulja, hol van Valentiné.

- Azt nem tehetem - felelte a férfi. - Tudni fogja, hogy tőlem hallottad, és a szabadságom éppen olyan rövid lesz, mint az életem.

- Rövid lesz az amúgy is, ha a Klávé megtudja, hogy odaadta a Kelyhet Valentine-nak - jegyezte meg Clary. - Miután becsapott bennünket, és mi megkerestük magának. Hogyan tud együtt élni ezzel, amikor pontosan tudja, mit tervez vele?

Hodge kurta nevetéssel szakította félbe a lányt. - Valentine-től jobban félek, mint a Klávétól, és ha bölcs lennél, te is így lennél vele - mondta. - Végül mindenképpen megtalálta volna a Kelyhet a segítségem nélkül is.

- És nem is érdeklí, hogy gyerekeket akar megölni vele ?

Hodge arca megrándult, és tett egy lépést előre; Clary látta, hogy valami megcsillan a kezében. - Ez tényleg ennyit jelent neked ?

- Mondtam már - felelte a lány. - Nem tehetem meg, hogy csak úgy odébbálljak.

- Nagy kár - mondta a férfi, és Clary látta, hogy felemeli a kezét. Hirtelen eszébe jutott, hogy Jace szerint Hodge kedvenc fegyvere a chakram volt, a repülő korong. A földre dobta magát, még mielőtt meglátta volna a fényes fémkarikát a feje irányába szállni. A fegyver milliméterekkel szállt el az arca mellett, és zúgva csapódott be a ház oldalára erősített fém tűzlépcső egyik fokába.

Felnézett. Hodge rámeredt; a második korongot könnyedén tartotta a jobb kezében. - Még elfuthatsz - mondta.

Clary ösztönösen felemelte a kezét, bár ha belegondolt, tudta, hogy a chakram darabokra szaggathatta volna. - Hodge...

Egyszerre megjelent közöttük valami: valami nagy, szürkésfekete és élő. Clary hallotta Hodge rémült kiáltását. Ahogy hátrafelé botladozott, már jobban ki tudta venni a kettejük között lépdelő lényt. Egy farkas volt, majd két méter hosszú, éjfekete bundájában egyetlen szürke csík húzódott.

Hodge, aki még mindig a kezében szorongatta a fémkorongot, falfehérre vált. - Te itt! - nyöszörögte, és Clary kábulatában is meglepetten állapította meg, hogy a farkashoz beszél. - Azt hittem, megszöktél...

A farkas felhúzta az ajkait a fogsoráról, és a lány meglátta hosszú, vörös nyelvét. Ahogy Hodge-ra nézett, gyűlölet villant a szemében; tiszta, emberi gyűlölet.

- Értem jöttél vagy a lányért? - kérdezte Hodge. Izzadság csorgott a halántékán, de a keze nem remegett meg.

A farkas araszolva indult el feléje, miközben mély torokhangon hörgött. :

- Van még idő - mondta Hodge. - Valentiné visszavenne...

A farkas üvöltve ugrott. Hodge megint felkiáltott, aztán fémes villanás következett, és a chakram hátborzongató hang kíséretében állt bele az állat oldalába. A farkas a hátsó lábaira állt - Clary látta, ahogy a korong kiáll a bundájából, és vér szivárog az oldalán - aztán lecsapott Hodge-ra.

A férfi felkiáltott, aztán elterült a földön, és a farkas állkapcsa összezáródott a válla körül. Vér fröccsent a levegőbe, és vörössel spriccelte tele a falat, mintha egy festékesdoboz robbant volna föl. A farkas felemelte a fejét a tanár ernyedt testéről, és szürke tekintetét Clary felé fordította. Fogairól csöpögött a skarlátvörös folyadék.

A lány nem sikított. Nem maradt levegő a tüdejében, amit előcsalhatott volna, hogy hangot adjon ki; feltápáskodott, és futni kezdett a sikátor szája és az utca ismerős neonfényei, a valódi világ biztonsága felé. Háta mögül hallotta a farkas vicsorgását, érezte forró leheletét vádlója csupasz bőrén. Még egyszer utoljára nekiveselkedett, és az utca felé vetette magát...

A farkas állkapcsa összezáródott a lábán, és hátrarántotta. Közvetlenül azelőtt, hogy beverte volna a fejét a járdába, és körülölelte volna a sötétség, felfedezte, hogy mégiscsak van a tüdejében elég levegő ahhoz, hogy sikítson.

Csöpögő víz hangja ébresztette. Lassan nyitotta fel a szemét. Nemigen volt mit néznie. Széles priccsen hevert, amit egy apró, düledező falú helyiség padlójára fektettek. Az egyik fal mellett roskatag asztal állt olcsónak tűnő réz gyertyatartóval, abban pedig egy kövér piros gyertyával, ami az egyeden fényforrásnak bizonyult a helyiségben. A plafon repedezett volt és nyirkos, a nedvesség a kő

réseiben szívárgott lefelé. Clarynek halványan az az érzése támadt, hogy valami hiányzik a szobából, erről azonban hamarosan meg is feledkezett, olyan erővel csapott az orrába az ázottkutya-szag.

Felült, és azonnal azt kívánta, hogy bárcsak ne tette volna. Forró fájdalom hasított a fejébe, amit hullámokban követett a hányinger. Ha lett volna valami a gyomrában, biztosan nem maradt volna odabent.

A priccs fölött tükör lógott egy két kő közé bevert szögön. Clary vetett bele egy pillantást, és elborzadt. Nem csoda, hogy fájt az arca - hosszú, párhuzamos sebek futottak a jobb szeme sarkától a szája széléig. Arca jobb oldalát, nyakát, pólója és farmerja elejét belepte a vér. Hirtelen pánikba esve kezdett turkálni a zsebében, aztán megnyugodott. Az irón még megvolt.

Csak ekkor jött rá, mi olyan furcsa a szobában: az egyik fala teljes egészében rácsokból állt: a padlótól a mennyezetig erős vasrácsokból. Egy börtöncellában volt. :

Ereiben száguldott az adrenalin, ahogy talpra kászálódott. Megszédült, és el kellett kapnia az asztal szélét, hogy ne veszítse el az egyensúlyát. *Nem fogok elájulni* - mondta magának elszántan. Aztán lépéseket hallott.

Valaki közelített a folyosón a cella felé. Clary nekihátrált az asztalnak.

Egy férfi volt az. Lámpát is hozott magával, ami erősebben világított, mint a gyertya, úgyhogy Clary hiába hunyorgott, nem látott a jövevényből többet sötét árnyéknál. A férfi magas volt, szögletes vállú, kócos; csak amikor belökte a cella ajtaját, és belépett, akkor látta, ki az voltaképpen.

Semmit sem változott: kopott farmer, farmering, bakancs, bozontos haj, a jól ismert szemüveg lecsúsztatva az orra hegyére. A hegek, amiket legutóbb észrevett a nyakán, mostanra fényes, gyógyuló bőrfelületekké alakultak át.

Luke.

Ez már túl sok volt Clarynek. A kimerültség, az alváshiány, az éhség, az ijedtség és a vérveszteség megtették a magukét. A térde megbicsaklott, és lassan kezdett összezsúszni.

Egyeden pillanattal később Luke már mellette is termett. Olyan gyors volt, hogy Clary még el sem érte a padlót, amikor megragadta, és éppen úgy kapta fbl, mint amikor még kislány volt. Aztán letette a priccsre, és aggódva méregette. - Clary? - kérdezte, és kinyújtotta a kezét a lány felé. - Nem esett bajod?

Clary elhúzódott, és felemelte a kezét, hogy távol tartsa magától a férfit. - Ne nyúlj hozzám!

Luke arca fájdalmas grimaszra húzódott. Fáradtan húzta végig a kezét a homlokán. - Fájt gondolom, ezt érdemlem.

- Igen, ezt.

A férfi tekintetében aggodalom tükröződött. - Nem is reméltem, hogy bízni fogsz bennem...

- Akkor jó. Mert nem bízom.

- Clary... - Luke fel-alá kezdett járkálni a cellában. - Amit tettem... Nem számítok rá, hogy megérted. Tudom, úgy érzed, hogy magadra hagytalak...

- Magamra is hagytál - mondta a lány. - Azt mondtad, soha többé ne hívjalak. Soha nem törődtél velem. Soha nem törődtél Anyával sem. Mindenről hazudtál.

- Nem - felelte a férfi. - Nem mindenről.

- Szóval az igaz, hogy a neved Luke Garroway?

Luke válla megereszkedett. - Nem - mondta, aztán lenézett. Kék farmeringe mellén sötétvörös folt terjeszkedett.

Clary kihúzta magát a priccsen ülve. - Az *vér*? - kérdezte. Egy pillanatra még haragudni is elfelejtett.

- Igen - felelte Luke, és az oldalához szorította a kezét. - Felszakadhatott a seb, amikor megemeltelek.

- Milyen seb? - Clary nem tudta magában tartani a kérdést.

A férfi megfontoltan válaszolt. - Hodge korongjai ugyanolyan élesek, ha a karja már nem is olyan erős, mint egykor volt. Az hiszem, eltörte egy bordámat.

- Hodge? - csodálkozott a lány. - De mikor...?

Luke ránézett, de nem szólt egy szót sem, Clarynek pedig hirtelen eszébe jutott a farkas a sikátorban, a fekete bunda az egyetlen szürke csíkkal, az, ahogyan a korong eltalálta, és rádöbbsent az igazságra.

- Vérfarkas vagy.

A férfi elvette a kezét az ingétől; ujjait vörösre festette a vér. - Igen -mondta. A falhoz lépett, és élesen kopogtatni kezdett rajta: egyszer, kétszer, háromszor. Aztán megint Clary felé fordult. - Igen, az vagyok.

- Megölte Hodge-ot - jutott eszébe hirtelen a lánynak.

- Nem. - Luke megrázta a fejét. - Elég csúnyán megsebeztem, de amikor visszamentem a testéért, nem volt ott. Nyilván elvonszolta magát.

- A vállán haraptad meg - mondta Clary. - Láttam.

- Igen. Mondjuk érdemes megemlíteni, hogy éppen téged próbált megölni. Bántott más is?

Clary erőteljesen az ajkába harapott. Vér ízét érezte a szájában, de régi vérét, ami még a Hugó ejtette sebekből származott. - Jace-t - mondta suttogva. - Hodge elkábította, és odaadta... Valentine-nak.

- *Valentine-nak?* - kérdezte döbbenten Luke. - Azt tudtam, hogy odaadta neki a Végzet Kelyhét, de fogalmam sem volt, hogy...

- És honnan tudtad? - kezdte Clary, aztán rájött a megoldásra. - Hallottad, amikor Hodge-dzal beszéltem a sikátorban - mondta. - Mielőtt rávettetted magát.

- Azért vetettem rá magam, ahogy te fogalmazol, mert éppen le akarta nyiszálni a fejedet - mondta Luke, majd fölnézett, ahogy kinyílt a cella ajtaja, és egy magas férfi lépett be rajta, nyomában egy nővel, aki olyan apró volt, hogy szinte gyereknek tűnt. Mindketten egyszerű farmert meg gyapjúinget viseltek, és egyforma fésüleden, kócos hajuk volt, bár a nőnek szőke, a férfinak pedig őszes foltokkal tarkított fekete. Mindkettejük arca egyszerre tűnt fiatalnak és öregnek; ráncaik nem voltak, de tekintetükből fáradtság sugárzott. - Clary - mondta Luke -, bemutatom a második és a harmadik számú emberemet, Gretelt és Alaricot.

Alaric a lány felé biccentett nagy fejével. - Találkoztunk már. Clary riadtan bámult a férfira. - Tényleg?

- A Dumort Hotelban - felelte Alaric. - Egy kést hajítottál a bordáim közé.

A lány egészen a falig hátrált. - Ó, hát... sajnálom.

- Ne sajnáld! - mondta a férfi. - Remek dobás volt. - A zsebébe nyúlt, és elővette Jace törét a hunyorgó vörös szemmel. A lány felé nyújtotta. - Azt hiszem, ez a tiéd.

Clary rámeredt. - De...

- Semmi baj - nyugtatta Alaric. - Lepucoltam a pengéjét.

A lány szó nélkül vette el a tört. Luke csendben kuncogott. - Visszatekintve - mondta -, talán a támadást a Dumort ellen nem terveztük meg olyan jól, mint kellett volna. Összeállítottam egy csoportot a farkasaimból, hogy tartsák rajtad a szemüket, és húzzanak ki a bajból, ha úgy tűnik, hogy veszélyben vagy. Amikor bementetek a Dumortba...

- Megoldottuk volna Jace-szel. - Clary az övébe csúsztatta a tört. Gretel megvillantott egy türelmes mosolyt a lány felé. - Ezért hívtok bennünket, uram?

- Nem - felelte Luke. Megérintette az oldalát. - Felnyílt a sebem, és Clarynek is vannak sérülései, amiket kezelni kéne. Ha megtennék, hogy idehozzák, ami szükséges...

Gretel meghajította a fejét. - Máris hozom a gyógyíró felszerelést -mondta, és kisietett a cellából. Alaric, mint egy túlméretezett árnyék követte.

- Uramnak szólított - mondta Clary abban a pillanatban, hogy az ajtó bezáródott mögöttük. - És miért mondtad, hogy második és harmadik számú embereid? Miben második és harmadik számú?

- A rangsorban - felelte lassan Luke. - Én vagyok ennek a farkascapatnak a vezére. Ezért szólított Gretel uramnak. Eltartott egy darabig, mire rábeszéltem, hogy legalább ne mester legyek.

- Anya tudta?

-Mit?

- Hogy vérfarkas vagy.

- Igen. Tudja, amióta azzá váltam.

- Persze egyikőtökben sem merült fel, hogy elmondhatnátok nekem is.

- Én elmondtam volna - sóhajtott Luke -, de édesanyád ragaszkodott hozzá, hogy ne tudj meg semmit az Árnyvadászokról és az Árnyvilágról. Azt meg mégsem jelenthettem csak úgy be, hogy vérfarkas lettem. Ez az egész egy nagyobb dolog része, amit anyukád nem akart, hogy láss. Nem tudom, mennyit meséltek el neked...

- Sokat - mondta Clary színtelen hangon. - Tudom, hogy Anya Árnyvadász volt. Tudom, hogy feleségül ment Valentine-hoz, aztán ellopta tőle a Végzet Kelyhét, és megszökött vele. Tudom, hogy

miután megszülettem, kétévente elvitt Magnus Bane-hez, hogy elvetesse vele tőlem a Látást. Tudom, hogy amikor Valentiné Anya életéért cserébe ki akarta szedni belőled, hol van a Kehely, azt mondtad. Anya egyáltalán nem is érdekelt.

Luke a falat bámulta. - Nem tudtam, hol van a Kehely - válaszolta. - Jocelyn soha nem árulta el nekem.

- Megpróbálhattál volna alkudni...

- Valentiné nem alkudozik. Soha nem tette. Ha nincs helyzeti előnyben, le sem áll tárgyalni. Pontosan tudja, mit akar, és hiányzik belőle minden együttérzés, és bár talán egykor szerette édesanyádat, nem habozott volna megölni. Nem, eszem ágában nem volt leállni alkudozni Valentine-nal.

- Szóval inkább úgy döntöttél, hogy egyszerűen magára hagyod? - fortyant föl Clary dühösen. - Egy egész csapat vérfarkast vezetsz, és úgy döntöttél, egyáltalán nincs szüksége a segítségedre? Igazából épp elég rettenetes volt, amikor azt hittem, egyszerűen egy másik Árnyvadász vagy, és hátat fordítottál neki valami hülye Árnyvadász eskü vagy hasonló miatt, de most, hogy tudom, hogy csak egy undorító Alvilági vagy, akit még az sem érdekel, hogy annyi éven át barátodként kezelt, hogy egyenlőnek tekintett. És így fizeted vissza!

- Nocsak - mondta csendesen Luke. - Úgy beszélsz, mint Lightwoodék. Clary összehúzta a szemét.

- Ne beszélj úgy Alecről meg Isabelle-ről, mintha ismernéd őket.

- A szüleikre gondoltam - pontosított a férfi. - Akiket ismertem, méghozzá nagyon jól, amikor még mind együtt voltunk Árnyvadászok.

A lány érezte, hogy leesik az álla meglepetésében. - Tudom, hogy a Körben voltatok, de hogyhogyan nem tudták, hogy vérfarkas vagy?

- Nem tudták - felelte Luke -, mert nem vérfarkasnak születtem. Azt csináltak belőlem. És már látom, hogy csak úgy leszel hajlandó meghallgatni, amit mondani akarok, ha töviről hegyire előadom az egészet. Hosszú történet, de azt hiszem, van rá időnk.

AZALÁSZÁLLÁS HÍVOGAT

Az aldszállás hívogat,
ahogy az emelkedés hívogatott

William Carlos
Williams: Az alászállás

21

A vérfarkas meséje

AZ IGAZSÁG AZ, HOGY GYEREKKORUNK ÓTA ismertem édesanyádat. Idrisben nőttünk fel. Gyönyörű hely, mindig sajnáltam, hogy nem láthattad. Imádtad volna a fenyőket télen, a sötét földet meg a kristályvizű folyókat. Rengeteg apró falu van ott, meg egyetlenegy város, Alicante, ahol a Klávé összeül. Üvegvárosnak hívják, mert a tornyait ugyanabból a démonokat taszító anyagból készítették, mint az irónjainkat, az pedig a napfényben éppen úgy csillog, akár az üveg.

Amikor Jocelynnal elég idősök lettünk, Alicantéba küldtek bennünket tanulni. Ott találkoztam Valentine-nal.

Egy évvel idősebb volt nálam, és messze ő számított a legnépszerűbb fiúnak az iskolában. Jóképű volt, okos, gazdag, céltudatos és hihetetlen harcos. Én meg nem voltam semmi, sem gazdag, sem zseniális, ráadásul egy jelentéktelen vidéki családból kerültem az iskolába. A tanulás sem ment valami fényesen. Jocelyn született Árnyvadász volt, én viszont nem. A legegyszerűbbjeleket sem tudtam elviselni, és a legegyszerűbb technikákat sem tudtam megtanulni. Néha arra gondoltam, hogy inkább vállalom a szégyent, és hazaszököm. Még arra is, hogy mondénként élek tovább. Nyomorultul éreztem magam.

Valentiné mentett meg. Bejött a szobámba - nem hittem volna, hogy egyáltalán tudja a nevemet. Felajánlotta, hogy tanítani fog. Azt mondta, tudja, hogy szenvedek, de szerintem egyszer még nagy Árnyvadász lehet belőlem. És az ő segítségével tényleg fejlődtem. Átmentem a vizsgáimon, megkaptam az első Jeleimet, megöltem az első démonomat.

Imádtam őt. Azt hittem, a nap Valentiné Morgensternnel kel és nyugszik. Persze nem én voltam az egyetlen szerencsétlen, akit megmentett. Talált magának másokat is. Hodge Starkweathert, aki mindig is jobban érezte magát könyvek, mint emberek között. Maryse Truebloodot, akinek a bátyja egy mondént vett feleségül. Róbert Lightwoodot, aki retteget a Jelektől. Valentiné mindannyiukat a szárnya alá vette. Azt hittem, pusztá emberbarátságból, de már nem vagyok benne olyan biztos. Valószínűleg szándékosan akart kultuszt építeni maga köré.

Valentiné megszállottja volt a gondolatnak, hogy minden egyes generációban egyre kevesebb és kevesebb az Árnyvadász. Hogy kihalóban lévő faj vagyunk. Meg volt róla győződve, hogy ha a Klávé szabadabban használná fel Razielt Kelyhét, akkor több Árnyvadászt lehetne létrehozni. A tanáraink szerint ez szentségtörés lett volna. Az nem úgy megy, hogy valaki egyszerűen eldönti, kiből lehet vagy nem lehet Árnyvadász. Valentiné erre azt kérdezte, hogy akkor miért nem csinálunk minden egyes emberből Árnyvadászt. Miért nem adjuk meg mindenkinek a lehetőséget, hogy lássa az Árnyvilágot? Miért tartjuk meg önző módon önmagunknak ezt a képességet?

Amikor a tanárok azt felelték, hogy a legtöbb ember nem élné túl az átváltozást, Valentiné azt állította, hogy hazudnak, megpróbálják az elitnek megtartani a Nephilimek hatalmát. Legalábbis ezzel érvelt folyton, bár azt hiszem, inkább arról volt szó, hogy a járulékos károk szerint elfogadhatóak voltak a siker érdekében. Mindenesetre a mi kis csapatunkat meggyőzte az igazáról. Megalapítottuk a

Kört, azzal a feltett szándékkal, hogy megmentjük az Árnyvadászok faját a kihalástól. Persze tizenhét évesek lévén nem voltunk benne biztosak, hogyan is fogjuk csinálni, de afelől nem volt semmi kétségünk, hogy valami jelentőset fogunk alkotni.

Aztán következett az az éjszaka, amikor Valentiné apját megölték egy vérfarkastábor elleni éjszakai rutinakció során. Amikor a temetés után Valentiné visszajött az iskolába, a gyász vörös Jeleit viselte. Ezenkívül is megváltozott. Már nem volt mindig olyan kedves, időnként kegyetlenséggel határos dührohamok törtek rá. Én a bánatnak tudtam be ezt a változást, és még inkább küzdöttem azért, hogy elégedett legyen velem. A haragjára sosem válaszoltam haraggal. Csak az a beteges érzés támadt bennem mindig, hogy csalódást okoztam neki.

Az egyetlen, aki le tudta csillapítani a dührohamait, édesanyád volt. Eleinte kicsit kívül állt a csapatunkon, gúnyosan úgy is nevezet bennünket, hogy a Valentiné fanklub. Aztán amikor meghalt Valentiné apja, ez is megváltozott. A fájdalom együttérzést keltett Jocelynben. Egymásba szerettek.

Én is szerettem Valentine-t: ő volt a legjobb barátom, és boldog voltam, amikor együtt láttam őket Jocelynnel. Amikor elvégeztük az iskolát, összeházasodtak, és anyukád családjának birtokára költöztek. Én is hazamentem, de a Kör nem szűnt meg. Tulajdonképpen iskolai kalandnak indult, azután viszont egyre terebélyesebb lett egyre nagyobb hatalommal, és Valentiné vele nőtt. A célok is megváltoztak. A Kör még mindig a Halottak Kelyhét követelte, de apja halála után Valentiné már azt hirdette, hogy háborút kell vívni minden Alvilági ellen, nem csak azok ellen, akik megszegették a Fegyverszünetet. Azzal érvelt, hogy ez a világ az embereké, nem mindenféle démonoké. A démonokban szerinte soha nem lehet megbízni.

Nem voltam oda a Kör új irányvonalaért, de maradtam. Részben azért, mert nem tudtam volna elviselni a gondolatot, hogy cserbenhagytam Valentine-t, részben, mert Jocelyn megkért, hogy folytassam. Abban reménykedett, hogy velem talán mérsékeltebb maradhat a Kör, de ez lehetetlen volt. Valentine-t senki nem tudta volna megállítani, de Róbert meg

Maryse Lightwoodot sem, akik időközben összeházasodtak, és majdnem ugyanolyan rossznak tűntek. Rajtam kívül csak Michael Wayland nem volt biztos a dolgában, de a vonakodásunk ellenére mégis követők maradtunk. Csapatban vadásztuk az Alvilágiakat fáradhatatlanul; azokat kerestük, akik akár a legkisebb kihágást is elkövették. Valentiné soha nem ölt meg senkit, aki nem szegte meg a Fegyverszünetet, de csinált rengeteg minden mást. Láttam, ahogy ezüstpénzt tapaszt egy vérfarkaslány szemére, amitől az meg is vakult, így akarta elérni, hogy árulja el, ki a bátyja... Láttam, ahogy... De ezt nem kell hallanod. Nem. Bocsáss meg.

Ezután történt, hogy Jocelyn teherbe esett. Aznap, hogy ezt elmondta nekem, azt is bevallotta, hogy már fél a férjétől. Ő egyre furcsábbban és kiszámíthatatlanabban viselkedett. Néha napokra eltűnt a pincéikben, és Jocelyn a falakon keresztül is hallotta a sikolyokat.

Elmentem Valentine-hoz. Lesöpörte a félelmeket, azt mondta, csak egy első gyerekével terhes nő rémálmai. Akkor éjszaka hívott, hogy vadásszunk együtt. Még mindig azoknak a vérfarkasoknak a fészket próbáltuk kipucolni, akik évekkorábban megölték az apját. *Parahatai* voltunk, tökéletes kétfős vadászcsapat, harcosok, akik készen álltak meghalni egymásért. Úgyhogy amikor Valentiné azt mondta nekem, hogy fedez hátulról, hittem neki. Nem vettem észre a farkast, csak amikor már rám ugrott. Abból az éjszakából nem emlékszem másra, csak ahogy a vállamba mélyesztette a fogait. Amikor felébredtem, Valentiné házában feküdtem bekötözött vállal, és Jocelyn volt mellettem.

A vérfarkasok harapása nem mindig okoz likantrópiát. A sebem begyógyult, és heteken keresztül vártam gyötrődve. Vártam a teliholdat. A Klávé bezárt volna, hogy megfigyelés alatt tarthassanak, ha megtudják. De Valentiné és Jocelyn tudtak titkot tartani. Három héttel később eljött a telihold ideje, és én kezdtem megváltozni. Mindig az első átváltozás a legnehezebb. Emlékszem az agóniára, a feketeségre, arra, hogy órákkal később egy mezőn ébredtem fel, mérföldekre a várostól. Csupa vér voltam, a lábaimnál egy széttépett erdei állat teteme feküdt.

Visszamentem a birtokra, és az ajtóban vártak rám. Jocelyn zokogva borult a nyakamba, de Valentiné elrángatta tőlem. Ott álltam véresen és reszketve. Nem forgott az agyam, és még éreztem a számban a nyers hús ízét. Nem tudom, mire számítottam, de nyilván tudnom kellett volna, mi következik.

Valentiné lerángatott a lépcsőn, és magával cipelt az erdőbe. Azt mondta, személyesen neki kellene megölnie, de nem tudja rávenni magát, hogy megtegye. Adott egy tört, ami valamikor az apjái volt. Azt mondta, azt kéne tennem, amit a becsület diktál, és véget kéne vetnem az életemnek. Mielőtt a kezembe nyomta a tört, megcsókolta, aztán visszament a házba, és bereteszelt az ajtót.

Rohantam az éjszakában, néha ember-, néha farkasbőrben, amíg a határhoz nem értem. A törömet forgatva berontottam a vérfarkasok táborába, és követeltem, hogy megküzdhessek a likantróppal, aki megharapott, és olyanná tett, mint ők. Nevetve mutogattak a klán vezérére. A keze és a foga még mindig vörös volt a vadászat után, ahogy élém állt.

Szentől szemben sosem küzdöttem szívesen. Leginkább a számszeríjat szerettem, nagyon jó szemem volt, és egészen kitűnően céloztam, viszont a közelharc nem az én világom. Valentiné tudta igazán, hogyan kell egy az egyben megküzdeni valakivel. De akkor csak meg akartam halni, és magammal vinni a farkast, aki tönkretett. Nyilván az járt a fejemben, hogy ha bosszút állok magamért, és végzek a farkasokkal is, akik megölték az apját, akkor Valentiné meggyászolna. Ahogy hol emberként, hol farkasként küzdöttünk egymással, éreztem, hogy megleptem a lényt a harciasságommal. Ahogy az éjszakából nappal lett, fáradni kezdett, de az én dühöm nem hagyott alább. Aztán amikor a nap megint lenyugvóban volt, sikerült a nyakába mélyesztenem a törömet. Meghalt, és betérített a vérével.

Arra számítottam, hogy a csapat rám veti magát, és széttépnek. De letérdeltek a lábamnál, és vicsorogva jelezték, hogy behódolnak nekem. A farkasok törvénye szerint aki legyőzi a klánvezért, átveszi a helyét. Eljöttem a farkasok közé, de ahelyett, hogy bosszúra és halálra találtam volna, új élet várt rám.

Hátrahagytam régi önmagam, és majdnem teljesen el is felejtettem, milyen volt Árnyvadásznak lenni. Csak Jocelynt nem felejtettem el. Társamul szegődött az emléke. Féltem Valentinétől, de tudtam, hogy ha a ház közelébe mennék, a Kör azonnal megölné.

Végül ő jött el hozzám. A táborban aludtam, amikor az alvezérem felébresztett, és mondta, hogy egy fiatal Árnyvadász lány szeretne találkozni velem. Azonnal tudtam, ki az. Láttam a neheztelést az alvezér szemében, ahogy rohantam Jocelynhoz. Persze mindannyian tudták, hogy Árnyvadász voltam, de szégyenteljes titoknak tekintették, amiről soha nem beszéltünk. Valentiné nevetett volna rajta.

Jocelyn a táboron kívül várt rám. Már nem volt terhes, kimerültnak és sápadtnak tűnt. Azt mondta, megszülte a gyermekét, egy fiút, akit Jonathan Christophernek nevezett el. Amikor meglátott, elsírta magát. Haragudott rám, amiért nem tudattam vele, hogy élek. Valentiné azt mondta a Körben, hogy megöltem magam, de ő nem hitte el. Tudta, hogy soha nem tudnék ilyet tenni. Éreztem, hogy nem szolgáltam rá a belém vetett hitére, de annyira jó volt újra látni, hogy nem akartam ellentmondani neki.

Megkérdeztem, hogyan talált rám. Azt mondta, Alicantében pletykáltak egy vérfarkasról, aki egykor Árnyvadász volt. Valentiné is hallotta a híreszteléseket, Jocelyn pedig azért jött, hogy figyelmeztessen. Nem sokkal később maga Valentiné is megérkezett, de én elbújtam előle, ahogyan csak egy vérfarkas tud, és vérontás nélkül odébbálltam.

Ezután titokban kezdtem találkozgatni Jocelynnal. A Fegyverszünet évében jártunk, és az egész Alvilág nyüzsgött miatta meg Valentiné miatt, aki meg akarta akadályozni az egészet. Azt hallottam, hogy a Klávéban szenvedélyesen érvelt a Fegyverszünet ellen, de nem járt sikerrel, így hát a Kör új tervet szőtt a legnagyobb titokban. Démonokkal, az Árnyvadászok legnagyobb ellenségeivel léptek szövetségre, hogy olyan fegyvereket készítsenek, amiket észrevétlenül be lehet csempészni az Angyal Termébe, ahol az aláírásnak kellett megtörténnie. És egy démon segítségével Valentiné a Végzet Kelyhét is ellopta. Egy másolatot hagyott a helyén. Hónapok teltek el, mire a Klávé rájött, hogy nincs meg a Kehely, addigra pedig már késő volt.

Jocelyn megpróbálta kideríteni, mit tervez Valentiné a Kehellyel, de nem sikerült. Azt viszont tudta, hogy a Kör a Teremben tervez lecsapni a fegyvertelen Alvilágiakra, hogy meggyilkolja őket. Ilyen mérsárlás után a Fegyverszünetnek biztosan vége szakadt volna.

A káosz ellenére a maga különös módján mégiscsak boldog időszak volt ez. Jocelynnal titokban üzentünk a tündéreknek, a boszorkánymestereknek, de még a farkasok ősi ellenségeinek, a vámpíroknak is. Elárultuk nekik, mit tervez Valentiné, és figyelmeztettük őket, hogy fel kell készülniük a harcra. Együtt dolgoztunk vérfarkasok és Nephilimek.

A Fegyverszünet aláírásának napján a rejtekhelyemről figyeltem, hogyan indul el otthonról Valentiné és Jocelyn. Emlékszem, ahogy Jocelyn lehajolt, hogy megcsókolja a fia tejfölszőke fejét. Emlékszem, ahogy a nap megcsillant a haján. Emlékszem a mosolyára.

Kocsival hajtottak be Alicantéba, én négy lábon követtem őket, a csapatom pedig velem futott. Az Angyal Terme csordultig volt a Klávé összes tagjával és számtalan Alvilágival. Amikor elővették a Fegyverszüneti Egyezményt, hogy aláírják, Valentiné, és a Körből mindenki más is felállt. Széttárták a köpenyüket, és elővették a fegyvereiket. Ahogy a Teremben eluralkodott a zűrzavar, Jocelyn a nagy kétszárnyú ajtóhoz rohant, és szélesre tárta.

Az én csapatom rontott be először. Ahogy az üvöltésünk belehasított az éjszakába, máris követtek bennünket a tündérlovagok üvegből és megcsavart töviséből készült fegyvereikkel. Utánuk jöttek az Éjszaka Gyermekei csattogó fogaikkal meg a boszorkánymesterek lángot és vasat forgatva. A tömeg pánikban rontott ki a Teremből, mi pedig rátámadtunk a Kör embereire.

Az Angyal Terme sosem látott ehhez fogható vérontást. Megpróbáltunk nem kárt tenni azokban az Árnyvadászokban, akik nem voltak a Kör tagjai. Jocelyn egy boszorkánymester varázsigéjének segítségével egymás után jelölte meg őket. Sokan így is meghaltak, és attól félek, voltak, akik a mi hibánkból. Utólag mindenestre rengeteg Árnyvadász haláláért bennünket vádoltak. Ami a Kört illeti, sokkal többen voltak, mint gondoltuk volna, és mindannyian azonnal felvették a harcot az Alvilágiakkal. Én magam átküzdöttem magam a tömegen Valentine-hoz. Csak körülötte jártak a gondolataim - hogy én lehetek az, aki megöli, hogy enyém lehet a megtiszteltetés. Végül az Angyal szobránál találtam meg, amint egy tündérlovagra sújtott le éppen véres törével. Amikor meglátott engem, állatias mosolyra húzta a száját. - Egy vérfarkas, aki törrel és karddal harcol - mondta -, éppen olyan természetellenes jelenség, mint egy kutya, amelyik késsel-villával eszik.

- Ismered a tört és ismered a kardot - feleltem. - És azt is tudod, ki vagyok. Ha muszáj szólnod hozzám, hát használd a nevem.

- Nem tudom félemberek neveit - mondta Valentine. - Volt egyszer egy barátom, egy tisztességes férfi, aki inkább meghalt volna, minthogy engedje beszennyezni a véré. Most egy névtelen szörnyeteg áll előttem az ő arcával. - Felelte a fegyverét. - Meg kellett volna ölnöm, amikor lehetőségem volt rá - kiáltotta, és rám támadt.

Hárítottam a döfést, és vívni kezdtünk az emelvényen, miközben körülöttünk dúlt a csata, és a Kör tagjai sorban egymás után elesetek. Láttam, ahogy a két Lightwood eldobja a kardját és menekülőre fogja. Hodge már rég nem volt ott, ő a legelején megszökött. Aztán észrevettem Jocelynt is. Láttam a szemében a rémületet, ahogy rohant fel hozzánk a lépcsőn. - Valentine, hagyd abba! - kiáltotta. - Ez Luke, a barátod. Szinte a testvéred...

Valentiné felhőrdült, aztán elkapta Jocelynt, maga elé rántotta, és a torkához szorította a tör élet. Eldobtam a fegyveremet. Nem kockáztathattam, hogy Valentiné kárt tegyen a feleségében. Látta, mi van a szememben.

- Mindig is őt akartad - vicsozogta. - Most pedig közösen árultatok el. Meg fogjátok bánni, amit tettetek, egyetlen pillanat nyugalmatok sem lesz életetek végéig.

Ezzel lekapta Jocelyn nyakából a láncot, és felém hajította. Az ezüst égetett, mint egy ostorcsapás. Sikítva vágódtam hanyatt, ő pedig eltűnt a forgatagban, magával rángatva Jocelynt is. Égő bőrrel, véresen próbáltam meg követni, de túl gyors volt, ahogy utat vágott magának a tömegben, átlépve a halottakon.

Kitántorogtam a holdfénybe. A Terem égett, és a lángok az égboltot is megvilágították. A főváros zöld pázsitjai fölött elláttam egészen a sötét folyóig meg a folyóparton futó útig, ami most tele volt menekülő emberekkel. A víznél végül megtaláltam Jocelynt. Valentiné nem volt már sehol, ő pedig rettenetesen féltette Jonathant, és mindenáron haza akart jutni. Találtunk egy lovat, és elvágtatott. Én átváltoztam farkassá, és követtem.

A farkasok gyorsak, de egy pihent ló még gyorsabb. Jócskán lemaradtam, és ő érkezett meg először a házukhoz.

Ahogy közeledtem, már tudtam, hogy valami nagyon nincs rendjén. Itt is füst terjengett, de valami sűrű és édes szag még így is betöltött mindent a démoni varázslat bűze. Visszaváltoztam emberré, és végigsántikáltam a holdfényben ezüstösen világító kocsifelhajtón a... romokhoz. Mert a ház hamuvá égett. A szél rétegekben terítette szét a fehér port a pázsiton. Csak az alapok maradtak ott, mint kiégett csontok, meg egy-két ablak, egy ferde kémény. De a ház lényegéből, a téglákból és a vakolatból, a felbecsülhetetlen értékű könyvekből és az Árnyvadászok nemzedékein át az utódokra hagyott ősi falikárpitokból nem maradt más, csak finoman szitáló por a hold előtt.

Valentiné démonüzzel rombolta le a házat. Csakis így történhetet. Nem létezik evilági tűz, ami ilyen forró lenne, és ilyen keveset hagyna maga után.

A még mindig parázsló romok között megtaláltam Jocelynt, aki ott térdelt, ahol egykor talán a küszöb lehetett. Csontok is voltak. Feketére égette őket a tűz, de nyilvánvalóan emberektől származtak. Itt-ott még ruhafoszlányok is tapadtak rájuk, és ékszereket is lehetett látni, amiket megkíméltek a lángok. Jocelyn édesanyjának a csontjain vörös és aranyszínű cérnák lógtak, édesapja kezével pedig a hőség egybeolvasztotta a törét. Egy másik csonthalom közepén Valentiné ezüst

amulettje csillogott, a Kör jele még mindig forrón izzott a közepén... Aztán meg szétszórva, mintha túl gyengék lettek volna, hogy egyben maradjanak, ott hevertek egy gyerek csontjai is.

Megfogjátok bänni, amit tettetek, mondta korábban Valentiné. És ahogy ott térdeltem Jocelynnal a megégett köveken, tudtam, hogy igaza volt. Megbántam, és azóta sem telt el úgy nap, hogy ne bántam volna meg megint.

Aznap éjszaka még visszalovagoltunk a városon keresztül, az égő tüzek és a kiáltozó emberek között, aztán mentünk tovább a vidék sötétjébe. Egy hét telt el, mire Jocelyn megszólalt. Elvittem Idrisből. Párizsba menekültünk. Nem volt pénzünk, de Jocelyn nem akart az ottani Intézetben segítséget kérni. Elege volt az Árnyvadászokból, és azt mondta, elege volt az egész Árnyvilágból is.

A pici és olcsó szállodai szobában ültünk, amit kivettünk magunknak, és megpróbáltam meggyőzni, de nem sikerült. Makacs volt. Végül elmondta, miért: megint teherbe esett, és már hetek óta tudta. Új életet szeretett volna magának meg a gyerekének, és nem akarta, hogy a jövőjére a Klávé meg a Szövetség vessen árnyékot. Megmutatta az amulettet, amit a csontok közül hozott el. Később eladta a clignacourt-i bolhapiacon, és az árából repülőjegyet vett. Nem árulta el, hová megy. Azt mondta, minél messzebb kerül Idristől, annál jobb.

Tudtam, hogy ha maga mögött hagyja a régi életét, akkor az újban nekem nem lesz helyem. Vitatkoztam vele, de nem jutottam semmire. Biztos voltam benne, hogy ha nem várt volna gyereket, rég megölte volna magát, és mivel még mindig jobb volt, ha a mondének világa ragadja el tőlem, nem pedig a halál, végül kellenkéntül rábólintottam a tervére, így történt, hogy a repülőtéren búcsúztunk el egymástól. Az utolsó szavak, amiket Jocelyn mondott nekem a hátborzongató várócsarnokban, a vért is megfagyasztották az ereimben. - Valentiné nem halt meg.

Miután Jocelyn elment, visszatértem a csapatomhoz, de nem találtam meg a nyugalmaimat. Állandó ürességet éreztem belül, és folyton az ő kimondatlan nevével az ajkamon ébredtem. Nem voltam már az a vezér, aki korábban, ezt világosan láttam. Igazságos voltam és tisztességes, de eltávolodtam a többiektől. Nem találtam a farkasemberek között sem barátokat, sem igazi társat. Végül arra jutottam, hogy túl sok bennem az ember - túl sok az Árnyvadász - ahhoz, hogy megállapodjak a likantrópok között. Vadásztam, de a vadászat sem hozott megnyugvást; amikor pedig végül eljött az ideje a Fegyverszünet aláírásának, elmentem a városba, hogy én is aláírjam.

Az Angyal Termében, amit időközben megtisztítottak a vértől, az Árnyvadászok és a félemberek négy faja leültek, hogy kézjegyükkel lássák el a papírokat, amelyek békét teremtettek közöttünk. Döbbenet vettem észre Lightwoodékat, akik láthatólag hasonló döbbenettel állapították meg, hogy élek. Azt mondták, rajtuk kívül csak Hodge Starkweather és Michael Wayland élte túl az egykori Kör tagjai közül a csatát a Teremben. Michael, akit porig sújtott a felesége elvesztése miatt érzett gyász, vidéken rejtőzött el a világ elől a fiával. A Klávé száműzetéssel büntette a másik hármat. Mindannyiukat New Yorkba küldték, hogy az ottani Intézetet irányítsák. Lightwoodék a Klávé legbefolyásosabb családjaival tartottak kapcsolatot, így sokkal enyhébb ítélettel úszták meg, mint Hodge. Rá átkot vetettek ki neki is New Yorkba kellett mennie, de meghagyták, hogy ha egyszer is elhagyja az Intézet megszentelt területét, azonnal el kell pusztulnia. Lightwoodék azt mondták, a tanulmányainak szentelte magát, és bizonyosak voltak benne, hogy nagyszerű tanára lesz a gyerekeiknek.

Miután aláírtuk a Fegyverszünetet, felálltam a székemből, kísértél a Teremből, és lementem a folyópartra, éppen oda, ahol a Felkelés éjszakáján rátaláltam Jocelynre. Ahogy a hömpölygő sötét vizet figyeltem, rádöbbenem, hogy sosem találhatom meg a békémet a szülőföldemen: vele kell lennem, vagy egyáltalán sehol. Elhatároztam, hogy megkeresem.

Elhagytam a csapatomat, miután kijelöltem az utódom. Azt hiszem, megkönnyebbültek, amikor látták, hogy megyek. Utaztam, ahogyan a magányos farkas halad: egyedül, éjszaka, eldugott ösvényeken és mellékutakon. Visszamentem Párizsba, de nem találtam semmit, ami nyomra vezethetett volna. Aztán továbbálltam Londonba, onnan pedig Bostonba hajóztam.

Egy darabig a városokban éltem, aztán a Fehér-hegyekben, a fagyos északon. Sokat utaztam, de egyre többször és többször kaptam magam azon, hogy New Yorkra gondolok meg az ott száműzetésben élő Árnyvadászokra. Tulajdonképpen Jocelyn is száműzöttnek minősült a maga módján. Végül én is megérkeztem New Yorkba. Egyeden táskát hoztam magammal, és fogalmam sem volt róla, hol keressem édesanyádat. Könnyű lett volna találnom egy farkascsoportot, és csatlakozni hozzá, de ellenálltam a kísértésnek. Mint más városokban, itt is üzeneteket küldtem az Alvilágnak

Jocelyn nyoma után kutatva, de nem jutottam semmire, egyetlen apró jel sem akadt, ami vezetett volna valahová. Olyan volt, mintha nyom nélkül eltűnt volna a mondén világban. Kezdtém kétségbeesni.

A végén véletlenül találtam meg. Minden különösebb cél nélkül barangoltam a Soho utcáin. A Broome Street macskakövein álldogáltam, amikor az egyik galéria kirakatában egy festmény vonta magára a tekintetem.

Egy tájkép volt az, és rögtön felismertem, mit ábrázol: a kilátást Jocelynék házának ablakából, a zöld mezőket, amik elnyúltak egészen a távolban futó utat elrejtő fasorig. Felismertem édesanyád stílusát, ahogyan az ecsetet kezelte, mindent. Dörömböltem a galéria ajtaján, de le volt lakatolva. Aztán megint megnéztem a képet, és most észrevettem az aláírást is. Akkor először láttam az új nevét: Jocelyn Fray.

Estére megtaláltam. Egy ötemeletes bérházban lakott az East Village-ben, ami már akkor is dugig volt művészekkel. Ahogy felmentem az omladozó, félig-meddig megvilágított lépcsőn, és bekopogtam, a torkomban dobogott a szívem. Sötétvörös copfos, kíváncsi szemű kislány nyitott ajtót. Aztán megláttam mögötte Jocelynt, amint felém tartott. A keze csupa festék volt, az arca pedig éppen olyan, mint régestelen-rég, amikor még gyerekek voltunk...

A többit már tudod.

MIUTÁN LUKÉ A TÖRTÉNETE VÉGÉRE ÉRT, hosszú ideig csend volt a szobában. Csak a falakról nagy cseppekben földre hulló víz hangja hallatszott. Végül a férfi szólalt meg ismét.

- Mondj valamit, Clary!

- Mégis mit kéne mondanom?

Luké felsóhajtott. - Talán, hogy érted.

Clary hallotta, ahogy lüktetve áramlik a vér a saját testében. Úgy érezte, mintha hártavékony jégen élte volna az életét, ami most elkezdett repedezni alatta, ő pedig bármelyik pillanatban alázuhanhatott a fagyos sötétségbe. A vízbe, ahol anyja titkait, egy zátonyra futott élet elfeledett maradványait sodorták magukkal az áramlatok.

Luke-ra nézett. A férfi alakja elmosódottnak tűnt, olyan volt, mintha valamiféle tejüvegen keresztül látná. - Apám - mondta. - Az a kép, amit Anya mindig a kandallópá...

- Az nem az apád volt - szakította félbe Luke.

- Létezett egyáltalán? - Clary megemelte a hangját. - Létezett valaha John Clark nevű ember, vagy csak Anya találta ki ?

-John Clark létezett, csak nem volt az apád. Édesanyád szomszédainak a fia volt, amikor még az East Village-ben éltek. Autóbalesetben halt meg, pont ahogy Jocelyn elmondta neked, de ő sem ismerte soha. Azért volt nála a fotó, mert a szomszédok megbízták, hogy fessen róla egy képet a katonai egyenruhájában. A festményt aztán át is adta nekik, de a fotót megtartotta, és úgy tett, mintha a rajta lévő férfi az apád lenne, így egyszerűbb volt. Végül is, ha azt mondta volna, hogy lelépett vagy eltűnt, meg akartad volna keresni. Egy halott viszont...

- Nem leplezi le a hazugságokat - fejezte be Clary keserűen a mondatot a férfi helyett. - Nem gondolta, hogy helytelenül cselekedett, amikor annyi éven át elhitette velem, hogy apám halott, miközben a valódi apám... ?

Luke nem szólt, hagyta, Clary hadd találja meg egyedül a mondat végét, hadd mondja ki maga a kimondhatatlant.

- ...a valódi apám *Valentiné*. - Megremegett a hangja. - Ide akarsz kilyukadni, igaz? Hogy Valentiné volt az apám... Illetve most is az.

Luke bólintott, csak görcsösen összefonódó ujjain látszott, milyen feszült. - Igen.

- Te jó *Isten!* - Clary talpra ugrott, többé képtelen lett volna egy helyben ülni. Fel s alá kezdett járkálni a cellában. - Ez lehetetlen. Ez egészen egyszerűen lehetetlen.

- Clary, kérlek, ne idegesítsd föl magad...

- Ne idegesítsem föl magam? Közlöd velem, hogy nem is az az ember az apám, akit annak hittem, hanem egy velejéig gonosz összeesküvő, és azt akarod, hogy ne legyek ideges ?

- Alapvetően nem volt gonosz - mondta Luke szinte sajnálkozva.

- Ó, ezzel hadd ne értsek egyet! Szerintem nyilvánvalóan gonosz volt. Ez a szöveg, hogy az emberi faj maradjon tiszta, és mennyire fontos, hogy ne szennyezzük be a vérünket... Olyan volt, mint azok a fehér hatalomról papoló alakok. És te teljesen bedőltél neki.

- Nem én beszéltem alig pár perccel ezelőtt „undorító Alvilágiakról” -mondta csendesén Luke. - Meg arról, hogy nem lehet bennük megbízni.

- Az nem ugyanaz! - Clary hallotta a könnyeket a hangjában. - Volt egy bátyám - folytatta valamivel határozottabban. - Meg nagyszüleim is. Meghaltak?

Luke bólintott, és a térdén pihenő kezeire nézett. - Meghaltak.

- Jonathan - szólt halkán a lány. - Mennyivel volt idősebb, mint én ? Egy évvel ?

Luke nem felelt.

- Mindig szerettem volna egy testvért - sóhajtotta Clary.

- Ne! - szólt rá bánatosan Luke. - Ne kínozd magad! Érted, miért titkolta el ezeket előled édesanyád, ugye ? Mi jó származott volna belőle, ha tudod, mit vesztettél el, mielőtt egyáltalán megszülettl volna?

- Az a doboz - mondta Clary, ahogy sebesen forogni kezdtek a gondolatai. - Amire rá volt írva, hogy J. C. Jonathan Christopher. Ezért sírt folyton Anya, az ő haja volt benne. A bátyámé, nem az apámé.

-Igen.

- És amikor azt mondtad, „Clary nem Jonathan” akkor te is a bátyádra gondoltál. Anya azért óvott annyira, mert egy gyermekét már elvesztette.

Mielőtt Luke válaszolhatott volna, zörögve nyílt ki a cella ajtaja, és Gretel lépett be rajta. A gyógyító felszerelés, amit Clary keményfalú műanyag bőröndnek képzelt, vöröskeresztes jellel az oldalán, nagy fatálcá-nak bizonyult, megrakva összehajtogatott kötszerekkel, azonosíthatatlan gőzölgő folyadékokkal teli tálkákkal, meg szúrós, citromra emlékeztető illatokat árasztó gyógynövényekkel. Gretel letette a tálcát a priccs mellé, és intett Clarynek, hogy üljön le. A lány kellenül bár, de engedelmeskedett.

- Rendes lány vagy - mondta a farkasnő, majd belemártott egy kötszerdarabot az egyik tálkába, és Clary arcához emelte. Óvatosan letörölte az alvadt vért. - Mi történt veled ? - kérdezte rosszállóan, mintha azt gyanította volna, hogy Clary egy sajtreszelővel esett a saját arcának.

- Erre én is kíváncsi lennék - szólt közbe Luke, aki karba font kézzel figyelte, mi történik.

- Hugó megtámadott. - Clary megpróbált nem fitorogni, bár a gyógyító folyadék erősen csípte a sebeket.

- Hugó ? - pislogott Luke.

- Hodge madara. Legalábbis azt hiszem, az ő madara volt. De lehet, hogy Valentine-é.

- Hugin - mondta halkán Luke. - Hugin és Munin Valentiné madarai voltak. A nevük azt jelenti, hogy „Gondolat” és „Emlék”.

- Hát, azt kéne jelenteniük, hogy „Támadás” és „Ölés” - vonta meg a vállát Clary. - Hugó majdnem kikaparta a szememet.

- Erre tanították be. - Luke egyik keze ujjával a másik karján dobolt. - Hodge nyilván magával vitte a Felkelés után. De ettől még Valentiné teremtménye maradt.

- Pont, mint Hodge - mondta Clary, és elhúzta a száját, ahogy Gretel nekiállt kitisztítani a hosszú vágást a karján, amit belepett a mocsok és az alvadt vér. Amikor végzett, a nő nekiállt gondosan bekötözni.

- Clary...

- Nem akarok tovább beszélni a múltról - mondta a lány indulatosan. -Tudni szeretném, mit fogunk most csinálni. Valentine-nál van Anya, Jace... és a Kehely is. Nekünk meg nincs semmink.

- Azt nem mondanám, hogy nincs semmink - felelte Luke. - Van egy erős farkascsoportunk. A gond az, hogy nem tudjuk, merre lehet Valentiné.

Clary megrázta a fejét. Kósza hajtincsek hullottak a szemébe, és türelmetlenül igazította vissza őket a helyükre. Te jó ég, hogy milyen mocskos volt! Mindennél jobban szeretett volna - *majdnem* mindennél -, lezuhanyozni. - Nincs Valentine-nak valami rejtékhelye? Egy titkos tanya vagy ilyesmi ?

- Ha van - mondta Luke -, akkor azt tényleg sikerült titokban tartania.

Gretel elengedte Claryt, aki óvatosan megmozdította a karját. A zöldes kenőcs, amivel Gretel bekente a vágást, majdnem teljesen megszüntette a fájdalmat, de az izmai így is merevek voltak még. - Várj csak egy kicsit! -szólt Clary.

- Soha nem értettem, miért mondják ezt - vonta össze a szemöldökét Luke. - Nem terveztem, hogy bárhová is megyek.

- Lehet, hogy Valentiné itt van valahol New Yorkban?

- Lehet.

- Amikor az Intézetben láttam, egy Portálon keresztül jött. Magnus azt mondta, New Yorkban csak két Portál van. Az egyik Dorotheánál, a másik Renwicknél. A Dorotheánál lévő megsemmisült, és amúgy sem igen tudom elképzelni, hogy Valentiné ott rejtőzne, szóval...

- Renwick? - Luke tanácsalannak tűnt. - A Renwick nem Árnyszárny név.

- És mi van, ha a Renwick nem egy ember neve ? - vetette fel Clary. -Lehet esetleg egy hely. Egy étterem vagy... egy szálloda vagy valami.

Luke szeme hirtelen felcsillant. Gretelhez fordult, aki éppen felé tartott a gyógyító eszközökkel. - Szerezzen nekem egy telefonkönyvet! - mondta.

A nő megtorpant, szinte vádlón emelte a tálcát Luke felé. - De, uram, a sebei...

- Felejtse el a sebeimet, és kerítsen egy telefonkönyvet! - csattant fel a férfi. - Egy rendőrörsön vagyunk. Rengeteg régi telefonkönyvnek kell itt lennie valahol.

Gretel lemondó tekintettel a földre tette a tálcát, aztán kivonult a helyiségből. Luke félig lecsúszott szemüvege fölött pillantott Claryre. - Jó ötlet.

A lány nem felelt. Kemény csomó formálódott a gyomrában. Azon kapta magát, hogy mélyeket lélegezve próbál megnyugodni. Halvány gondolat kezdett motoszkálni valahol hátul a fejében, hogy aztán valódi, nagy felismeréssé nője ki magát, de Clary erőszakkal visszaszorította. Nem engedhette meg magának, hogy az energiáiból akár csak egy szemernyit is másra fordítson, mint a közvetlenül előtte tornyosuló problémára.

Gretel egy nedvesnek tűnő telefonkönyvvel tért vissza, és Luke kezébe nyomta. A férfi állva forgatta a lapokat, miközben a farkasnő ragadós ken-cékkal és kötszerekkel esett neki a sebek az oldalán. - Hét Renwick van a könyvben - mondta végül Luke. - Egyik sem szálloda, étterem vagy más hasonló. - Feltolta a szemüvegét, ami szinte azonnal megint lecsúszott. -Nem Árnyvadászok - jelentette ki -, azt pedig elég valószínűnek találom, hogy Valentiné egy mondén vagy egy Alvilági lakásában húzta meg magát. Bár talán...

- Van telefonod? - vágott közbe Clary.

- Nincs itt nálam. - Luke nem tette le a könyvet, alatta pillantott Gretelre. - Idehozná a telefont?

A nő morogva dobta le a padlóra a kezében lévő véres kötszerdarabokat, és ismét kivonult a cellából. Luke az asztalra tette a telefonkönyvet, kezébe vett egy adag gézt, és elkezdte körbetekerni vele a bordáin átlósan húzódó sebet. - Bocsáss meg - mondta, amikor látta, ahogy Clary rámered. - Tudom, hogy gusztustalan.

- Ha elkapjuk Valentine-t - kérdezte hirtelen a lány -, meg tudjuk ölni?

Luke majdnem leejtette a kötszert. - Micsoda?

Clary a farmerja zsebéből kikandikáló kósza cérnaszállal játszadozott. -Megölte a bátyámat. Megölte a nagyszüleimet. Ugye?

Luke letette a kötszert, és a helyére húzta az ingét. - És szerinted mit érnenk el vele, ha megölnénk? Meg nem történtté tennénk vele mindent?

Gretel visszatért, mielőtt Clary bármit is válaszolhatott volna. A nő egy mártír arckifejezésével nyújtotta át Luke-nak az ütött-kopott, ódivatú mobiltelefont. Clary kíváncsi lett volna rá, ki fizeti a számlát.

Kinyújtotta a kezét. - Hadd telefonáljak egyet!

Luké mintha habozott volna. - Clary...

- A Renwickről van szó. Egyetlen másodperc lesz.

A férfi bizonytalanul adta át neki a készüléket. Clary beütötte a számot, és félig elfordult, hogy legalább az egyedüllet illúzióját keltse. Simon a harmadik csörgés után vette fel. - Halló?

- Én vagyok. A fiú hangja vagy oktávnyit ugrott felfelé.-Jól vagy?

- Teljesen. Miért? Beszéltél Isabelle-lel?

- Nem. Mégis, miért beszéltem volna Isabelle-lel? Valami baj van? Alecről van szó ?

- Nem - felelte Clary, mivel nem szívesen hazudta volna, hogy a fiúnak semmi baja. - Nem Alecről van szó. Figyelj, csak arra szeretnék megkérni, hogy keress rá valamire a neten.

Simon felhorkant. - Te viccelsz velem. Ezeknek nincsen ott számítógépük? Tudod mit, erre ne is válaszolj. - Clary hallotta, hogy ajtó csapódik, Simon édesanyjának macskája pedig felnyivákol, ahogy a fiú lezavarja a számítógépe billentyűzetéről, ahol annyira szeretett heverészni. Látta maga előtt Simont, ahogy leül, és ujjai sebesen mozogni kezdenek a billentyűkön. - És mit kéne megnéznem?

Clary megmondta neki. Ahogy beszélt, érezte magán Luké aggódó tekintetét. Éppen így nézett rá akkor is, amikor tizenegy évesen elkapta az influenzát, és égett a láztól. Akkor jégkockákat hozott neki szopogatni, és a kedvenc könyveiből olvasott fel, de úgy, hogy minden hangot rendesen utánzott.

- Igazad van - térítette magához elmélkedéséből Simon hangja. - Ez egy hely. Vagy legalábbis az volt. Most üresen áll.

Clary izzadt kezéből majdnem kicsúszott a telefon. - Mondj róla valamit!

- A leghíresebb elmeegógyintézet, adósok börtöne és kórház, amit a Rooseveltszigeten építettek az 1800-as években - olvasta kötelességtudóan Simon. - A Renwick Himlőkórházat Jacob Renwick építész tervezte. Itt tervezték karanténba zárni a Manhattanben feltartóztathatatlanul dühöngő himlőjárvány legszegényebb áldozatait. A következő évszázadban a kórház üresen állt, és állaga jelentősen leromlott. A romok nem látogathatók.

- Jó, ennyi elég lesz - mondta Clary a torkában dobogó szívvel. - Elégnek kell lennie. Roosevelt-sziget ? De ott laknak emberek is ?

- Nem mindenki él palotákban, hercegnő - mondta Simon tisztos mennyiségű gúnnal a hangjában. - Akárhogy is, nem kell megint elvinnem kocsival vagy valami ?

- Nem! Minden rendben, nincs szükségem semmire. Csak az információ kellett.

- Hát jó. - Clarynek úgy tűnt, mintha Simon megsértődött volna, de meggyőzte magát, hogy ez nem számít. A fiú otthon volt, biztonságban, és semmi más nem volt fontos.

Letette a telefont, és Luke-hoz fordult. - Van egy elhagyatott kórház a Roosevelt-sziget déli végében, amit Renwicknek hívnak. Szerintem ott van Valentiné.

Luké megint megigazította a szemüvegét. - Blackwell Szigete. Hát persze.

- Hogyhogy Blackwell? Én azt mondtam...

Luké egy mozdulattal belefojtotta a szót. - Régen így hívták a Roosevelt-szigetet. Egy régi Árnyvadász családé volt. Rájöhettem volna. - Gretelhez fordult. - Kerítse elő Alaricot. A lehető leggyorsabban szükségünk lesz mindenkire. - Ajka félmosolyra húzódott, amiről Clarynek a harc közben Jace arcára kiülő vigyor jutott eszébe. - Mondja meg nekik, hogy csatára készüljenek!

Cellák és folyosók kanyargó labirintusán át jutottak fel az utcaszintre, ahol egy valamikori rendőrőrs előcsarnokában találták magukat. Az épület elhagyatott volt, és a ferdén beeső késő délutáni fény különös árnyékokat vetett az üres íróasztalokra, a fekete természetlenségűekkel teli lelakatolt írat-szekrényekre meg a repedezett járólapokra, amelyek kirajzolták a New York-i rendőrség mottóját: *Fidelis ad Mortem*.

- Hűség a halálig - fordította Luké, miután követte Clary tekintetét.

- Hadd találjam ki! - mondta a lány. - Belülről elhagyatott rendőrőrs, kívülről viszont a mondénak csak egy lepusztult lakóházat látnak, esetleg egy üres telket vagy...

- Igazából kívülről kínai étteremnek látszik - felelte Luke. - Csak házhozzállítással. Asztaloknál nincs kiszolgálás.

- Kínai étterem? visszhangozta hitetlenkedve Clary.

A férfi megvonta a vállát. - Hát, a kínai negyedben vagyunk. Régen ez volt a második körzet épülete.

-Az emberek nyilván furcsának találják, hogy nincs telefonszám, amit felhívhatnak, ha rendelni akarnak.

Luke elvigyorodott. - De van. Csak nem sokszor vesszük fel. Néha, ha nagyon unatkoznak, néhány kölyök házhoz visz valakinek egy kis mu shu disznóhúst.

- Viccelsz.

- Egyáltalán nem. Jól jön a borraival. - Luke kilökte a bejárati ajtót és beengedte a napfényt.

Clary, aki még mindig nem tudta, Luke komolyan beszél-e, követte őt a Baxter Street túloldalára, ahol a kocsija állt. A furgon belseje barátságosan ismerős volt. A faforgács, a régi papír és a szappan enyhe illata, a kopott plüss dobókockák, amiket ő adott Luke-nak tízéves korában, mert annyira hasonlítottak a Millennium Falcon visszapillantó-tükréről lógó aranykockákra. Az eldobott rágógumis papírok és a padlón ide-oda gördülő üres kávéspoharak. Clary felkapaszkodott az utasülésbe, és hangos sóhajtással dőlt neki a fejtámlának. Fáradtabb volt, mint azt hajlandó lett volna elismerni. Luke rázárta az ajtót. - Maradj itt!

Clary figyelte, ahogy a férfi a rendőrőrs lépcsőjén türelmesen várakozó Gretelnek és Alaricnek mond valamit. Azzal szórakoztatta magát, hogy felváltva koncentrált és engedte el magát, amitől az álca hol megjelent, hol eltűnt. Előbb egy öreg rendőrőrsöt látott, aztán egy dűledező homlokzatot, amin sárga cégér hirdette: JADE FARKAS KÍNAI KONYHA.

Luke a beosztottjainak magyarázott, és az utcán mutogatott valamit. Az ő kocsija állt legelől a furgonok, motorbiciklik, dzsipek között, ahol még egy rozsdás, öreg iskolabusz is felsorakozott. A járművek hosszú sorban követték egymást végig az utcán, még a sarkon túl is. Vértfarkasok konvoja. Clary kíváncsi lett volna rá, hogyan sikerült ilyen kurta idő alatt ennyi járművet összekaparniuk. Viszont így legalább nem kellett mindannyiuknak a drótkötélpályás libegővel menniük a Roosevelt-szigetre.

Luke elvett Greteltől egy fehér papírzacskót, biccentett, majd visszaindult a kisteherautó felé. Miután nyúlánk testével bebújt a kormánykerék mögé, a zacskót Clary kezébe nyomta. - Erre neked kell vigyáznod.

Clary gyanakodva nézte a zacskót. - Mi van benne? Fegyverek?

Luke válla rázkódni kezdett a néma nevetéstől. - Párolt bao táskák, ami azt illeti - mondta, és elindult a járdaszegély mellől. - Meg kávé.

Clary dühödten korgó gyomorral tépte föl a zacskót, miközben a belváros felé tartottak. Szétnyitotta az egyik táskát, és élvezettel tömte magába a fűszeres marhahúst meg a ropogós fehér tésztát. Egy pohár különösen édes feketekávéval öblítette le az ételt, aztán Luke-ot is megkínálta. - Kérsz egyet?

- Persze. - Majdnem olyan, mint régen, gondolta a lány, ahogy befordultak a Canal Streetre. Annak idején rendszerint az Aranyhintó pékségben vettek egy csomó forró gombócot, aztán megették a felét, miközben hazafelé tartottak a Manhattan hídon keresztül.

- Mesélj nekem erről a Jace-ről! - mondta Luke.

Clary majdnem félrenyelt egy falatot. A kávéért nyúlt, hogy a forró folyadékkal csillapítsa a köhögését. - Mi van vele ?

- Van valami sejtésed, mit akarhat vele kezdeni Valentiné?

- Nincs.

Luke összevont szemöldökkel nézett a lemenő napba. - Ha jól sejtem, Jace is Lightwoodék gyereke.

- Nem. - Clary beleharapott egy harmadik táskába. - Wayland a vezetékeve. Az apja...

-Michael Wayland?

A lány bólintott. - Amikor Jace tízéves volt, Valentiné megölte. Úgy értem, Michaelt.

- Hát ez rávall - jegyezte meg Luke. Semlegesnek tűnt a hangja, de mégis volt benne valami, ami arra készítette Claryt, hogy elfordítsa a tekintetét. Vajon Luke nem hisz neki ?

-Jace látta meghalni - tette hozzá, mintha csak meg akarta volna erősíteni az állítását.

- Ez rettenetes - mondta a férfi. - Szerencsétlen gyerek.

Az Ötvenkilencedik utcai hídon mentek át éppen. Clary lenézett, és látta, ahogy a lemenő nap aranszínűre és vörösrőre festi a folyó vizét. Innen megpillanthatta a Rooseveltsziget déli csücskét, bár nem volt több egy elmosódott foltnál észak felé. - Nem olyan rémes - felelte Luke-nak. - Lightwoodék gondoskodtak róla.

- El tudom képzelni. Mindig nagyon jóban voltak Michaellel - jegyezte meg a férfi, miközben átsorolt a baloldali sávba. A tükörben Clary látta, hogy a mögöttük libasorban haladó járművek egytől egyig követik őket. -Nyilván ők akartak gondoskodni a fiáról.

- És mi történik, ha feljön a hold? - kérdezte a lány. - Mind farkasokká változtok, vagy mi lesz ?

Luke szája rándult egyet. - Nem egészen. Csak a fiatalok nem képesek irányítani az átváltozásukat, akik csak nemrég lettek likantrópok. A legtöbben az évek során megtanultuk, hogyan csináljuk. Most már csak a legerősebb telihold kényszeríthet átváltozásra.

- Szóval, ha nincs egészen telihold, csak kicsit érzed farkasnak magad? - kérdezte Clary.

- Mondhatjuk.

- Hát akkor nyugodtan dugd ki a fejed a kocs ablakán, és lógasd ki a nyelved, ha úgy tartja kedved!

Luke elnevette magát. - Vértfarkas vagyok, nem golden retriever.

- Mióta vagy ennek a klánnak a vezetője ? - folytatta a kérdezősködést Clary. A férfi habozott. - Úgy egy hete.

Clary elkerekedett szemmel fordult felé. - Egy hete ?

Luke felsóhajtott. - Tudtam, hogy Valentine elvitte édesanyádat -mondta minden különösebb érzelem nélkül. - Azt is tudtam, hogy egyedül kevés esélyem van ellene, a Klávétól pedig nem várhatok segítséget. Egy napomba telt megtalálni a legközelebbi vérfarkascsoportot.

- És megölte a klánvezért, hogy átvehesd a helyét?

- Ez volt a leggyorsabb módja, hogy a lehető legrövidebb idő alatt viszonylag sok szövetségest szerezzek magamnak - felelte Luke a megbánás minden jele nélkül. Igaz, különösebben büszkének sem tűnt arra, amit tett. Clarynek eszébe jutott, hogy amikor a férfi után kémkedtek a házánál, mély sebeket látott a kezén meg az arcán, és az is feltűnt neki, hogy eltorzult az arca, ahányszor csak megmozdította a karját. - Csináltam már ilyet korábban is. Nagyjából biztos voltam benne, hogy most is sikerülni fog. - Megvonta a vállát.

- Édesanyád eltűnt. Tudtam, hogy meggyűlöltél. Nem volt veszítenivalóm.

Clary a műszerfalnak támasztotta zöld tornacipőjét. Lábuja fölött, a repedezett szélvédőn keresztül a felkelő holdat bámulta. - Hát - mondta -, most már van.

A kórházat a Roosevelt-sziget déli csücskén éjszakára reflektorokkal világították meg. Az épület körvonalai kísértetiesen rajzolódtak ki a folyó sötétje és Manhattan ragyogóbb világossága előtt. Luké és Clary elhallgattak, ahogy a beton a kisteherautó kerekei alatt egyszerre döcögős kavicsná, aztán döngölt földűtté változott. Az út egy magas drótkerítés vonalát követte, amelynek tetején borotvaéles szögesdrót futott végig, mint valami kacskaringós hurkokkal teli karácsonyfadísz.

Amikor már túl döcögős lett az út, hogy autóval menjenek tovább. Luké lefékezte a kisteherautót, és lekapcsolta a fényszórókat. Clary felé fordult. - Van rá egy halovány esélyem, hogy ha megkérlek rá, hogy várj meg itt, megteszed ?

A lány megrázta a fejét. - Egyáltalán nem biztos, hogy a kocsiban nagyobb biztonságban lennék. Ki tudja, miféle lények örködnek Valentiné barakkja körül.

Luké halkán elnevette magát. - *Barakkja*. Micsoda szavakat használsz.

- Kiugrott a teherautóból, és átsietett Clary oldalához, hogy őt is lesegítse. A lány maga is ki tudott volna ugrani, de jólesett, hogy Luké a kezét nyújtotta, éppen úgy, mint amikor még kicsi volt, és egyedül nem tudott volna lemászni.

Ahogy földet ért, porfelhő szállt fel a lába nyomán. Az őket követő járművek egytől egyig megálltak, és körféleséget vontak Luké teherautója köré. Fényszóróik megvilágították a környéket, és csillogó ezüstsínűvé varázsozták a drótkerítést. Mögötte a kórház épülete nem volt több düledező romnál. A rá vetülő éles fény csak kihangsúlyozta rettenetes állapotát: a tető nélküli falak mint törött fogak álltak ki az egyenetlen talajból, a csipkézett kőpárkányokat zöld repkény nőtte be vastagon. - Ennek annyi - hallotta Clary a saját elfojtott hangját. - El nem tudom képzelni, hogyan rejtőzhetne itt Valentiné.

Luké a lány mellett a kórházat figyelte. - Erős álcát látsz - mondta. - Próbálj meg átlátni a fényeken! - Alaric feléjük tartott az úton. Az enyhe szél meglebbentette a farmerdzsekijét, amitől kivillant sebes mellkasa. A nyomában érkező farkasok éppen olyanok voltak, mint a hétköznapi emberek, gondolta Clary. Ha valahol együtt látja őket, akár fel is tűnhet, hogy van köztük valamiféle kapocs - volt valami nagyon hasonló a nyers tekintetekben és a kérlelhetetlen arckifejezésekben. Talán földműveseknek nézte volna őket, mert napbarnítottabbnak, szálkásabbnak és szikárabbnak látszottak a hétköznapi városlakóknál. Vagy esetleg egy motoros banda tagjainak. Szörnyetegeknek viszont egyáltalán nem látszottak.

Ahogy összegyűltek Luké teherautójánál, olyanok voltak, mint a focisták, amikor a következő támadásra készülnek. Clary nagyon is kívülről érezte magát, úgyhogy inkább megint a kórház felé fordult. Ezúttal megpróbált elnézni a fények mellett vagy inkább keresztülnézni rajtuk úgy, ahogy az ember egy vékony réteg festék alá próbál látni, hogy megnézzék, mi van alatta. Szokás szerint az segített, amikor arra gondolt, hogyan rajzolná le. A fények mintha halványulni kezdtek volna, Clary pedig most már egy tölgyekkel teli pázsitot látott, rajta díszes, a gótikus stílust idéző épülettel, amely mint valami hatalmas hajótest magasodott a fák fölé. Az alsó emeletek ablakait bedeszkázták, és teljesen sötétek voltak, a harmadik emelet csúcsos ablakaiból azonban áradt a fény, mint egy távoli hegyvonulat ormain fellobbanó lángok. A bejáratot hatalmas oszlopcsarnok rejtette.

- Látod? - Luké volt az, aki éppen olyan puha és kecses mozdulattal lépett mellé, akár... Nos, akár egy farkas.

Clary még mindig az épületre meredt. - Inkább hasonlít kastélyra, mint kórházra.

Luké megragadta a lány vállát, és maga felé fordította. - Clary, figyelj ide rám. - Fájdalmasan kemény volt a szorítása. - Azt akarom, hogy maradj mellettem. Akkor indulj el, ha én is elindulok. Kapaszkodj a ruhámba, ha kell. A többiek körülvesznek, és védelmeznek bennünket, de ha kívül kerülsz a körükön, nem tehetnek érted semmit. Az ajtóhoz fognak kísérni bennünket. - Leengedte a kezét, és ahogy odébblépett, Clary látta, hogy valami megcsillan a dzsekije alatt. Eddig nem is gondolt rá, hogy a férfinál fegyver lehet, de aztán eszébe jutott, mit is mondott Simon Luké zsákjának tartalmáról, és összeállt a kép. - Megígéred, hogy azt teszed, amit mondok?

- Megígérem.

A kerítés valószínű volt, nem az álca része. Alaric, aki még mindig a csapat élén állt, kísértésképpen megzörgette, majd kényelmes lassúsággal felemelte a kezét. Körmei alól hosszú karmok ugrottak elő, és egyeden határozott mozdulattal átszakította a fémeket. A drótdarabok zörögve hullottak a földre.

- Nyomás! - Intett a többieknek, hogy bújjanak át a lyukon. A csapat egy emberként, mint összehangolt áradat indult meg. Luké megragadta Clary karját, előretaszította a lányt, majd maga is

lehajolt, hogy átbújjon a kerítésbe vágott nyíláson. Miután a túloldalon megint felegyenesedtek, a himlőkórház felé fordultak, ahol sötét alakok gyülekeztek az oszlopok között, hogy aztán meginduljanak lefelé a lépcsőn.

Alaric felemelte a fejét, és beleszagolt a szélbe. - A halál szaga súlyosan száll a levegőben.

Luké tüdejéből gyors sziszegéssel áramlott ki a levegő. - *Elhagyatottak.*

Maga mögé rántotta Claryt. Ahogy a lány engedelmesen hátralépett, majdnem elesett az egyenetlen talajon. A csapat megindult kettejük felé; közeledvén négykézlábra ereszkedtek, ajkaikat vicsorogva húzták vissza egyre hosszabbra nyúló agyaraikról, lábaik hosszú, szőrös végtagokká nyúltak, ruháik helyét pedig lassan szürke bunda vette át. Valami vékony, ösztönösen támadó hang sikított fel Clary agyának egy szegletében: *Farkasok! Menekülj!* Kényszerítette magát, hogy ne fusson el, bár érezte, hogy minden idegszála futásra akarja bírni, és egyre jobban remegett a keze.

A csapat kifelé fordulva körülvette őket. Mindkét oldalon egyre több farkas csatlakozott a védvonalhoz. Olyan volt, mintha Clary és Luké egy csillag középpontjában álltak volna. Ebben a felállásban indultak meg a kórház felé. A lány még mindig Luké háta mögött állt, és nem is látta az első Elhagyatottakat, amikor támadásba lendültek. Hallotta, ahogy egy farkas felüvölt - talán fájdalomában. Puffanás hallatszott, aztán gurgulázó kiáltás és a hasadó papíréra emlékeztető hang...

Clary azon kapta magát, hogy azt fontolgatja, vajon ehetőek-e az Elhagyatottak.

Felnézett Luke-ra. A férfi arca rezzenéstelen volt. Most már Clary is látta a támadókat a farkasok gyűrűjén túl; a jelenetet a reflektorok és Manhattan reszkető fényei világították meg. Több tucatnyi Elhagyatott özönlött feléjük. Bőrük sápadt volt a holdfényben, ahogy a farkasokra vetették magukat, azok pedig suhogó karmokkal és vicsorgó fogakkal várták őket. A lány látta, ahogy az egyik Elhagyatott harcos - egy nő - kitépett torokkal, még remegő karokkal zuhan hanyatt. Egy másik fél karjával az egyik farkas felé sújtott, miközben a másik karja egy méterrel odébb hevert a földön, válla csonkjából pedig spriccelt a vér. Patakokban folyt a sűrű fekete folyadék, aztán a füre tapadt, Clary lába pedig meg is csúszott rajta. Luké elkapta, mielőtt még elesett volna. - *Maradj velem!*

Itt vagyok, akarta mondani, de nem jött ki hang a száján. A csapat még mindig a kórház felé araszolt, gyötrő lassúsággal. Luké szorítása merev volt, mint a vas. Clary képtelen volt megállapítani, ki áll győzelemre. A farkasok oldalán állt a méret és a sebesség, de az Elhagyatottak komor elszántsággal küzdöttek, és meglepően nehéz volt megölni őket. A lány látta, ahogy a hatalmas, foltos bundájú farkas, akiről tudta, hogy nem más, mint Alaric, kirántja egyik ellenfele lábát, aztán ahogy az elterül a földön, a torkának ugrik. Már szinte fel is koncolta az Elhagyatottat, amikor az még mindig egyre csak kaszált széles fejszéjével, és ejtett is egy hosszú, vörös sebet Alaric csillogó szőrrel borított oldalán.

Clarynek annyira lekötötte a figyelmét a jelenet, hogy alig vette észre az Elhagyatottat, amelyik áttört a körön. Amikor végül ott magasodott előtte, olyan volt, mintha egyenesen a földből bújt volna elő. Halott, fehér szeme volt, haja egyetlen boglyává tapadt össze. Felemelte a kését.

A lány sikított. Luké megpördült, félrerántotta Claryt, aztán elkapta a támadó csuklóját, és megcsavarta. Clary csont reccsenését hallotta, a fegyver pedig a földre zuhant. Az Elhagyatott keze bénán lógott alá, mégsem mutatta fájdalom semmi jelét, és esze ágában nem volt meghátrálni. Luké Alaricért kiáltott. Clary megpróbálta elérni az övébe rejtett tört, de a szorítás a karján túl erősnek bizonyult. Mielőtt szólhatott volna a férfinak, hogy engedje el, karcsú ezüst lángnyelv szökkent közéjük. Gretel volt az. Teljes súlyával az Elhagyatott mellkasára vetette magát, és a földre taszította. Torkából dühödt csaholás tört fel, de az Elhagyatott volt az erősebb; úgy taszította félre a farkast, mint egy rongybabát, és máris megint talpon volt.

Valami a levegőbe emelte Claryt. Felkiáltott, de Alaric volt az félig ember, félig farkas alakjában. Ujjai éles karmokban végződtek, mégis gyengéd volt a szorítása, ahogy a karjaiba kapta a lányt.

Luké feléjük intett. - Vigye el innen! Vigye az ajtóhoz! - ordította.

- Luké! - Clary vonaglott Alaric szorításában.

- Ne nézz oda! - morogta Alaric.

De Clary odanézett. Elég hosszú időre ahhoz, hogy lássa, amint Luké egy karddal a kezében Gretel felé indul, de elkésve ér oda. Az Elhagyatott felkapta saját fegyverét a vértől nedves fűből, és Gretel hátába süllyesztette. A farkasok alvezére előbb csak megtántorodott, aztán a földre zuhant, miközben ezüstösen csillogó szemében lassan kialudt a fény. Luké hangos csatakiáltással az Elhagyatott torka felé lendítette a pengéjét.

- Mondtam, hogy ne nézz oda! - morogta Alaric, és úgy fordult, hogy a lány ne láthasson a testétől. Már a lépcsőn rohantak felfelé; a férfi lábán a karmok úgy csikordultak a kemény grániton, mint köröm a táblán.

- Alaric - szólt Clary. - Igen? .

- Sajnálom, hogy kést dobtam feléd.

-Ne sajnáld! Nagyon pontos dobás volt. A lány megpróbált ellesni mellette. - Hol van Luké ?

- Itt vagyok - hallatszott a férfi hangja. Alaric megfordult. Luké már a nyomukban tartott felfelé a lépcsőn, miközben kardját visszacsúszította dzsekije alatt az oldalára erősített hüvelyébe. A penge fekete volt és ragacos.

Alaric óvatosan a tornácra tette Claryt. Ahogy a lány lába földet ért, máris megfordult. Nem látta sem Gretelt, sem az Elhagyatottat, aki megölte, csak a vonagló testek és a csillogó fém forgatagát. Nedves volt az arca. Szabad kezével odanyúlt, hogy ellenőrizze, nem vérzik-e valahol, de rájött, hogy valójában sír. Luké kíváncsian nézett rá. - Csak egy Alvilági volt -mondta.

Clary szemét már égették a könnyek. - Ne mondj ilyet!

- Értem. - Alarichez fordult. - Köszönöm, hogy vigyázott rá. Amíg mi továbbmegyünk...

- Én is önökkel megyek - mondta Alaric. Már majdnem teljesen emberré változott, de a szemei még mindig egy farkas szemei voltak, felhúzott ajkai alól pedig hosszú agyarak vicsorítottak. Kinyújtotta hosszú körmű ujjait.

Luké szeméből süttött az aggodalom. - Alaric, ne!

Alaric hörgő hangja meg sem rezzent. - Ön a falka vezére, én pedig az alvezér, most, hogy Gretel meghalt. Nem lenne helyes, ha hagynám, hogy egyedül menjen.

- Nos... - Luké Claryre pillantott, aztán vissza a kórház előtti pázsitra. -Idekint van szükség magára, Alaric. Sajnálom, de ez parancs.

Alaric szeme neheztelően villant meg, de félreállt az útból. A kórház ajtaja díszes, nehéz faragott fából készült. A mintákat Clary ismerősnek találta: Idris rózsái, kanyargó rúnák, napok szerteágazó sugarakkal. Amikor Luké belerúgott az ajtóba, a kettétörő retesz hangos reccsenésével engedett.

Amint szabaddá vált előttük az út, a férfi előretaszította Claryt. - Nyomás befelé!

A lány tett egy bizonytalan lépést, aztán megfordult a küszöbön. Egy kurta pillanatra meglátta Alaricot, amint csillogó farkasszemekkel néz utánuk. Mögötte a pázsiton holttestek hevertek szerteszét, a földet vér festette feketére és vörösre. Egyáltalán nem bánta, amikor az ajtó becsapódott mögöttük, és elzárta előle a kilátást.

A kő előcsarnok félhomályában találták magukat, ahol egyetlen fáklya szolgáltatott kevéske fényt. A tomboló csata zaja után a benti csend szinte fuúasztóan hatott. Clary azon kapta magát, hogy egészen mélyeket lélegzik a levegőből, ami nem volt sűrű a párától és a vér szagától.

Luké megragadta a vállát. - Nincs semmi baj ?

A lány megtörölte az arcát. - Nem kellett volna ezt mondanod. Hogy Gretel csak egy Alvilági. Én nem így gondolkodom.

- Örömmel hallom. - Luké kivette zseblámpáját a fémtokból. - Nem örülnék neki, ha a Lightwoodok a saját képükre formáltak volna.

- Hát nem sikerült nekik.

A zseblámpa csak nem akart felgyulladni Luké kezében. A férfi felvonta a szemöldökét. Clary a zsebébe nyúlt, előhúzta a sima rúnakövet, amit Jace adott neki a születésnapjára, és a magasba emelte. Fény tört át az ujjai között, mintha csak a sötétség magját törte volna föl. Luké eltette a zseblámpát.

- Boszorkányfény? - kérdezte.

- Jace-től kaptam. - Érezte, ahogy a kő lüktet a kezében, mint egy apró madár szívverése. Jó lett volna tudni, hol lehet Jace ebben a szürke labirintusban, hogy fél-e, hogy kíváncsi-e rá, látják-e még egymást valaha.

- Évek óta nem harcoltam boszorkányfénynél - mondta Luké, és elindult felfelé a lépcsőn. A fokok hangosan csikordogtak a lába alatt. - Gyere utánam!

A boszorkányfény élénk ragyogása kirajzolta furcsán elnyújtott árnyékukat a gránitfalakon. Egy széles ívben kanyarodó lépcsőfordulónál megtorpantak. Clary fényt látott a fejük felett. - így nézett ki a kórház kétszáz évvel ezelőtt? - suttogetta.

- Ő, még itt van a váza annak, amit Renwick épített - felelte Luke. -Bár azt gondolnám, Valentiné, Blackwell meg a többiek felújították, hogy kicsit jobban megfeleljen az ízlésüknek. Ezt nézd meg! -

Csizmája orrával a padló egy pontjára mutatott. Clary lenézett, és egy rúnát látott a gránitba karcolva a lábuk alatt: egy kör volt, közepében a latin jelmonddal: *In Hoc Signo Vinces*.

- Mit jelent ? - kérdezte.

- Azt, hogy „Ez a Jel győzelemre visz”. A Kör mottója volt. Clary felpillantott a fény felé. - Szóval itt vannak.

- Itt vannak - mondta Luke, és mintha izgatott várakozás érződött volna a hangjából. - Gyere!

Továbbhaladtak felfelé a kanyargós lépcsőn; egyre csak köröztek a fény alatt, amíg körül nem vette őket, és egy hosszú, keskeny folyosó elején nem találták magukat. A falakon végig fáklyák égtek. Clary összeszorította az öklét a boszorkányfény körül, ami most már csak pislákol, mint egy kihúzott csillag.

A folyosón végig ajtók sorakoztak, de mindegyik szorosan zárva volt. Clary úgy sejtette, kórtermek lehetnek, amikor itt még kórház működött. Ahogy továbbindultak a folyosón, látta a csizmákon behozott sártól mocskos lábnyomokat keresztül-kasul a földön. Valaki nemrég járt erre.

Az első ajtó, amelyiknél próbálkoztak, könnyedén tárult ki, de a szoba üres volt mögötte: csak fényes parkettát és kőfalakat találtak, amiket az ablakon beszűrődő holdfény festett kísértetiesre. A kint dúló csata fojtott zaja az óceán ritmikus morajlására emlékeztetett. A második szoba tele volt fegyverekkel: kardokkal, buzogányokkal és bárdokkal. A holdfény mint ezüst vízsugár futott végig a hosszú sorokban álló csupasz acélpengéken. Luke némán füttyentett. - Szép kis gyűjtemény.

- Gondolod, hogy ezeket mind Valentiné használja?

- Valószínűtlen. Gyanítom, hogy inkább a seregének kellene. - Luke elfordult.

A harmadik szoba hálószoba volt. A baldachinos ágy körül kék kárpit lógott, a perzsaszőnyeg mintái kékek, feketék és szürkék voltak, a bútorokat pedig fehérre festették, mint egy gyerekszobában. Mindent vékony porréteg fedett.

Az ágyban Jocelyn hevert, és aludt.

A hátán feküdt, egyik kezét keresztbe vetette a mellkasán, haja szétterült a párnán. Olyasféle fehér hálóinget viselt, amelyet Clary sosem látott rajta, és halkán, egyenletesen lélegzett. A szikrázó holdfényben a lány látta, ahogyan édesanyja szemhéja remeg, miközben álmodik.

Apró sikkantással vetette magát előre - de Luke kinyújtott karja mint egy vaskódat állta útját. - Várj! - mondta a férfi. - Óvatosnak kell lennünk.

Clary rámeredt, de Luke elnézett mellette. Arcáról düh és fájdalom sugárzott. A lány követte a tekintetét, és látta, amit addig nem akart észrevenni: Jocelyn csuklóit és bokáit ezüstbilincsek tartották fogva, a hozzájuk erősített láncok végét pedig az ágy két oldalán mélyen a kőpadlóba süllyesztették. Az ágy melletti kis asztalon tubusok, üvegcsék, kancsók és hosszú, hátborzongatóan hegyes rozsdamentesacél-eszközök különös kavalkádja sorakozott. Az egyik üvegből gumicső vezetett az egyik vénához Jocelyn bal karján.

Clary kitépte magát Luke szorításából, az ágyhoz rohant, és átvette karját anyja mozduladan testén. Olyan volt, mintha egy rosszul összeillesztett babát ölelt volna. Jocelyn ugyanolyan merev maradt, lélegzésének ritmusa nem változott.

Egy héttel korábban Clary még sírt volna, amikor azon a rettenetes éjszakán felfedezte, hogy édesanyja eltűnt. Most viszont nem hullatott könnyeket, inkább elengedte Jocelynt, és felegyenesedett. Nem érzett félelmet, sem önsajnálatot: csak a keserű harag volt benne, és az elszántság, hogy megtalálja azt az embert, aki ezt tette, azt, aki mindenért felelős.

- Valentiné - mondta.

- Hát persze. - Luke mellette állt, gyengéden megérintette édesanyja arcát, és felhúzta a szemöldökét. Jocelyn szeme üresen csillant, mintha márványból lett volna. - Nem gyógyszerrel kábították el - mondta a férfi. - Inkább valamiféle varázslattal.

Clary csak nehezen fojtotta vissza a zokogást, ahogy kifújta a levegőt. -Hogyan tudjuk kivinni innen?

- Nem érhetek hozzá a bilincsekhez - mondta Luke. - Ezüstből vannak. Van nálad...

- A fegyverszoba - jutott eszébe Clarynek. - Láttam ott egy fejszét. Elvághatnánk a láncokat...

- Azok a láncok törhetedének. - Az ajtóból érkező hang halk volt, reszelős és határozottan ismerős. Clary megpördült, és Blackwellt látta a küszöbön vigyorogni. A férfi ugyanazt az alvadt vérre emlékeztető színű köntöst viselte, mint korábban; a csuklyát hátratólta, a szegély alól pedig kilátszott sáros csizmája. - Graymark! - szólt. - Micsoda kellemes meglepetés.

Luke felállt. - Ha meglepődtél, teljesen hülye vagy - jegyezte meg. -Nem éppen csendben jöttem.

Blackwell arca egészen sötédila lett, de nem indult meg Luke felé. - Csak nem megint klánvezér vagy? - kérdezte, és fülsértően felnevetett. - Képtelen vagy szakítani a régi jó szokásoddal, hogy Alvilágiakkal végezteted el a piszkos munkát? Valentine katonái betérítik a pázsitot a darabjaikkal, te meg itt fönn ücsörögsz biztonságban a barátnőiddel. - Gúnyos vigyorral pillantott Claryre. - Ez itt egy kicsit fiatalnak tűnik hozzád, Lucián.

Clary dühösen elvörösödött, és ökölbe szorította a kezét, Luke azonban egészen szelíden válaszolt. - Én nemigen nevezném őket katonáknak. Blackwell - mondta. - Elhagyatottak. Megkínzott emberek. Ha jól emlékszem, a Klávé nem nézi jó szemmel az ilyesmit. Az emberek kínzását meg a fekete mágiát. Nem hinném, hogy odáig lennének, ha tudnák.

- A francba a Klávéval! - mordult föl Blackwell. - Nincs szükségünk rájuk meg a félvéreket toleráló módszereikre. Aztán meg az Elhagyatottak már nem is lesznek sokáig Elhagyatottak. Ha egyszer Valentine megitatja őket a Kehelyből, éppen olyan Árnyvadászok lesznek, mint mi... Jobbak, mint amilyeneket a Klávé próbál harcosoknak eladni mostanában. Alvilágiakat imádó anyámasszony katonái. - Kivillantotta tompa fogait.

- Ha ezt tervezi a Kehellyel - kérdezte Luke -, miért nem tette meg máris? Mire vár?

Blackwell szemöldöke a homloka közepére ugrott. - Hát nem tudtad? Egyelőre....

Nyájas nevetés szakította félbe. Pangborn jelent meg társa mögött. Ezúttal csupa feketébe öltözött, vállán bőrszíjat vetett át. - Elég, Blackwell! - mondta. - Szokás szerint megint túl sokat beszélsz. - Hegyes fogaival Luke-ra vicsorított. - Érdekes húzás, Graymark. Nem gondoltam, hogy lesz gyomrod öngyilkos küldetésbe vinni a legújabb klánodat.

Luke szája szélén megrándult egy izom. - Jocelyn - mondta. - Mit tett vele?

Pangborn dallamosan felnevetett. - Azt hittem, nem érdekel.

- Nem tudom elképzelni, mit akar még tőle - folytatta Luke, nem is törődve a szúrós megjegyzéssel. - Nála van a Kehely, Jocelynnak már nem veheti hasznát. Valentine sosem volt híve az értelmetlen gyilkosságoknak. A gyilkosság, aminek haszna is van; na, az már egy másik történet.

Pangborn közönyösen vont a vállát. - Nekünk aztán mindegy, mit csinál vele - mondta. - A felesége volt. Talán gyűlöli. Nem lenne meglepő.

- Engedjétek el - állt elő új javaslattal Luké -, és elmegyünk vele együtt. Visszarendelem a klánt is. Aztán tartozom nektek egy szívességgel.

- Nem! - Clary dühödött kirohanására Blackwell és Pangborn is a lány felé kapta a fejét. Mindketten kicsit hitetlennek tündek, mint akik egy beszélő csótányt látnak éppen. Clary Luké-hoz fordult. - Nem felejtethjük el Jace-t. Itt van valahol.

Blackwell kuncogni kezdett. - Jace? Sosem hallottam semmiféle Jace-ről - mondta. - Végül is megkérhetném Pangborn, hogy engedje el a nőt. De inkább nem teszem. Mindig is rohadtul viselkedett velem. Mármost Jocelyn. Azt hitte, jobb nálunk, mert szép, ráadásul gazdag családból származik. Pedig csak flancos ribanc volt, nem több. Csak azért ment hozzá Valentine-hoz, hogy aztán ellenünk fordulhasson...

- Csalódtál, amiért nem te vehetted el, Blackwell? - Luké nem mondott többet, de Clary hallotta a jeges dühöt a hangjában.

Blackwell egyre lilább arccal tett egy haragos lépést előre a szobában.

Luké olyan sebesen mozdult, hogy Clary szinte nem is látta, ahogy felragadott egy szikét az ágy mellett álló asztalról, és elhajította. A pengeéles eszköz kétszer átfordult a levegőben, és hegyével beleállt Blackwell torkába, belefojtván a feltörő választ. Blackwell fulladozni kezdett, szeme kifordult, és csak a fehérje látszott. Torkára szorított kézzel zuhant térdre. Szétterjesztett ujjai közül skarlátvörös folyadék spriccelt szét. Kinyitotta a száját, mintha szólni akarna, de csak keskeny vércsík buggyant elő. Keze lecsúszott a torkáról, és elterült a földön, akár egy kivágott fatörzs.

- Te jó ég! - mondta Pangborn, és undorral az arcán figyelte társa holttestét. - Milyen kellemetlen látvány.

A Blackwell torkából előtörő vér ragacsos vörös pocsolyává állt össze a padlón. Luké megfogta Clary vállát, és a fülébe súgott valamit. A lány semmit nem értett belőle, tompa zúgás töltötte be a fejét. Egy vers jutott eszébe angolóráról. Valami arról, hogy az első halál után, amit lát az ember, az összes többi már nem számít. Annak a költőnek fogalma sem volt róla, miről beszél.

Luké elengedte. - A kulcsokat, Pangborn! - mondta.

Pangborn megböködte Blackwell testét a lábával, és felnézett. Ingerültnek tűnt. - Különben mi lesz? Belém döfsz egy injekciós tűt? Csak egy szike volt azon az asztalon. Nem - tette hozzá, miközben a

háta mögé nyúlt, és előhúzott egy félelmetes külsejű kardot. - Attól tartok, ha a kulcsok kellenek, ide kell jönnöd értük, és el kell vened őket. Na, nem mintha így vagy úgy különösebben érdekelne Jocelyn Morgenstern, de ha másért nem, hát mert hosszú évek óta várom, hogy végre megölhesselek.

Szinte ízlelgette a szavakat, ahogy diadalmasan megindult előre a szobában. Pengéje megvillant, mintha villámcsapás szelte volna át a holdfényben fürdő szobát. Clary látta, amint Luké kinyújtja a kezét - egy különös, megnyúlt kezét a végén apró törre emlékeztető körmökkel -, és két dologra jött rá: hogy Luké éppen átváltozni készül, és hogy amit az imént a fülébe suttogott, az egyetlen szó volt csupán.

Fuss!

Futott. Megkerülte Pangbornt, aki egy pillantást sem pazarolt rá, aztán átugrotta Blackwell holttestét, és már kint is volt a folyosón, mielőtt Luké végleg átváltozott volna. Nem nézett vissza, de hosszú, éles üvöltést hallott, aztán fém csattant fémen, és valami hangos csörömpöléssel zuhant a földre. Üvegek törtek, gondolta. Talán felborították az asztalt.

Végigrohant a folyosón a fegyverszobáig. Odabent a kopott, acélnye-lű bárdért nyúlt. A fegyver mozdíthatatlanul tapadt a falhoz, akármilyen erősen is rángatta. Megpróbálkozott egy karddal is, aztán egy kisebb törrel, de egyáltalán nem tudott semmit megkaparintani. Végül törött körmökkel és véres ujjal kénytelen volt feladni a kísérletezést. Varázslat volt ebben a szobában, és nem rúnák varázslata: valami vad és furcsa, valami sötét.

Kihátrált a szobából. Semmi nem volt ezen az emeleten, ami a segítségére lehetett volna. Végigbotorkált a folyosón - lábában és karjában már a valódi kimerültség fájdalmát érezte -, és a lépcsőfordulónál találta magát. Fel vagy le? Lent, emlékezett vissza rá, sötét volt és üresség. Persze ott lapult a zsebében a boszorkányfény, de valami visszatartotta tőle, hogy egyedül nekivágjon a sötétségnek. Odafönt ragyogtak a fények, és egy futó pillanatra mintha mozgást is látott volna.

Felfelé indult. Fájt a térde, fájt a dereka, fájt mindene. A sebeit bekötözték, de attól még ugyanúgy hasogattak. Az arca szagatott, ahol Hugó végigkarmolta, szájában fém, keserű ízt érzett.

Megérkezett az utolsó lépcsőfordulóhoz. Puhán ívelt, mint egy hajó orra, és itt is ugyanolyan csend volt, mint a földszinten. A kinti csata zaja nem jutott el ide. Ujabb folyosó nyújtózott hosszan ugyanolyan ajtók sorával, csak hogy itt néhány közülük nyitva állt, és még több fény áramlott ki rajtuk a folyosóra. Clary továbbindult. Valamiféle ösztön a legutolsó ajtó felé húzta a bal oldalon. Óvatosan bepillantott rajta.

A helyiség először azokra a korabeli szobákat bemutató termekre emlékeztette, amiket a Metropolitan Múzeumban látott. Mintha a múltba lépett volna be - a fával burkolt falakat nemrég lakkozhatták, ahogyan a finom porcelánnal megterített végtelenül hosszú ebédlőasztalt is. A túlsó falon díszes aranykeretbe foglalt tükör függött két súlyos olajfestmény között. Minden ragyogott a fáklyák fényében: az étellel megrakott tányérok az asztalon, a liliumformájúra fűjt poharak. A terítő olyan fehér volt, hogy szinte elvakította Claryt. A szoba végében két nehéz bársonyfüggönnyel keretezett széles ablak nézett a külvilágra. Jace az egyik ablaknál állt - olyan mozduladanul, hogy amíg észre nem vette a haján megcsillanó fényt, a lány azt képzelte, csak egy szobrot lát. A fiú bal kezével félrehúzta a függönyt, és Clary látta, ahogy az ablak üvege mint apró szentjánosbogarakat ejti foglyul a szobában égő több tucatnyi gyertya fényének tükörképét.

- Jace - szólt. Mintha egészen messziről hallotta volna a saját hangját: meglepetés volt benne, hála és olyan éles vágyakozás, hogy az már szinte fájt. A fiú megfordult, elengedte a függönyt, és arcára kiült az értetlenség.

- Jace! - ismételte Clary, és a fiú felé rohant. Ahogy a nyakába ugrott, Jace elkapta, és szorosan a karjaiba zárta.

- Clary! - Szinte felismerhetetlen volt a hangja. - Clary, mit keresel itt? A lány, arcát Jace ingébe temetve, elfojtott hangon válaszolt. - Érted jöttem.

- Nem kellett volna. - Jace egyszerre lazított a szorításán. Hátralépett, és egy kicsit távolabb tartotta magától Claryt. - Istenem - mondta, és megérintette a lány arcát. - Te hülye, hogy csinálhattál ilyesmit? - Harag csendült a hangjában, de a tekintet, amivel végigmérte a lány arcát, az ujjai, amelyek hátrasimították a haját, gyengédek voltak. Clary sosem látta ilyennek: egészen törékenynek hatott, mintha egyeden érintéssel kárt lehetett volna tenni benne. - Miért *nem* gondolkozol soha - suttogta.

- De hát gondolkodtam - felelte Clary. - Rajtad.

Jace egy pillanatra becsukta a szemét. - Ha bármi történt volna veled... - Kezét puhán végigfuttatta a lány karján, le egészen a csuklójáig, mintha csak meg akarna róla bizonyosodni, hogy valóban ott áll-e előtte. - Hogy találtál meg?

- Luké - mondta Clary. - Luke-kal jöttem. Hogy megszöktessünk. Anélkül, hogy elengedte volna a lányt, Jace az ablak felé pillantott, és finoman megrándult a szája széle. - Szóval azok... A farkasklánnal jöttél? - kérdezte különös hangsúllyal.

- Luké farkasai - felelte Clary. - Ő is vérfarkas, és...

- Tudom - szakította félbe Jace. - Kitalálhattam volna... a bilincsek. Hol van most ?

- Egy emelettel lejjebb - mondta lassan a lány. - Megölte Blackwellt. Én föl jöttem, hogy megkeresselek...

- Vissza kell hívnia őket - jelentette ki Jace. Clary értetlenül nézett vissza rá. - Mi ?

- Luke-nak - magyarázta a fiú. - Vissza kell hívnia a farkáját. Félreértés történt.

- Miért, magadat raboltad el? - A lány eredetileg ugratni akarta Jace-t, de nagyon vékony volt a hangja. - Gyerünk!

Megrántotta a fiú csuklóját, de az ellenállt. Égő tekintettel nézett Claryre, és a lány döbbenet vett észre, ami a megkönnyebbülés első rohamában fel sem tűnt neki.

Amikor legutóbb látta Jace-t, beborították a sebek meg a horzsolások, a ruhái mocskosak voltak a vértől és a portól, haját pedig összetapasztotta a vér és a démon gennyes váladéka. Most bő fehér inget és sötét nadrágot viselt, frissen mosott aranyszínű haja lazán hullott alá. Néhány fürtöt félresöpört a szeme elől karcsú kezével, és Clary észrevette, hogy a nehéz ezüstgyűrű visszakerült az ujjára.

- Ezek a te ruháid? - kérdezte csodálkozva. - És... be is vagy kötözve... - Elhalt a hangja. - Valentiné a jelek szerint rendesen gondoskodik rólad.

Jace óvatos ragaszkodással mosolygott a lányra. - Ha elmondanám az igazságot, azt hinnéd, megőrültem.

Clary érezte, ahogy a szíve sebesen kezd verdesni a mellkasában, akár egy kolibri szárnya. - Nem, nem hinném azt.

- Ezeket a ruhákat apámtól kaptam - mondta Jace.

A verdesés őrült dübörgéssé változott. - Jace - mondta Clary óvatosan -, apád meghalt.

- Nem. - A fiú megrázta a fejét. Clarynek az az érzése támadt, hogy valami elsőpró érzelmet fojt el; talán rettegést vagy boldogságot. Esetleg mindkettőt. - Én is azt hittem, de él. Az egész nem volt igaz.

A lány emlékezett rá, hogy Hodge szerint Valentiné milyen vonzóan és meggyőzően tud hazudni. - Ezt Valentiné mondta neked? Mert ő hazudik,

Jace. Jusson eszedbe, mit mondott Hodge. Ha azt mondta, hogy apád él, hát csak azért tette, hogy azt csináld, amit ő akar.

- Találkoztam apámmal - mondta Jace. - Beszéltem vele. Ezt is ő adta nekem. - Úgy rántott egyet tiszta fehér ingén, mintha az lenne a megdönthetetlen bizonyíték. - Apám nem halt meg. Valentiné nem végzett vele. Hodge hazudott nekem. Annyi éven keresztül hittem azt, hogy halott, pedig nem volt az.

Clary vadul nézett körül a ragyogó porcelánokkal, vakító fényű fáklyákkal és üresen tátongó tükrökkel teli szobában. - Nos, ha nincs itt az apád, akkor hol van? Őt is elrabolta Valentiné?

Jace szeme csillogott. Az inge nyaka ki volt gombolva, és Clary látta a kulcsontján feszülő sima bőrt borító vékony fehér hegeket. - Apám...

A szoba ajtaja, amit Clary bezárt maga mögött, most nyikorogva tárult ki, és egy férfi lépett be rajta.

Valentiné volt az. Rövidre nyírt ezüstös haja úgy világított, mint egy fényesre suvickolt acélsisak. Száját vékony vonallá forrasztotta össze. Vastag övére hosszú hüvelyt erősített, amelyből kard markolata állt ki. - Szóval - mondta, miközben a markolatra tette a kezét - összeszedted a holmidat? Az Elhagyottak nem tudják a végtelenségig visszatartani a farkas...

Ahogy meglátta Claryt, elhallgatott a mondat közepén. Nem az a fajta ember volt, akit könnyen meg lehetett lepni, de a lány most látta, ahogy döbbenet villan a szeme. - Ez meg mi ? - kérdezte a férfi, és Jace-re pillantott.

De Clary máris az övéhez nyúlt a töréért. Megragadta a markolatánál fogva, kirántotta bőrtokjából, és felemelte a kezét. Düh lüktetett a szeme mögött. Meg tudná ölni ezt az embert. *Megfogja* ölni ezt az embert.

Jace megragadta a csuklóját. - Ne!

A lány nem tudta leplezni meglepetését. - De Jace...

- Clary - mondta a fiú határozottan. - Ez itt az apám. .

- LÁTOM, FÉLBESZAKÍTOTTAM VALAMIT - mondta Valentíné. Hangja száraz volt, mint egy sivatagi délután. - Fiam, elárulnád nekem, ki ez? Talán az egyik Lightwood gyerek?

- Nem - felelte Jace. Fáradtnak és szomorúnak tűnt, de szorítása nem lazult a lány csuklóján. - Ez Clary. Clarissa Fray. A barátom.

Valentíné fekete szeme lassan végigpásztázott Claryn, kócos feje búbjától kopott edzőcipőjéig. Végül a törön állapodott meg, amit még mindig a kezében tartott.

Meghatározhatatlan kifejezés ült ki az arcára - részben jókedv, részben ingerültség. - Honnan szerezted azt a pengét, kisasszony? Clary hűvösen felelt. - Jace-től kaptam.

- Hát persze, ki mástól - mondta Valentíné. Szelíd volt a hangja. - Megnézhetem?

- Nem! - Clary tett egy lépést hátrafelé, mintha csak attól tartana, hogy a férfi ráveti magát, de közben érezte, hogy a tört valaki finoman kiemeli az ujjai közül. A következő pillanatban már Jace tartotta a kezében a fegyvert, és sajnálkozva pillantott Claryre. - Jace - sziszegte Clary, a fiú árulása miatt érzett minden haragját a név egyetlen szótagjába sűrítve.

- Még mindig nem érted, Clary - felelte Jace. Olyan alázatos gesztussal lépett oda Valentine-hoz és adta át neki a tört, hogy Clarynek felfordult a gyomra. - Itt van, apám.

Valentíné kemény, hosszú csontú kezébe vette a fegyvert, és megvizsgálta. - Ez egy *kindjal*, egy Kirkassziai tört. Ez a darab egy összeillő pár fele. Nézd, itt van a Morgensternek csillaga a pengébe vésve. - Átfordította, és megmutatta Jace-nek. - Meglep, hogy Lightwoodék sose vették észre.

- Soha nem mutattam meg nekik - mondta Jace. - Nem turkáltak a személyes dolgaim között.

- Nyilván nem - bólintott Valentíné. - Visszaadta a *kindjalt* Jace-nek. - Azt hitték, Michael Wayland fia vagy.

Jace az övébe csúsztatta a vörös markolatú tört, és felnézett. - Én is azt hittem - mondta halkan, és Clary csak most jött rá, hogy ez nem vicc, Jace nem csak szerepet játszik a saját céljai érdekében. Tényleg elhitte, hogy Valentíné az apja, akit most visszkapott.

Hűvös kétségbeesés áradt szét Clary ereiben. Egy dühös Jace-szel, egy ellenséges Jace-szel még meg tudott volna birkózni, de ezzel az új, törekeny Jace-szel, aki saját személyes csodájában fürdött, nem tudott mit kezdeni.

Valentíné Jace aranyászke feje fölött nézett rá. Látszott a szemén, hogy jól szórakozik. - Talán - mondta - jobban tennéd, ha leülnél, Clary.

A lány makacsul fonta karba a kezét. - Nem.

- Ahogy tetszik. - Valentíné előhúzott egy széket, és leült az asztalfőre. Egy pillanattal később Jace is letelepedett egy félig teli palack bor mellé. - Bár olyan dolgokat fogsz hallani, hogy azt kívánod majd, bárcsak te is kerestél volna magadnak egy széket.

- Majd szólok - közölte Clary-, ha így fogok érezni.

- Hát jól van. - Valentíné hátradőlt, és összefonta a kezét a tarkója mögött. Nyitott gallérja alól kilátszott hegekkel teli kulcscsontja. Hegekkel teli, mint a fiáé, mint az összes Nephilimé. *A hegeknek és az ölésnek szentelt élet, mondta Hodge.* - Clary - folytatta a férfi, mintha csak ízlelgetné a nevét. - A Clarissa becézése? Én nem ilyen nevet választottam volna.

Komor ívben görbítette meg az ajkát. *Tudja, hogy a lánya vagyok* - gondolta Clary. - *Valahonnan tudja. De nem mondja ki. Miért nem mondja ki?*

Jace miatt, döbbsent rá. Jace azt gondolná... El sem tudta képzelni, mit gondolna Jace. Valentíné látta, hogy egymást ölelték, amikor belépett a szobába. Nyilván tudja, milyen megsemmisítő információ van a kezében. Valahol a mögött a kiismerhetetlen szempár mögött éles elméje sebesen kattogott, ahogy megpróbálta eldönteni, hogyan használhatná fel legjobban, amit tud.

Clary vetett még egy fürkésző pillantást Jace-re, de a fiú a bal kezében tartott borospohárra meredt, amelyet félig töltött meg a sötétvörös folyadékkal. Látta, amint gyorsan emelkedik és süllyed a mellkasa, ahogy lélegzik; zaklatottabb volt, mint ahogy mutatta.

- Nem igazán érdekel, mit választott volna - mondta Clary.

- Nem kételkedem benne - felelte Valentíné -, hogy valóban így van.

- Maga nem Jace apja - jelentette ki alany. - Csak be akar csapni bennünket. Jace apja Michael Wayland volt. Lightwoodék is tudják. Mindenki tudja.

- Lightwoodék rosszul tudják - mondta Valentiné. - Mint mindenki a Klávében, ők is őszintén azt hitték, de csak *hitték*, hogy Jace Michael barátjuk fia. Még a Néma Testvérek sem tudják, kicsoda valójában. Bár nemsokára rá fognak jönni.

- De a Waylandok gyűrűje... -

- Á, igen - bólintott Valentiné, és a gyűrűre pillantott, ami úgy csillogott Jace ujján, mint egy kígyó pikkelye. - A gyűrű. Furcsa, nem, ahogy egy fejtetőre állított W éppen olyan, mint egy M? Persze, ha belegondoltok, kicsit meglepőnek találhattátok volna, hogy a Wayland család címerében egy hullócsillag van. Viszont egyáltalán nem olyan meglepő, ha ugyanez a Morgensternek szimbóluma.

Clarynek elkerekedett a szeme. - Fogalmam sincs, miről beszél.

- Mindig elfelejtem, milyen sajnálatosan gyérek a mondén iskolák - mondta Valentiné. - A Morgenstern azt jelenti, hogy hajnalcsillag. Mint abban, hogy „*Miként estél alá az égről fényes csillag, hajnalfia!? Levágattál a földre, a ki népeken tapostál!*”

Clary hátán végigfutott a hideg. - A Sátánról beszél.

- Vagy bármilyen olyan hatalomról - bólintott Valentiné -, ami elveszett, mert a birtokosa nem volt hajlandó szolgává válni. Éppen ez történt velem is. Nem akartam szolgálni egy romlott kormányt, és emiatt elvesztettem a családomat, a földjeimet, majdnem az életemet is...

- A Felkelés maga miatt tört ki - fakadt ki Clary. - Emberek haltak meg! Árnyvadászok, mint amilyen maga is.

- Clary! - Jace közelebb hajolt, és majdnem fellökte a poharat a könyökével. - Csak annyit kérek, hogy hallgasd meg, jó? Nem úgy van, ahogy gondoltad. Hodge hazudott nekünk.

- Tudom - felelte Clary. - Elárult bennünket Valentine-nak. Az ő bábja volt.

- Nem - rázta a fejét Jace. - Nem, végig Hodge akarta megszerezni a Végzet Kelyhét. Ő küldte a Falánkokat anyukádra. Apám... Valentiné csak később tudta meg, mi történt, és sietett, hogy megállítsa. Azért hozta ide anyukádat, hogy meggyógyítsa, nem azért, hogy bántsa.

- És te elhiszed ezt a szarságot? - kérdezte undorodva a lány. - Nem igaz. Együtt csinálták az egészet, mind a ketten akarták a Végzet Kelyhét. Felültetett bennünket, igen, de ő is csak eszköz volt.

- De hát neki volt szüksége a Végzet Kelyhére - mondta Jace. - Hogy levehesse magáról az átkot, és elmenekülhessen, mielőtt apám elmondja a Klávénak, mit csinált.

- Azt biztosan tudom, hogy nem így történt - robbant ki Claryből. - Ott voltam! - Valentiné felé fordult. - Ott voltam a szobában, amikor eljött a Kehelyért. Nem láthatott, de ott voltam. Én láttam magát. Elvette a Kelyhet, és levette az átkot Hodge-ról. Nem tudta volna egyedül megtenni. Mondta.

- Tényleg én vettem le róla az átkot - mondta megfontoltan Valentiné -, de csak szánalomból. Annyira nyomorult volt.

- Nem érzett szánalmat. Semmit sem érzett.

- Elég már, Clary! - Jace volt az. Clary égő tekintettel meredt rá. A fiú arca egészen vörös volt, és csillogott a szeme, mintha csak felhajtott volna néhány pohárral a könyökénél álló borból. - Ne beszélj így az apámmal!

- Nem az apád!

Jace úgy nézett a lányra, mintha az pofon vágta volna. - Miért nem vagy hajlandó hinni nekünk?

- Mert szeret téged - mondta Valentiné.

Clary érezte, ahogy kiszalad az arcából a vér. A fiúra nézett; nem tudta, mit fog mondani erre, de előre rettegett tőle. Úgy érezte magát, mintha egy meredély széle felé araszolna, ahol borzalmas zuhanás vár rá a semmibe. Szédülni kezdett, és görcsbe rándult a gyomra.

- Micsoda? - Jace meglepettnek tűnt.

Valentiné mosolyogva figyelte Claryt, mintha csak tudná, hogy bármikor betűzheti a gyűjteményébe, akár egy pillangót. - Attól fél, hogy kihasználak - magyarázta. - Hogy agyomosáson mentél át nálam. Persze nincs így. Ha kutatnál egy kicsit a saját emlékeid között, Clary, te is tudnád.

- Clary! - Jace felállni készült, miközben le sem vette a lányról a szemét. Clary látta alattuk a karikákat, látta, mekkora nyomás nehezedik a fiúra. - Én...

- Ülje le! - utasította Valentiné. - Hadd rakja össze ő maga, Jonathan.

Jace azonnal engedelmeskedett, és visszasüllyedt a székre. Clary a szédüléssel küszködve próbált értelmet keresni az *egészhen*. Jonathan? - Azt hittem, Jace a neved - mondta. - Erről is hazudtál?

- Nem. Jace a becenevem. Clary most már nagyon közel járt ahhoz a meredélyhez, olyan közel, hogy szinte le tudott nézni a fenekeden mélységbe. - Hogyan?

A fiú úgy nézett rá, mintha nem értené, miért csinál bolhábból elefántot.

- A monogramom - magyarázta. - J. C.

A szakadék megnyílt Clary előtt. Látta a semmit a lábai alatt. - Jonathan - sóhajtott erőltlenül. Jonathan Christopher. Jace összevonta a szemöldökét. - Honnan... ?

Valentiné csitítólag szólt közbe. - Jace, mostanáig meg akartalak kímélni ettől. Arra gondoltam, hogy egy halott anya története kevésbé fog fájni, mint egy olyan anyáé, aki elhagyott még az első születésnapod előtt.

Jace karcsú ujjai görcsösen záródtak össze a pohár szára körül. Clary egy pillanatra azt hitte, össze is töri. - Anyám él?

- Él - felelte Valentiné. - Él, és ebben a pillanatban lent alszik az egyik szobában. Igen - mondta félbeszakítva Jace-t, mielőtt a fiú megszólalhatott volna. - Jocelyn az édesanyád, Jonathan.

Clary pedig... Clary a húgod.

Jace visszarántotta a kezét. A borospohár felborult, és a gyöngyöző skarlátvörös folyadék szétfolyt a fehér abroszon. - Jonathan - mondta Valentiné.

Jace arca ijesztő zöldes-fehéres színűre váltott. - Ez nem igaz - hebegte.

- Ez csak valami tévedés lehet. Kizárt, hogy így legyen.

Valentiné rezzenéstelen tekintettel nézett a fiára. - Ünnepeünk kéne - mondta halkan, elmélázva. - Legalábbis én azt gondoltam volna. Tegnap még árva voltál, Jonathan. Most pedig megtaláltad az apádat, az anyádat és a húgodat, akiről azt sem tudtad, hogy léteznek.

- Lehetetlen - tiltakozott továbbra is Jace. - Clary nem a húgom. Ha az lenne...

- Akkor mi lenne? - kérdezte Valentiné.

Jace nem felelt, de a tekintetében kiülő undorral vegyes borzalom éppen elég volt Clarynek. Ha bizonytalan léptekkel is, de megkerülte az asztalt, letérdelt a fiú széke mellé, és a keze után nyúlt. - Jace...

Jace elhúzódtott tőle, ujjai az átázott abroszt szorongatták. - *Ne!*

Clary torkát a Valentiné iránt érzett gyűlölet és a visszafojtott könnyek égették. A férfi nem árulta el az igazságot, és azzal, hogy nem mondta el, amit tudott - hogy Clary a lánya -, őt magát is bűnrészessé tette a hallgatásban. Most pedig, miután egy alázuhanó szikla súlyával zúdította rájuk az igazságot, hűvös tekintettel, hátradőlve figyelte a hatást. Hogyan lehetséges, hogy Jace nem gyűlöli éppen úgy, mint ő ?

- Mondd, hogy nem igaz! - Jace az abroszt bámulta mereven. Clary nyelt egy nagyot, hogy lehűtse égő torkát. - Nem tehetem. Valentiné hangja olyan volt, mintha mosolygna beszéd közben. - Szóval elismered, hogy mindvégig igazat beszéltem?

- Nem - vágott vissza a lány anélkül, hogy odanézett volna. - Hazudsz, mint a vízfolyás, csak belekeversz igaz dolgokat is, ez minden.

- Kezdem unni - mondta Valentiné. - Ha az igazat akarod hallani, Clarissa, hát ez az igazság. Hallottál történeteket a Felkelésről, úgyhogy gazembernek gondolsz, így van?

Clary nem felelt. Jace-t nézte, aki úgy nézett ki, mint aki mindjárt elhányja magát. Valentiné zavartalanul folytatta. - Egyszerű az egész, tényleg. A történet, amit hallottál, egyes részleteiben igaz volt, de mégsem teljesen. Hazugságok, igaz dolgokkal keverve, ahogy te is mondtad. Az igazság az, hogy Michael Wayland soha nem volt Jace apja. Wayland meghalt a Felkeléskor. Én felvettem a nevét, és a helyébe léptem, miután elmenekültem az Üvegvárosból a fiammal. Nem volt nehéz dolgom; Wayland igazából nem tartotta a rokonságot senkivel, a legközelebbi barátait, Lightwoodékat pedig száműzték. Ő maga is kegyvesztetté vált a Felkelésben való részvétele miatt, úgyhogy én éltem helyette a kegyvesztettek életét csendben Jace-szel a Wayland-birtokon. Olvastam a könyveimet. Neveltem a fiamat. És vártam, hogy eljöjjön az én időm. - Elgondolkozva simogatta ujjával az ólomüveg mintázatot a pohár peremén. Balkezes, állapította meg Clary. Mint Jace.

- Tíz évvel később kaptam egy levelet. Az írója azt mondta, tudja, ki vagyok valójában, és ha nem leszek hajlandó megtenni bizonyos lépéseket, felfedi a titkomat. Nem tudtam, ki küldte a levelet, de nem is számított. Nem állt szándékomban megadni az illetőnek, amit akart. Viszont tudtam, hogy nem vagyok többé biztonságban, és nem is leszek, hacsak nem gondol halottnak és így elérhetetlennek. Blackwell és Pangborn segítségével még egyszer megrendeztem hát a haláloamat, aztán elintéztam, hogy a saját biztonsága érdekében a fiamat küldjék ide Lightwoodék felügyelete alá.

- Szóval hagyta, hadd higgye azt Jace, hogy meghalt? Ennyi éven keresztül nem zavarta, hogy halottnak gondolja? Ez borzasztó.

- Ne! - mondta megint Jace. Felemelte a kezét, hogy eltakarja vele az arcát. A saját ujjaiába beszélt elfojtott hangon. - Clary, ne!

Valentiné mosolyogva nézett a fiára, amit Jace észre sem vett. -Jonathannak azt kellett gondolnia, hogy meghaltam, igen. Azt kellett gondolnia, hogy Michael Wayland fia, különben Lightwoodék nem védtek volna meg úgy, ahogyan arra szükség volt. Michaelnak voltak adósai, nem nekem. Michael miatt szerették, nem miattam.

- Talán saját maga miatt szerették - vetette fel Clary.

- Tiszteletreméltóan szentimentális magyarázat - mondta Valentiné -, bár valószínűtlen. Nem ismered úgy a Lightwoodékat, ahogyan én ismertem őket egykor. - Úgy tűnt, észre sem vette, ahogy Jace összerezett. Vagy ha mégis, hát nem törődött vele. - Végeredményben aligha számít - tette hozzá. - Tudod, Lightwoodéknak az volt a feladatuk, hogy védelmezzék Jace-t, nem az, hogy a második családja legyenek. Jace-nek van családja. Van apja.

Jace torkából hörgés tört fel, és elvette a kezét az arca elől. - Anyám...

- Elmenekült a Felkelés után - mondta Valentiné. - Én kegyvesztett lettem. A Klávé megöletett volna, ha tudják, hogy életben vagyok. Nem akart többé kötődni hozzám, ezért elszökött. - A fájdalom tapintható volt a hangjában. *És hamis* - gondolta Clary keserűen. A manipulatív gazember! - Nem tudtam, hogy éppen terhes volt. Claryvel. - Halványan elmosolyodott, miközben ujjait lassan végigfuttatta a pohár oldalán. - De a vér nem válik vízzé, ahogy mondani szokták - folytatta. - A sors úgy intézte, hogy találkozzunk. Együtt van a családjunk. Használhatjuk a Portált - mondta, és Jace felé fordult. - Elmegyünk Idrisbe. Vissza az otthonunkba.

Jace összerezett, de bólintott, miközben még mindig bambán bámulta a kezeit.

- Ott együtt lehetünk - jelentette ki Valentiné. - Ahogy annak lennie kell.

Ez csodálatosan hangzik - gondolta Clary. - *Csak te, a kómában fekvő feleséged, a sokkos állapotban lévő fiad, meg a lányod, aki utál, mint a szart. Nem is szólva arról, hogy a gyerekeid a jelek szerint szerelmesek egymásba. Hát igen, ez ám a nagy családi boldogság.*

- Nem megyek veled sehova, és az anyám sem - mondta ki hangosan.

- Igaza van, Clary - szólt közbe Jace rekedten. Törölni kezdte az ujjait; az összesnek vörös volt a begye. - Sehová máshová nem mehetünk. Ott megbeszélhetünk mindent.

- Nem mondhatod komolyan...

Odalentről fülsiketítő zaj hallatszott. Olyan hangos volt, mintha a kórház falai dőltek volna össze. *Luké!* - gondolta Clary, és talpra ugrott.

Bár úgy nézett ki, mint aki éppen okádni készül a borzalomtól, Jace ösztönösen reagált. Félig felemelkedett a székről, és máris az öve felé indult a keze. - Apám, már...

- Már úton vannak ide. - Valentiné felállt. Clary lépéseket hallott. Egy pillanattal később kitérült a szoba ajtaja, és Luké állt a küszöbön.

Clary visszafojtott egy kiáltást. A férfit ellepte a vér. Nadrágja és inge egészen sötét volt az alvadt, ragacsos folyadéktól, amiből még az arcára is jutott. Kezei csuklóig vörösek voltak, még csöpögött rólu a vér. Azt Clary nem sejtette, hogy ebből a tengernyi vérből mennyi lehet a sajátja. A lány hallotta magát, amint Luké nevét kiáltja, aztán átrohant hozzá a szobán, és majd elesett a saját lábában, annyira igyekezett, hogy megragadhassa végre az ingét, és csüngessen rajta, ahogy nyolcéves kora óta mindig.

Luké hatalmas tenyere felemelkedett, a tarkójához simult, és magához szorította Claryt egy gyors, félkarú ölelés erejéig. Aztán gyengéden eltolta magától. - Csurom vér vagyok - mondta. - Nyugi, nem az enyém.

- Akkor kié? - A hang Valentine-é volt, és Clary most Luké biztonságot nyújtó karjával a vállán feléje fordult. Valentiné összeráncolt homlokkal kettejüket figyelte. Jace felállt, megkerülte az asztalt, és habozva megállt apja háta mögött. Clary nem emlékezett rá, hogy valaha is ilyen bizonytalannak látta volna.

- Pangborné - felelte Luke.

Valentiné végigsimította az arcát a kezével, mintha csak fájdalmat okozott volna neki a hír. - Értem. Feltépted a torkát a fogaiddal?

- Igazság szerint - felelte Luke - ezzel végeztem vele. - Szabad kezével felemelte a hosszú, vékony törőt, amivel megölte az Elhagyatottat. Clary látta, ahogy a fény megcsillan a markolatában lévő kék köveken. - Emlékszel rá?

Valentiné a fegyverre nézett, és Clary észrevette, ahogy megfeszülnek az izmok az állkapcsában. - Emlékszem - mondta, és a lány arra gondolt, hogy vajon ő sem felejtette-e el korábbi beszélgetésüket.

Ez egy kindjal, egy Kirkassziai tör. Ez a darab egy összeillő párfele.

- Tizenhét évvel ezelőtt te adtad nekem, és azt mondtad, öljem meg vele magam - idézte fel Luke, szorosan tartva markában a fegyvert. Hosszabb volt a pengéje, mint a vörös markolatú kindjalé, amelyik Jace övéen lógott valahol egy tör és kard között lehetett -, a végét pedig tűhegyesre edzették. - És majdnem meg is tettem.

- Gondolod, hogy le fogom tagadni ? - Fájdalom hallatszott Valentiné hangjában, a régi bánat emléke. - Megpróbáltalak megóvni magadtól, Lucián. Súlyos hibát követtem el. Bár lett volna erőm nekem magamnak végezni veled! Akkor emberként halhattál volna meg.

- Mint te ? - kérdezte Luke, és ebben a pillanatban Clary meglátott benne valakit abból a Luke-ból, akit mindig is ismert; aki meg tudta mondani, mikor hazudik vagy alakoskodik, aki számon kérte rajta, ha arrogáns volt, vagy megpróbálta becsapni. Hangja keserűségében ott volt a szeretet, amit egykor Valentiné iránt érzett, mára viszont gyűlöletté alakult át. - Olyan emberként, aki az öntudatlan feleségét az ágyhoz láncolja, hogy kínzással szedjen ki belőle valamit, amikor felébred? Ez a te bátorságod?

Jace az apjára meredt. Clary látta, ahogy a dühtől meg-megrándulnak Valentiné vonásai; aztán egy pillanattal később az érzelmeknek nyoma sem maradt, és kisimult az arca. - Nem kínoztam - mondta. - A saját védelme érdekében van leláncolva.

- És mitől kell megvédeni ? - kérdezte Luke, és tett egy lépést a szoba közepe felé. - Egyes-egyedül te jelentesz rá veszélyt. Soha senki másnak esze ágában nem lett volna ártani neki. Azzal töltötte az életét, hogy előled menekült.

- Szerettem őt - mondta Valentiné. - Sosem bántottam volna. Te fordítottad ellenem.

Luke felnevetett. - Semmi szükség nem volt rá, hogy bárki is ellened fordítsa. Egyedül is megtanult gyűlölni téged.

- Ez *hazugság!* - tört ki hirtelen vadsággal, és előrántotta a kardját a derekán lógó hüvelyből. A lapos, mattfekete pengét ezüstcsillagok mintázata díszítette. Valentiné Luke szíve magasságába emelte a fegyvert.

Jace tett egy lépést előre. - Apám...

- Jonathan, *hallgass!* - kiáltotta Valentiné, de elkésett; Clary látta a döbbenetet Luké arcán, ahogy Jace-re mered.

- Jonathan? – *suttogta.*

Jace szája megrándult. - Ne nevezd így! - mondta hevesen. Arany szemében tűz égett. - Én magam öllek meg, ha így szólítasz.

Luké nem törődve a szívének szegezett pengével, továbbra is Jace-en tartotta a szemét. - Édesanyád büszke lenne rád - mondta olyan csendesen, hogy hiába állt közvedenül mellette, Clarynek is hegyeznie kellett a fülét, hogy hallja.

- Nekem nincsen édesanyám - felelte Jace. Reszketett a keze. - A nő, aki életet adott nekem, elhagyott, mielőtt megjegyezhettem volna az arcát. Semmit nem jelentettem neki, tehát ő sem jelent nekem semmit.

- Nem édesanyád volt az, aki elhagyott - mondta Luké, miközben tekintetét lassan Valentiné felé fordította. - Azt hittem, odáig még te sem alacsonyodhatsz, hogy a saját véredet használod csalinak. Úgy fest, tévedtem.

- Elég legyen ebből! - Valentiné hangja színtelennek tűnt, de még így sem hiányzott belőle az éles fenyegetés. - Engedd el a lányomat, vagy ott öllek meg, ahol vagy.

- Nem vagyok a lányod! - kiáltotta hevesen Clary, de Luké olyan erővel tolta el magától, hogy majdnem elesett.

- Menj el innen! - mondta. - Keress egy biztonságos helyet!

- Nem hagylak itt. - Clary, komolyan gondolom. *Menj el innen!* - Luké már emelte is felfelé a törét.

- Ez nem a te csatád.

Clary távolabb botorkált a férfitől a folyosóra vezető ajtó felé. Talán elfuthatna segítségért, Alaricért...

Csakhow Jace már ott állt előtte, és elzárta az utat az ajtó felé. Clary meg is feledkezett róla, milyen gyorsan és puhán is tud mozogni a fiú. -

-Megőrültél? - suttogta Jace. - Betörték a bejárati ajtót. Ez a hely már tele lehet Elhagyatottakkal.

Clary taszított rajta egyet. - Engedj ki...

Jace vasmarokkal tartotta vissza. - Hogy széttéphessenek? Kizárt dolog.

A lány háta mögött fém csördült hangosan. Elhúzódott Jace-től, és látta, hogy Valentiné rátámadott Luke-ra, aki fülsiketítő vágással hárított. Szétválasztották a pengéiket, és most fűrge cselekkel és suhintásokkal köröztek a padlón. - Te jó isten! - suttogta a lány. - Meg fogják ölni egymást.

Jace szeme majdnem teljesen feketére váltott. - Nem értheted - mondta. - Ezeket a dolgokat így intézzük el... - Elhallgatott, és a lélegzete is elállt, ahogy Luké áttörte Valentiné védvonalát, és vágása utat talált a másik válláig. A patakokban kiömlő vér vörösre festette fehér ingét.

Valentiné hátravetette a fejét, és felnevetett. - Egy igazi találat - mondta. - Nem gondoltam volna, hogy képes vagy rá, Lucián.

Luké egyenes háttal állt, fegyvere elrejtette az arcát Clary szeme elől. -Ezt a mozdulatot te tanítottad nekem.

- De az évekkel ezelőtt volt. - Valentiné hangja a nyers selyemre emlékeztetett. - Azóta aligha volt szükséged a vívótudományodra. Minek, ha ott voltak a karmaid meg a fogaid.

- Tökéletesen alkalmasak rá, hogy kitépjem velük a szívedet.

Valentiné megrázta a fejét. - A szívemet már réges-rég kitépted - mondta, és még Clary sem tudta megállapítani, hogy a szomorúság a hangjában valódi volt-e, vagy csak tettette. - Amikor elárultál és elhagytál. - Luké ismét lesújtott, de Valentiné sebesen hátralépett. Meglepően könnyedén mozgott a méretéhez képest. - Te fordítottad a feleségem a saját fajtája ellen. Akkor játszottad el neki, milyen szájalomra méltó vagy, és mennyire kell a segítsége, amikor a leggyengébb volt. Én nem lehettem ott, ő pedig azt hitte, szereted. Bolond volt.

Jace minden idegszála pattanásig feszült. Miközben ott állt mellette, Clary érezte, ahogy szinte pattognak belőle a szikrák, mint valami leszakadt villanyvezetékéből. - Az édesanyád az, akiről Valentiné beszél - mondta a lány.

- Elhagyott - vonta meg a vállát Jace. - Nem igazi anya az ilyen.

- Azt hitte, meghaltál. Kíváncsi vagy rá, honnan tudom? Tartott egy dobozt a hálósobájában. A monogramod volt rajta. J. C.

- És ha volt egy doboza? - vetette oda a fiú. - Rengeteg embernek van doboza. Dolgokat tartanak bennük. Úgy hallom, egyre gyakrabban fordul elő.

- Ebben a dobozban a te hajfürtöd volt. Babahaj. Meg egy fénykép, talán kettő is. Minden évben elővette, és sírt. Rettenetesen, szívszaggatóan sírt...

Jace ökölbe szorította a kezét. - Hagyd abba! - sziszegte a fogai között.

- Mit hagyjak abba? Ne mondjam el az igazságot? Azt hitte, meghaltál... Soha nem hagyott volna el, ha tudta volna, hogy élsz. Te meg apádról hitted azt, hogy halott...

- De én láttam meghalni! Vagy legalábbis azt hittem. Nem csak mondták nekem, én meg úgy döntöttem, hogy jó nekem így.

- Megtalálta az elégett csontjaidat - mondta csendesen Clary. - A ház romjai között. Az anyja és az apja csontjaival együtt.

Jace végre ránézett. A lány látta a hitetlenséget a szemében meg a szeme körüli ráncokban, és tudta, hogy most ezt a hitetlenséget kell meglovagolnia. Látta, majdnem ugyanúgy, ahogyan az álcán látott át, a fiú apjába vetett hitének vékony szövetét, amit áttetsző páncélként viselt, hogy megvédje az igazságtól. Valahol, gondolta Clary, van egy rés azon a páncélon, és ha megtalálja a megfelelő szavakat, át is törhet rajta. - Ez nevetséges - mondta a fiú. - Nem haltam meg... Nem lehetek semmiféle csontok.

- De mégis voltak.

- Akkor csak álca lehetett - állapította meg nyersen Jace.

- Kérdezd meg apádat, mi történt az anyósával meg az apósával! -mondta Clary. Kinyúlt, hogy megérintse a fiú kezét. - Kérdezd meg, az is álca volt-e...

- Fogd már be! - Jace nem tudta magát tovább türtöztetni, és sápadtan fordult a lány felé. Clary látta, hogy Luke meglepetten pillant feléjük, Valentine pedig, kihasználva a lehetőséget, támadásba lendül, és egyetlen döféssel ellenfele mellkasába süllyeszti a pengét, közvetlenül a kulcscsontja alatt.

Luke szeme elkerekedett - úgy tűnt, inkább a döbbenettől, mintsem a fájdalomtól. Valentine visszarántotta a kezét, és a penge markolatig vörösen siklott hátra. Az Árnyvadász éles nevetéssel sújtott le újra, és ezúttal kiütötte a fegyvert Luke kezéből. A kindjal üres koppanással hullott a padlóra, Valentine pedig egy rúgással az asztal alá küldte, miközben Luke elterült a földön.

Valentine felemelte a fekete kardot Luke teheteden teste fölé, készen, hogy bevigye a kegyelemdöfést. A penge teljes hosszában ezüstcsillagok ragyogtak, és a borzalom megfagyott pillanatában Clary arra gondolt, hogy *hogyan lehet ilyen gyönyörű valami, amit gyilkolásra teremtettek?*

Jace, mintha csak tudná, mit fog csinálni Clary, mielőtt ő maga sejtette volna, a lány elé állt. - Clary...

A megfagyott pillanat elmúlt. Clary átbújt Jace feléje nyúló karja alatt, és Luke felé rohant a szobán keresztül. A férfi a földön feküdt, és a könyökére támaszkodott; Clary abban a pillanatban vetette rá magát, amikor Valentine kardja megindult.

Látta Valentine szemét, ahogy a penge száguldott felé; mintha évezredek teltek volna el, bár valójában legfeljebb a másodperc törtrészéig tartott az egész. Látta, hogy a férfi visszafoghatta volna a mozdulatát, ha akarta volna. Látta, hogy tudja, kit talál el, ha döf. Látta, hogy így is megteszi.

Felemelte a kezét, és becsukta a szemét...

Valami fémesen csordult. Valentiné felkiáltott, és ahogy Clary felnézett, látta, hogy Valentiné jobb kezével imént még a kardot tartó, most már azonban üres és vérző balját szorongatja. A vörös markolatú kindjal méterekkel odébb hevert a padlón a fekete kard mellett. Amikor döbbenet megfordult, Jace-t látta az ajtónál felemelt karral, és rájött, hogy ő dobta el a törét olyan erővel, hogy az kiütötte a fekete kardot apja kezéből.

Elfehéredve engedte le a karját. Tekintetét könnyörögve szegezte Valentine-ra. - Apám, én...

Valentiné saját vérző kezére meredt, és Clary látta, ahogy egy pillanatra düh rándítja görcsbe a vonásait. Amikor végül megszólalt, szelíd volt a hangja. - Nagyszerű dobás volt, Jace.

Jace habozott. - De a kezed. Azt hittem...

- Nem bántottam volna a húgodat - mondta Valentiné, és villámgyorsan mozogva felkapta a fekete kardot, majd a vörös markolatú kindjalt is az övébe tűzte. - Megállítottam volna a döfést. De tiszteltetném, ahogy félted a családodat.

Hazudik. De Clarynek most nem volt ideje Valentiné kétarcúságával foglalkozni. Luke-ra nézett, és éles, gyomorforgató fájdalmat érzett. A férfi a hátán feküdt, félig lehunytt szemmel, és szaggatottan lélegzett. A szakadt ingében tátongó lyuk alól vér bugyogott elő. - Kötszerre van szükségem - mondta Clary elfojtott hangon. - Egy rongydarabra, bármire.

- Ne mozdulj, Jonathan! - parancsolta Valentiné kökemény hangon, mire Jace, aki már nyúlt volna a zsebe felé, azonnal megmerevedett. - Clarissa - folytatta a lány apja most már valamivel lágyabban; mintha azt a követ valaki vajjal kente volna be -, ez az ember a családunk ellensége. A Klávé ellensége. Vadászok vagyunk, és ez azt jelenti, hogy néha ölnünk is kell. Megkell értened.

- *Démonvadászok* - mondta Clary. - *Démonokat* ölünk. Nem vagyunk *gyilkosok*. Nagy különbség.

- Ő démon, Clarissa - magyarázta Valentiné ugyanolyan behízsgő hangon. - Démon emberarccal. Tudom, milyen könnyen meg tudnak téveszteni az ilyen szörnyetegek. Ne felejtse el, egyszer magam is megkíméltem az életét.

- *Szörnyeteg?* - visszhangozta Clary. Luke-ra gondolt, ahogy ötéves korában hintáztatta, magasabbra, mindig magasabbra; Luke-ra, a középiskolai bizonyítványosztón, amikor úgy kattogtatta a fényképezőgépet, mint bármelyik büszke apa; Luke-ra, amint a boltba érkezett könyveket szortírozta, hogy félrerakhassa neki azokat, amik érdekelhetik; Luke-ra, amint a vidéki ház mellett felemelte, hogy leszedhessen egy almát a fáról. Luke-ra, aki helyett most ez az ember akar az apja lenni. - Luké nem szörnyeteg - jelentette ki. Semmivel sem volt kevésbé kemény a hangja, mint Valentine-é. - Nem is gyilkos. Te vagy az.

- Clary!-Jace szólt közbe.

A lány nem törődött vele. Szemét Valentiné hideg, fekete szemére emelte. - Megölted a feleséged szüleit. Nem csatában, hanem hidegvérrel - mondta. - És lefogadom, hogy te ölted meg Michael Waylandet meg a fiát is. A csontjait a nagyszüleim csontjai mellé dobta, hogy anyám azt higgye, te és Jace is meghaltatok. Michael Wayland nyakába tetted a láncodat, mielőtt elégetted volna, így mindenki biztos volt benne, hogy a te csontjaidat találták meg. Annyit beszéltél a tiszta vérről a

Klávében, de amikor megölted őket, egyáltalán nem törődöttél a vérükkel meg az ártatlanságukkal, ugye? Hidegvérrel öregembereket meg gyerekeket ölni. Aki ilyesmit tesz, az a szörnyeteg.

Megint dühroham torzította el Valentiné vonásait. - Elég legyen! - ordította, majd újra a magasba emelte fekete kardját, és a hangjában most ott volt, ki is ő valójában, ott volt a harag, ami egész életében hajtotta. A soha nem múló, fortyogó harag. - Jonathan! Vidd el az útból a húgodat, vagy az Angyalra mondom, leütöm, hogy megölhessem a szörnyeteget, akit védelmez.

Jace egy kurta pillanatra elbizonytalanodott, de aztán felemelte a fejét. - Máris, apám - mondta, és Clary felé indult. Mielőtt a lány felemelhette volna a kezét, hogy eltaszítsa magától, durván megragadta a karját. Talpra rántotta Claryt, és elvonszolta Luké mellől.

-Jace! - suttogta Clary elborzadva.

- Ne! - mondta a fiú. Ujjai fájdalmasan mélyedtek Clary karjába. Bortól és izzadságtól bűzlött. - Ne szólj hozzám!

-De...

- Azt mondtam, ne szólj hozzám! - Keményen megrázta a lányt. Clary megbotlott. Amikor visszanyerte az egyensúlyát és felnézett, Valentine-t látta, amint kárörvendő grimasszal az arcán Luké összegörnyedt teste fölött áll. Undorodva nyúlt ki a csizmája orrával, hogy taszítsa egyet ellenfelén, aki erre fuldokolva hördült fel.

- Hagyd békén! - kiáltotta Clary, és megpróbálta magát kitépni Jace szorításából. Hasztalan próbálkozott; a fiú túl erős volt hozzá.

- Fejezd már be! - súgta a fülébe. - Csak neked lesz rosszabb. Jobban jársz, ha nem nézel oda.

- Mint te? - súgta vissza a lány. - Ha becsukod a szemed, és úgy teszel, mintha valami meg sem történt volna, attól az még igaz marad, Jace. Tudhatnád magadtól is...

- Clary, hagyd abba! - Egészen elszánnak tűnt a hangja.

Valentiné felnevetett. - Bárcsak eszembe jutott volna - mondta -, hogy hozzak magammal egy valódi ezüsből készült pengét! Akkor úgy végezhettem volna veled, ahogy az a fajtádnak igazából kijár, Lucián.

Luké morgott valamit, amit Clary nem hallott. Remélte, hogy valami durva. Tett még egy kísérletet, hogy lerázza magáról Jace-t, de megcsúszott, és a fiú gyilkos erővel rántotta vissza. Átkarolja, gondolta Clary, de nem úgy, ahogy egykor remélte, hogy majd megteszi, nem úgy, ahogy valaha is elképzelte magának.

- Legalább hadd álljak fel! - mondta Luke. - Ne a földön fekvé kelljen meghalnom!

Valentiné végignézett rajta a pengéje mellett, és megvonta a vállát. -Meghalhatsz háton fekvé vagy térdén állva - jelentette ki. - De csak egy ember érdemli meg, hogy állva haljon meg, te pedig nem vagy ember.

- NE! - kiáltotta Clary, miközben Luke a fájdalommal küszködve térdelő pozícióba küzdötté magát anélkül, hogy egyetlen pillantást is vetett volna rá.

- Miért akarod, hogy a lehető legrosszabb legyen neked? - kérdezte Jace feszült suttogással. - Mondtam, hogy ne nézz oda!

Clary lihegett a kimerültségtől és a fájdalomtól. - Miért kell hazudnod magadnak?

- Nem hazudok! - Még durvábban szorította a lányt, bár az már nem is próbált szabadulni. - Csak azt akarom, ami jó az életemben. Hogy legyen apám, legyen családom... Nem veszíthetek el megint mindent.

Luke most már térdelt. Valentiné magasra emelte a vérfoltos kardot. Luke lehunyta a szemét, és magában mormogott valamit: szavakat, imádságot, Clary nem tudta, mit. Vergődött Jace karjaiban, és sikerült olyan helyzetbe verekednie magát, hogy felnézhessen a fiú arcára. Egészen keskeny vonallá húzta össze az ajkát, állkapcsát mereven tartotta, de a szeme...

A gyenge páncél töredezni kezdett. Csak egy utolsó erőfeszítésre volt szükség. Clary küszködve kereste a szavakat.

- Van családod - mondta. - A családot azok az emberek jelentik, akik szeretnek téged. Ahogy a Lightwoodok szeretnek. Alec, Isabelle... - Megbicsaklott a hangja. - Az én családom Luke, és te arra kényszerítesz, hogy végignézzem a halálát, úgy, ahogy te is végignéztél a saját apád halálát tízéves korodban? Ezt akarod, Jace? Ilyen ember akarsz lenni? Mint...

Elhallgatott. Hirtelen megijedt, hogy túl messzire ment.

- Mint az apám - mondta Jace.

A hangja hűvös volt, távoli és lapos, mint egy kés pengéje.

Elvesztettem - gondolta kétségbeesetten Clary.

- Bukj le! - szólt rá a fiú, és keményen meglökte. Clary elvesztette az egyensúlyát, elterült a földön, aztán átfordult egyszer, és féltérde tápáskodott. Amikor visszanyerte az egyensúlyát, látta, hogy Valenrine magasan a feje fölé emeli a kardját. A csillár ragyogó fénye ezerfelé robbant a pengéről, és elvakította Claryt. - *Luké!* - sikította a lány.

A penge lecsapott - és a padlót találta. Luké már nem volt ott. Jace olyan sebességgel mozgott, amit Clary még egy Árnnyavadásztól sem gondolt volna lehetségesnek, és félrelökte az útból, amitől Luké oldalra gördült, és elterült a földön. Jace megállt az apjával szemben, és a kard reszkető markolata fölött szembenézett vele. Fehér volt az arca, de a tekintete meg sem rebbent. - Azt hiszem, el kéne menned - mondta a fiú.

Valentiné hitedenkedve meredt a fiára. - *Mit mondtál?* Luké kínlódván ült fel. Friss vér festette vörösre az ingét. Figyelte, ahogy Jace kinyújtja a kezét, és óvatosan, szinte unottan simogatni kezdi a padlóból kiálló kard markolatát. - Szerintem hallottad, apám.

Valentiné hangja korbácsütésre emlékeztetett. - Jonathan Morgenstern... Jace villámsebessen megragadta a markolatot, kirántotta a kardot a padló deszkái közül, és felemelte. Könnyű csuklóval, vízszintesen tartotta a pengét; hegye néhány hüvelyknyivel Valentiné álla alatt lebegett. - Nem így hívnak - jelentette ki. - Az én nevem Jace Wayland.

Valentiné egy pillanatra sem vette le a szemét a fiúról. A torkát fenyegető pengéről láthatólag tudomást sem vett. - *Wayland?* - fakadt ki belőle. - Nincs is benned Wayland-vér! Michael Waylandet még csak nem is ismerted...

- Téged sem - mondta hűvösen Jace. Balra intett a karddal. - Indulás! Valentiné a fejét rázta. - Soha. Egy gyerek nem parancsol nekem.

A kard hegye puha csókot lehelt Valentiné torkára. Clary izgalommal vegyes borzongással figyelte, mit történik. - Nagyon jól képzett gyerek vagyok - közölte Jace. - Magad tanítottál meg a precíz gyilkolás művészetére. Tudod, hogy csak két ujjamat kell mozdítanom, hogy elvágjam a torkod? - Szeme sem rebbent. - Nyilván tudod.

- Éppen elég ügyes vagy - mondta Valentiné. Lekezelő volt a hangja, de Clary észrevette, hogy igyekszik tökéletesen mozduladan maradni. - De nem tudnál megölni. Mindig is túl jószívú voltál.

- Talán ő nem tudna. - Luké volt az, aki közben sápadtan és véresen bár, de talpra állt. - Én viszont igen. És nem vagyok benne teljesen biztos, hogy megállíthatna.

Valentiné lázban égő szeme Luke-ra villant, aztán vissza a fiára. Jace nem fordult Luké felé, amikor megszólalt, hanem továbbra is mereven állt, stabilan tartva a kardot a kezében. - Hallod, ahogy a szörnyeteg fenyeget, Jonathan? - próbálkozott Valentiné. - Az ő oldalára állsz?

- Van valami abban, amit mond - felelte szelíden Jace. - Nem biztos, hogy megállíthatnám, ha kárt akarna tenni benned. A vérfarkasok gyorsan gyógyulnak.

Valentiné ajka rándult egyet. - Szóval - fröcsögte -, mint az anyád, te is ezt a lényt, ezt a félig démon szörnyeteget választod a saját véred, a saját családod helyett?

A kard mintha most először megremegett volna Jace kezében. - Elhagytál, amikor még gyerek voltam - mondta megfontolt lassúsággal. - Hagytad, hadd gondoljam, hogy meghaltál, és elküldtél idegenek közé. Soha nem árultad el, hogy van anyám és van húgom. *Magamra hagytál* - Az utolsó mondatot már majdnem kiáltotta.

- Érted tettem. Hogy biztonságban legyél - tiltakozott Valentiné.

- Ha törődtél volna Jace-szel, ha törődtél volna a véreddel, nem ölted volna meg a nagyszüleit. Ártatlan embereket gyilkoltál - vágott közbe dühösen Clary. ,

- Ártatlanokat? - csattant fel Valentiné. - Háborúban senki sem ártatlan. Jocelyn oldalára álltak velem szemben. Hagyták volna, hogy elvegye tőlem a fiamat.

Luké fújtatva engedte ki a levegőt. - Tudtad, hogy el fog hagyni? - kérdezte. - Már a Felkelés előtt tudtad, hogy menekülni fog?

- Hát persze, hogy tudtam! - fakadt ki Valentiné. Elvesztette hűvös önuralmát, és Clary látta, ahogy a mélyben tomboló harag hatására megfeszülnek a nyakizmai, és ökölbe szorul a keze. - Azt tettem, amit tennem kellett, hogy megvédjem azt, ami az enyém. A végén még többet is kaptak, mint amit megérdemeltek. A halotti máglya csak a Klávé legnagyobb harcosainak jár.

- Elégetted őket - mondta határozottan Clary.

- Igen! - kiáltotta Valentiné. - Elégettem őket.

Jace-nek mintha elszorult volna a torka. - A nagyszüleimet...

- Nem ismerted őket - közölte Valentiné. - Ne tetsess olyan fájdalmat, amit nem is érzel!

A kard hegye most már erősebben reszketett. Luké Jace vállára tette a kezét. - Nyugi - mondta.

Jace nem nézett rá. Lihegve vette a levegőt, mintha csak futott volna. Clary látta, ahogy megcsillan az izzadság élesen kirajzolódó kulcscsontján, haja pedig a halántékához tapad. Keze fején kidagadtak az erek. *Megfogja ölni* - gondolta. - *Megfogja ölni Valentine-t.*

Sietve lépett előre. - Jace, szükségünk van a Kehelyre. Különben tudod, mit fog csinálni vele.

Jace megnyalta száraz ajkát. - A Kehely, apám. Hol van ?

- Idrisben - mondta higgadtan Valentiné. - Ahol soha nem fogjátok megtalálni.

Jace keze remegett. - Áruld el...

- Add ide a kardot, Jonathan! - Luké szólt közbe. Nyugodt volt, szinte kedves.

Jace hangja mintha egy kút mélyéről jött volna. - Micsoda? Clary még közelebb lépett. - Add oda Luke-nak a kardot! Hadd legyen nála, Jace!

A fiú megrázta a fejét. - Azt nem lehet.

A lány tovább közelített. Még egy lépés, és már megérintheti Jace-t. - De igen, lehet - mondta halkan. - Kérlek!

Jace nem fordult felé, továbbra is apjával nézett farkasszemet. A pillanat egyre hosszabbra és hosszabbra nyúlt, úgy tűnt, sosem akar véget érni. Aztán a fiú kurtán bólintott anélkül, hogy leengedte volna a fegyvert. Azt azért megengedte, hogy Luké mellélépjen, és a kard markolatát tartó kezére tegye a kezét. - Most már elengedheted, Jonathan - mondta Luke... Aztán látva Clary arcát, gyorsan kijavította magát.-Jace.

A fiú mintha meg sem hallotta volna. Elengedte a markolatot, és távolabb lépett az apjától. Kicsit mintha visszatért volna a szín az arcába, ajkán kiserkent a vér, ahol beleharapott. Clary vágyott rá, hogy megérintse, hogy átkarolja, de tudta, hogy a fiú sosem hagyná.

- Van egy ötletem - mondta Valentiné Luke-nak meglepően nyugodt hangon.

- Hadd találjam ki! - felelte Luke. - Az lesz, hogy „ne ölj meg”. Ugye? Valentiné nevetésében nyoma sem volt a jókedvnek. - Aligha alacsonyodnék odáig, hogy épp neked könyörögjek az életemért.

- Jól van - mondta Luke, és a pengével megbökte a másik állát. - Nem foglak megölni, hacsak nem kényszerítesz, Valentiné. Nem áll szándékomban a saját gyerekeid előtt végezni veled. Nem akarok mást, csak a Kelyhet.

Odalentről egyre erősebb dübörgés hallatszott. Clary lépéseket hallott a folyosóról. - Luke...

- Hallom - vágta rá a férfi.

- A Kehely Idrisben van, mondtam már - jelentette ki Valentiné, miközben tekintete Luke háta mögött kalandozott.

Luké izzadt. - Ha Idrisben van, akkor a Portálon keresztül vitted oda. Veled megyek. Visszahozzuk. - Luké szeme ide-oda ugrált. A folyosón egyre nagyobb volt a nyüzsgés. Emberek ordibáltak, valami csörömpölt. - Clary, maradj a bátyáddal! Miután mi átmentünk, használjátok ti is a Portált, és vitessétek magatokat valami biztonságos helyre.

- Nem megyek el innen - közölte Jace.

- De igen, elmész. - Valami nekiütődött az ajtónak. Luké megemelte a hangját. - Valentiné, a Portálhoz! Indulás!

- Különben mi lesz? - Valentiné az ajtóra szegezte a tekintetét.

- Megöllek, ha nem lesz más választásom - mondta Luke. - Akár itt vannak a gyerekeid, akár nem. A Portálhoz! Most!

Valentiné szélesre tárta a karját. - Ha úgy kívánod.

Könnyedén hátralépett éppen, amikor az ajtó bevágódott a szobába, és a zsanérok zörögve röpültek szét. Luke elhajolt, hogy elkerülje az ajtót, közben pedig a karddal a kezében máris megpördült.

Egy farkas állt a küszöbön vicsorogva, felborzolt szőrrel, görbe háttal, felhúzott ajkakkal. A bundáján esett számtalan sebből vér szivárgott.

Jace halkan elkáromkodta magát, és máris a kezében tartotta a szeráf-pengét. Clary elkapta a csuklóját. - Ne... Ő barát.

Jace hitetlenkedve pillantott a lányra, de leengedte a kezét.

- Alaric... - Aztán Luke kiáltott még valamit egy olyan nyelven, amit Clary nem értett. Alaric tovább vicsorgott, majd lekuporodott a padlón, és Clary egy zűrzavaros pillanatra azt hitte, Luke-ra

fogja vetni magát. Aztán észrevette, hogy Valentiné keze az öve felé mozdul, és vörös ékkövek villannak. Csak most döbbsen rá, hogy mindannyian megfeszültek Jace töréről, ami még Valentine-nál volt.

Valaki Luke nevét kiáltotta; Clary egy pillanatra azt hitte, a saját hangját hallja, de aztán rádöbbsen, hogy teljesen összeszorult a torka, és valójában Jace eresztette ki a hangját.

Luke idegőrlő lassúsággal hajolt félre, ahogy a penge elhagyta Valentiné kezét, és ezüst pillangóként szállt felé, újra meg újra átfordulva a levegőben. Luke felemelte a kardját - és ebben a pillanatban valami hatalmas szürkeség vetette magát a két férfi közé. Clary hallotta Alaric egyre erősödő kiáltását, hallotta, ahogy egyszerre vége szakad; hallotta a hangot, ahogy a penge célba talált. Visszafojtott lélegzettel próbált meg odarohanni, de Jace visszatartotta.

A farkas összeesett Luke lábánál, bundáját vér fröcskölte össze. Mancaival erőltlenül hadonászott a mellkasából kiálló tör nyele után.

Valentiné felnevetett. - Szóval így fizeted meg a feltétel nélküli hűséget, amit olyan olcsón vásároltál meg, Lucián - mondta. - Hagyod, hadd haljanak meg érted. - Hátrálni kezdett, de tekintetét továbbra sem vette le Luke-ról.

Luke elfehéredve állta a tekintetét, majd lenézett Alaricre. Fejét rázva letérdelt, majd az elesett vérfarkas fölé hajolt. Jace továbbra is szorosan tartotta Clary vállát, miközben odasúgta neki: - Maradj itt! Hallasz? *Maradj itt!* - És elindult Valentiné után, aki rejtélyes módon a hátsó fal felé rohant. Vajon azt tervezte, hogy kiveti magát az ablakon? Clary látta a férfi mását a nagy, aranykeretes tükörben, ahogy egyre közeledett felé. Arcán a megkönnyebbülés gunyoros vigyora keveredett gyilkos indulattal.

- Maradok egy frászt - mormogta a lány, és máris követte Jace-t. Csak egy pillanatra torpant meg, hogy felkapja a kék markolatú kindjalt az asztal alól, ahová Valentiné rúgta. A fegyver már rezzenéstelenül állt a kezében, és magabiztosságot kölcsönzött neki, ahogy félrelökte útjából a felborult széket, és folytatta útját a tükör felé.

Jace időközben elővette a szeráfpengét, amelynek felfelé vetülő, kemény fénye kirajzolta a karikákat a szeme körül és a gödröket az arcában. Valentiné megfordult, és most háttal állt a tükörnek. Clary Luke tükörképét is látta a hátuk mögött; a férfi letette a kardját, és éppen a vörös kindjalt próbálta óvatosan kihúzni Alaric mellkasából. Clarynek hányingere támadt, és szorosabban markolta meg saját fegyverét. - Jace... - kezdte.

A fiú nem fordult meg, hogy ránézzen, bár persze a tükörben láthatta. - Clary, mondtam, hogy várj.

- Olyan, mint az anyja - állapította meg Valentiné. Egyik kezével a háta mögé nyúlt, és végigfuttatta a tükör nehéz, aranyozott peremén. - Nem szereti azt csinálni, amit mondanak neki.

Jace nem remegett már úgy, mint korábban, de Clary érezte, mekkora erőfeszítésre van szüksége, hogy uralkodni tudjon magán. - Elmegyek vele Idrisbe, Clary. Visszahozom a Kelyhet.

- Nem, azt nem teheted - tiltakozott a lány, és látta a tükörben, ahogy eltorzul az arca.

- Van jobb ötleted? - kérdezte Jace. - De Luke...

- Lucián - mondta Valentiné - éppen elesett társával foglalkozik. Ami a Kelyhet és Idrisről illeti, nincsenek messze. Csak itt. Tükörországban.

Jace összehúzta a szemöldökét. - A tükör a Portál ?

Valentiné keskeny vonallá szorította össze az ajkát, majd leengedte a kezét, miközben a kép a tükörben örvényleni kezdett, és átváltozott, mintha a vízfesték folyt volna el a papíron. A szoba sötét faborítása és a gyertyák helyett Clary zöld mezőket látott, fákat, vastag smaragdszín levelekkel és egy széles, virágoktól fehér rétet, amely egészen a távolban álló nagy kőházig nyúlt. Hallotta a méhek zümmögését és a levelek zörgését a szélben, érezte a százszorszép illatát. ' .

- Mondtam, hogy nincs messze. - Valentiné most már egy arany ajtókeretben állt, haját ugyanaz a szél borzolta, ami a távoli fák levelei között fújdogált. - Ilyennek emlékeztél rá, Jonathan? Semmi sem változott, ugye?

Clary szíve összeszorult a mellkasában. Semmi kétsége nem volt felőle, hogy Jace régi otthonát látja, amit Valentiné most kísértésként mutatott meg neki, éppen úgy, ahogy egy gyereket próbált volna elcsábítani cukorkával vagy egy játékkal. Jace-re nézett, de a fiú mintha nem is látta volna őt. A Portálra meredt, és mögötte a zöld mezőkre meg a házra. Clary látta, ahogy ellágyul az arca, szája pedig vágyakozó mosolyra görbül, mintha csak régi nagy szerelmét pillantotta volna meg.

- Még mindig hazajöhetsz - mondta a fiú apja. A szeráfpenge Jace kezében hátrafelé sugározta a fényét, és úgy tűnt, mintha mozgott volna a portál előtt, elsötétítve a világos mezőt.

Jace ajkáról lefagyott a mosoly. - Ez nem az otthonom - mondta. - Én most már ide tartozom.

Valentiné vonásai görcsbe rándultak a dühtől, ahogy a fiára nézett. Clary tudta, hogy sosem fogja elfelejteni ezt a tekintetet, ami hirtelen vad vágyakozást ébresztett benne az édesanyja után. Mert akármennyire is haragudott alkalomadtán, Jocelyn sosem tudott volna így nézni rá. Az ő szemében mindig ott volt a szeretet.

Ha lehetett volna még annál is jobban sajnálni Jace-t, mint ahogy ő máris sajnálta, hát megtette volna.

- Hát jó - mondta Valentiné, és tett egy gyors lépést hátra, a tükrön keresztül, ahol már Idris földjét érintette a lába. Ajka mosolyra húzódott. - Á - sóhajtott fel. - Az otthonom.

Jace egészen a Portál pereméig botorkált, de ott megállt, és kezével az arany keretnek támaszkodott. Mintha valami különös bizonytalanság kerítette volna hatalmába, ahogy Idris ott reszketett előtte, mint délibáb a sivatagban. Csak egyetlen lépés...

- Jace, ne! - szólt rá gyorsan Clary. - Ne menj utána!

- De a Kehely - mondta a fiú. Clary nem tudta, mire gondolhat Jace, de a kard iszonyatosan remegett a kezében.

- Hagyd, majd a Klávé megszerzi! Jace, kérlek! - *Ha átmész azon a Portálon, talán soha nem jössz vissza. Valentiné megfog ölni. Nem akarod elhinni, de megteszi.*

- A húgodnak igaza van. - Valentiné a zöld gyepon állt a vadvirágok között, a fűszálak hullámoztak a lábai körül, és Clary rádöbbsent, hogy bár alig néhány méter választja el őket egymástól, nem is ugyanabban az országban vannak. - Tényleg azt hiszed, hogy győztesen kerülhetsz ki ebből, még ha nálad is van a szeráfpenge, én pedig fegyvertelen vagyok? Nem csak erősebb vagyok nálad, de kétkem, hogy képes lennél egyáltalán megölni. Márpedig meg kell ölnöd, Jonathan, ha meg akarod szerezni tőlem a Kelyhet.

Jace erősebben szorította a szeráfpengét. - Képes vagyok rá...

- Nem, nem vagy. - Valentiné kinyújtotta a kezét, átnyúlt a kapun, megragadta Jace csuklóját, és addig húzta maga felé, amíg a penge hegye a mellkasát nem érintette. Ahol Jace karja áthatolt a Portálon, vibrálni kezdett, mintha víz alá dugta volna. - Akkor tedd meg! - mondta Valentiné. - Döfd belém! Három hüvelyk... Talán négy. - Előrerántotta a pengét, a hegye felhasította az inge szövetét. Akár egy virágzó pipacs, vörös kör jelent meg a szíve fölött. Jace riadtan szabadította ki a karját, aztán hátratántorodott.

- Ahogy gondoltam - mondta Valentiné. - Túl lágy a szíved. - Ökle szemkápráztató gyorsasággal indult meg Jace felé. Clary felkiáltott, de az ütés nem ért célt: csak a Portál felületét találta el olyan csörömpölés kíséretében, mintha ezer üvegtábla tört volna darabokra. Pókhálószerű repedések futottak végig az üvegen, ami nem is volt üveg. Az utolsó, amit Clary hallott, mielőtt a Portál éles szilánkok áradatává változott volna, Valentiné gúnyos nevetése volt.

Az üvegdarabkák ezüst szilánkok furcsán gyönyörű zuhatagával borították be a padlót. Clary hátralépett, de Jace nyugodtan állt, miközben a cserepek záporoztak körülötte, és a tükrő üres keretére meredt.

Clary azt várta, hogy káromkodni kezd, ordítani és átkozni az apját, de csak állt némán, és várta, hogy elfogyjanak az üvegszilánkok. Amikor csend lett, letérdelt, kiválasztott egyet a legnagyobb cserepek közül, és óvatosan tni kezdte a kezében.

- Ne! - Clary letérdelt a fiú mellé, és a földre tette a tört, amit a kezében tartott. Már nem nyújtott biztonságot a tudat, hogy nála van. - Semmit sem tehettél volna.

- De igen - felelte Jace, le sem véve tekintetét az üvegről. - Meg kellett volna ölnöm. - A lány felé fordította a szilánkot. - Nézd!

Clary odanézett. A szilánkban még látta Idris egy darabját - egy keveset a kék égből, a zöld levelek árnyékát. Fájdalmasan fújta ki a levegőt. -Jace...

-Jól vagytok?

Clary felnézett. Luké állt mellettük. Már nem volt nála fegyver, szeme körül kék karikák rajzolódtak ki a kimerültségtől. - Semmi baj - mondta a lány. Látta a hátuk mögött a mozdulatlanul heverő testet félig betakarva Valentiné hosszú kabarájával. A szövet alól karmokban végződő hosszú kéz lógott ki. - Alaric...?

- Meghalt - felelte Luke. Hangjából süttött az elfojtott fájdalom. Bár Luké alig ismerte Alaricet, Clary tudta, hogy a büntudat gyötrő súlya örökké nyomasztani fogja. *Szóval így fizeted meg a feltétel nélküli hűséget, amit olyan olcsón vásároltál meg, Lucián. Hagyod, hadd haljanak megérted.*

- Apám elmenekült - mondta Jace. - A Kehellyel. - Tompa volt a hangja. - Miadtuk a kezébe. Elbuktam.

Luke Jace fejére tette a kezét, és kisöpörte hajából az apró szilánkokat. A karmait még nem húzta vissza, ujjait vörösre festette a vér, de Jace szótlánul tűrte az érintését, mintha egyáltalán nem bánta volna. - Nem a te hibád - mondta Luke, és lenézett Claryre. Kék szeme határozott volt. *A bátyádnak szükség van rád; maradj vele, süttött belőle.*

A lány bólintott, Luke pedig otthagyta őket, és az ablakhoz lépett. Ahogy kitérte, friss levegő áramlott a szobába, meglobbantva a gyertyák lángját. Clary hallotta, ahogy a férfi kikiált valamit az odalent lévő farkasoknak.

Letérdelt Jace mellé. - Minden rendben - mondta, bár nyilvánvalóan semmi sem volt rendben, és tudták, hogy talán már soha nem is lesz. A fiú vállára tette a kezét. Inge izzadságtól nyirkos anyagát durvának és megnyugtatónak érezte az ujjai alatt. - Visszaszereztük anyukámat. Itt vagy te is. Minden megvan, ami számít.

- Igaza volt. Ezért nem tudtam rávenni magam, hogy átmenjek a Portálon - suttogta Jace. - Nem voltam rá képes. Nem tudom megölni.

- Csak akkor buktál volna el - mondta a lány -, ha megtetted volna.

A fiú nem válaszolt, csak maga elé suttogott valamit. Clary nem tudta kiveimi a szavait, de felé nyúlt, és kivette az üvegszilánkot a kezéből. Jace tenyere két keskeny vágásból vérzett, ahol fogta. A lány letette a cserepet, és összezárta ujjait a sérült kéz körül. - Komolyan, Jace - mondta éppen olyan gyengéden, mint ahogy megérintette a fiút -, több eszed is lehetne, mint törött üveggel játsz. A hangot, amit Jace kiadott, akár visszafojtott nevetésnek is lehetett gondolni. Aztán Jace kinyújtotta a karját, és közelebb húzta magához Claryt. A lány tudta, hogy Luke az ablakból figyeli őket, de becsukta a szemét, és Jace vállába temette az arcát. A fiú bőréből só meg vér szaga áradt, és amikor a szája egészen közel ért a füléhez, Clary csak akkor hallotta meg, mit mondott, mit suttogott mindvégig. A lehető legegyszerűbb litánia volt mind közül: az ő neve, csak az ő neve. .

Epilógus

Csábít a felemelkedés

A KÓRHÁZ FOLYOSÓJA VAKÍTÓAN FEHÉR VOLT. A fáklyák, gázlámpák és kísérteties boszorkányfények világánál eltöltött hosszú napok után a fénycsövek ragyogásában minden sápadtnak és természetellenesnek hatott. Amikor Clary bejelentkezett a portán, észrevette, hogy a nővér bőre egészen sárgának tűnt ebben a barátságtalan megvilágításban. *Talán démon, gondolta.*

- Az utolsó ajtó a folyosó végén - mondta a nővér egy kedves mosoly kíséretében. *Vágy lassan megőrülök.*

- Tudom - felelte Clary. - Tegnap is jártam itt. - *Meg tegnapelőtt meg azelőtt.* Kora este volt, alig látott valakit a folyosón. Egy öregember csoszogott végig a szőnyegen papucsban és fürdőköpenyben, hordozható oxigénpalackot vonszolva magával. Két zöld sebészruhát viselő orvos papírpohárban kávé vitt; a folyadék felszínéről gőz szállt fel a hűvös levegőbe. A kórházban agresszívan felcsavarták a légkondicionálót, bár odakint végre kezdett ősziére fordulni az idő.

Clary megtalálta az ajtót a folyosó végén. Nyitva volt. Belesett, mert nem akarta felébreszteni Luke-ot, aki az előző két alkalommal az ágy melletti széken aludt. De Luke most ébren volt, és egy, a Néma Testvérek pergamenszínű köntösét viselő magas férfival beszélgetett. A Testvér megfordult, mintha csak megérezte volna Clary jelenlétét, és a lány látta, hogy Jeremiás testvér az.

Karba fonta a kezét a mellkasa előtt. - Mi folyik itt ?

Luke kimerültnak tűnt háromnapos borostájával és a feje tetejére tolt szemüvegével. Clary látta, hogy bő flanelinge alatt még mindig vastagon át van kötözve a teste. - Jeremiás testvér éppen menni készült - mondta.

Jeremiás felhúzta a csuklyáját, és az ajtó felé indult, de Clary elállta az útját. - Tehát? - szólította meg. - Fog segíteni az édesanyámnak?

Jeremiás megállt közvetlenül előtte. Clary érezte a testéből kiáradó hideget; olyan volt, mint egy jéghegy kipárolgása. *Nem menthetsz meg másokat, amíg nem mented meg saját magadat* - mondta a hang a fejében.

- Ez a szerencsesüti szöveg már nagyon elcsépel - mondta Clary. - Mi baja anyukámnak? Tudja? Tudnak neki segíteni a Néma Testvérek, ahogy Alecnek is segítettek?

Senkinek nem segítettünk - mondta Jeremiás. - *Nem is a mi dolgunk a szolgálatára lenni azoknak, akik önszántukból hátat fordítottak a Klávénak.*

Clary félreállt az útból, Jeremiás pedig elvonult mellette, ki a folyosóra. A lány figyelte, ahogy elvegyül a tömegben anélkül, hogy bárki is törődött volna vele. Amikor hagyta, hogy félig lecsukódjon a szeme, látta az álca reszkető auráját a férfi körül, és elgondolkodott rajta, vajon mit láthatnak mások. Egy egyszerű beteget talán ? Egy orvost, amint köpenyben siet végig a folyosón? Egy gyászoló látogatót ?

- Az igazat mondta - szólalt meg Luke a háta mögött. - Nem ő gyógyította meg Alecet. Az Magnus Bane volt. És azt sem tudja, mi baja édesanyádnak.

- Gondoltam - mondta Clary, és megint a szoba belseje felé fordult. Óvatosan az ágy mellé lépett. Nehéz volt elhinni, hogy a kanyargó csövek formálta fészekben heverő apró fehér figura azonos állandóan nyüzsgő, lángvörös hajú édesanyjával. Persze Jocelyn haja még mindig vörös volt, ahogy, akár egy rézszálakból szőtt kendő, ott feküdt szétterítve a párnán. Csakhogy bőre sápadtsága Csipkerózsika viaszfiguráját juttatta Clary eszébe, amit Madame Tussaud-nál látott, és csak azért emelkedett meg süllyedt a mellkasa, mert egy mechanikus szerkezet mozgatta.

Clary megfogta édesanyja vékony kezét, és megszorította, mint az előző napon, meg egy nappal korábban is. Érezte pulzusa kitartó, egyenletes lüktetését. *Fel akar ébredni* - gondolta Clary. - *Tudom, hogy így van.*

- Hát persze, hogy így van - mondta Luke, és Clary rádöbbsent, hogy hangosan is kimondta, amit gondolt. - Van miért rendbejönnie; Még több is, mint sejtheti.

Clary gyengéden visszaengedte édesanyja kezét az ágyra. - Jace-re gondolsz.

- Ki másra? - bólintott Luke. - Tizenhét éve gyászolja. Ha elmondhatnám neki, hogy többé nem kell gyászolnia... - Elcsuklott a hangja.

- Állítólag attól, hogy valaki kómában fekszik, még lehet, hogy hallja, amit mondanak neki - keresett kapaszkodót Clary. Persze az orvosok azt is mondták, hogy ez nem igazi kóma. Nem baleset vagy oxigénhiány okozta, és nem is az agya vagy a szíve mondta fel a szolgálatot hirtelen. Olyan volt, mintha egyszerűen elaludt volna, és senki nem ébreszthetné fel.

- Tudom - mondta Luke. - Beszéltem hozzá. Szinte szünet nélkül. -Fáradtan elmosolyodott. - Elmeséltem neki, milyen bátor voltál. Hogy milyen büszke lenne rád. Az ő harcias kislányára.

Valami éles dolog kezdte kaparni Clary torkát. Nyelt egy nagyot, és Luke-ról az ablak felé fordította a tekintetét. Odakint nem látott mást, csak a szemközti épület csupasz téglafalát. Seholy egy barátságos fa vagy patak. -Megvettem, amiket kértél - mondta. - Hoztam mogoróvaját és tejet és gabonapelyhet és kenyeret a Fortunato testvérektől. - Beletűrt a farmerja zsebébe. - Itt a visszajáró...

- Tartsd meg! - intett Luke.-Jó lesz taxira visszafelé. .

- Simon visszavisz - felelte Clary, és rápillantott a kulcstartóján fityegő órára. - Ami azt illeti, valószínűleg már lent vár.

- Jó, örülök, hogy sok időt töltötök együtt. - Luké láthatólag megköny-nyebbült. - Azért tartsd csak meg a pénzt! Rendelj valami vacsorát belőle!

Clary kinyitotta a száját, hogy vitatkozzon, aztán inkább visszafogta magát. Luké, ahogyan édesanyja is mindig mondta, támasz volt a nehéz időkben: sziklaszilárd, megbízható és teljességgel megingathatadan. - Azért majd gyere haza, jó? Neked is szükséged van alvásra.

- Alvásra? Ki akar aludni? - csipkelődött a férfi, de Clary látta a fáradtságot a szemében, ahogy visszaült az édesanyja ágya mellett álló székre. Felé nyúlt, és puhán félresimított egy hajtincset Jocelyn arcából. Clary égő szemmel fordult el.

Eric furgonja a járda mellett állt, amikor kilépett a kórház főbejáratán. Az ég tökéletes kék volt, akár egy porcelántál, és csak a Hudson fölött váltott sötétebb zafírba. Simon áthajolt, hogy kinyissa az ajtót a lány előtt, ő pedig felkapaszkodott mellé az utasülésre. - Kösz.

- Hová? Vissza haza? - kérdezte, miközben fölvette az Első sugárút forgalmának ritmusát.

Clary felsóhajtott. - Már azt sem tudom, hova mehetnék haza.

Simon vetett rá egy oldalpillantást. - Sajnálod magad, Fray? - Gunyoros volt a hangja, de gyengéd.

Ha Clary hátrapillantott, még látta a vérfoltokat az ülésen, ahol Alec feküdt sebesülten Isabelle ölében. - Igen. Nem. Nem tudom. - Megint sóhajtott, és egy kósza vörös hajfürtöt kezdett ráncigálni. - Minden megváltozott. Minden teljesen más. Néha azt szeretném, hogy bárcsak megint olyan lenne, mint régen.

- Én nem - mondta Simon, Clary őszinte meglepetésére. - Szóval hova megyünk? Legalább azt találd ki, hogy a belváros felé-e.

- Az Intézetbe - közölte Clary. - Bocs - tette hozzá, miután a fiú kivitelezett egy teljességgel szabálytalan fordulót. A furgon két keréken csikorogva tiltakozott. - Korábban is mondhattam volna.

- Hú - nyugtázta Simon a sikeres manővert. - Nem jártál még ott, igaz ? Amióta...

- Nem, azóta nem - felelte a lány. — Jace felhívott, és mondta, hogy Alec meg Isabelle jól vannak. A szüleik állítólag rohannak ide Idrisből most, hogy valaki végre elmesélte nekik, mi folyik *valójában*. Pár nap, és megjönnek.

- Nagyon furcsa volt Jace hangját hallani ? - kérdezte Simon kínosan ügyelve, hogy semleges maradjon a hangja. - Úgy értem, amióta megtudtad...

Elhallgatott.

- Igen? - kérdezett vissza élesen Clary. - Amióta mit tudtam meg? Hogy transzvesztita gyilkos, aki macskákat molesztál?

- Nem is csoda, hogy a macskája mindenkit gyűlöl.

- Ó, hallgass már, Simon - mordult fel mérgesen a lány. - Tudom, hogy értetted, és nem, nem volt furcsa. Amúgy sem történt közöttünk soha semmi.

- Semmi? - visszhangozta hitetlenkedve Simon.

- Semmi - ismételte határozottan Clary, és gyorsan kinézett az ablakon, hogy Simon ne láthassa az arcába szökő vért. Éttermek sora előtt haladtak el, és a lány meglátta a sűrűsödő szürkületben ragyogóan kivilágított Takit.

Amikor befordultak a sarkon, a nap éppen eltűnt az Intézet ablakai mögött, azzal a gyöngyházfénnyel árasztva el az utcát, amit csakis ők láthattak. Simon lefékezett az ajtó előtt, leállította a motort, és a kulcsait kezdte csörgetni. - Akarod, hogy fölmenjek veled?

Clary habozott. - Nem. Ezt egyedül kell megtennem.

Látta, ahogy a csalódás végigfut a fiú arcán, hogy aztán gyorsan tova is tűnjön. Simon, gondolta, sokkal felnőttébb lett ebben a két hétben, éppen úgy, mint ő maga. És ez jól is volt így, hiszen nem szívesen mondott volna le róla. Része volt már, éppen úgy, mint a rajzolás, Brooklyn poros levegője, anyja nevetése, meg saját Árnyvadász vére. - Jól van - mondta Simon. - Elvigyelek még utána valahova?

Clary megrázta a fejét. - Luké adott pénzt taxira. Viszont holnap átjöhetnél - tette hozzá. - Megnézhetnénk valami filmet, pattogtathatnánk kukoricát. El tudnék viselni egy kis ücsörgést a kanapén. Simon bólintott. - Jól hangzik. - Előrehajolt, és nyomott egy halvány puszt Clary arcára. Olyan finom volt az érintése, mint egy aláhulló falevél, a lány mégis csontja velejéig összerázkódott. Felneézett a fiúra.

- Gondolod, hogy véletlen? - kérdezte. - Micsoda?

- Hogy ugyanakkor estünk be a Pandemoniumba, amikor Jace meg a többiek is éppen ott kergettek egy démont? Éppen az azelőtti estén, hogy Valentiné elvitte anyukámat?

Simon megrázta a fejét. - Nem hiszek a véletlenekben - mondta.

- Én sem.

- De el kell ismerjem - tette hozzá Simon -, véletlen vagy sem, igencsak meghökkentő fejlemény volt.

- Meghökkentő Fejlemények - mondta Clary. - Tessék, itt van egy remek név a bandátoknak.

- Jobb, mint a legtöbb, amit mi kitaláltunk - ismerte el Simon.

- Azt lefogadom. - Clary kiugrott a furgonból, és becsapta maga mögött az ajtót. Miközben az Intézet bejárata felé futott a túl magasra nőtt fűfoltok között, hallotta, ahogy a fiú megnyomja a dudát, és anélkül integetett vissza, hogy hátrafordult volna.

A katedrálisban hűvös volt és sötét, mindent áthatott az eső meg a nyirkos papír illata. Léptei hangosan visszhangoztak a kőpadlón, és arra gondolt, amit Jace mondott neki a brooklyni templomban: *Talán van Isten, Clary, talán nincs, de nem hiszem, hogy ez fontos. Mindenképpen egyedül vagyunk.*

A liftben vetett egy pillantást saját magára a tükörben, miközben az ajtó hangos csattanással záródott be mögötte. A legtöbb seb és horzsolás már begyógyult, és nyomuk sem maradt. Kíváncsi lett volna, hogy Jace látta-e valaha ilyen jó kislánynak öltözve - a kórházi látogatáshoz fekete fodros szoknyát vett fel meg egy igazi tengerészblúzt. Nagyjából nyolcévesnek érezte magát.

Nem mintha számítana Jace véleménye a külsejéről, emlékeztette magát. Jó lett volna tudni, lesz-e valaha olyan kapcsolat közöttük, mint Simon meg a húga között: az unalom és a szeretetteljes ellenségeskedés elegye. Nem tudta elképzelni.

Már azelőtt meghallotta a hangos nyávogást, hogy a liftajtó egyáltalán kinyílt volna. - Szia, Church - mondta, és letérdelt a szürke gombóc mellé apadióra. - Hol vannak a többiek?

Church, aki nyilvánvalóan arra utazott, hogy a hasát vakartassa, baljóslatúan mormogott. Clary egy sóhajrással megadta magát. - Tébolyult macska - mondta, és hevesen vakarni kezdte. - Hol...

- Clary! - Isabelle volt az, aki hosszú, vörös szoknyájában libbent be az előcsarnokba. Haját ékkövekkel díszített csatok tartották a feje búbján. - Annyira jó, hogy itt vagy!

Olyan hevesen kapta a karjaiba Claryt, hogy a lány majdnem hanyatt esett.

- Isabelle - fulladozott Clary. - Én is örülök, hogy látlák - tette hozzá, és hagyta, hogy az Árnyvadász lány álló helyzetbe segítse.

- Annyira aggódtam miattad - mondta Isabelle lelkesen. - Miután átmentetek a könyvtárba Hodge-zsal, én Aleckel maradtam, aztán rettenetes robbanást hallottam, és mire odaértem, persze nem voltatok ott, csak óriási felfordulást találtam meg egy csomó vért és ragadós fekete trutymót.

- Összerázkódott. - Mi volt az az íz?

- Egy átok - felelte csendesen Clary. - Hodge átka.

- Hát persze - bólintott Isabelle. - Jace elmondta, mi a helyzet Hodge-dzsal.

- Tényleg? - Ez meglepte Claryt.

- Hogy levették róla az átkot, és elment. Igen, elmondta. Mondjuk azt vártam volna, hogy legalább elköszön tőlünk. És egy kicsit csalódtam is benne - tette hozzá Isabelle. - De gondolom, félt a Klávétól. Fogadni mernék, hogy a végén előkerül.

Tehát Jace arról nem beszélt, hogy Hodge elárulta őket, gondolta Clary. Nem tudta eldönteni, mit is gondoljon erről. Persze, ha Jace meg akarta kímélni Isabelle-t a csalódástól, neki sem szabad beleszólnia.

- Akárhogy is - folytatta Isabelle -, rettenetes volt, és nem tudom, mit csinálhattunk volna, ha Magnus nem jelenik meg, és nem mágusolja meg, hogy jobban legyen. Van ilyen szó, hogy megmágusolni? - Összeráncolta a homlokát. - Jace elmondta, mi történt később a szigeten. Igazság szerint már korábban is tudtunk róla, mert Magnus egész éjszaka le sem szállt a telefonról. Az Alvilágban mindenki erről beszél. Az a helyzet, hogy híres vagy.

-Én?

- Persze. Valentiné lánya.

Clary összerázkódott. - Szóval akkor nyilván Jace is híres.

- Mind a ketten híresek vagytok - mondta Isabelle ugyanazzal a túlzásba vitt lelkesedéssel. - A híres testvérpár.

Clary kíváncsian nézett Isabelle-re. - Azt kell mondjam, nem számítottam rá, hogy ennyire örülni fogsz nekem.

A másik lány sértődötten vágta csípőre a kezét. - Miért nem ?

- Nem gondoltam, hogy ennyire szeretsz.

Isabelle lelkesedése alábbhagyott, és lenézett ezüstösen csillogó cipőjére. - Én sem gondoltam - vallotta be. - De amikor utánatok mentem, hogy megkeresselek benneteket Jace-szel, és eltűntél... Nem csak Jace miatt aggódtam. Miattad is. Van benned valami olyan... megnyugtató. És Jace annyival jobb, amikor te is itt vagy.

Clary szeme elkerekedett. - Tényleg?

- Tényleg. Nem olyan kötekedős valahogy. Igazából nem kedvesebb, csak valahogy látni rajta, hogy tud az lenni. - Elhallgatott egy pillanatra.

- Eleinte tényleg nem bírtalak, de most már belátom, hogy hülye voltam. Csak mert soha nem volt a barátaim között lány, nem jelenti azt, hogy soha nem is lehet.

- Igazából az rám is rám férne - mondta Clary. - És Isabelle... -Igen?

- Nem kell úgy tenned, mintha kedves lennél. Jobban szeretem, ha csak önmagad vagy.

- Úgy érted, libás? - kérdezte Isabelle, és elnevette magát.

Clary éppen tiltakozott volna, amikor Alec szökkent be az előcsarnokba egy pár mankó segítségével. Egyik lábát vastag fásli borította farmerja felgyűrt szára alatt, és a halántékát is bekötözték. Ettől eltekintve meglepően egészségesnek tűnt ahhoz képest, hogy alig négy nappal korábban majdnem meghalt. Üdvözlésképpen egyik mankójával intett.

- Szia - köszönt Clary meglepetten, hogy máris talpon látja a fiút. -Hogy vagy?

- Nagyszerűen - felelte Alec. - Pár nap múlva már ezekre sem lesz szükségem.

A lány torkát büntudat szorította el. Ha ő nem lett volna, Alec egy percig sem szorul rá a mankókra. - Annyira örülök, hogy kezdesz rendbe jönni - mondta, és igyekezett annyi őszinteséget zsúfolni a hangjába, amennyi csak telt tőle.

Alec pislantott egyet. - Kösz.

- Szóval Magnus hozott helyre? - kérdezte Clary. - Luké azt mondta...

- Igen, Magnus! - szólt közbe Isabelle. - Annyira zseniális volt. Megjelent, mindenkit kiharancsolt a szobából, és becsukta az ajtót. Kék megpiros szikrák robbantak ki alóla a folyosóra.

- Semmire sem emlékszem az egészből - mondta Alec.

- Aztán egész éjszaka Alec ágya mellett ült, meg még délelőtt is, és várta, hogy rendben lesz-e, amikor felébred - tette hozzá Isabelle.

- Erre sem emlékszem - jegyezte meg sietve a fiú. Isabelle vörös ajka mosolyra húzódott. - Kíváncsi vagyok, honnan tudta Magnus, hogy el kell jönnie. Megkérdeztem, de nem volt hajlandó elárulni.

Clarynek eszébe jutott az összehajtogatott papírlap, amit Hodge a tűzbe dobott, miután Valentiné elment. Furcsa ember volt, gondolta; vette a fáradságot, hogy megmentse Alecet, miközben pedig elárult mindent és mindenkit, aki valaha fontos volt neki. - Nem tudom - mondta.

Isabelle megvonta a vállát. - Nyilván hallotta valahol. Úgy tűnik, valami egészen komoly pletykahálózatot üzemeltet. Olyan, mint egy lány.

- Ő Brooklyn Fő Boszorkánymestere, Isabelle - emlékeztette a húgát Alec, bár láthatólag maga is viccesnek találta a megjegyzést. Claryhez fordult. - Jace fent van az üvegházban, ha találkozni akarsz vele - mondta. -Elkísérlek.

- Komolyan?

- Persze. - Alec csak egészen kicsit volt zavarban. - Miért ne ?

Clary Isabelle-re pillantott, aki megvonta a vállát. Akármilyen is járt Alec fejében, nem osztotta meg a húgával. - Menjete csak! - mondta Isabelle. -Úgyis van mit csinálnom. - Könnyed mozdulattal intett feléjük. - Hess!

Együtt indultak el a folyosón. A mankó ellenére Alec sebesen haladt előre, és Clarynek majdhogynem fotnia kellett, ha tartani akarta vele a lépést. - Rövidek a lábaim - emlékeztette a fiút.

- Bocs. - Alec bűnbánóan lassított. - Figyelj - kezdte -, amiket mondtál nekem, amikor kiabáltam veled Jace miatt...

- Emlékszem - szólt halkán a lány.

- Amikor azt mondtad nekem, hogy... te tudod, hogy én csak... Hogy csak azért volt, mert... - A jelek szerint nehezebbre esett összerakni egy ép mondatot. Újra próbálkozott. - Amikor azt mondtad, hogy én...

-Alec,ne! .

- Oké. Nem érdekes. - Összeszorította a száját. - Nem akarsz beszélni róla.

- Nem erről van szó. Csak borzasztóan érzem magam amiatt, amit mondtam. Rettenetes volt. Egyáltalán nem volt igaz... ;,

- De igaz volt - mondta Alec. - Minden szó.

- Ettől még nem kellett volna - jegyezte meg a lány. - Nem kell mindent kimondani, ami igaz. Nem volt szép tőlem. És amikor azt mondtam, hogy Jace szerint soha nem öltél még démont, akkor nem tettem hozzá, hogy azt is elárulta, hogy azért nem, mert mindig őt és Isabelle-t védted. Tulajdonképpen jókat mondott rólad. Jace seggfej tud lenni, de... - *szeret téged*, folytatta volna, de inkább elhallgatott. - Soha egy rossz szót nem hallottam rólad tőle. Esküszöm.

- Nem kell megesküdöd - mondta Alec. - Már tudom. - Nyugodtnak tűnt, és olyan magabiztos volt a hangja, amilyennek Clary soha nem hallotta azelőtt. Meglepetten nézett a fiúra. - Azt is tudom, hogy nem én öltem meg Abbadont. De köszönöm, hogy azt mondtad, hogy én voltam.

Clary reszketve nevetett fel. - Hálás vagy, amiért hazudtam neked?

- Jófejségből tetted - magyarázta a fiú. - Sokat jelent, hogy még azután is rendes voltál, ahogyan bántam veled.

- Szerintem Jace berágott volna rám, amiért hazudtam, ha nem lett volna annyira ideges - mondta Clary. - Bár még mindig nem annyira, mintha megtudná, mit mondtam neked korábban.

- Van egy ötletem - vágta rá Alec, és szája sarka felfelé kunkorodott. -Ne mondjuk el neki! Úgy értem, lehet, hogy Jace simán levágja egy Du sien démon fejét ötven lépés távolságról egy dugóhúzóval meg egy gumiszalaggal, de néha az a benyomásom, hogy az emberekről nem sokat tud.

- Így lehet - vigyorgott Clary.

Megérkeztek a tetőre vezető csigalépcső aljához. - Nem tudok fölmenni - kopogtatta meg Alec mankójával az alsó lépcsőfokot.

- Semmi gond, odatalálok egyedül is.

Alec elfordult, mint aki indulni készül, de aztán hátrapillantott a válla fölé. - Kitalálhattam volna, hogy Jace húga vagy - mondta. - Mind a kettőtökben megvan a művészi hajlam.

Clary nem felelt azonnal, lábát az alsó lépcsőfokra tette. - Jace tud rajzolni?

- Nem. - Ahogy Alec elmosolyodott, szeme kék lámpaként villant fel, és Clary máris látta, mit talált benne olyan elragadónak Magnus. - Csak vicceltem. Egy egyenes vonalat sem tud meghúzni. - Kuncogva ügetett el a mankóján. Clary figyelte, ahogy távolodik. Meg tudott volna szokni egy olyan Alecet, aki poénkodik és Jace-t ugratja, még ha a humora megfejthetetlennek tűnt is.

Az üvegház éppen olyan volt, mint amilyennek emlékezett rá, bár az ég most zafirkéknek látszott a tetőablakon keresztül. A virágok tiszta, édeskés illata kitisztította a fejét. Mélyeket lélegezve küzdötte át magát az összefonódó levelek és ágak között.

Jace-t a márványpadon találta az üvegház közepén. A fiú lehajtotta a fejét, és mintha valamit szórakozottan forgatott volna a kezében. Amint Clary éppen átbújt egy ág alatt, felnézett, és gyorsan összezárta az ujjait a tárgy körül. - Clary. - Jace meglepettnak tűnt. - Mit keresel itt ?

- Hozzád jöttem - felelte a lány. - Kíváncsi voltam rá, hogy vagy.

- Jól. - Farmer volt rajta és egy fehér póló. Az egyre halványabb hegek olyanok voltak, mint fekete foltok egy friss alma fehér húsán. Hát persze, gondolta Clary, a valódi sérülések belül vannak, rejtve a sajátján kívül minden más szem elől.

- Mi az ? - kérdezte a fiú ökölbe zárt kezére mutatva.

Jace kinyitotta az ujjait. A széleinél kéken és zölden csillogó, ezüstszerű üvegszilánk hevert a tenyerén. - Egy darab a Portál tükréből. Clary leült apádra a fiú mellé. - Látsz benne valamit?

Jace megforgatta a szilánkot, hagyta, hadd fusson rajta végig a fény. -Egy keveset az égből. Fákat, egy ösvényt... Próbálok úgy fordítani, hogy megláthassam a házat. Apámat.

- Valentine-t - javította ki a lány. - Miért akarnád látni ?

- Gondoltam, talán láthatnám, mit csinál a Végzet Kelyhével - mondta Jace kelletlenül. - Hogy hol van.

- Jace, ez már nem a mi dolgunk. Nem nekünk kell foglalkozni vele. Most, hogy a Klávéban végre tudják, mi történt, Lightwoodék azonnal visszajönnek. Hadd törődjenek ők a Kehellyel.

Most már a fiú is ránézett. Clary kíváncsi lett volna rá, hogyan történhetett, hogy testvérek, mégsem hasonlítanak egymásra szemernyi sem. Nem kaphatta volna meg ő is legalább a mesés, sötét szempillákat vagy azt az arccsontot ? Igazságtalanság.

- Amikor átnéztem a Portálon, és láttam Idris, pontosan tudtam, mivel próbálkozik Valentiné, hogy azt akarja tudni, meg fogok-e törni. És nem számított... Még mindig annyira vágytam haza, hogy én is meglepődtem rajta.

Clary megrázta a fejét. - Nem értem, mi olyan nagyszerű Idrisben. Csak egy hely. Ahogy te meg Hodge beszéltetek róla... - Elhallgatott.

Jace megint összezárta a kezét a szilánk körül. - Boldog voltam ott. Soha sehol máshol nem éreztem olyan boldognak magam.

Clary letépett egy gallyat az egyik közeli bokorról, és a leveleket kezdte letépkedni róla. - Sajnálod Hodge-ot. Ezért nem mondtad el Alecnek és Isabelle-nek, hogy mit tett valójában. -

Jace megvonta a vállát.

- Te is tudod, hogy előbb-utóbb úgyis rájönnek - mondta a lány.

- Tudom. De nem én leszek az, aki elárulja nekik.

- Jace... - A tavacska felszíne zöld volt a lehullott levelektől. - Hogy tudtál ott boldog lenni? Tudom, mit gondoltál, de Valentiné rettenetes apa lehetett. Megölte az állataidat, hazudott neked, és tudom, hogy meg is ütött. Ne is próbáld elhitétni velem, hogy nem.

Halvány mosoly szaladt át a fiú arcán. - Csak minden második csütörtökön.

- De akkor...?

- Csak akkor tudtam biztosan, ki vagyok. Hogy hová tartozom. Ostobán hangzik, de... - Vállat vont. - Azért ölök démonokat, mert ahhoz értek, és azt tanították meg nekem, de ez igazából nem én vagyok. És részben azért is értek hozzá, mert miután azt hittem, hogy apám meghalt... Felszabadultam. Semminek nem volt következménye. Nem maradt kit elvesztenem. Nem létezett semmi az életemben, aminek tékje lehetett volna. Olyan volt az arca, mintha valami kemény anyagból faragták volna ki.

- Már nem érzem így.

A gallyon már egyetlen levél sem maradt; Clary félredobta. - Miért nem?

- Miattad - felelte Jace. - Ha te nem lennél, átmentem volna a Portálon apámmal. Ha te nem lennél, most rögtön utánamennék.

Clary a levelekkel borított tavacsára meredt. Égett a torka. - Azt hittem, nyugtalanít, hogy előkerültem.

- Olyan régen volt már - mondta a fiú egyszerűen -, hogy azt hiszem, az az érzés nyugtalanított, hogy tartozom valahova. És melletted éppen ezt érzem.

- Szeretnék elvinni magammal valahová - szólalt meg hirtelen Clary.

Jace egy oldalpillantást vetett rá. Volt valami abban, ahogyan aranyszínű haja a szemébe hullott, amitől Clary végtelen szomorúságot érzett. -Hová?

- Reméltem, hogy eljössz velem a kórházba.

- Tudtam. - A fiú addig húzta össze a szemét, amíg olyan nem lett, mint egypénzérme pereme. - Clary, az a nő...

- A te édesanyád is, Jace.

- Igen - felelte a fiú. - De idegen a számomra. Nekem egyetlen szülőm volt, ő pedig már nincs sehol. Rosszabb, mintha meghalt volna.

- Tudom. És azt is tudom, hogy nincs értelme arról papolnom neked, milyen nagyszerű anyukám van, milyen fantasztikus, hihetetlen, csodálatos ember, és milyen szerencsés leszel, ha megismerheted. Nem miattad kérem, hanem magam miatt. Szerintem, ha hallaná a hangodat...

- Akkor mi lenne?

- Lehet, hogy felébredne. - Határozottan nézett a fiúra.

Jace állta a tekintetét, aztán egy mosollyal törte meg a feszültséget; komisz volt és erőtlen, de valódi mosoly. - Jól van, elmegyek veled. - Felállt. -Nem kell jó dolgokat mondanod az édesanyádról - tette hozzá. - Mindent tudok máris.

- Tényleg?

Jace könnyedén megvonta a vállát. - Hát ő nevelt fel téged ugyebár. -Vetett egy pillantást felfelé az üvegtetőre. - Majdnem lement a nap.

Clary felemelkedett a padról. - El kéne indulni a kórházba. Fizetem a taxit - tette hozzá. - Luké adott egy kis pénzt.

- Arra nem lesz szükség. - Jace szélesebbre húzta a mosolyát. - Gyere. Mutatok valamit.

- De honnan szerezted? - kíváncsiskodott Clary, miközben a katedrális tetejének szélén ücsörgő motort mustrálgatta. Csillogó méregzöld volt, ezüst peremű kerekekkel és festett lángnyelvekkel az ülés oldalán.

- Magnus panaszkodott, hogy valaki otthagya a háza előtt a legutóbbi buli után - mondta Jace. - Rábeszéltem, hogy adja nekem.

- És felröpültél vele ide? - A lány még mindig elkerekedett szemekkel bámulta a járművet.

- Aha. Egyre jobban megy. - Jace átvette a lábát a nyergen, és intett Clarynek, hogy pattanjon fel mögé. - Gyere, megmutatom.

- Most legalább biztosan tudod, hogy működik - mondta a lány, miközben elfoglalta a helyét. - Remélem, sejtet, hogy ha lezuhanunk valami bolt parkolójában, kinyírlak.

- Ne hülyéskedj - torkolta le Jace. - Az Upper East Side-on nincsenek is boltok. Miért ülnének autóba, amikor házhoz szállíttathatják a kaját? -Elindította a motort, mire a dübörgés elnyomta a nevetését. Clary visítva ragadta meg a fiú övét, ahogy a motor lezúgott az Intézet lejtős tetejéről, és máris a semmi közepén találták magukat.

A szél a hajába kapott, ahogy magasabbra emelkedtek, fel a közeli felhőkarcolók és lakóházak teteje fölé. Aztán egyszerre, mint óvadanul nyitva felejtett ékszeres doboz, ott nyújtózott előtte a város lenyűgözőbben és elevenebben, mint valaha képzelte. Láta a Central Park smaragd négyszögét, ahol a tündérek udvartartása esténként összegyűlt a nyár derekán. Láta a belvárosi klubok és bárók fényeit, ahol a vámpírok végigtáncolták az éjszakát. Láta a Kínai negyed sikátorait, ahol a vérfarkasok húzták meg magukat éjszakára. Láta a boszorkánymestereket, ahogy saját dicsőségük denevérszárnyú, macskaszemű pompájában sütkéreztek. Láta a tarka-barka farkak villanását a folyóvíz ezüstös felszíne alatt, látta, ahogy a hosszú, gyöngyökkel befont hajtincsek visszaverik az éjszaka fényeit, és hallotta a hableányok víg, gurgulázó nevetését.

Jace hátranézett a válla fölött, miközben a szél csíkokat rajzolt a hajába. - Mire gondolsz? - kérdezte.

- Csak arra, hogy mennyire más odalent minden most, hogy... Tudod, *hogyan látok*.

- Odalent minden pontosan ugyanolyan - mondta Jace, és az East River felé irányította a motort. Ismét a Brooklyn híd felé tartottak. - Te vagy más.

Clary görcsösebben szorította a fiú övét, ahogy egyre mélyebbre és mélyebbre ereszkedtek a víztükör fölött. - Jace!

- Nyugalom. - Úgy tűnt, a fiú örjítőén jól szórakozik. - Tudom, mit csinálok. Nem fogom vízbe fojtani magunkat.

Clary hunyorgott a süvítő szélben. - Ki akarod próbálni, hogy igaz-e, amit Alec mondott, és némelyik ilyen masina tényleg megy-e a víz alatt is ?

- Nem. - Jace óvatosan vízszintesbe hozta a motort. - Szerintem az csak szóbeszéd.

- De Jace - mondta Clary. - Minden szóbeszéd igaz.

Nem hallotta a fiú nevetését, de érezte, ahogyan rázkódni kezd a mellkasa, és a vibrálás végigfut az ujjai hegyéig. Továbbra is szorosan kapaszkodott, ahogy Jace az égnek fordította a motor orrát, aztán meredeken megindult felfelé a híd mellett, mint egy kalitkájából szabadult madár. Clary gyomra süllyedni kezdett, a magasba törő pillérek pedig lassan eltűntek a lába alatt, de ezúttal nem csukta be a szemét. Mindent látni akart.